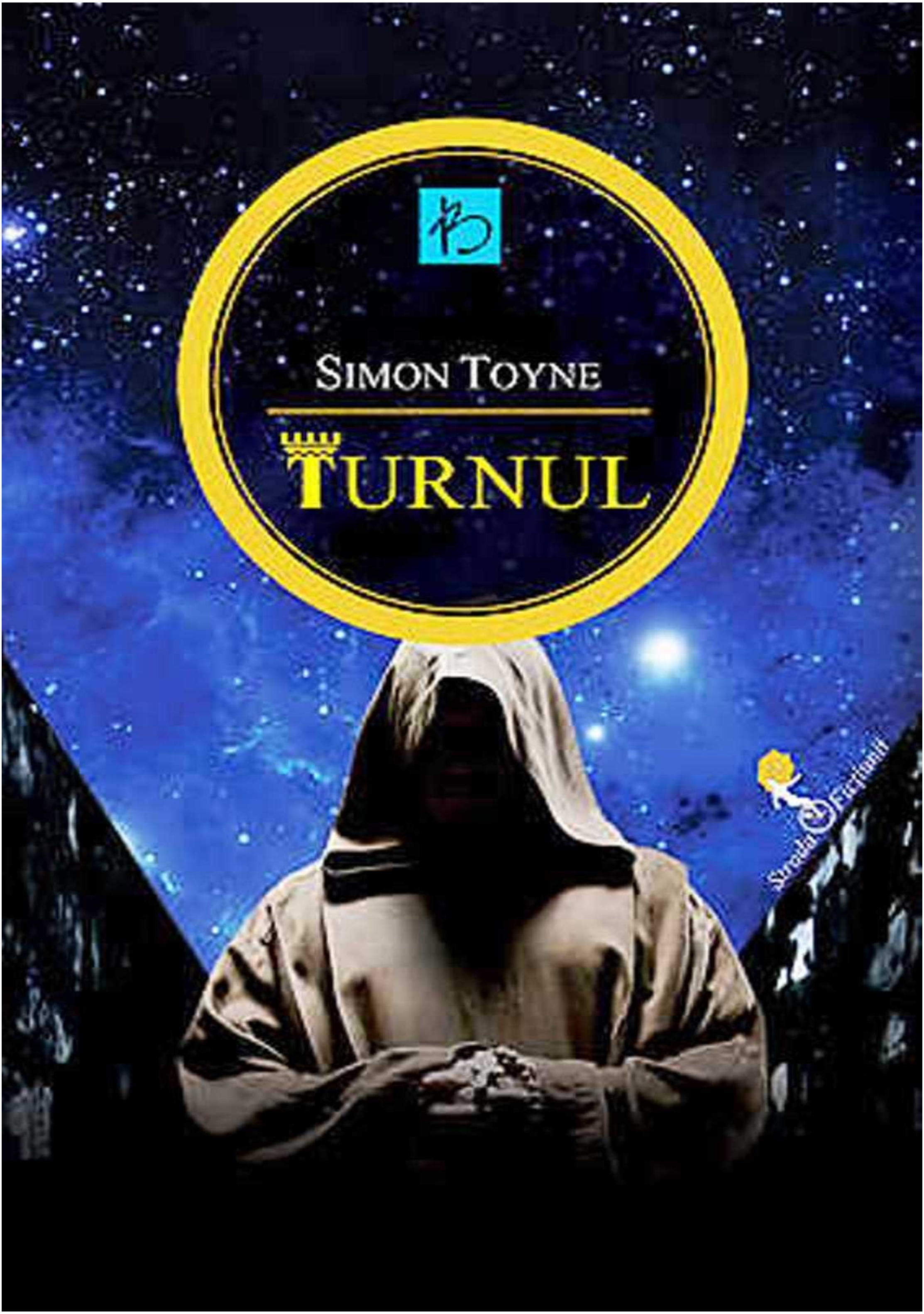

SIMON TOYNE
TURNUL

Strada Ficțiunii

EDITURA ALLFA

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorţişoară sau de cerneală. Trecătorii par manieraţi. Nonconformişti. Plini de umor.

Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiţie bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri şi hamace. Cu zgârie-nori şi arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construieşte pe măsură ce ţi-o imaginezi.

Iată-l şi pe omul cu umbrelă colorată, care ştie drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginaţiei. Ghidul tău. Şi, cum pe Strada Ficţiunii contează şi plimbarea, nu doar destinaţia, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmăreşte dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmăreşte pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii şi vei descoperi debutanţii chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmăreşte cercul colorat. Eşti în reţea cu scriitori din cele mai fierbinţi topuri ale lumii.

SIMON TOYNE

Simon Toyne s-a născut în anul 1969 la Cleethorpes, în Marea Britanie. A studiat literatură engleză şi teatru la Goldsmiths College din Londra, iar timp de douăzeci de ani a lucrat în televiziune, ca scenarist, regizor şi producător. A produs documentarul „100 Greatest Films”, difuzat pe Channel 4, şi i-a intervievat, printre alţii, pe Omar Sharif, Michael Caine, Peter Fonda şi Steven Spielberg. Programele de televiziune la care a lucrat au primit numeroase premii – de la BAFTA, la „Best Makeover Show”, acordat de Good Homes. *Turnul* este ultima parte a „Trilogiei Sancti”, continuarea volumelor *Sanctus* (Editura ALLFA, 2011) şi *Cheia* (Editura ALLFA, 2012), bestselleruri internaţionale traduse în 27 de limbi şi publicate în 40 de ţări.

Vocea autorului

„Într-o vreme am vrut să fiu actor, până mi-am luat licenţa în literatură engleză şi teatru la Goldsmiths College din Londra şi mi-am dat seama că nu era, de fapt, chiar ceea ce-mi doream. Actorii spun poveştile altora.

Eu voiam să spun propriile

Simon Toyne

SIMON TOYNE

TURNUL

Traducere din limba engleză și note de
Elena Alexandra Șerban

EDITURA ALLFA

Pentru Stan

(Îmi pare rău, nu sunt piraţi în carte.)

Prolog

În pivniţă e întuneric şi linişte.

O siluetă îngenuncheată, dezgolită până în talie apucă lama cu mâna dreapta şi o poartă de-a lungul pielii, la încheietura dintre braţul şi umărul stâng, peste cicatricea unei tăieturi anterioare. Lama ascuţită o deschide uşor, iar în urma ei sângele se prelinge pe piele, fremătând sub muşcătura cuţitului.

— Prima, spune el, o voce joasă în întuneric. Sângele ăsta mă leagă prin durere cu Sacramentul. Aşa cum suferă, voi suferi şi eu, până ce toată suferinţa se va sfârşi.

Îşi trece cuţitul în mâna stângă şi repetă tăietura pe umărul drept.

— A doua, spune, continuând ritualul învăţat de la un lucrător al spitalului din oraşul turc Ruina, un bărbat fidel cauzei, care înregistrase cu grijă tot ce spuseseră pe patul de moarte călugării Sancti, în delir şi suferinzi.

Cuţitul continuă să taie, scoate sânge proaspăt din răni vechi, gravând acelaşi şablon pe care îl văzuse pe trupurile călugărilor sacri, surprins cu o cameră de telefon de acelaşi spion, după ce suferinţa li se curmase. Este o ceremonie rămasă secretă, închisă în Citadelă, în inima Ruinei timp de mii şi mii de ani. Duşmanii Bisericii cred că moartea călugărilor Sancti şi scindarea Citadelei marchează sfârşitul epocii celei vechi.

Se înşală.

Când ceremonia se încheie, îşi curăţă rănile, spălându-le cu soluţie salină înainte de a le usca şi a le închide cu superglue, care îi înţeapă carnea, lipind-o la loc. Durerea îi ascute mintea, la fel şi ţelul. Mântuirea poate fi atinsă numai prin durere, iar duşmanul poate fi învins numai prin sacrificiu.

Se îmbracă repede, încheindu-şi gulerul înalt al cămăşii pentru a ascunde cicatricea de pe gât, şi îşi aranjează cravata. Puţini îl ştiu după numele pe care îl poartă aici, în întuneric: Novus Sancti, păstrătorul flăcării sacre.

Însă nu este singur printre umbre. Mai sunt şi alţii, mulţi alţii aidoma lui, care s-au devotat, pe ascuns şi în tăcere, protecţiei misiunii sacre a lui Dumnezeu pe Pământ. Sunt pretutindeni, ţesuţi printre firele societăţii – cei care scriu legi, politicieni, formatori de opinii –, crucea din jurul gâtului este singurul semn că slujesc un ţel mai înalt decât cei din jurul lor. Ei sunt Legiunea, căci sunt mulţi, o armată aşteptând mobilizarea, când Ziua Judecăţii se va apropia.

Iar vremea aceea e acum. Ştie că e adevărat, fiindcă a văzut semnele şi a simţit chemarea în el. Dumnezeu i-a vorbit, iar acum el îi va răspunde.

Îşi pune sacoul şi urcă scările înapoi spre lumea modernă, ca un înviat din morţi.

Renăscut.

Reînnoit.

Pregătit.

1.

Merriweather a ridicat privirea spre şirul de ecrane.

Ceva nu era în regulă.

A aruncat o privire peste umăr, deşi ştia că este singur în centrul de control. Toţi ceilalţi erau la petrecerea organizată în fiecare an pentru angajaţii din toate departamentele pentru a marca începutul sărbătorilor de Crăciun. Lui Merriweather nu prea îi plăceau petrecerile. Nu obişnuia să bea alcool şi nu putea să facă conversaţie de complezenţă, aşa că se oferea să facă tura de gardă pentru a câştiga nişte puncte în faţa colegilor de la echipa Flight Ops şi a profita un timp de procesorul de mare capacitate, pentru a-şi arhiva vastele informaţii adunate pentru teza de doctorat.

S-a aplecat pe scaun şi a întors capul într-o parte, ascultând bâzâitul din hard-drive. Unii oameni ar putea să asculte motorul unei maşini şi să-ţi spună ce nu este în regulă, alţii ar putea să audă o notă greşită într-o simfonie cântată de o orchestră de şaizeci de instrumentişti, Merriweather se pricepea la computere – şi computerul acela cu siguranţă scotea un sunet ciudat. Era o poticnire în sunetul de procesare, ca un dinte rupt la rotiţa unui ceas sau o zgârietură nouă pe unul din discurile 45 clasice pe care le colecţiona cu plăcere. Şi-a aranjat agitat nodul de la cravată, gândindu-se ce să facă. Spre deosebire de ceilalţi tehnicieni de la Centrul Spaţial Goddard, Merriweather era

de modă veche. Purta cravată zilnic, pantaloni călcaţi la dungă, ochelari cu ramă de corn şi părul pieptănat cu grijă – întocmai precum eroii din copilăria lui, controlorii de trafic aerian din Houston, de prin anii ’60 şi ’70. De asemenea, îi plăceau regulile şi ordinea. Nu îi plăcea când lucrurile nu mergeau cum trebuie.

Un buton apăsat pe tastatură a făcut să dispară screen-saver-ul cu Stâlpii Creaţiei – cea mai faimoasă imagine captată de telescopul Hubble, controlat din acea cameră, aflat pe orbita Pământului, la şase sute de kilometri deasupra capului lui Merriweather. A verificat rapid ultima listă cu rezultatele măsurătorilor telemetrice: temperatură normală, viteză constantă, toate sistemele funcţionează, nicio fluctuaţie în vântul solar, nimic anormal.

A tastat o combinaţie de comenzi, iar ecranul mare de pe perete a afişat o imagine actualizată a capturilor reflectorului principal. Arăta dâra luminoasă a lui Cosmos-Aztec6, aflat la 13,4 miliarde de ani distanţă – cel mai îndepărtat sistem observat vreodată de pe Pământ.

Procesorul s-a poticnit din nou, făcându-l pe Merriweather să tresară, apoi s-a întâmplat ceva ce nu mai văzuse până atunci. O aplicaţie s-a lansat automat pe desktop-ul lui, o fereastră mare plină cu numere.

— Un virus! a exclamat. Avem un virus!

Niciun răspuns. Nu era nimeni acolo.

Numerele au rămas pe ecran câteva secunde, apoi au dispărut. Merriweather a bătut în tastatură şi a scuturat mouse-ul. S-a dat în spate, îndepărtându-şi scaunul de birou şi împingându-l spre alt panou de lucru. Acelaşi lucru: ecran blocat, tastatură blocată. Procesoarele bâzâiau cu înfrigurare, continuând să se alimenteze cu otrava digitală care îşi găsise cumva drumul spre sistemul imaculat.

Ecranul principal a pâlpâit, şi Merriweather a ridicat privirea. Imaginea începea să se mişte şi să se dezintegreze. Ceea ce îi blocase accesul prelua în acel moment controlul sistemelor de comandă. Telescopul se mişca.

A bâjbâit repede după un telefon, trântind receptorul la podea, ridicându-l apoi de cablu şi apăsând cu putere un buton marcat „Dr. Kinderman – mobil”. Pe ecran, imaginea continua să se dezintegreze pe măsură ce telescopul se mişca. A început să audă ţârâitul telefonului în ureche. Undeva pe hol, un ton de apel Marimba suna sincronizat cu el.

Merriweather şi-a prins receptorul sub bărbie şi a încercat fiecare comandă de repornire la care se putea gândi pentru a debloca tastatura. Nimic. Ţârâitul continua să îi sune în ureche. A pus receptorul pe birou şi s-a îndreptat în grabă spre ieşire.

Afară, pe coridor, sunetul de Marimba se auzea mai tare. Venea dinspre biroul lui Kinderman. Merriweather a ajuns la uşă, a ciocănit o dată din obişnuinţă şi apoi a deschis-o.

Imaginea biroului l-a şocat complet: sertare răvăşite, hârtii peste tot, cărţi pe toată podeaua. Mobilul era pe birou. A mai tremurat de câteva ori, vibrând în ton cu soneria, apoi s-a oprit. În tăcerea care s-a lăsat, Merriweather a auzit sunetul codului de urgenţă venind dinspre terminalul lui Kinderman. A înaintat cu grijă prin cameră, mergând cu greu prin munţi de hârtie, până când a putut să vadă monitorul. La vederea mesajului, s-a oprit încremenit:

OMENIREA NU TREBUIE
SĂ PRIVEASCĂ MAI DEPARTE

2.

Shepherd a tras adânc aer în piept şi apoi l-a expirat încet, încercând să nu scoată niciun sunet în timp ce se strecura pe coridorul întunecat, cu arma îndreptată spre unica uşă. Era uşor întredeschisă, iar lemnul crăpat din jurul încuietorii era dovada tuturor dăţilor când fusese lovită cu piciorul pentru a fi deschisă, pe parcursul anilor. Undeva deasupra lui, vântul de iarnă din Virginia gemea prin ferestrele sparte, umplând de şoapte casa abandonată. Afară erau minus două grade, înăuntru probabil era şi mai frig, dar el asuda pe sub vesta antiglonţ.

S-a oprit la o mică distanţă de uşă şi s-a sprijinit de perete, pipăind curbura plăcii de rigips şi cadrul de lemn al acesteia – nu prea era de folos pentru a opri gloanţele. S-a lăsat pe vine sub nivelul privirii, aşa cum fusese învăţat, a desfăcut oglinda de la curea şi a trecut-o apoi prin cadrul uşii.

Lumina zilei se infiltra înăuntru prin ferestre înalte şi înguste, schiţând conturul unei camere: o altă uşă pe peretele opus, o masă în mijloc plină ochi cu tot felul de lucruri, un bărbat şi o femeie stând chiar în spatele ei.

Pielea parcă s-a strâns pe capul lui Shepherd. Ochii bărbatului, încadraţi de ochelari de protecţie, păreau că se uită drept înspre el. I-a văzut mâna, strângând mai tare faţa femeii îngrozite pe care o ţinea în faţa lui ca pe un scut, şi cealaltă mână ridicându-se.

A sărit brusc chiar atunci când sunetul unei împuşcături a spart liniştea îngheţată, iar gloanţele au

răpăit prin peretele pe care se sprijinise. S-a rostogolit într-o altă poziţie mai departe pe coridor, şi şi-a îndreptat arma spre uşă:

— FBI! a strigat. Aruncă arma şi ieşi încet cu mâinile pe cap! Clădirea e înconjurată.

Nu era adevărat.

Era singurul agent care urmase o pistă considerată falsă, devenită acum de o importanţă majoră.

A auzit zgomote venind dinspre cameră, ceva zdrăngănind pe podea şi apoi nişte paşi mergând târşâit. A înaintat ghemuit, cu arma chiar sub linia privirii, cu mâna liberă pe o grenadă de la curea. I-a scos cuiul şi a aruncat-o prin cadrul uşii.

Grenada a zornăit pe podea, s-a lovit de piciorul de metal al mesei şi apoi a detonat cu o fulgerare pe care Shepherd a văzut-o chiar şi cu ochii închişi. Un bubuit ascuţit şi pătrunzător a scuturat peretele şi într-o secundă a fost în picioare în cameră.

Nu era nimeni acolo. Uşa de pe peretele opus era deschisă.

A alergat repede prin fum, făcând un scurt inventar al mesei din mers: baterii de nouă volţi, cuţite pentru cablu, ciocan electric de lipit, bandă adezivă, pungi vacuum de plastic. Material pentru fabricarea de bombe.

O mişcare înţeleaptă ar fi fost să se retragă şi să ceară întăriri, dar suspectul credea că e încolţit. Trăsese câteva gloanţe şi fugise, chiar şi după ce Shepherd se prezentase ca agent FBI. Era disperat, şi deci imprevizibil.

Şi avea un ostatic.

Dacă Shepherd ar fi aşteptat să apară echipajele de poliţie, probabil că suspectul ar fi ucis-o pe femeie şi ar fi încercat să scape. Însă acum era vulnerabil, cu urechile ţiuind din cauza undei de explozie a grenadei şi ochii neputincioşi în întunericul subsolului. Shepherd avea un avantaj, dar era unul mic şi nu avea să dureze mai mult de câteva secunde. Trebuia să ia o decizie.

A tras aer în piept şi a îndreptat arma dincolo de tocul

uşii, intrând apoi în a doua încăpere. Suspectul era în colţul îndepărtat, lipit cu spatele de perete, cu ostatica tot în faţa lui, îngrozită.

Shepherd a rămas cu faţa la el, pentru a mări eficienţa vestei antiglonţ, cu arma ţinută bine cu ambele mâini, încercând să îşi fixeze privirea pe trăsăturile suspectului. Cu vederea periferică a înregistrat toate detaliile încăperii: o singură saltea pe podea; o masă joasă într-o parte; un poster de film cu un soare portocaliu roşiatic şi un scris alb şi crestat fixat cu piuneze pe perete. Gura i s-a uscat în timp ce amintiri îngropate ieşeau la iveală din trecut.

Mirosul umed şi rece...

...Acelaşi soare pe acelaşi poster...

...O cameră exact ca asta.

A încercat să îndepărteze orice gând, să-şi menţină privirea pe suspect şi mintea concentrată acolo şi atunci, dar soarele părea că îl atrage cu o forţă gravitaţională, ducându-l înapoi în locul atât de întunecat pe care făcuse tot posibilul să-l uite.

Mâna a început să-i tremure. Suspectul striga, dar el nu înţelegea ce spune. Apoi a văzut o mână ridicându-se. Avea ceva în ea. Un fel de buton cu un fir care cobora la bomba legată de gâtul ostaticei.

În spatele lor, pe perete, soarele ardea ca o prevestire a exploziei ce avea să urmeze. Shepherd a simţit cum se scurge toată energia din el. Nu putea să se controleze. Întreaga lume era concentrată la capătul pistolului său, iar faţa suspectului a intrat în vizor împreună cu scrisul de pe poster.

Apocalipsa Acum.

A apăsat pe trăgaci.

S-a pregătit pentru recul – făcea totul instinctiv acum, încercările din atâtea ore în poligonul de tragere i se întipăriseră adânc în minte – şi a mai tras o salvă de gloanţe. A văzut o explozie roşie în faţa pistolului. Apoi a privit în tăcere cum atât suspectul cât şi ostatica se prăbuşesc cu încetinitorul pe podea.

În nemişcarea care a urmat, Shepherd a simţit cum se scurge viaţa din el. Ochii i s-au întors spre soarele topit, mâna i-a alunecat într-o parte, arma cu mâner roşu rămânând agăţată de degetul arătător îndoit. Nici măcar nu a simţit când instructorul i-a luat-o din mână şi nici nu a observat luminile fluorescente care au început să pâlpâie deasupra capului său.

În mintea lui era tot acolo departe, holbându-se la un alt poster de pe un alt perete, în camera în care ea îl găsise şi se salvaseră unul pe celălalt.

— *...Shepherd...!*

Vocea părea să vină de foarte departe.

— SHEPHERD, EŞTI BINE?

Chipul împietrit al agentului special Williams i-a apărut în faţa ochilor, acoperind posterul şi rupând vraja.

Shepherd a clipit.

A dat din cap.

— Ai făcut nişte greşeli de tactică.

El a dat din nou din cap.

— Du-te la Biograph pentru evaluare.

Instructorul de Aplicaţii Practice i-a dat o palmă zdravănă pe spate şi apoi s-a întors spre cei doi actori. Aceştia, deja în picioare, îşi scoteau din buzunare şerveţele umede să se şteargă de vopseaua roşie din pistolul de antrenament al lui Shepherd. Fiecare avea un punct de impact pe frunte, deasupra ochiului. Ambele împuşcături mortale.

— Înapoi pe poziţii! s-a răstit Williams. Următorul practicant intră în cinci minute.

3.

Shepherd a ieşit din casă, fiind întâmpinat de un vânt tăios sosit direct din Golful Chesapeake, şi a luat-o spre Main Street.

Hogan's Alley acoperea zece acri din Baza Marinei din Quantico şi era gândită ca un microcosmos al oricărui oraş american – cu propria bancă, farmacie, hotel, benzinărie, în principiu toate instituţiile pe care criminalii le ţinteau în lumea reală. În mod normal, întregul oraş răsuna de bâzâitul staţiilor radio, de ordine strigate şi de împuşcăturile armelor ofiţerilor de la FBI, DEA sau alte instituţii de menţinere a ordinii publice, în timp ce exersau arta implementării tacticilor de luptă în mediul urban. În ziua aceea era aproape pustiu, ca peste tot, fiindcă întreaga bază îşi înceta activitatea în timpul sărbătorilor de Crăciun. Shepherd a observat cum un Moş Crăciun de pluş atârna la o fereastră de la spălătoria cu plată Coin-Op, legănându-se ca un spânzurat în bătaia vântului care se înteţea. Cineva îl împuşcase în fund cu o bilă de vopsea: se dusese şi spiritul Crăciunului.

S-a zgribulit de frig şi a privit din obişnuinţă cerul nopţii. Luceafărul de seară răsărise în vest şi, în timp ce îl privea, un stol imens de gâşte a brăzdat cerul, iar gâgâitul lor puternic l-a făcut să se oprească. Strămoşii ar fi înţeles multe din direcţia zborului păsărilor şi din poziţia stelei rătăcitoare pe cer. Dar Shepherd ştia că nu este altceva decât natura, iar steaua mişcătoare este de fapt planeta Venus, a cărei strălucire fusese mereu o alinare pentru el,

mai ales în nopţile în care se simţise cel mai singur şi disperat.

A dat colţul chiar când luminile de pe stradă începeau să pâlpâie ca răspuns la lăsarea nopţii. La capătul cartierului, mai multă lumină ajungea pe trotuar dinspre foaierul clădirii Biograph, numită aşa după cinematograful din Chicago în care fusese împuşcat John Dillinger pe la mijlocul anilor '30. Marchiza de deasupra intrării făcea reclamă pentru *Manhattan Melodrama*, cu Clark Gable şi Myrna Loy, ultimul film pe care îl văzuse John Dillinger. Shepherd a ajuns la casa de bilete fără vânzător şi şi-a făcut drum spre zona unde ar fi trebuit să se afle foaierul.

Sala de clasă găzduia o sută de studenţi aşezaţi în rânduri concentrice în jurul unui ecran mare ce putea fi conectat atât la o varietate de echipamente audio-video pentru predat, cât şi la oricare dintre cele şaizeci şi două de camere de supraveghere montate în oraş. În acel moment, imaginea de pe ecran era de la camera din subsol a casei din oraş, cu Shepherd în mijlocul ei, îngheţat cu ambele mâini pe arma îndreptată spre trupurile căzute pe podea. Un bărbat în costum negru stătea în faţa ecranului, cu capul întors într-o parte, parcă studiind un exponat dintr-o galerie de artă.

— Vezi vreo fantomă pe-acolo, Shepherd? a întrebat el fără să se uite înjur.

— Nu, domnule, eu eram doar… Era o situaţie-limită.

Bărbatul s-a întors şi i-a aruncat lui Shepherd aceeaşi privire pătrunzătoare pe care o acordase ecranului.

— Toate sunt situaţii-limită, băiete, fiecare dintre ele.

Agentul special Benjamin Franklin era unul dintre cei doi consilieri de aplicaţii în teren prezenţi mereu la cursurile lui Shepherd, aflaţi acolo ca să dea o latură practică fiecărei lecţii, să răspundă la orice întrebare şi să le spună aspiranţilor cum e cu adevărat în lumea reală. Aparţinea acelui tip de bărbaţi solizi, cu maxilarul pătrăţos, croiţi parcă într-o vreme în care bărbaţii încă le spuneau femeilor *Ma'am*, iar maşinile erau pline de aripioare şi de crom. Părul

lui scurt şi blond se rărea şi devenea de culoarea cenuşii deasupra ochilor de un albastru pal, ca nişte cuburi de gheaţă, care totuşi reuşeau să transmită căldură atunci când zâmbea, cum era cazul în acele momente.

— Aş vrea să te-ntreb dacă ai trage din nou, în aceeaşi situaţie?

Accentul lui tărăgănat din Carolina dădea cuvintelor o eleganţă lentă.

Shepherd s-a întors în trecut la succesiunea neclară de acţiuni şi la cum apăsase pe trăgaci, cu suspectul în vizor, dar cu persoana greşită ajungând moartă pe podea.

— Nu, domnule.

— Cum ţi-ai dat seama de asta?

— Pentru că... Pentru c-am lovit ostaticul.

Franklin a luat-o pe culoar spre el, încheindu-şi nasturii de la sacou. La mână îi strălucea ceasul Timex vechi de oţel.

— Dă-ţi jos vesta antiglonţ, Shepherd, şi hai să te plimbi puţin cu mine!

Noaptea părea mai întunecată după strălucirea sălii de clasă, şi vântul se înteţise. Ridica frunze de pe stradă în faţa lui Shepherd, în timp ce el mergea alături de Franklin.

— Cam cu vreo doisprezece ani în urmă, a spus Franklin străpungând cu privirea pădurea întunecată, de parcă ar fi putut vedea anii pierduţi printre copaci, făceam parte dintr-o trupă de comando de şase oameni, care investigau o serie de atacuri la bănci de la graniţa dintre Ohio şi Indiana. În fiecare caz, un singur atacator mascat intra val-vârtej într-o bancă mică şi izolată, lua un ostatic – mereu o femeie – şi ameninţa că o ucide dacă dă cineva alarma. Era destul de inteligent, pentru că dimensiunea redusă a băncilor însemna că măsurile de securitate nu erau cele mai bune, iar camerele de filmare, cele mai performante. În plus, niciodată nu se lăcomea prea tare, aşa că în câteva minute era deja pe drum. Şi mereu îşi lua ostatica cu el, ameninţând că dacă aude o singură sirenă o ucide. După cum îţi imaginezi, presa locală băgase

frica în oameni, dar mai exista o mare îngrijorare: niciunul dintre ostatici nu mai apăruse. Timp de vreo săptămână am trăit cu teamă să nu primim un telefon de la vreun vânător sau vreun om ieşit la plimbare cu câinele care să dea din greşeală peste cadavrul vreunuia dintre ghinioniştii clienţi ai băncii. Apoi a mai atacat o bancă, a treia într-o lună, şi am primit filmări noi.

Franklin i-a îndreptat lui Shepherd paşii dincolo de Hogan's Alley, spre cărarea ce ducea prin pădure la complexul principal de clădiri aflat dincolo de ea.

— Totul se desfăşura astfel: femeia intră in bancă şi discută cu paznicul; atacatorul intră şi dezarmează paznicul distras, apucă femeia, are loc jaful, şi infractorul fuge cu ostatica. Am observat, comparând noile înregistrări video cu fragmentele neclare mai vechi pe care le aveam, că era aceeaşi femeie de fiecare dată. A rezultat că nu era deloc o ostatică, ci o complice. De-aia nu îi dăduserăm de urmă. Am înştiinţat băncile din acelaşi stat fără să facem vâlvă, şi când au dat altă lovitură zece zile mai târziu în Des Moines, un funcţionar a apăsat pe butonul de alarmă şi am ajuns la timp să-i ridicăm. Când s-a văzut încercuit, atacatorul a încercat acelaşi număr cu ostatica, a spus c-o să o omoare dacă nu primeşte o maşină şi cale liberă. Poliţiştii i-au spus doar: „Dă-i înainte, împuşc-o!” Toate astea ne aduc înapoi la mica noastră chestiune. Spune-mi, ce ştiai despre suspect din raportul de informare pentru misiune?

Shepherd şi-a îndesat adânc mâinile în buzunare şi a încercat să se concentreze pe altceva în afara frigului.

— În raportul de informare se spunea că bărbatul e dat în urmărire în mai multe state ca suspect de terorism. Era considerat un luptător pentru Jihad, antrenat în Afganistan de Al-Qaeda.

— Şi din lecturile şi studiile tale de caz, teroriştii sau fanaticii religioşi tind să se predea ofiţerilor unui stat duşman, împotriva cărora ei cred că duc un război sfânt?

— Nu.

— Nu, într-adevăr.

Copacii au părut că se dau la o parte pentru a dezvălui clădirea Quantico Hilton ridicându-se în faţa lor, toată numai linii drepte, ferestre înguste şi beton. Acolo erau găzduite laboratorul şi echipele de investigaţie care se ocupau de cazuri adevărate, complexe, aflate în desfăşurare, nu cele simple, de manual, cu care era Shepherd învăţat. Ar fi putut trece uşor drept campusul unui liceu mic din vest, dacă nu ar fi fost pocniturile gloanţelor care se auzeau din pădurea din spatele lor. Probabil că următorul recrut ajunsese în subsol. Shepherd spera că el, sau ea, se va descurca mai bine decât se descurcase el. La auzul împuşcăturilor îşi amintise de toate hârţoagele pe care trebuia să le completeze în camera de informaţii. Formularele în caz de utilizare a armei erau amănunţite, plictisitoare şi în trei exemplare: îi opreau pe recruţi să folosească armele fără rost.

— Nu-ţi face griji pentru chestiunile administrative, a spus Franklin, aparent citindu-i gândurile. O să aranjez cu agentul Williams. Poţi să le completezi şi să le predai după aia.

„După ce?”, a vrut Shepherd să întrebe, însă Franklin era deja la jumătatea drumului spre uşa de sticlă a clădirii principale.

— Niciodată să nu uiţi că eşti un ofiţer antrenat foarte bine şi foarte scump, băiete! În moneda de schimb a legii asta te face un bun de preţ pentru Unchiul Sam şi o ţintă mult-dorită pentru un terorist. Dacă n-apeşi pe trăgaci, sunt şanse ca atacatorul să detoneze oricum bomba şi vor fi trei cadavre de curăţat în clădire în loc de două. Ostaticul moare oricum. Şi, având în vedere mica povestioară pe care ţi-am spus-o, de unde ştii că ostatica era de partea ta?

Au trecut de la noaptea îngheţată la strălucirea şi căldura clădirii.

— Trebuia să te-ntrebi din capul locului ce făcea femeia aia la lăsatul serii într-o pivniţă murdară cu un terorist. Pot înţelege că eşti supărat c-ai împuşcat pe cineva care ar fi putut să fie nevinovat, îţi face cinste, dar nu-ţi

pierde nopţile din cauza asta. Ai făcut alegerea corectă, Shepherd! Dar trebuie să mai lucrezi la ţintă.

Au trecut de panoul de onoare care domina foaierul de sticlă, cu numele fiecărui recrut şef de promoţie din 1972 când se deschiseseră prima dată uşile şi până în prezent, scrise cu litere aurii. Shepherd se îndoia că numele său îşi va găsi cândva locul pe panoul acela. El era cu câţiva ani mai în vârstă decât recruţii obişnuiţi, ceea ce se cunoştea după scorul de la probele fizice, iar felul cum ţintea îl dezamăgea. Lucrurile la care excela nu făceau parte dintre cele cinci domenii care contau la nota finală; nu se gândise nimeni la competenţe ca ale lui atunci când fusese înfiinţat FBI-ul.

Uşa liftului s-a deschis, iar Franklin a păşit înăuntru, a aşteptat ca Shepherd să i se alăture şi a apăsat pe butonul cu numărul şase. Lui Shepherd i s-a uscat gura. La etajul şase se aflau persoanele cele mai importante.

— Nu poţi avea îndoieli pe teren, a spus Franklin, iar vocea sa blândă părea conspirativă între pereţii liftului. Pentru că, dacă eziţi într-o astfel de situaţie, mori, sau, şi mai rău, partenerul tău moare, şi ajungi să porţi asta cu tine toată viaţa. Lucrurile astea nu sunt în niciun manual, dar eu îţi spun cum este, pentru binele tău şi al meu – mai ales dacă o să lucrăm împreună.

Uşa s-a deschis cu un fâsâit înainte ca Shepherd să aibă timp să răspundă, iar Franklin a luat-o înainte pe coridorul tăcut, verificându-şi ceasul în timp ce trecea prin faţa uşilor grele ale birourilor şefilor de subdivizii. Coridorul era împărţit conform gradelor, cel mai mic grad fiind cel mai aproape de lift. Franklin a trecut pe lângă toate, îndreptându-se direct către uşa aflată chiar în capătul culoarului, cu Shepherd la mică distanţă în urma lui, simţindu-se iar ca în timpul liceului când era chemat în biroul directorului. Numai că aici directorul era doar cu un rang mai jos de Directorul FBI-ului, acesta la rândul său fi-ind doar cu un rang mai jos de Preşedintele Statelor Unite ale Americii. Franklin s-a oprit lângă uşă, şi-a mai verificat o

dată ceasul şi a bătut de două ori deasupra unei plăcuţe pe care scria „Director adjunct”.

În liniştea coridorului bătăile au sunat ca nişte împuşcături.

— Intră! S-a auzit o voce joasă de cealaltă parte.

Franklin i-a zâmbit, doar că de data asta căldura nu mai era acolo, iar lui Shepherd i-a trecut prin cap că poate şi el avea emoţii. Apoi a deschis uşa şi a intrat.

4.

Directorul adjunct O'Halloran era un om subţire, parcă ascuţit de o viaţă petrecută la Biroul de Investigaţii. Totul la el era aspru şi precis: ramele de oţel ale ochelarilor; ochii de un gri pal, pe care i-a ridicat în timp ce Franklin şi Shepherd intrau în cameră; chiar şi în părul de un gri metalizat cărarea părea făcută cu dalta mai degrabă decât cu pieptenele. Stătea la acelaşi birou imaculat în spatele căruia fusese fotografiat pentru informaţiile ce însoţeau formularul de recrutare pe care Shepherd îl completase în urmă cu aproape un an: acelaşi monitor cu ecran plat, aceeaşi tastatură, acelaşi telefon fix şi aceeaşi fotografie înrămată. Singurul lucru diferit îl reprezentau cele două dosare aflate în faţa lui pe birou. Unul simplu, celălalt cu fotografia lui Shepherd printată pe prima pagină. Pulsul lui Shepherd a crescut la vederea ei.

— Ai un C.V. destul de impresionant, a spus O'Halloran, lovind cu un deget subţire în dosarul cu fotografie. Specializarea Matematică şi Informatică la Universitatea Michigan. Masterat în fizică la CalTech. Cea mai bună contribuţie pentru un doctorat în cosmologie la Universitatea Cambridge în Anglia – deşi pe acesta nu l-ai mai terminat, nu-i aşa? Chiar şi aşa, îmi imaginez c-ai putea câştiga un salariu de la şase cifre în sus în sectorul financiar, şi totuşi ai ales să te înscrii ca un GS-l0[1] cu salariul de bază pornind de la 46.000 de dolari. De ce oare, mă întreb eu?

[1] Nivel din grila de salarizare predominant în SUA.

Shepherd a înghiţit în sec.

— Banii nu-s aşa de importanţi pentru mine.

— Serios? De ce, eşti Comunist?

— Nu, domnule, sunt patriot.

— Bine, domnule Patriot, ia spune-mi despre teza ta de doctorat, de ce n-ai terminat-o?

Shepherd a aruncat o privire spre dosar, amintindu-şi de toate evaluările psihiatrice şi verificările istoricului său, care făcuseră parte din procesul de selecţie. Totul era acolo, sau cel puţin tot ce le spusese. Însă acum vorbea cu directorul adjunct, aşa că se putea foarte bine să mai existe şi alte lucruri acolo, lucruri pe care el sperase să le ţină ascunse.

— Este totul în dosar, domnule.

O'Halloran l-a privit pe Shepherd din centrul nemişcării sale.

— Vreau s-aud de la tine.

Mintea lui Shepherd a început să o ia la goană. Era testat, iar directorul adjunct O'Halloran era o persoană prea importantă pentru ca întâlnirea să fie ceva lipsit de importanţă. Dacă ar fi fost vorba de părţile din trecutul său pe care le omisese, atunci Franklin ar fi putut foarte uşor să îl întrebe despre asta la Biograph, ceea ce însemna că era vorba despre altceva. Avea să rămână la povestea pe care o spusese deja, fără să ofere informaţii noi, sperând că lucrurile aveau să se lămurească în decursul următoarelor minute.

— Am studiat întreaga mea viaţă adultă, a spus el, repetând exact aceleaşi cuvinte pe care le spusese ofiţerului de recrutare. Era tot ce ştiam, dar nu tot ce doream să ştiu. Unii oameni vor să adune cunoştinţe doar de dragul de a le aduna, eu am vrut întotdeauna să le aplic pe ale mele.

— NASA.

Shepherd a dat din cap afirmativ.

— O mare parte a studiilor mele a fost finanţată de bursele de la Agenţia Spaţială. Am petrecut destul de mult

timp pe cercetare pentru mai multe proiecte ale NASA, ceea ce e normal pentru oricare dintre bursierii lor: ei se bucură de puterea noastră intelectuală, noi ne vedem la masa de lucru şi câştigăm experienţă pentru meseria pe care sperăm s-o practicăm în cele din urmă.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— 9/11[2] s-a întâmplat, domnule. Apărarea patriei şi războiul contra terorismului au devenit prioritatea numărul unu, ceea ce a înghiţit destul de mult din toate bugetele. Aproape întregul program spaţial a fost dat deoparte. Brusc m-am trezit fără bursă şi fără un loc de muncă potenţial, chiar dacă aş fi reuşit să îmi termin studiile. A fost ca şi cum... m-aş fi izbit de un perete.

— Aşa că ai renunţat.

— Se poate spune şi aşa, domnule.

— Tu cum ai spune?

— La început m-am simţit trădat, ca şi cum mi se luase ceva care îmi aparţinea. Părea fără rost să continui să studiez pentru un loc de muncă care nu mai exista. Au fost destule companii private care s-au oferit să-mi finanţeze restul studiilor, dar toate voiau în schimb să semnez un contract pe viaţă. Să lucrez pentru ele imediat ce absolveam, şi să studiez burse de valori în loc de stele. Nu era ceea ce-mi doream. Aşa că m-am hotărât să călătoresc, să-mi limpezesc mintea şi să-mi dau seama ce vreau să fac cu viaţa mea, având în vedere că NASA nu mai părea a fi o opţiune viabilă.

— Pe unde ai ajuns? E un gol în dosarul tău de aproape doi ani, când pare c-ai dispărut de pe faţa pământului: fără număr de asigurare socială, fără locuri de muncă înregistrare, fără cărţi de credit.

— Am stat mai mult în afara sistemului – mai întâi în Europa, apoi în Asia de Sud-Est şi în cele din urmă Africa –, am călătorit din loc în loc, am lucrat pe numerar în baruri

---

[2] Atentatele teroriste din 11 septembrie 2001, organizate de organizaţia Al-Qaeda la New York şi Washington D.C.

sau ca zilier la ferme şi am dormit în hosteluri unde plăteam doar o noapte. În majoritatea acestor locuri nu se acceptă cărţi de credit. Am fost student cea mai mare parte a vieţii mele de adult, deci ştiam cum să trăiesc ieftin.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat, ai văzut o lumină şi te-ai gândit să te reîntorci la societate?

— Da, domnule. Mi-am dat seama că irosesc o şansă. Ce s-a întâmplat în 11 septembrie mi-a schimbat viaţa – dar aproape alţi trei mii de oameni şi-o pierduseră pe a lor. Viitorul meu fusese schimbat, lor le fusese luat. Intenţia mea a fost mereu să înapoiez banii pentru studii dedicându-mă serviciului public şi lucrând pentru NASA. Am ajuns să-mi dau seama că doar pentru că mi se refuzase acea şansă anume nu însemna că nu-mi puteam plăti datoriile în alte feluri.

— Aşa că te-ai înrolat în FBI?

— Nu imediat, domnule.

— Nu, exact.

O'Halloran a deschis pentru prima dată dosarul şi l-a răsfoit până la o pagină de la sfârşit.

— Mai întâi ai lucrat ca voluntar pentru mai multe agenţii de întrajutorare, ai instalat reţele de internet şi ai creat pagini web pentru a strânge de fonduri şi i-ai învăţat pe săraci şi pe şomeri cum să folosească un computer.

A ridicat din nou privirea.

— Chiar nu glumeai cu ce-ai zis despre bani, nu-i aşa?

— Nu, domnule, niciodată nu m-au motivat în mod deosebit.

O'Halloran şi-a ţuguiat buzele, ca un jucător de poker care vrea să se hotărască pe ce carte să parieze.

— Nu sunt tocmai fericit că Biroul, pentru care eu am lucrat toată viaţa mea, pare să fie un fel de premiu de consolare pentru tine, Shepherd, dar nu-mi permit să refuz un candidat cu asemenea calificări.

A închis dosarul şi a pus o mână pe cel de-al doilea.

— Ai auzit de Centrul de Zbor Spaţial Goddard?

— Da, domnule, am petrecut câteva veri acolo testând

date pentru Explorer 66.

— Asta are vreo legătură cu Telescopul Spaţial Hubble?

— Nu prea. Ambele colectează date din cele mai îndepărtate margini ale universului, sau cel puţin asta făceau. Explorer e folosit mai mult pe post de satelit de testare acum. Hubble face tot ce obişnuia să facă Explorer şi are o rază mai mare de acţiune.

Buzele s-au ţuguiat din nou.

— Nu mai e aşa.

O'Halloran a deschis sertarul biroului, a scos o insignă învelită în husă şi i-a dat-o lui Shepherd.

— Nu obişnuiesc să trimit recruţi pe teren înainte să-şi termine stagiul sau fără să petreacă cel puţin un an într-o unitate, dar se pare că dintre peste treizeci de mii de angajaţi activi ai Biroului de Investigaţii, tu eşti unicul calificat pentru situaţia apărută.

Shepherd a deschis husa şi şi-a văzut chipul pe un ecuson FBI.

— Asta o să-ţi permită *temporar* să porţi armă şi s-o transporţi la bordul curselor aeriene. Poţi să-ţi ridici pistolul şi cutia de gloanţe de la Williams în drum spre ieşire.

Shepherd a citit numele scris lângă o dată care expira într-o lună.

— Celălalt prenume al meu e Thomas, a spus el, întorcând insigna spre O'Halloran.

— Există deja un agent J.T. Shepherd la birourile din Memphis, şi cum doi agenţi nu pot avea aceeaşi insignă, a spus în timp ce a ridicat mâna şi a făcut un mic semn al crucii în aer, te botez acum J.C. Shepherd. Asta e numele tău în FBI, şi o să răspunzi la el. I-am încredinţat comanda anchetei agentului Franklin, aşa că nu trebuie să te abaţi sub nicio formă de la ordinele lui. Ai fost desemnat pentru această anchetă numai şi numai pentru că eşti în mod unic calificat în domeniul astronomiei. O să foloseşti această calificare doar pentru a-l ajuta pe agentul Franklin în investigaţia sa şi o să-ţi dai părerea doar când o să ţi se ceară. În restul timpului, priveşte totul ca pe o ocazie să

înveţi meserie de la un agent experimentat, cu o reputaţie foarte bună. Odată ce n-o să mai fii de ajutor în anchetă, o să te întorci aici pentru a-ţi încheia pregătirea, ai înţeles?

— Da, domnule.

— Bănuiesc că ştii s-ajungi la Goddard de aici? Aveţi o maşină la dispoziţie.

A luat dosarul simplu de pe birou şi l-a ridicat.

— Agentul Franklin poate să te pună la curent pe drum.

5.

Shepherd şi Franklin au mers într-o tăcere totală în primele zece minute, vâjâitul ştergătoarelor de parbriz şi şuieratul cauciucurilor pe asfaltul ud fiind întrerupte doar de foşnetul hârtiilor – Franklin frunzărea dosarul. Din când în când, nota câte ceva într-un carneţel de buzunar luminat de o mică lanternă Maglite pe care o ţinea între dinţi. Shepherd simţea că Franklin nu e prea încântat de situaţie. Ei bine, nici el.

După cum se descurcase în Hogan's Alley, ultimul lucru pe care îl dorea era să se îndrepte spre lumea reală cu un pistol încărcat ascuns sub haină. Aşa cum i se promisese, agentul Williams, instructorul de la poligon, îl aşteptase în depozit cu un SIG 226, şi îl privise cu atenţie în timp ce îl încărca cât de repede putea dintr-o cutie cu gloanţe Parabellum 9x19. Educaţia catolică pe care o primise Shepherd îl învăţase destulă latină ca să înţeleagă că *para bellum* însemna „pregăteşte-te de război”. Încercase să alunge acel gând din minte în timp ce băga cincisprezece cartuşe în încărcător, încurcându-se la două dintre ele.

— Fă-ţi o favoare, îi spusese Williams în timp ce el semna pentru pistol şi cartuşele de rezervă, încearcă să nu te bagi într-o situaţie în care s-ar putea să fii nevoit să scoţi arma. Ţine-o doar în toc şi întoarce-te cât poţi de repede să-ţi termini antrenamentul!

Shepherd s-a uitat în oglinda retrovizoare. În spatele lor se vedeau farurile dubiţei gri care îi urmase de la ieşirea

pe porţile de la Quantico. Era o dubiţă de la divizia tehnică, încărcată cu echipamente de laborator şi cu doi fizicieni gata să analizeze fostul său loc de muncă, devenit acum locul unei crime. Se aflau pe autostrada I-95 şi se îndreptau spre nord: luminile puternice ale oraşului Washington se întindeau la orizont ca o pată luminoasă; ploua cu găleata. Vremea îi încetinea, dar cel puţin, până să ajungă ei la Capitoliu, ora de vârf avea să treacă şi autostrada avea să fie mai liberă. Calculase că vor fi în Maryland în vreo douăzeci de minute, deşi încă nu avea nici cea mai mică idee de ce mergeau acolo.

Lanterna Maglite s-a răsucit şi s-a stins pe scaunul din dreapta, iar Shepherd a auzit scârţâitul scaunului de piele când Franklin s-a întors spre el.

— Povestioara aia pe care ai îndrugat-o acolo, a spus el, cum că ai călătorit până la capătul pământului să te regăseşti... Voiam doar să ştii că nu cred o iotă.

Shepherd a simţit cum obrajii îi iau foc şi s-a bucurat că era prea întuneric pentru ca Franklin să îl poată vedea.

— Nu vă-nţeleg, domnule.

— Am petrecut peste douăzeci de ani cu oameni care au făcut de toate, de la a scrie cecuri fără acoperire până la a răpi copii ca să-i tortureze pentru propria plăcere, şi ştii ce aveau toţi în comun? Toţi încercau să mă mintă. Oi avea tu tot felul de diplome pompoase în astrofizică şi ştiinţe, dar eu am o diplomă în natura umană şi ştiu când cineva îmi toarnă gogoşi. Pot mirosi de la o poştă minciunile, iar tu puţi acum, agent Shepherd.

Shepherd nu a spus niciun cuvânt şi nu şi-a luat privirea de la drum.

— Nu prea-mi pasă de ce minţi sau ce anume ascunzi, dar mă-ngrijorează să am un partener în care n-am încredere. Să ai un partener în care nu poţi avea încredere e ca şi cum n-ai avea deloc, şi asta e periculos, agent Shepherd, aşa cum ai descoperit şi tu în subsolul ăla. Aşa că dacă simţi că poţi să-mi oferi vreo frântură de adevăr la vreun moment dat – ca de la bărbat la bărbat, ca de la

partener la partener, cu excepţia delictelor –, n-o să se afle nimic de la mine, şi o să ne înţelegem mult mai bine. Între timp, să iei mereu în calcul presupunerea că sunt gata să mă îndoiesc de fiecare cuvinţel amărât care-ţi iese pe gură, ai priceput?

— Domnule, vă promit...

Franklin a ridicat mâna şi a întors capul.

— Nu înrăutăţi lucrurile minţindu-mă iar! Sunt sincer cu tine, agent Shepherd, îţi cer doar să fii la fel.

Scaunul a scârţâit în timp ce Franklin s-a întors iar la documentele cu informaţii.

— Acum, că am vorbit deschis şi ştii cam cum stăm, poţi să te faci util explicându-mi unde-i logica în a cheltui peste un miliard de dolari din taxe şi impozite pentru a trimite în spaţiu un telescop a cărui întreţinere costă peste patruzeci de milioane de dolari pe an.

Shepherd s-a uitat la ploaie şi a cântărit întrebarea, uşurat să calce din nou pe teren sigur şi familiar. S-a gândit la distanţele inimaginabile pe care Telescopul Spaţial Hubble le putea străbate comparativ cu cele relativ minuscule măsurate de instrumentele terestre. S-a gândit la lumina stelelor moarte pe care acesta o putea aduna din întunericul pur al spaţiului, aducând înapoi informaţii de la începuturile timpului. Dar până la urmă a răspuns simplu:

— Câte stele vedeţi în noaptea asta?

Franklin a privit în noaptea umedă şi neagră, în timp ce un camion imens a gonit pe lângă ei, mergând cu o viteză mult prea mare pentru vremea de afară şi împroşcând atâta apă încât era imposibil să vezi marginea autostrăzii, ce să mai spunem de cer.

— Oh, ai dreptate aici, dar de ce să nu construieşti un telescop pe vârful unui munte din Mexico sau în altă parte unde soarele străluceşte tot anul? La naiba, de ce să n-aştepţi pur şi simplu o noapte senină, ar fi mult mai ieftin!

— S-au făcut şi toate astea. Există o antenă-satelit de cincizeci de metri în vârful vulcanului Sierra Negra din sudul Mexicului, de unde se poate observa atât cerul de la nord

cât şi cel de la sud. Este destul de impresionant. Problema e că Pământul se roteşte, aşa că nu se poate studia decât câteva ore o porţiune de cer. Un telescop spaţial ca Hubble se poate focaliza pe o ţintă îndepărtată şi o poate ţine sub observaţie luni întregi, ani chiar, în timp ce Pământul se roteşte dedesubt.

— Şi asta costă patruzeci de milioane pe an?

— E un proces foarte complicat.

Franklin a mormăit.

— Mie-mi pare o înşelătorie.

Shepherd s-a gândit să încheie discuţia, dar nu voia să se întoarcă la liniştea stânjenitoare de dinainte.

— Cât de bun ţintaş sunteţi? a întrebat.

— Unul mai bun decât tine, agent *special*.

— Credeţi că aţi nimeri o cutie de conserve de pe marginea drumului dintr-o maşină în mers?

— Depinde cât de repede s-ar mişca maşina.

— Să spunem că ar merge cu treizeci la oră.

— De nouă ori din zece.

— Dar dacă maşina ar merge cu optzeci şi cinci?

Franklin a calculat.

— Poate de trei ori din zece.

— Bun, acum imaginaţi-vă că maşina merge cu optzeci şi cinci de mii de mile pe oră, iar cutia de conserve e în cealaltă parte a ţării, cocoţată în vârful siglei de la Hollywood. Credeţi că aţi mai nimeri-o atunci?

Franklin nu a răspuns.

— Hubble ar putea. Ar putea să se focalizeze pe cutia aia şi să-i facă o poză atât de clară, încât să se vadă ce scrie pe etichetă. Orbitează în jurul Pământului cu aproximativ şaptesprezece mii de mile pe oră, iar Pământul orbitează în jurul Soarelui cu aproximativ şaizeci şi şapte de mii de mile pe oră. Asta face un total de optzeci şi patru de mii de mile pe oră, şi totuşi Hubble poate să se fixeze asupra unui petic mic de cer de la aproape cincisprezece miliarde de ani-lumină depărtare. E unul dintre cele mai mari miracole ale tehnologiei moderne, cea mai înaltă

realizare a omului în ştiinţă. De-aia costă atât de mult şi e nevoie de atâţia bani pentru a-l întreţine.

— Şi totul e controlat de la Goddard?

— Da.

Franklin a dat din cap.

— Nu mai e aşa. În momentul ăsta, telescopul tău placat cu aur n-ar putea să nimerească absolut nimic. Se învârte dintr-o parte în alta pe acolo pe sus, ca o sticlă la o petrecere. Cineva a reuşit să instaleze un virus care a distrus sistemul de comandă şi a închis orice modalitate de comunicare.

— Serios? Asta ar fi extrem de dificil.

— Cât de dificil?

— Când lucram la Goddard, am tras o mică sperietură legată de securitatea sistemelor. Una dintre staţiile terestre de control ale satelitului rămăsese deschisă din cauza unui e-mail, şi un puşti reuşise să intre în sistem. Nu a stricat nimic, dar câteva dintre sistemele de operare au fost virusate de tot felul de nimicuri de pe internet. Problema a fost reperată destul de devreme şi rezolvată, dar a dus la o reevaluare a întregului sistem. Cât de multe ştiţi despre securitatea cibernetică guvernamentală?

— Cam tot atâtea câte ştii tu despre a trage cu arma.

— Bun, deci toate sistemele de operare deţinute şi utilizate de stat sunt clasificate conform graficului Orange Book, redactat de Ministerul Apărării. Acesta descrie criterii specifice de securitate pentru toate sistemele guvernamentale, începând de la D pentru chestiuni de administrare, lipsite de importanţă şi crescând chiar până dincolo de Al pentru departamente ca NASA, FBI sau sistemele militare care lansează armele nucleare. După sperietura aia, a trebuit ca toate sistemele de operare să fie ridicate cel puţin la gradul Al. Asta înseamnă că posibilitatea ca sistemul de operare din baza terestră de control a telescopului Hubble să fi fost spart în urma unui atac cibernetic obişnuit este extrem scăzută. Ar fi ca şi cum un drogat cu un pistol de douăzeci de dolari ar dărâma

Complex Knox[3] de unul singur. Oricine a făcut asta ştia exact ce face.

— Crezi că e o treabă din interior?

— Trebuie să fie. Ar trebui să vorbim cu dr. Kinderman, el răspunde de Hubble şi a ajutat la reproiectarea noului sistem. El o să ne dea numele tuturor persoanelor care au cunoştinţele tehnice necesare să facă asta şi ale foştilor angajaţi care ar putea avea motive personale de răzbunare.

— Bine gândit, agent Shepherd, a spus Franklin, singura problemă cu de altfel perfectul tău plan de acţiune este că dr. Kinderman este absent nemotivat. În momentul ăsta el *este* suspectul nostru numărul unu.

[3] Baza militară situată în statul american Kentucky.

6.

CU ŞASE LUNI ÎNAINTE
Badiyat Al-Sham – Deşertul Sirian
În nord-vestul Irakului

Când Gabriel Mann a îndemnat calul spre orizont, singura lui dorinţă era să ajungă cât mai departe de complex înainte să moară.

S-a îndreptat spre nord-vest, înspre inima pustie a deşertului, cu căldura crescândă a soarelui pe umăr şi cu mirosul puternic de portocale în nări. A încercat să nu se gândească la tot ceea ce lăsa în urmă, pentru că i-ar fi fost şi mai greu să plece, şi asta era ceea ce trebuia să facă – trebuia să o părăsească.

A încercat să se concentreze doar pe a rămâne în viaţă îndeajuns încât să ajungă departe, cât mai departe, când boala avea să preia controlul. Nu voia să rişte să-i infecteze pe alţii sau să cadă undeva unde condorii care dădeau târcoale ar fi atras oameni care i-ar fi furat hainele şi armele, dar posibil şi altceva mult mai periculos. Era imperios să moară undeva unde nu l-ar fi găsit nimeni niciodată, undeva unde soarele deşertului i-ar fi uscat şi purificat trupul, iar vântul i-ar fi împrăştiat rămăşiţele peste pământul sterp unde nu creştea nimic, unde totul murea şi unde totul era uitat.

Călătorea de aproape patru ore, când l-a lovit febra. Căldura se acumulase de ceva timp, deşi era greu de spus

cât venea de la soare şi cât venea din el însuşi. Se afla la umbra săracă a unui copăcel scund şi uscat, încercând să-şi ţină calul ferit de vântul fierbinte, când pielea a început să îl furnice de parcă pe ea ar fi mişunat dintr-odată nişte insecte. În acelaşi timp, l-a copleşit un incontrolabil sentiment de mâhnire. În ciuda eforturilor de-a o alunga din minte, se gândise întruna la Liv, imaginându-şi chipul ei, verdele ochilor şi cum părul i se răsfira auriu şi luminos pe pernă ultima oară când o văzuse, pe când dormea la infirmerie. Tristeţea de a o fi părăsit, alimentată de febră, izbucnea acum din el şi lacrimile i se rostogoleau prin praful uscat de pe obraji. Şi-a ridicat mâna tremurândă ca să-şi şteargă faţa, şi când a îndepărtat-o a văzut că e plină de sânge.

Molima, aşa o numise călugărul din Citadelă, un miros puternic de portocale urmat de o sângerare nazală bruscă şi puternică.

„S-a terminat“, s-a gândit el, cu un sentiment ce aducea a uşurare. „Acum pot să mă-ntind.“

Şi-a îndemnat calul spre o ridicătură care făcea o mică oază de umbră în mijlocul albului orbitor. Acela era locul către care se îndreptase toată viaţa lui, acea nişă întunecată care părea un mormânt vertical.

Acolo avea să moară.

7.

Liv şi-a petrecut cea mai mare parte din prima zi ascunzându-se la vârful unuia dintre turnurile de pază părăsite ale complexului militar ţinându-se la umbră, departe de dogoare.

Se trezise în infirmerie şi descoperise că Gabriel plecase şi că o pace nesigură pusese stăpânire pe tabără. A găsit biletul pe care i-l lăsase, prins sub blocul de piatră numit Harta Stelară.

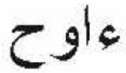
Dragă Liv,

Nimic nu e uşor pe lumea asta, dar să te părăsesc e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Acum ştiu ce durere trebuie să fi simţit tata când a fost nevoit să plece. Sper să mă întorc. Între timp, să nu mă cauţi, ţine minte că te iubesc. Şi ai grijă de tine – până o să te găsesc din nou.

Gabriel

A strâns biletul în mână, de parcă ar fi fost o vrajă care l-ar fi putut aduce înapoi lângă ea. Atenţia i s-a concentrat asupra vastei pustietăţi a deşertului Sirian şi asupra taberei de antrenament împrejmuite, de unde se ridicau în aer certuri într-o arabă guturală şi rapidă, pe care ea o

înţelegea cumva. Majoritatea schimburilor verbale furioase erau despre bani şi despre lipsa lor, acum, că petrolul dispăruse, dar câteva erau şi despre ea. Şoapte ameninţătoare se ridicau ca fumul dintr-un foc mocnit, jignind-o într-o varietate de limbi.

Hawwāh

Ishtar

Lilith

Unele dintre şoapte o apărau, dar majoritatea nu. Majoritatea o denunţau ca pe o vrăjitoare care adusese apă unde înainte cursese petrol şi adusese nenorocirea peste ei.

Liv a rămas neclintită ca o piatră în timp ce asculta vocile, de parcă nemişcarea ar fi putut să o facă invizibilă pentru toţi bărbaţii aceia care fremătau ca nişte viespi stârnite din cuib. Uitându-se atent în jos printre scândurile micşorate de căldură ale turnului, a cercetat urmările luptei care eliberase complexul, dar nu şi pe ea: coca veche a elicopterului militar prăbuşit care pârâise şi se oprise când apăruse apa, lacul cu macaraua turlei de foraj în centru care acum scuipa apă din adâncul pământului şi peste tot pete de culoarea ruginii, acolo unde oameni căzuseră şi sângeraseră. Era aproape sigură că nu o zărise nimeni când se strecurase acolo sus, dar, pentru orice eventualitate, ţinea strâns bisturiul pe care îl luase din infirmerie. Ştia că e singura femeie într-o comunitate izolată de bărbaţi furioşi şi ostili – şi ştia cam cum ar fi putut să evolueze lucrurile. Dacă ar fi putut să stea ascunsă până la căderea nopţii, ar fi coborât, ar fi furat unul dintre caii care se adăpau la marginea apei şi ar fi scăpat.

Era dimineaţa târziu când a auzit primul clinchet al ghetelor căţărându-se pe scara de metal. S-a rostogolit fără zgomot pe podea, cu inima bubuind, cu bisturiul alunecos

în mâna udă de transpiraţie. S-a aşezat în dreptul trapei de acces, cu picioarele ridicate strâns la piept, gata să lovească cu putere orice ar fi apărut în dreptul deschizăturii.

Paşii se ridicau, grei şi gălăgioşi, oprindu-se chiar sub trapă:

— Salutare, spus o voce joasă şi mieroasă în engleză.

Ea nu a răspuns.

— Îţi aduc apă şi mâncare.

O mână a ridicat foarte încet trapa şi a împins o gamelă şi un pachet de raţii militare prin spaţiul deschis, apoi a apărut şi o pereche de ochi.

— Nu e nevoie de luptă, a spus bărbatul. Eşti în siguranţă aici. Ai cuvântul meu!

— Şi cine eşti tu? a întrebat Liv.

— Sunt Tariq al Bedu. Am venit cu Ash'abah – Fantoma. O să te apăr aşa cum a făcut-o şi el, în memoria numelui său. Trebuie să bei. O să-ţi aduc mai mult mai târziu.

Ea s-a uitat la gamelă, încă udă fiindcă fusese umplută din apa proaspătă de mai jos.

— Îţi mulţumesc, a spus ea şi apoi, pentru că scrisese cândva un articol despre supravieţuirea victimelor şi îşi amintea că e mai greu să îi faci rău cuiva dacă îi ştii numele, a adăugat: Numele meu e Liv Adamsen.

Bărbatul a zâmbit, şi ea îi putea vedea căldura zâmbetului şi în privire.

— Ştiu cine eşti, a spus şi a dispărut.

Liv a ascultat cum paşii răsună în jos pe scară şi apoi se topesc în susurul ironic al apei proaspete ieşite din măruntaiele pământului. A tras gamela spre ea cu piciorul, având însă grijă să nu se apropie prea mult de trapă, a desfăcut capacul, a mirosit conţinutul şi a luat cea mai mică înghiţitură posibilă. Şi-a imaginat că o cantitate mică din orice substanţă nu ar fi putut să o doboare, aşa că a stat cât de mult i-a permis setea, analizând cum se simte, aşteptând să se întâmple ceva. Dar cum nu s-a întâmplat

nimic, a luat o înghiţitură, apoi alta şi alta, până când tot conţinutul gamelei i-a alunecat pe gâtul uscat cu sorbituri lacome şi însetate. Într-o oră, bărbatul s-a întors, aducând din nou apă şi un măr, apoi a lăsat-o în pace şi s-a asigurat că toată lumea face la fel. Apoi, chiar înainte de apus, au venit soldaţii.

Au intrat în tabără într-un nor de praf şi cu un scop bine definit, puşcaşi marini americani neclintiţi. Soldaţi înarmaţi au înconjurat elicopterul distrus, alţii l-au ridicat pe o maşină cu platformă în timp ce altcineva se adresa în arabă oferind un drum cu maşina până la Al-Hillah pentru oricine dorea. Liv s-a folosit de diversiunea creată de sosirea lor şi s-a furişat pe scară, atentă să nu scoată un sunet, apoi s-a pitit la umbra şi adăpostul unei clădiri cu perete metalic. Oricât şi-ar fi dorit să părăsească complexul, ştia că militarii Statelor Unite o căutau şi, după tot ceea ce se petrecuse, nu prea avea încredere nici în motivele căutării lor şi nici în cel care o ordonase. A scrutat cu atenţie mulţimea, căutându-l pe Tariq. O umbră a apărut deasupra ei. S-a întors şi a văzut un bărbat îndesat, îmbrăcat într-o salopetă uleioasă, care o privea cu ochi plini de ură.

— Blestemată să fii! a spus, scuipând pe pământul de la picioarele ei şi pregătindu-se să o lovească.

Liv a apucat bisturiul pregătită să riposteze, când Tariq a apărut între ei.

— Du-te dacă vrei să pleci, i-a spus bărbatului, şi ia-ţi ranchiuna cu tine!

Mâna bărbatului a alunecat într-o parte. Pentru un moment a părut că e gata să spună ceva, dar a scuipat din nou pe pământ şi s-a grăbit spre convoiul american.

— Ăla e Malik, a spus el, cu ochii fixaţi pe bărbat. Era responsabil cu transportul, până când combustibilul s-a transformat în apă şi i-a distrus toate motoarele. Crede că tu eşti vinovată.

L-au privit pe Malik alăturându-se unui şir care aştepta să se îmbarce într-unul dintre camioanele militare.

— Pleacă cu toţi ceilalţi care cred că locul e blestemat acum.

Un puşcaş marin s-a apropiat de oamenii care aşteptau şi le-a făcut semn să urce în vehicul, apoi a apăsat pe ceva pentru a închide uşa în spatele lor. Erau gata de plecare.

— Pot să te duc oriunde vrei, a spus Tariq, sau poţi să mai stai aici un timp, fiindcă sunt multe de făcut, nu-i aşa?

Sunetul motoarelor diesel turate umplea aerul, în timp ce Liv cântărea ciudata lui întrebare. A ieşit din adăpostul clădirii în timp ce convoiul a început să se deplaseze, gândindu-se că mai putea alerga după ei dacă voia, dar a rămas pe loc, privind norul de fum îndepărtându-se până când din sunetul motoarelor nu a mai rămas nimic.

S-a întors şi s-a uitat la bărbaţii care rămăseseră. Majoritatea erau călăreţi, dar erau şi câţiva angajaţi ai complexului, după salopetele albe pe care le purtau. S-au strâns în jurul ei, privind-o. Putea simţi aşteptarea ieşind din ei de parcă o dogorea.

— Ce vor? a şoptit Liv.

— Vor să ştie ce-ar trebui să facă în continuare.

Liv a râs.

— Dar cine m-a făcut pe mine responsabilă?

Cercul de bărbaţi i-a zâmbit înapoi, reflectând parcă buna ei dispoziţie. Parcă soldaţii luaseră cu ei toată furia, lăsând în urmă doar câteva urme ale violenţei – nişte găuri de gloanţe în pereţii clădirilor şi peticele de pământ ruginiu.

— Ce s-a întâmplat cu morţii? a întrebat ea.

— I-am pus într-un camion frigorific ca să ţinem muştele la distanţă, a răspuns Tariq, deşi, fără combustibil, răcitorul nu funcţionează.

Liv a încuviinţat.

— Bine, a spus ea, atunci asta facem întâi, îngropăm morţii.

8.

Gabriel nu avea nici cea mai vagă idee de cât timp stătea întins la umbra copăcelului uscat, când sunetul motoarelor a ajuns la el, purtat de vânt.

S-a rostogolit instinctiv, cu adrenalina pulsându-i în vene în ciuda febrei, iar acea parte din creierul său specializată în exerciţiile tactice a preluat controlul.

Era imperios să nu fie zărit acum, nu cu molima arzând în el.

A tras de hăţurile calului pentru a-l ţine aproape şi a ascultat, încercând să localizeze sunetul. Vântul fierbinte îl purta de colo-colo şi îl împiedica să îl repereze cu precizie, ceea ce era un lucru bun. Însemna că era încă la oarecare depărtare.

A folosit hăţurile pentru a se ridica cu greu în genunchi şi a mutat calul în fâşia de umbră, mângâindu-l pe crupă pentru a-l calma şi legându-l de o piatră. S-a forţat să se caţere pe o parte a dunei de nisip, gemând, pământul uscat zgâriindu-i fără milă pielea chinuită. A ajuns în vârf şi a ascultat din nou.

Sunetul era mai puternic acum, venea dinspre vest.

Mâncărimea i-a cuprins pielea ca o flacără, iar el i-a dominat valurile arzânde, încleştându-şi braţele în lateral pentru ca mâinile să nu-i sfâşie pielea usturătoare.

Când mâncărimea a cedat puţin, şi-a înclinat capul într-o parte, pentru a rămâne ascuns, apoi a aruncat o

privire peste muchia dunei de nisip.

Două camionete albe cu platformă, care ridicau în aer nisipul, treceau balansându-se la câteva sute de metri în stânga lui. Ferestrele erau înnegrite de fum, iar armele de calibrul 50 încărcate în spate erau în dotarea unor soldaţi care aveau eşarfe în carouri mici, alb-roşii pe cap. Făceau parte din Armata Siriană – patrula de la graniţă.

A alunecat înapoi pe dună, tremurând din cauza efortului de a păstra tăcerea. Tot ce voia era să se întindă, să se odihnească şi să nu se mai ridice niciodată. Dar nu putea. Patrula schimbase totul.

Ar fi putut să se întoarcă, să se îndepărteze de graniţă pentru a reduce riscul de a fi găsit de vreo patrulă; dar asta nu însemna şi că se va îndepărta de oamenii pe care aceasta îi căuta. Ar fi putut să caute una dintre peşterile care punctau deşertul ca pe un fagure şi apoi să se târască adânc în ea, într-un mormânt făcut de mâna lui; cel puţin aşa ar fi scăpat de condori. Dar asta n-ar fi fost o garanţie pentru oamenii care treceau pe acolo. Alţii ar fi putut alege acelaşi adăpost, la adăpost de căldură şi de tâlhari. Iar el nu putea risca să fie găsit.

A zăcut acolo un timp îndelungat, în timp ce soluţia inevitabilă pe care trebuia s-o adopte i s-a concretizat în minte. Exista un loc în care putea merge, un singur loc pe Pământ în care molima n-ar mai fi reprezentat o ameninţare.

A aşteptat mult timp, până a fost sigur că patrula s-a îndepărtat, apoi a îndemnat calul de-a lungul dunei, ferindu-se să fie văzut, căutându-şi o mai bună ascunzătoare.

Soarele se ridicase în punctul cel mai înalt de pe cer şi ardea fără milă carnea sa agonizândă. După câteva sute de metri, care i s-au părut cât nişte sute de kilometri, a găsit o peşteră săpată în roca mai moale, îndeajuns de mare pentru el şi calul său: a căzut în căldura înăbuşitoare, încleştându-şi tot corpul din cauza mâncărimii puternice. Avea să aştepte să treacă criza, pregătindu-se pentru

călătoria pe care o avea de făcut. Cumva, trebuia să evite în acelaşi timp şi să fie prins, şi compania altora, şi să reia drumul către locul în care ştia că molima izbucnise prima dată şi din care se răspândise.

Trebuia să se întoarcă în Citadelă. Trebuia să se întoarcă la Ruina.

9.

Liv a ales un loc la o distanţă considerabilă, în afara perimetrului îngrădit, şi a condus oamenii prin puterea exemplului: săpând cu mâinile goale, fiindcă excavatoarele nu mai erau de nici un folos, trecând de pietre şi de pământul uscat, tare ca o cărămidă. Era bine să simtă cum gândurile privitoare la tot ceea ce i se întâmplase dispar, absorbite de muncă. Viaţa ei de dinainte părea doar o colecţie de amintiri abstracte acum, un pasaj citit într-o carte şi nu trăit pe propria piele. Era greu să se imagineze fiind acea persoană, jurnalista de carieră, navigând prin metrou la ora de vârf a dimineţii cu un latte mic într-o mână şi un smartphone în cealaltă, în drum spre o altă sarcină de rezolvat, spre un alt termen-limită, răsfoind catalogul IKEA şi ediţiile de weekend ale ziarelor. Îşi petrecuse o viaţă construindu-şi acea existenţă, pentru ca destinul să i-o demonteze în doar câteva zile.

Au terminat de săpat mormintele în timp ce soarele de după-amiază coborâse adânc pe cer şi au aşezat cu grijă trupurile în fundul gropii, duşman lângă duşman, uniţi în moarte – toţi în afară de unul. În timp ce majoritatea bărbaţilor fuseseră ocupaţi cu săpatul gropii comune, câţiva

dintre călăreţi mai săpaseră una la mică distanţă, şi către aceasta era purtat acum trupul conducătorului lor, cel căruia îi spuneau Ash'abah – Fantoma. L-au aşezat întru odihnă şi au spus rugăciunile în gând.

După ce mormintele au fost umplute, majoritatea călăreţilor au plecat şi ei, luându-şi caii şi topindu-se în deşert.

Liv a rămas lângă mormântul Fantomei. Îl cunoştea de mai puţin de o zi, şi totuşi în acel scurt interval el înfruntase riscuri considerabile pentru ea şi, în cele din urmă, îşi sacrificase viaţa pentru a-i proteja pe ea şi pe Gabriel. S-a uitat în jos la movila de pământ şi a simţit un fior de groază gândindu-se cât de insignifiant era totul. S-a uitat în jur după ceva cu care să marcheze mormântul orice ar fi putut să arate că cineva nobil şi important murise acolo. Mormântul cel mare era marcat cu o grămăjoară de pietre scoase din pământ în timpul săpăturilor însă ea voia ceva mai deosebit pentru Fantomă, ceva aşezat acolo în mod evident de mâna omului şi nu de natură. A încercat să se gândească ce ar fi făcut Gabriel, iar când i-a recitit biletul a găsit răspunsul.

— Eşti bine?

Vocea a surprins-o şi s-a întors. Tariq era în apropiere, puşca AK47 odihnindu-i-se pe picioarele încrucişate.

— Da, a spus ea. Vino cu mine! S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Sala de operaţiuni fusese jefuită de ultima dată când fusese ea acolo. Harta mare, topografică, acoperea încă peretele din fund, dar toate celelalte hărţi mai mici şi orice putea fi cărat sau era îndeajuns de preţios pentru a merita efortul dispăruse. Blocul de granit negru sculptat unde găsise biletul lui Gabriel era tot acolo unde îl lăsase, îngropat pe jumătate în hârtii şi spirale de grafice seismice. Liv le-a dat la o parte, descoperind litera T sculptată în centrul pietrei şi alte simboluri mai mici în jurul ei: punctele care conturau constelaţia Dragonului; un simbol micuţ al unui copac; forma simplă a unui om.

Cineva făcuse un desen al faţetelor laterale ale pietrei, iar ea era absorbită de el momentan: a ridicat hârtia şi s-a uitat cu atenţie la simbolurile dense copiate de pe cealaltă parte a pietrei. Era ceva în ele, ceva ce o striga parcă cu o voce îndepărtată. A împăturit foaia, a pus-o în buzunar şi a apucat piatra de marginile ciobite, târând-o de-a lungul mesei cu braţele deja obosite după o după-amiază de săpat din greu.

— Lasă-mă pe mine! a spus Tariq, luându-i-o şi ridicând-o la piept.

— Mulţumesc, a spus Liv. Urmează-mă!

Harta Stelară a căzut cu o bufnitură pe mormântul Fantomei, greutatea ei presând pământul proaspăt săpat, cu crucea în formă de T ieşind în evidenţă în centrul ei. Părea ceva adecvat, să-i marcheze mormântul cu simbolul Tau, un simbol religios care exista chiar dinainte ca marile religii să se nască. În acel moment nici semnificaţia mormântului său şi nici importanţa persoanei care se odihnea acolo nu mai puteau fi uitate.

— Trebuie să plec să văd de cai, a spus Tariq. Ar trebui să intri în complex, se întunecă şi nu eşti în siguranţă aici.

— Sunt bine. Mai durează doar un minut.

Tariq a dat din cap şi s-a îndepărtat, lăsând-o pe Liv singură lângă mormânt.

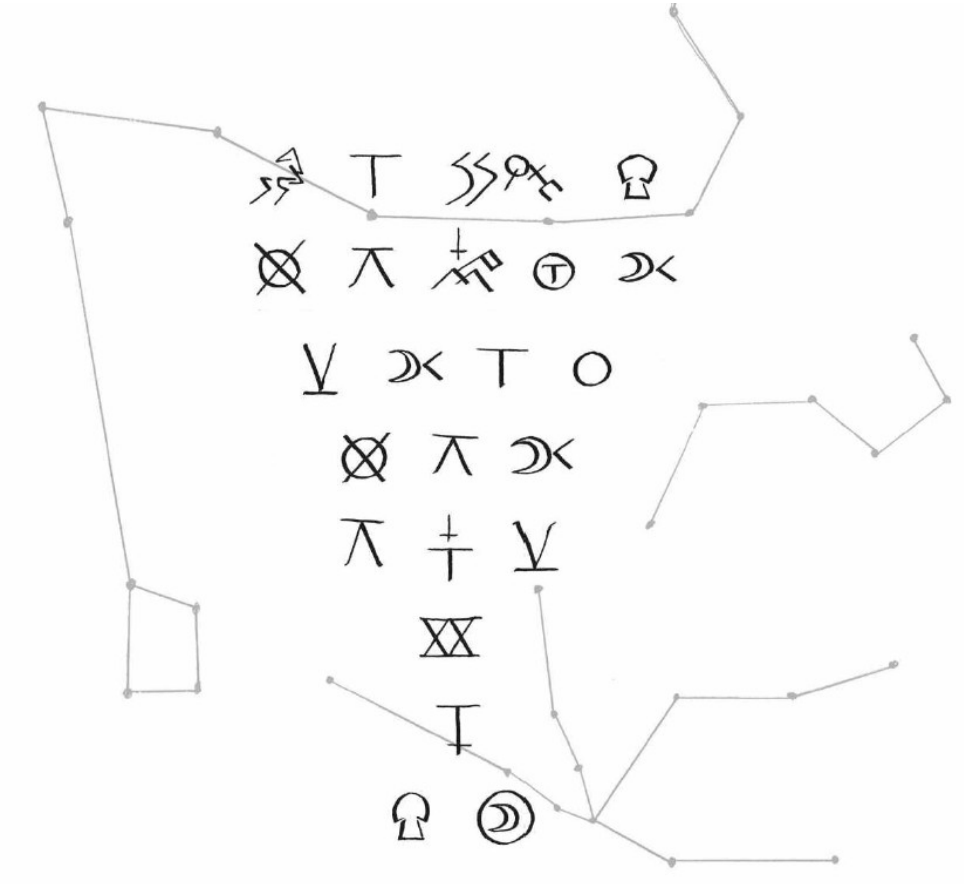
Ea s-a uitat atent în jos spre piatră. Cea mai mare parte din text era pe cealaltă parte a ei, dar şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos copia pe care o găsise în sala de operaţiuni.

Textul era scris în două limbi. Una era limba moartă pe care reuşise să o înţeleagă pe când purta Sacramentul. S-a concentrat asupra simbolurilor şi a descoperit că, deşi Sacramentul o părăsise, încă le putea înţelege:

Sacramentul ajunge acasă, iar Cheia priveşte înspre rai
O nouă stea se naşte cu un nou rege pe Pământ
pentru a aduce ordinea până la sfârşitul zilelor

S-a încruntat şi a simţit cum o cuprinde o răceală. Prima afirmaţie era clară, pentru că o trăise: ea era Cheia care descătuşase Sacramentul, îl scosese din Citadelă şi îl adusese acasă în acel loc pierdut din deşert. Însă aici se termina ceea ce înţelegea ea. A doua afirmaţie sugera cu totul altceva, ceva ce avea să vină – ceva de rău augur, care avea să fie anunţat de o nouă stea. S-a uitat la cerul de seară, încă prea strălucitor pentru ca primele stele să apară. Toate celelalte profeţii, cele care o aduseseră în acel loc, creionaseră ambiguu viitorul, cu mai multe rezultate posibile. Acesta părea categoric, avea să apară o stea şi gata, „sfârşitul zilelor“, orice ar fi însemnat asta. Trebuia să mai fie ceva acolo, ceva în al doilea grup de simboluri.

Le-a studiat, imagini ciudate care nu semănau cu nicio limbă cunoscută, cu liniile a diferite constelaţii împletite în şi din ele: Dragonul, Taurul şi Carul Mare.

Simbolurile erau grosolane şi simple, dar, când se concentra asupra lor, ciudata ei aptitudine lingvistică – darul de despărţire de la Sacrament – nu le dezvăluia înţelesul. În schimb, mintea i se umplea de impresii despre lucruri şi sentimente, unele pline de speranţă, unele îngrijorătoare. A privit fiecare simbol în parte – un râu, un vultur, un craniu încercând să le unească în vreun fel de poveste, ca şi cum ar fi legat unul de altul fragmente dintr-un adevăr antic pe care cândva îl cunoscuse, însă acum îl uitase. Însă, deşi simţea că înţelege o parte din ceea ce semnifica fiecare simbol individual, înţelesul lor colectiv continua să îi scape.

A petrecut mult timp studiind simbolurile, dar în cele

din urmă pământul s-a rotit, soarele a apus, iar simbolurile au dispărut în întuneric în faţa ochilor ei. Şi deşi Liv nu găsise nimic apropiat de o traducere, simţămintele trezite de ele rămăseseră. Iar cel mai puternic era de rău augur. Orice avea să vină, orice era scris pe piatra antică, ea îi simţea puterea şi se temea de ea.

10.

Au ajuns la Centrul de Zbor Spaţial Goddard puţin după ora zece, chiar când furtuna se dezlănţuia cu toate forţele. Ploaia a ţâşnit în maşină când Shepherd a deschis geamul pentru a-şi flutura noua insignă. Paznicul i-a înmânat două legitimaţii şi o hartă pentru vizitatori şi l-a îndrumat către una dintre parcările mai mici pentru personalul executiv de lângă Clădirea 29, structura imensă de tip hangar care trona în mijlocul complexului. Shepherd nu mai fusese acolo de aproape zece ani, însă când a băgat maşina în viteza întâi şi a trecut pe sub barieră printr-o băltoacă, părea că absolut nimic nu se schimbase.

Clădirea 29 era un bloc alb uriaş, cu câte două şiruri de ferestre întunecate la parter şi la primele etaje, dar nici măcar unul la celelalte patru. Majoritatea birourilor şi centrelor de control din Clădirea 29 nu aveau nevoie de ferestre, bucurându-se de privelişti din spaţiul îndepărtat mai degrabă din zona rurală a Marylandului.

Shepherd a încetinit în timp ce a trecut pe lângă intrare. Erau lumini înăuntru, dar nu se vedea nimeni. Poate era din cauza orei târzii, ori a vremii, sau din cauza sărbătorilor de Crăciun care băteau la uşă – dar locul părea părăsit. A condus încet maşina până la marginea clădirii, iar farurile au luminat o siluetă care purta o pelerină de ploaie cu gluga trasă pe cap, aşa încât aducea cu un monah. Un braţ s-a întins de sub faldurile ude şi a indicat către două locuri de parcare libere, care aveau în faţă semne ce le rezervau pentru directorii de proiecte. Shepherd a oprit

maşina, iar silueta a alunecat până la uşa lui Franklin, a scos de undeva o umbrelă cu logoul NASA şi a desfăcut-o chiar când Franklin deschidea portiera.

— Mike Pierce, şeful de la pază, s-a auzit o voce hârşâită de undeva de sub glugă.

A ţinut umbrela ridicată pentru Franklin şi i-a aruncat o privire lui Shepherd. Shepherd l-a văzut cântărindu-l bine, luând o decizie rapidă bazată pe vârstă şi logică şi apoi întorcându-se pentru a-l conduce pe Franklin sub pălăria umbrelei, fără să se mai sinchisească de agentul mai tânăr. Dubiţa care îi urmărise pe tot drumul de la Quantico a tras chiar lângă el, aruncând un val de apă rece pe partea din spate a picioarelor sale. A încuiat maşina şi a pornit-o pleoscăind pe asfalt, în urma umbrelei. Îşi imagina că, dacă tehnicienii puteau găsi amprente pe bumbac şi urme microscopice de ADN într-o cameră sterilă, probabil puteau găsi intrarea într-o clădire şi fără ajutorul lui.

Să intre pe uşa de serviciu în coridoarele curate şi cu pereţi albi ai Clădirii 29 era ca şi cum ar fi trecut printr-un portal al timpului înapoi într-o viaţă anterioară. Cum nu existau tablouri pe pereţi şi nici obiecte inutile de mobilier – pentru a ajuta la menţinerea condiţiilor sterile necesare în camerele curate din inima clădirii –, totul arăta exact ca atunci când Shepherd călcase ultima oară acolo.

— Mike Pierce.

Bărbatul cu glugă i-a strivit mâna lui Shepherd într-o strânsoare umedă.

— Ne-am mai văzut?

Avea o faţă lată, care părea şi mai mare din cauza lipsei părului. Arăta ca un culturist care se îngrăşase, dar mai avea încă inima de oţel şi simţea nevoia să o dovedească de fiecare dată când strângea mâna cuiva.

— Am mai fost pe-aici câteva luni prin primăvara lui 2004, a spus Shepherd, dându-i drumul la mână lui Pierce pentru ca acesta să facă acelaşi lucru.

Pierce a ridicat din umeri, scoţându-şi pelerina de ploaie şi aşezând-o pe spătarul unui scaun lângă uşă.

— Nu-mi aduc aminte de vreo investigaţie a Biroului atunci.

— Nu te lăsă păcălit de ridurile din jurul ochilor! a intervenit Franklin. Agentul Shepherd e încă mic copil în ceea ce priveşte treburile Biroului. E aici doar ca să mă ajute să-nţeleg chestiunile ştiinţifice mai complicate.

— Am lucrat la Explorer un timp, a explicat Shepherd în timp ce o bufnitură în spatele lor anunţa sosirea celorlalţi, care împingeau cutii grele cu echipament pe uşa îngustă de serviciu, la adăpost de ploaie.

— Se pare că a venit toată gaşca, a spus Franklin. După tine, Pierce! Spune-ne ce ştii!

— Ei bine, cam totul e în raport, a spus Pierce, închizând uşa în urma lor şi apoi trecând un card printr-un mecanism pentru a avea acces într-un hol interior. La ora 20.05 în seara asta, reţeaua principală care deservea Telescopul Hubble a fost supusă unui atac cibernetic sofisticat. Merriweather, tehnicianul care era de serviciu când s-a întâmplat, aşteaptă în centrul de control pentru a vă explica toate detaliile tehnice.

— Dar doctor Kinderman?

— Nicio veste încă. Am încercat să-l sun pe toate numerele, am trimis e-mailuri, l-am pus chiar pe Merriweather să îi dea un *ping* pe Twitter şi pe Facebook. Nimic. Mobilul i-a fost găsit în birou, care pare să fi fost jefuit.

— A mai fost cineva pe acolo de când a dispărut Kinderman?

— Doar eu şi tehnicianul care l-a descoperit.

— Bine, haideţi să începem de-acolo!

Pierce i-a trecut printr-o altă uşă securizată şi le-a indicat uşa unui birou de la jumătatea coridorului.

Shepherd mai fusese de câteva ori în biroul lui Kinderman, o dată când începuse să lucreze acolo şi încă o dată în ziua în care plecase. Era un fel de tradiţie la Goddard, să fii expus ca la paradă în faţa şefului pe drumul de venire şi pe cel de plecare, pentru o scurtă discuţie şi

câteva vorbe de încurajare. Îşi amintea că de ambele dăţi fusese uluit de rigoarea lui Kinderman şi de ordinea care domnea în biroul lui, o amintire care contrasta puternic cu învălmăşeala de dosare şi hârtii care acopereau acum cea mai mare parte din podea.

Franklin a privit totul din pragul uşii, apoi şi-a pus o pereche de mănuşi Nitrile albastre, pe care le-a scos din buzunarul sacoului. Shepherd a simţit cum i se urcă sângele la cap amintindu-şi că el şi le uitase în maşină.

Franklin a păşit în birou croindu-şi apoi drum printre nămeţi de hârtie, către centrul camerei. S-a oprit pentru un moment, răsucindu-se încet, analizând totul: biroul ordonat, neaglomerat; fotografiile strâmbe de pe perete, cu numeroşi preşedinţi alături de acelaşi bărbat ferchezuit; acelaşi bărbat dând mâna cu Regele Suediei în timp ce primea Premiul Nobel pentru calculul ratei expansiunii. În lumea astrofizicii, doctorul Kinderman era echivalentul cel mai apropiat al unui star rock, iar lui Shepherd îi era greu să îl considere suspect.

A simţit ceva moale şi rece în palmă şi s-a uitat în jos pentru a descoperi o pereche de mănuşi noi ţinute atât de jos pentru ca Franklin să nu le vadă. I-a mulţumit cu un zâmbet tehnicianului care îi venise în ajutor şi şi le-a pus repede, chiar când Franklin încheia de evaluat camera şi îşi ridica privirea.

— Bine, băieţi, a spus el, treceţi la treabă!

Cei doi tehnicieni au intrat în cameră, unul deschizând mai multe pungi pentru depozitarea dovezilor, iar celălalt scanând fiecare suprafaţă cu o cameră de înaltă calitate, care făcea atât instantanee cât şi secvenţe video. Franklin li s-a alăturat lui Shepherd şi Pierce pe coridor.

— Se pare că cineva a plecat al naibii de repede.

Pierce a aprobat din cap.

— Când l-am văzut prima dată am crezut că a fost o spargere.

— Încă mai crezi asta?

— Nu de când am văzut aia.

A arătat către o cărticică deschisă lângă tastatură. A fost fotografiată şi înmânată lui Franklin. Era o agendă standard de întrevederi zilnice, o pagină dublă pentru o săptămână, cu fiecare spaţiu liber plin ochi cu un scris mic şi precis.

— Am încercat să-mi dau seama unde ar putea fi doctor Kinderman, dar, după cum puteţi vedea, nu prea mi-a fost de mare ajutor.

Franklin a frunzărit paginile până a ajuns la săptămâna curentă, unde scrisul pur şi simplu se oprea. Ultima notă era pe data din ziua aceea:

T
Sfârşitul zilelor

În rest agenda era goală, ca şi cum nimic altceva nu avea să se mai întâmple vreodată.

— Ai spus că nimeni altcineva n-a mai fost în camera asta în afară de tine şi de persoana care a descoperit-o aşa, a zis Franklin.

— Aşa e, doar eu şi Merriweather.

— De ce nu mergem să-l salutăm pe Merriweather?

11.

Centrul de control şi operaţiuni al telescopului spaţial era cam cât o jumătate de teren de tenis şi mirosea a circuite încinse şi ozon. Nu erau ferestre în cameră şi prin urmare nici lumina zilei nu pătrundea. Singura sursă de iluminare era ocazionala lampă de birou şi strălucirea combinată a mai multor monitoare întoarse spre un ecran mai mare, central. Toate afişau acelaşi mesaj:

OMENIREA NU TREBUIE
SĂ PRIVEASCĂ MAI DEPARTE

Un bărbat s-a ridicat în timp ce ei au intrat – hainele şi ochelarii cu ramă de corn îl făceau să arate ca şi cum s-ar fi teleportat din anii '50.

— Merriweather, aceştia sunt agenţii speciali Franklin şi Shepherd de la FBI.

Au dat mâna. Franklin a arătat cu bărbia spre ecranul mare.

— E acelaşi mesaj pe care l-ai găsit pe calculatorul lui Kinderman?

— Da, domnule, a răspuns Merriweather, dregându-şi vocea şi uitându-se cu atenţie înspre ecran mai degrabă decât spre cineva anume. Adică, vreau să spun că e o parte din programul care a făcut asta... cred. Sau, mai degrabă, acest mesaj e ultimul lucru care s-a încărcat şi acum e peste tot şi nu-l putem scoate. Tot sistemul e blocat.

— Ai vreo idee la ce s-ar putea referi?

Merriweather a expirat şi a ridicat din sprâncene.

— Hubble e un telescop, tot ce face e să se uite la lucruri. Ar putea să se refere la orice.

— Dar acum nu se mai uită la nimic, nu-i aşa?

Merriweather a dat din cap, iar Shepherd l-a compătimit. Ştia cât de ataşat poate deveni un cercetător de proiectul la care lucrează, cât de repede poate deveni cea mai semnificativă relaţie din viaţa lui. Hubble doar ce fusese atacat, posibil scos din uz pentru câteva luni, iar Franklin vorbea despre asta de parcă cineva buşise o maşină.

— Povesteşte-ne cum s-au desfăşurat evenimentele! a spus Shepherd, încercând să ducă conversaţia înapoi la investigaţie. Care a fost prima manifestare fizică a virusului?

— Prima dată a lovit sistemul de comandă. Atunci am ştiut că e serios şi m-am dus să-l caut pe doctor Kinderman. Am găsit biroul răvăşit şi mesajul ăsta pe ecran. De fapt nu, mai întâi a apărut o fereastră de comandă cu ceea ce părea a fi un googolplex descrescător în ea, şi *apoi* a apărut mesajul ăsta.

— Spune-mi despre googolplex!

— Stai puţin, a intervenit Franklin, n-aţi vrea să traduceţi şi pentru noi ceilalţi care am picat la fizică?

— Un googolplex este un termen matematic pentru un număr extrem de lung, a spus Shepherd, fără să-şi ia ochii de la Merriweather. De aici vine cuvântul „Google”. Toate zerourile alea care apar când vezi rezultatele unei căutări se referă la googolplex. Iar faptul că era descrescător înseamnă pur şi simplu că se micşora.

Franklin a încuviinţat din cap.

— Aha, am prins ideea.

S-a întors din nou spre Merriweather.

— Deci un număr mare a licărit pe ecran urmat de mesajul ăsta?

— Da, domnule. Cred că googolplexul era cumva legat de iniţializarea virusului, şi eu m-am nimerit să fiu acolo să-l

văd.

— Şi erai singur în camera de control când s-au întâmplat toate astea?

— Da.

— Asta e procedura standard?

— Nu. Vreau să spun că de obicei sunt cel puţin... Toţi ceilalţi erau la petrecere.

S-a uitat la Pierce, căutând susţinere.

— Merriweather s-a oferit să facă tura de noapte, a spus Pierce. Am verificat în planificarea turelor. Era singur aici.

— Foarte altruist din partea ta, să stai aici în spate să păzeşti prăvălia în timp ce toţi ceilalţi se distrează. Totuşi, nu prea dă bine că tocmai atunci a fost jefuită prăvălia, nu-i aşa?

Franklin l-a scrutat cu atenţie pe Merriweather şi apoi a zâmbit într-un fel cu care Shepherd începea să se obişnuiască.

— Nu-ţi face griji, fiule! Bănuiesc că eşti prea deştept să te bagi singur în bucluc şi să pui beţe în roate chiar pe tura ta. Spune-mi despre doctor Kinderman, când l-ai văzut ultima dată?

Shepherd recunoştea metoda de interviu folosită de Franklin. Învârtea întrebările, schimbând repede subiectul şi tonul vocii, pentru a nu-i lăsa timp de gândire subiectului şi astfel tăindu-i accesul la orice subterfugiu de care ar fi putut să se agaţe. Era o tehnică folosită pentru cei pe care îi bănuiai că ar putea minţi.

— Pe la cinci şi jumătate era încă la el în birou. Am trecut pe acolo când m-am dus să-mi iau o gustare, înainte să plece toată lumea.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. Era la birou, lucra.

— Ţi s-a părut neliniştit?

— Nu din câte am putut să-mi dau seama.

— Ai observat vreun comportament neobişnuit la el în ultimele zile?

Merriweather a ridicat din umeri.

— N-aş şti ce să spun. Regulile comportamentului obişnuit nu prea i se aplică la doctorului Kinderman.

Franklin a tras adânc aer în piept şi a părut că îşi dublează volumul.

— Uite ce-i, fiule! Poţi alege să ne ajuţi sau poţi alege să ne încurci, iar una dintre opţiunile astea e delict federal şi se pedepseşte cu închisoarea. Pur şi simplu răspunde la întrebare!

De pe chipul lui Merriweather a dispărut orice expresie, de parcă un oblon ar fi fost tras peste el, iar Shepherd şi-a dat seama că Franklin o luase pe un drum foarte greşit. Ameninţările nu mergeau cu cineva ca Merriweather. Devotamentul lui faţă de proiect era extraordinar şi depăşea cu mult orice interese personale sau grijă de sine. NASA era ca o religie, iar credincioşii nu îşi abandonau convingerile doar fiindcă erau ameninţaţi.

— Ascultă, a spus Shepherd, intrând peste Franklin pentru a încerca să salveze situaţia. Ştiu ce gândeşti: doctor Kinderman n-ar fi putut să facă niciodată aşa ceva, am dreptate?

Merriweather s-a uitat absent spre el, cu obloanele încă trase. Shepherd era conştient că Franklin îl priveşte ameninţător, furios fiindcă uitase de grade şi preluase interogatoriul.

— Ştiu exact ce vrei să spui când zici că nu era un om obişnuit. Am arhivat nişte date aici la una dintre ultimele misiuni ale lui Explorer, mai ţii minte?

Merriweather a încuviinţat din cap şi a zis:

— L-au închis cu ceva timp în urmă.

Vocea îi suna sec, de parcă ar fi vorbit despre cineva care murise. În acel moment Shepherd a ştiu exact de ce era neliniştit, şi nu era din cauza vinovăţiei: era teama de ce se va întâmpla în continuare.

— Spune-mi, ce o să se-ntâmple dacă n-o să puteţi restabili contactul cu Hubble?

Merriweather şi-a ridicat privirea, întâlnind-o pe cea a

lui Shepherd pentru prima dată.

— Singura modalitate de a-l reporni ar fi să reiniţializăm manual sistemul.

— Deci ar trebui o misiune de lansare. Ar trebui ca cineva să se ducă fizic pe orbită să-l repare?

Merriweather a încuviinţat din cap.

— Şi asta e ceva probabil?

Merriweather a inspirat adânc şi apoi a expirat lent:

— Nu.

— De ce nu?

— Din cauza lui James Webb.

— Poate să-mi spună şi mie cineva cine e James Webb ăsta şi ce legătură are cu toate astea? a spus Franklin, adresând o întrebare întregii camere.

Merriweather şi-a scos ochelarii şi a frecat urmele pe care aceştia i le lăsaseră pe nas.

— James Webb este creatorul programului Apollo, cel care a trimis un om pe Lună. Dar în cazul ăsta nu e vorba de *cineva*, ci de *ceva*.

S-a aşezat la laptopul la care lucrase şi a tastat ceva. Pe ecran a apărut imaginea a ceva ce părea un sicriu lat, plat şi auriu, cu o reţea de satelit deasupra – ca o navă cu pânze.

— Faceţi cunoştinţă cu succesorul lui Hubble, telescopul James Webb. E mai mare, va avea o orbită mult mai înaltă şi va vedea mult, mult mai departe. Este construit chiar acum. Părerea mea e că dacă nu-l vom putea repara pe Hubble de aici, de jos, nu se vor mai deranja să-l repare deloc. Îl vor închide pur şi simplu şi vor aştepta ca James Webb să apară online.

— Şi cel mai probabil tu o să-ţi pierzi slujba? a spus Shepherd, ştiind exact cât de dureros putea fi.

Merriweather a încuviinţat din cap.

— De asta crezi că doctor Kinderman n-ar putea fi implicat, a spus Franklin, reluând interogatoriul, pentru că nu şi-ar sabota propriul proiect şi nu şi-ar trăda colegii?

Merriweather a ridicat din umeri.

— Dar de ce ar face-o? De ce să întoarcă spatele muncii sale de o viaţă, muncii noastre? N-are niciun sens!

Franklin a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa lui Merriweather.

— Oamenii fac tot felul de lucruri pentru tot felul de motive diferite, fiule, a zis, iar tonul său se îmblânzise considerabil. Dar dacă doctor Kinderman a fost constrâns în vreun fel, dacă cineva l-a pus într-o situaţie care i-a forţat mâna, atunci noi îl putem ajuta. Dacă e în pericol, îl putem aduce în siguranţă. Aşa că orice ne poţi da, orice ar fi, care să ne ajute să înţelegem ce s-a întâmplat aici, ar fi de mare folos. Şi n-ar însemna că nu-i eşti loial, ci i-ai face o favoare.

Shepherd trebuia să-i recunoască meritele nemernicului bătrân. Poate că jucase greşit la început, dar juca perfect acum.

Merriweather şi-a potrivit ochelarii la loc pe nas şi şi-a trecut degetul mare peste buza de sus.

— Bine, a spus, dând o altă comandă laptopului.

Imaginea telescopului James Webb a fost înlocuită de şiruri de coduri informatice.

— Încerc să identific virusul de când a fost încărcat, dar cine l-a proiectat ştia ce face şi şi-a acoperit urmele incredibil de bine. Cred că singurul mod în care cineva ar fi putut să treacă de reţeaua de securitate aşa cum a făcut-o ar fi fost să facă *junk streaming*.

Franklin i-a aruncat o privire lui Shepherd, cu o sprânceană ridicată a semn de întrebare.

— *Junk streaming* înseamnă să ataşezi bucăţele minuscule de cod informatic traficului original. Sunt prea mici pentru a fi detectate de programele antivirus, aşa că trec de ele şi apoi se activează şi se adună într-un loc de cealaltă parte. E ca şi cum ai trimite, una câte una, componente dintr-o bombă într-un avion şi apoi ai asambla-o la bord. Dar, dacă o bucăţică nu trece sau se defectează pe drum, atunci nimic n-o să funcţioneze.

Merriweather continua să tasteze comenzi.

— Dar încărcarea virusului e doar o parte a poveştii, a

spus el. Ce a reuşit apoi să facă a fost foarte sofisticat şi precis. Nu a defectat doar comenzile şi apoi l-a trimis pe Hubble învârtindu-se prin spaţiu, ci de fapt a reprogramat sistemele de ghidaj, a detonat rachetele de la bord şi l-a mişcat cu atenţie pe Hubble din poziţia lui.

— Într-un mod periculos?

Merriweather şi-a ridicat privirea spre el.

— Domnule?

— Vreau să spun, a fost înarmat efectiv? Se prăbuşeşte în acest moment către Manhattan sau Washington?

— Nu, nu, nimic de felul ăsta.

S-a întors spre laptopul său, terminând secvenţa de comenzi şi tastând *enter*.

Sus, pe peretele de lângă ecranul principal patru rânduri de numere cu LED au pâlpâit.

— Vedeţi cifra aia de sus, 569, care arată altitudinea curentă a telescopului măsurată în kilometri? Cât timp numărul nu începe să scadă nu e niciun pericol ca Hubble să se prăbuşească pe Pământ. Până acum nu s-a schimbat. Următoarele numere sunt latitudinea şi longitudinea lui Hubble, iar faptul că ele se schimbă arată că Hubble alunecă, dar într-un mod foarte controlat. Însă ultima cifră e cea mai interesantă şi cea mai relevantă pentru mesaj. Cea care ne arată încotro e îndreptat Hubble. Înainte de atac era la o amplitudine de 270°, fixat pe o fâşie îngustă din spaţiu, din constelaţia Taurului. Dar acum s-a schimbat la zero fix şi aşa a rămas de atunci. Zero fix este poziţia de acasă. Înseamnă că Hubble e îndreptat direct spre Pământ.

Shepherd a aruncat o privire spre mesajul care strălucea pe fiecare ecran – OMENIREA NU TREBUIE SĂ PRIVEASCĂ MAI DEPARTE –, sensul lui fiind mai răsunător şi mai accentuat acum, că instrumentul cu care omul privea cel mai departe fusese îndreptat spre interior.

— Crezi că asta ar putea fi un fel de acoperire? a întrebat Franklin. Poate că Hubble a văzut ceva acolo sus, iar Kinderman nu voia ca altcineva să ştie despre asta, aşa că a pus avertismentul ăsta la vedere şi a întors telescopul

astfel încât nimeni altcineva să nu vadă descoperirea lui?

— Poate. Hubble nu e un telescop obişnuit prin care te uiţi şi vezi stele, el construieşte imagini din informaţiile pe care le adună. Oamenii ca mine lucrează pe loturi specifice din informaţiile adunate, şi vedem doar o piesă minusculă din puzzle. Doctor Kinderman e singurul care poate vedea întregul.

Franklin s-a întors către Pierce.

— Putem să ne uităm la arhive?

— Nu, a răspuns Merriweather, aplecându-se deasupra laptopului şi păcănind comenzi noi. După ce sistemul a căzut, am iniţializat o verificare de sistem pentru a izola orice fişiere infectate. Atunci am descoperit asta.

A deschis un director care conţinea date din ultimele săptămâni. Merriweather a dat clic pe data curentă şi a apărut o nouă fereastră.

Era goală.

A deschis alta, apoi alta, mergând înapoi întreaga săptămână, fiecare fişier la fel de gol ca cel de dinainte.

— Toate datele recente au fost şterse. Am verificat şi copiile de siguranţă. Nu mai e nici urmă din vreo informaţie transmisă de Hubble în ultimele opt luni. A dispărut totul.

Franklin a încuviinţat din cap.

— Deci poate că Kinderman chiar a văzut ceva. Singura întrebare e ce anume?

Ochii lui Shepherd au trecut de la cifrele de telemetrie la mesajul biblic care strălucea pe ecrane.

— Ai spus că Hubble investiga o fâşie îngustă din spaţiu înainte de atac.

— Din constelaţia Taurului, da.

— Căutaţi ceva anume?

— Din câte ştiu, nu. Eu mă uitam doar la radiaţiile de vârf – date despre Rai.

Franklin s-a întors către Shepherd.

— Poţi te rog să traduci?

— Scuze. Universul cunoscut de om a fost creat de un singur eveniment, aşa-zisul Big Bang, care a avut loc cu

aproximativ paisprezece miliarde de ani în urmă. De atunci, totul s-a extins constant în exterior. Spaţiul rarefiat e acolo unde marginea Universului e cel mai aproape de Pământ. Dincolo, se află orice o fi existat înainte ca toate celelalte să ia fiinţă. Unii cred că acolo se află Dumnezeu.

S-a încruntat în timp ce i-a venit o nouă idee.

— Când proiectul Hubble a fost lansat, au existat multe proteste din partea mai multor organizaţii religioase, nu-i aşa?

— Aşa e, a răspuns Pierce şi a făcut un pas, ieşind din umbre şi intrând în lumină. Doar ce începusem să lucrez aici, şi uneori trebuia să trec de linii de protestatari ca să ajung la serviciu: oamenii îţi fluturau în faţă pancarte cu sfârşitul lumii şi ziua Judecăţii de Apoi, spunând că e o erezie să încerci să priveşti în Rai.

S-a uitat cu atenţie la mesajul de pe ecran, căzând pe gânduri.

— N-am făcut legătura cu toate astea până în acest moment, dar... Veniţi cu mine domnilor, trebuie să vă arăt ceva!

12.

Tuburile reci de neon au început să bâzâie, în timp ce Pierce ţinea uşa centrului deschisă pentru vizitatori. Era un spaţiu imens, dreptunghiular, îndeajuns de mare pentru a adăposti mulţimea de autobuze cu elevi care soseau acolo în fiecare zi pentru a se uita la rachete vechi şi a visa că merg călare pe ele înspre Lună. Şi Shepherd fusese un astfel de copil.

— Aici, domnilor! a spus Pierce, dându-şi jos pelerina de ploaie şi tastând un cod la o uşă de lângă biroul de bilete.

Biroul său nu avea nimic din farmecul zonelor pentru public. Pe pereţi nu erau imagini cu explorările uimitoare ale omului, cu galaxii în curs de formare sau cu minuni ale creaţiei, doar o fotografie înrămată a lui Pierce de pe vremea când lucra în poliţie, îmbrăcat în uniformă şi arătând puţin mai slab şi mult mai răutăcios. Un ibric de cafea în colţ. Plita electrică era oprită, dar mirosul de cafea arsă i-a răscolit stomacul lui Shepherd. Nu avusese timp să mănânce înainte să plece din Quantico şi nu opriseră nicăieri pe drum. Franklin părea să nu aibă nevoie de mâncare.

Pierce a introdus o cheie mare în încuietoarea unui dulap de acte şi a tras sertarul de jos.

— Primim scrisori de la nebuni tot timpul pe-aici, majoritatea despre OZN-uri şi teorii ale conspiraţiei, şi de la cei care neagă că omul a ajuns pe Lună, crezând că Hubble e ultima farsă inventată de NASA şi toate imaginile sunt

fabricate în Photoshop. Majoritatea vin pe e-mail, dar mai primim şi scrisori ca pe vremuri.

A ridicat un separator plin ochi şi a început să răsfoiască prin el.

— În ultimul an a fost o nebunie. Nu ştiu dacă e de la vremea asta ciudată pe care o avem, sau povestea de la Roma care a dat Biserica cu fundul de pământ, sau ce-o fi, dar ceva sigur i-a stârnit bine de tot pe toţi nebunii ăştia cu sfârşitul lumii şi chinurile iadului. Cam acum opt luni am început să primim astea.

A scos o folie transparentă de plastic şi i-a înmânat-o lui Franklin. Era plină de cărţi poştale, toate variaţii pe aceeaşi temă – picturi în varianta clasică ale unui turn monumental în construcţie.

— Toate sunt picturi ale Turnului Babel. Am primit-o pe prima în mai, apoi, de atunci, câte una în prima zi a fiecărei luni. Ştampilăm totul cu data din ziua sosirii, aşa că poţi vedea în ce ordine au venit.

Franklin şi-a pus iar mănuşile Nitrile şi a răsturnat cu atenţie cărţile poştale pe birou. A ridicat una, s-a uitat ţintă pentru un moment la tabloul ciudat – spirală după spirală de piatră construindu-şi drumul înspre nori –, apoi a întors-o pentru a citi mesajul scris de mână pe spate:

> *Atunci S-a pogorât Domnul să vadă cetatea*
> *Şi turnul pe care-l zideau fiii oamenilor.*[4]

Cuvintele l-au transpus pe Shepherd direct în şcoala sa groaznică, cu pereţi placaţi cu stejar, unde profesorul de latină începea fiecare semestru citind dintr-o Biblie murdară, legată în piele, acelaşi pasaj.

— Citatul e din *Facerea*, a spus Shepherd, povestea Turnului Babel.

— Mda, şi toate i-au fost trimise direct doctorului Kinderman, a adăugat Pierce. Ştampilele poştale sunt de peste tot, dar scrisul îmi pare al aceleiaşi persoane. N-am

[4] Facerea, 10:5.

ştiut ce să cred despre ele când au început să sosească, dar noi îndosariem totul, pentru orice eventualitate. În fiecare lună era un citat diferit, mereu din *Facerea* şi mereu referitor la Turnul Babel. Iar luna trecută am primit asta.

A scos un singur plic maro din dosar şi i l-a dat lui Franklin. Şi acela îi era adresat doctorului Kinderman, doar că de data aceasta, avea etichetă tipărită. Franklin a scos o singură foaie de hârtie împăturită şi a desfăcut-o, pe care erau dactilografiate versurile:

Să nu ridici turn spre Rai într-a omului glorie.
Nici să cauţi a privi înspre chipul Domnului
Căci judecata Lui te va ajunge,
Pe tine, sodomite, membru al cultului ocult.
Şi asta foarte curând.
Slujitorii Domnului privesc.
E musai turnul să-l distrugi
Şi să-ţi întorci privirea dinspre Rai
Sau blasfemia va aduce distrugerea asupra-ţi
Şi asupra pământului întreg.
Sacrifică turnul sau fidelii servitori ai Domnului
Pe tine te vor sacrifica,
Iar sângele-ţi va fi plata pentru păcate.

Novus Sancti

Franklin se uită la Pierce.

— Ai raportat asta la poliţia locală?

Pierce a încuviinţat.

— Lăsând la o parte limbajul pompos, e totuşi o ameninţare serioasă. Există un număr de înregistrare a plângerii.

— *Novus Sancti*, a mormăit Franklin. Îţi spune ceva?

— E în latină, a spus Shepherd, înseamnă „noul sfânt”, dar după context aş spune că aici e folosit ca un nume.

Franklin s-a întors spre Pierce.

— La nivel de stat s-a făcut ceva în legătură cu asta?

— Au înregistrat plângerea, i-au spus doctorului Kinderman să fie foarte vigilent, iar pe mine m-au rugat să-i ţin la curent cu orice evenimente noi.

— Răspunsul e nu, deci.

Pierce a ridicat din umeri.

— Au existat peste patru sute de asasinate în acest stat anul trecut; abia au destul personal pentru a le investiga pe acestea, darămite să mai irosească resurse pentru fiecare nebun care se plânge de ceva.

Franklin a indicat către al patrulea vers.

— Ce înseamnă asta, „Pe tine, sodomite, membru al cultului ocult”? Se referă la un slujitor al diavolului?

— Nu neapărat, a spus Shepherd. Ocult înseamnă de fapt doar ascuns sau secret. Ar putea să însemne foarte bine că e mason.

— Dar „sodomite”?

Pierce şi-a dres vocea.

— Păi asta e o referire la... Doctorul Kinderman a fost... Vreau să spun că nu cred că acum mai este, dar în trecut a fost....

— Doctorul Kinderman e gay, a intervenit Shepherd pentru a-l cruţa pe Pierce. Nu e niciun secret, e menţionat şi pe pagina lui de Wikipedia. Se pare că în studenţie a avut o scurtă aventură cu un tip care i-a dat papucii când a început să fie cunoscut. S-a creat o mică vâlvă prin tabloide atunci, dar n-a ţinut mult. Doctorul Kinderman a dat o declaraţie prin care a confirmat povestea şi a spus ceva de genul: toţi facem lucruri prosteşti când suntem tineri. De asemenea a declarat că în ultimii douăzeci de ani singura lui relaţie stabilă a fost cu munca sa.

— Crezi că e adevărat?

Franklin îi adresase întrebarea lui Pierce.

— Cine poate spune? Ce făcea doctorul Kinderman în timpul lui liber nu mă priveşte deloc. Cu siguranţă petrecea foarte mult timp aici. Practic locuia aici.

— Apărut îngrijorat sau surprins în mod special când a

sosit scrisoarea asta?

— Aşa cum a spus şi Merriweather, doctorul Kinderman nu era un tip obişnuit. A ascultat când agentul de la poliţia statală i-a spus să fie atent şi apoi s-a întors la muncă.

— Dar în ceea ce priveşte religia... Este Kinderman un om credincios?

— Nu, sau cel puţin nu ştiu să fie.

— Şi câţi oameni mai lucrează la acest proiect?

— În jur de patruzeci.

— Şi totuşi l-au vizat doar pe el.

— Doctorul Kinderman este figura cea mai cunoscută, şi astfel de farse caută de fapt publicitate, de-aia şi încercăm să nu le facem foarte cunoscute.

Franklin a încuviinţat.

— O să luăm astea cu noi şi o să le analizăm în laboratoarele noastre, să vedem ce ne pot spune hârtia sau cerneala. Băieţii din biroul lui Kinderman o să-i demonteze hard-ul ca să vedem dacă e ceva pe-acolo. Ţi-am fi recunoscători pentru orice coduri de securitate pe care le ştii şi care ne-ar face viaţa mai uşoară.

— Bineînţeles.

— Ai spus că doctorul Kinderman petrecea majoritatea timpului aici. Are vreun apartament în complex?

— Nu, are ceva mai bun: o casă în Presley Park, chiar de cealaltă parte a drumului pe care aţi venit. Aţi putea să ajungeţi pe jos acolo în mai puţin de cinci minute.

Franklin s-a uitat prin geam la noaptea biciuită de ploaie.

— Mersi, şefu', dar cred că o să luăm maşina.

13.

La volan era Shepherd. Franklin privea fix înainte spre noaptea furtunoasă, fără să spună nimic.

De când îşi exprimase suspiciunile despre cei doi ani lipsă ai lui Shepherd abia îi mai adresase vreun cuvânt. Shepherd bănuia că era supărat pe el şi pentru că intrase peste interogatoriul lui Merriweather. Tăcerea devenise ceva aproape palpabil între ei, căpătând prezenţă şi greutate.

Când aplicase la FBI, se bazase pe faptul că acel gol din dosarul lui nu va fi o problemă. În acei ani lipsă nu fusese arestat şi nici nu făcuse nimic care să îl fi băgat într-una dintre bazele de date pe care le verificau cei de la FBI când selectau candidaţii. Din punctul de vedere al verificărilor computerizate standard, era curat. Dar Franklin era un agent călit la datorie, cu instinctele şlefuite de anii în care lucrase cu tot felul de oameni. Adulmecase umbrele din povestea lui imediat. Dar încrederea e un lucru reciproc, iar el nu ştia nici pe departe îndeajuns de multe despre Franklin pentru a risca să îi spună adevărul.

„În faţă – faceţi stânga.”

Vocea monotonă a programului de navigaţie prin satelit a spart tăcerea. Shepherd a întins mâna spre ecran şi a mărit scara hărţii până când Centrul Spaţial a apărut chiar la nord de ei. Apropierea faţă de Goddard fusese în mod clar prima pe lista de dorinţe a lui Kinderman la achiziţionarea unei locuinţe, iar dovezile obişnuite ale unei

poziţii înalte, cum ar fi maşinile sau casele imense, nu contau pentru el. Aşa cum sugerase Pierce, probabil că puteai să tai drumul prin pădure ca să ajungi mai repede decât ajunsese Shepherd cu maşina.

„Viraţi la dreapta în douăzeci de metri şi aţi ajuns la destinaţie.”

Shepherd a intrat pe un drum mai îngust, iar farurile au trecut peste un rând de case aliniate uniform, o idee mai mici decât cele de la drumul principal.

— Acolo!

Franklin a arătat spre o casă cu un singur etaj, din cărămidă, aşezată puţin mai departe de drum. Shepherd a virat pe aleea goală şi a oprit motorul.

Reşedinţa Kinderman nu era deloc impunătoare. Avea o mică parcelă de iarbă în faţă, un copac plantat în mijloc şi borduri ordonate, pline de plante care aproape că se îngrijesc singure. Nu era nimic modern acolo, nici o adăugire, niciun adăpost pentru maşină şi niciun garaj. Avea încă acoperişul original din oţel şi sticlă deasupra uşii de la intrare. În spatele clădirii joase, nişte copaci înalţi se înfoiau în bătaia vântului. Înăuntru nu era nicio lumină aprinsă.

— Hai să vedem dacă bunul doctor e acasă.

Franklin a deschis brusc portiera şi a păşit afară în ploaie. Shepherd a oprit farurile şi l-a urmat.

Distanţa de la maşină la casă nu era de nici zece metri, dar Shepherd era mai mult sau mai puţin ud leoarcă atunci când a ajuns în cele din urmă sub acoperiş. Franklin se sprijinea deja de sonerie, ascultând-o cum răsună în interior, printre bătăile ploii în acoperişul de sticlă de deasupra lor. A apăsat din nou butonul şi cei doi agenţi, stând neplăcut de aproape la adăpostul micuţ al acoperişului, au aşteptat încordaţi o mişcare sau o lumină care să treacă prin sticla uşii de la intrare.

— Nu-i nimeni acasă, a spus Franklin după ce au aşteptat îndeajuns. Ţine de şase dinspre stradă!

S-a lăsat pe vine, şi-a fixat lanterna Maglite între dinţi

şi a început să încerce broasca cu o scobitoare pe care o scosese din buzunar.

— N-ar trebui să facem rost de un mandat mai întâi?

— Şi să trezim din somn un biet judecător bătrân pe o vreme ca asta?

Broasca a scos un clinchet, iar Franklin s-a ridicat.

— Dacă găsim ceva luăm mandat, şi pe urmă îl putem găsi din nou: ceea ce nu ştii nu te afectează.

Apoi a scos pistolul şi a ţinut lanterna Maglite strâns lipită de el, astfel că fasciculul de lumină bătea în direcţia în care era îndreptată arma. Shepherd a făcut şi el automat acelaşi lucru: lunile de simulări pe Hogan's Alley îi creşteau adrenalina în vene, muşchii preluau singuri controlul, iar cuvintele agentului Williams îi răsunau şoptit în minte: „Încearcă să nu te bagi într-o situaţie în care s-ar putea să fii nevoit să scoţi arma.”

„S-a dus şi regula asta!”

Franklin a ocupat o poziţie lângă uşă şi i-a făcut semn lui Shepherd să facă acelaşi lucru pe cealaltă parte.

— Adu-ţi aminte că asta nu e o simulare, agent Shepherd! Asta e casa unui suspect de terorism, şi, deşi nu cred c-o să găsim pe cineva înăuntru, vreau să fiu mai degrabă pregătit decât mort. Aşa că ia-o uşor şi încet, aşa cum ai fost învăţat, şi nu te mişca până n-ai fost acoperit!

Shepherd şi-a ocupat poziţia. Franklin s-a aplecat, a întors mânerul şi a deschis brusc printr-o singură mişcare lină.

Timpul se scurgea încet, în timp ce uşa căscată larg lăsa la vedere un întuneric prăpăstios. Shepherd s-a încordat, cu pupilele dilatate, căutând să depisteze vreo mişcare. Franklin a înaintat cu arma în faţă, iar lumina lanternei a cercetat întunericul cu o mişcare de la stânga la dreapta. Shepherd l-a urmat îndeaproape, până când lumina lanternei sale s-a intersectat cu cea a lui Franklin la mijlocul holului.

Nu era nimeni acolo.

S-au mişcat repede şi silenţios prin restul

casei – asigurare, mişcare, asigurare, mişcare –, până s-au convins că nici doctorul Kinderman, nici altcineva nu era acolo. Nu le-a luat mult. Casa nu era chiar aşa de mare.

Franklin a aprins lumina şi au rămas în picioare în mijlocul încăperii modeste care servea şi de bucătărie şi de cameră de zi, cercetând din priviri ceea ce înainte zăriseră doar la lumina lanternelor.

De fapt, interiorul casei doctorului Kinderman era chiar mai puţin impresionant decât exteriorul. Un mic hol pardosit cu lemn de stejar ducea de la uşa de la intrare spre trei încăperi: o baie mică, un dormitor şi nişte scări de lemn care ajungeau la subsol.

— Ia spune-mi, agent Shepherd, ai văzut vreodată interiorul unei case de faţadă sau al unei locuinţe de terorist? a întrebat Franklin.

— Nu, domnule, n-am văzut.

— Ei bine, uită-te în jur, exact aşa arată. Funcţionale, curate, nelocuite.

— Nu ştim că ar fi terorist.

— Nu, dar se cam adună dovezile, n-ai spune?

A indicat cu capul către tabloul mare cu Isus Mântuitorul agăţat deasupra şemineului, cu braţele întinse, privind în jos către întinsul Rio de Janeiro.

— Pierce nu credea că doctor Kinderman era religios.

— Poate că-i plac doar statuile mari, sau Brazilia.

— Sau poate că L-a găsit pe Dumnezeu pe ascuns şi s-a simţit atât de prost că i-a băgat Atotputernicului telescopul în ochi, că şi-a luat tălpăşiţa.

Shepherd a ridicat din umeri.

— Bănuiesc că orice e posibil.

— Bănuiesc că da.

Franklin a arătat spre dormitor.

— Mai aruncă o privire, vezi ce găseşti, eu o să verific restul!

Dormitorul era la fel de banal ca restul casei, tabloul agăţat deasupra patului dublu fiind sigurul indiciu referitor la persoana care dormea acolo. Reprezenta Stâlpii Creaţiei

din Nebuloasa Eagle, în mod clar o imagine preferată pentru cel responsabil de descoperirea lor. Shepherd se simţea ciudat acolo, în spaţiul privat al unuia dintre eroii săi. Părea că dăduse buzna nepoftit, iar prezenţa lui acolo indica un fel de acceptare tacită a vinovăţiei, încă nedovedită, a doctorului Kinderman. Şi-a alungat gândul din minte, a schimbat arma cu mănuşile albastre Nitrile şi s-a apucat de treabă.

În dulap erau multe cămăşi albe, încă în folia de la curăţătorie, câteva costume de tweed şi patru perechi identice de pantofi negri cu vârful în formă de pană, lustruiţi şi aliniaţi pe nişte hârtii de ziar, gata să fie încălţaţi. Era un spaţiu liber acolo unde ar fi încăput a cincea pereche, probabil cei pe care îi purta doctorul Kinderman acum.

În sertare erau tot haine, dar niciun răspuns. Nu existau scrisori cu ameninţări de moarte ascunse în spatele sertarului de şosete, nici droguri, nici arme, nici materiale pornografice şi nici grămezi de bani, sau nimic altceva care să implice o viaţă secretă, periculoasă. Totul era îngrijit, ordonat şi cât se poate de comun. Şi-a terminat căutarea şi a rămas un moment în picioare în mijlocul camerei, măsurându-i incredibila banalitate. Era ca şi cum Kinderman ar fi ieşit doar pentru o cină târzie şi ar fi putut reveni oricând. O parte din el spera că aşa e, însă haosul din biroul său de la Goddard spunea o altă poveste. Shepherd a stins lumina şi a închis uşa în drum spre ieşire.

L-a găsit pe Franklin în camera de zi, stând pe vine lângă şemineu.

— Uită-te la asta! a zis Franklin şi a arătat înspre un coş cu câţiva buşteni, nişte beţe şi câteva ziare vechi. Observi ceva ciudat la ziare?

Shepherd a ridicat unul. Era un număr din *New York Post*, un ziar relativ neobişnuit în Maryland. Pe copertă era imaginea unui bărbat îmbrăcat în călugăr, stând în vârful unui munte întunecat cu braţele întinse, arătând exact ca în imaginea de deasupra şemineului lui Kinderman. Shepherd

a verificat data. Ziarul era vechi de opt luni. Povestea bărbatului care se urcase pe culmea Citadelei în oraşul antic Ruina ţinuse mai mult sau mai puţin primele pagini prin primăvară. De curând Ruina ajunsese pe prima pagină din nou, de data aceasta din cauza izbucnirii unei epidemii care dusese la intrarea întregului oraş în carantină.

A ridicat alt ziar, un exemplar din *USA Today*, datat la câteva zile după numărul din *New York Post* şi reprezentând o imagine a aceluiaşi munte, de data aceasta cu fum ieşind din lateral, iar titlul era:

UN ATAC TERORIST SCINDEAZĂ
CITADELA ÎN DOUĂ

Celelalte ziare erau la fel, toate discutând diferite versiuni ale aceleiaşi poveşti, datate cam în aceeaşi perioadă. Unele îl înfăţişau pe călugăr în vârful Citadelei, altele arătau capturi ale momentului în care căzuse sau fotografii ale călugărilor însângeraţi purtaţi pe targă dinspre munte în urma exploziei, trupurile lor dezgolite până la talie de paramedici înfăţişând reţele ciudate de cicatrice ritualice.

— Multe persoane au ziare vechi în coşul de lemne, a spus Shepherd, aruncând o privire asupra unui articol pentru a-şi aminti detaliile poveştii.

— Da, dar în mod normal nu e vorba de o colecţie care tratează toate acelaşi subiect. Biroul s-a implicat puţin în povestea asta, încercând să localizeze doi suspecţi care erau americani. Unul era o jurnalistă din Jersey, celălalt un fost soldat: Liv Adamsen şi Gabriel Mann.

— Sunt menţionaţi aici.

Shepherd a luat unul dintre ziare şi i-a arătat două fotografii făcute la poliţie, una a unui tip arătos de vreo treizeci de ani, cu părul scurt, negru şi ochii albaştri şi cealaltă a unei femei palide şi blonde, cu nişte ochi atât de verzi, încât străluceau, deşi hârtia era de proastă calitate.

Shepherd a ridicat ultimul ziar. Pe copertă era

fotografia unui cardinal grăsuţ, care părea arogant în roba sa roşie şi neagră, sub titlul:

BISERICA ÎN FALIMENT:
MÂNA DREAPTĂ A PAPEI ÎN STARE DE ŞOC
DUPĂ O TENTATIVĂ DE SINUCIDERE LA VATICAN

Îşi amintea şi de asta, cel mai mare scandal care cutremurase Biserica de mult timp. Era ceva legat de ipotecarea tuturor averilor şi clădirilor Bisericii pentru a finanţa o afacere cu petrol riscantă în Irak. Unele dintre tabloidele mai vehemente sugeraseră chiar că se săpa pentru petrol acolo unde fusese cândva Edenul.

— Toate de acum opt luni, a zis Shepherd, punând ziarul înapoi în coş lângă celelalte, în acelaşi timp în care au început să sosească şi cărţile poştale.

Franklin s-a ridicat şi a început să-şi întindă spatele amorţit în timp ce păşea dintr-o parte în cealaltă a camerei de zi spartane.

— Cum se leagă toate astea? Avem un atac asupra proprietăţii guvernamentale care poate fi sau nu fi legat de atacurile descrise în ziarele astea. Avem o persoană dispărută care e suspectul nostru numărul unu. Avem un potenţial aspect religios, care ar putea însemna fie că doctorul Kinderman a văzut lumina şi a luat-o pe câmpii, fie că alţii l-au ameninţat şi l-au obligat să împlinească misiunea lui Dumnezeu în locul lor. Poate e vorba chiar de aceleaşi persoane care au fost implicate în incidentele astea de acum opt luni. Ce altceva?

Shepherd şi-a scos carneţelul din buzunar.

— Mai sunt referirile la Turnul Babel şi ameninţarea cu moartea scrisă în termeni biblici şi semnată *Novus Sancti*. Mai avem şi datele tehnice lipsă, tot de pe ultimele opt luni, deşi asta ar putea fi doar o coincidenţă.

Franklin a dat din cap şi s-a dus prin bucătărie.

— Nu prea cred în coincidenţe.

A stat lângă chiuvetă cu luminile stinse, scrutând

întunericul. Felinarul de pe stradă lumina o mică fâşie de iarbă şi un şir de copaci scuturaţi de furtună, care marcau marginea proprietăţii şi începutul pădurii.

— Dar poate că de fapt complicăm noi lucrurile prea mult. În nouă cazuri din zece e vorba de bani. Uită-te la locul asta, nu e chiar un palat!

— Dar l-aţi auzit pe Pierce, doctorul Kinderman era mereu la muncă, aici venea doar să doarmă!

— Poate, dar n-ar fi prima persoană inteligentă din istorie care s-a îngropat singură foarte adânc şi s-a lăsat cumpărată de cineva care i-a oferit o scară.

Shepherd s-a gândit la asta şi a dat din cap.

— Nu cred că poate fi vorba de bani. Doctorul Kinderman nu mi s-a părut niciodată un individ materialist, şi oricum a câştigat Premiul Nobel acum nouă ani.

— Şi primeşti bani pentru asta?

— Primeşti o parte din ceea ce a câştigat Fundaţia Nobel în acel an. Este de obicei o sumă în jurul unui milion. Un milion şi jumătate. Dacă sunt mai mulţi câştigători, suma se împarte între ei. Doctorul Kinderman a câştigat singur.

Franklin a fluierat printre dinţi.

— Frate, ar fi trebuit să fiu mai atent la orele de ştiinţe! Totuşi, cred c-aş putea cheltui lejer un milion în nouă ani. Poate chiar să capăt nişte gusturi scumpe şi să intru într-o situaţie în care un şantajist ar putea să-mi întindă o cursă.

Franklin a mai aruncat o ultimă privire în jurul încăperii anonime şi sărăcăcioase.

— Haide, că pierdem timpul pe-aici! Să ne întoarcem la bază, să vedem ce au găsit tehnicienii. S-ar putea să-ţi cumpăr chiar un burger pe drumul de întoarcere, dar asta tot nu înseamnă că am încredere în tine.

14.

Firele reticulare l-au urmărit pe Franklin până a părăsit bucătăria şi a dispărut din vizor. Degetul din mănuşa anti-aderentă s-a relaxat pe trăgaci şi un ochi a clipit în spatele lunetei.

Carrie Dupree era în copac, puţin mai departe de casă şi destul de jos pe ramuri pentru a nu fi zgâlţâită prea tare de vânt. Stătuse pe poziţie cu mult înainte să înceapă furtuna, aşteptând ca doctorul Kinderman să se întoarcă acasă. A privit cum se sting luminile din casă şi a ascultat printre crengile bătute de vânt ca valurile până când a auzit uşa de la intrare trântindu-se la închidere şi o maşină demarând.

A scrutat cu atenţie întunericul, totul strălucind în verde fosforescent – aparatul era setat pentru vederea nocturnă. Casa a rămas întunecată şi tăcută.

Nimic nu s-a mişcat.

A simţit o vibraţie uşoară în buzunarul de la mâneca jachetei de camuflaj. De-abia distingea silueta subţire a lui Eli, care făcea un semn de tăiere de-a latul gâtului.

„E timpul să ne retragem.”

Retragerea era rapidă şi exersată. A acoperit luneta, şi-a agăţat arma de-a curmezişul spatelui şi apoi a coborât din copac. Eli i s-a alăturat şi a stat de pază în timp ce ea demonta arma şi o băga în geantă, astfel încât să poată fi repede ascunsă în portbagajul maşinii odată ce ajungeau înapoi la drum. Apoi s-au îndreptat spre pădure. Din când în

când, dădeau peste resturile vreunui ascunziş construit de copiii din împrejurimi, care se furişau de acasă să se joace liberi în pădurile acelea. Dar în acel moment nu era nimeni acolo, ora târzie şi vremea se ocupaseră de asta.

S-au apropiat de liziera pădurii şi Eli s-a oprit. Curtea întunecată prin care trecuseră mai devreme era acum strălucitoare datorită luminii ce se revărsa din mai multe camere ale casei şi un televizor trâmbiţa cu putere undeva în interior. Era prea nesigur să se întoarcă tot pe acolo şi să rişte să fie văzuţi.

Eli a indicat spre dreapta şi s-au mişcat, fără să scape marginile proprietăţilor din ochi în timp ce mergeau printre copaci, căutând o altă cale de a ieşi. Au găsit o casă tăcută, fără lumini aprinse, fără mişcare, fără maşină pe alee şi fără lumini de siguranţă îndreptate spre curte, gata să lumineze orice ar fi mişcat în interiorul ei. Nu existau jucării sau trambuline în acea grădină, doar o peluză înconjurată de un gard de lemn care împrejmuia toată proprietatea. Carrie se întrebă dacă fusese ridicat ca să ţină copiii vecinilor la distanţă. Chiar şi aşa, pe ei nu avea să-i oprească.

A luat-o ea prima, sărind gardul şi aterizând pe vine, simţind pământul rece şi ud prin mănuşi. A auzit scârţâitul gardului şi bufnitura făcută de ghetele lui Eli care a urmat-o, ghemuindu-se în spatele ei, atât de aproape încât îl putea simţi. A savurat apropierea delicioasă, un moment care i-a distras temporar atenţia şi i-a încetinit reacţia.

Câinele a apărut din întuneric într-o explozie de zgomote şi colţi. S-a aruncat direct asupra ei, un animal uriaş şi turbat, negru ca noaptea. S-a întors, pentru a-şi proteja cu braţul faţa de gheare şi de muşcătură, dar câinele n-a ajuns-o.

Gheata lui Eli l-a lovit chiar în spatele capului, transformând mârâitul într-un schelălăit şi trimiţându-l învârtindu-se înapoi. A aterizat pe o parte, s-a rostogolit şi s-a chinuit să se ridice, dar Eli era deja deasupra lui: l-a apucat de picioarele din spate, l-a ridicat foarte sus şi i-a

zdrobit capul de pământ. S-a mai auzit un scheunat. Câinele şi-a înfipt din nou cu ghearele în pământ, slăbit acum, cu picioarele din spate zbătându-se în strânsoarea lui Eli, disperat să fugă de sursa durerii.

Eli a păşit în faţă, piciorul lui târşâit şfichiuind aerul, unindu-se cu grumazul câinelui cu o bufnitură udă care i-a rupt capul. De data aceasta nu a mai scheunat, fiindcă îi fusese zdrobită traheea. Limba i-a ieşit din gură, plină de sânge şi zvâcnind după o gură de aer. Casper a început să-l calce în picioare, ca ieşit din minţi, scoţând viaţa din el până când Carrie l-a tras deoparte şi apoi dincolo de casă, înspre luminile stradale.

Au sărit peste poarta de sârmă cu semnul „Atenţie, câine periculos” pe ea, mergând pe lângă copaci până au ajuns la terenul de baseball pentru liga mică unde lăsaseră maşina, bine ferită de becurile străzii.

Eli s-a aşezat pe scaunul din dreapta. Carrie conducea, cu radiatorul pornit la maxim, umplând maşina de aer uscat şi zgomot, amândoi fără să scoată o vorbă până au parcurs câteva mile pe drum.

— Eşti bine, iubitule?

Eli nu a răspuns.

Carrie nu l-a mai întrebat nimic şi s-a mulţumit cu vâjâitul radiatorului, gândindu-se cu îngrijorare la ce se ascundea dincolo de tăcerea lui.

Nu îl mai văzuse niciodată ucigând nimic până în seara aceea, şi fusese ceva ieşit din comun şi îngrozitor în felul în care o făcuse. Eli nu era impozant prin fizic, ba chiar înălţimea sa îl făcea să pară mai slab decât era, însă exista ceva în atitudinea lui, o ascuţime ca de brici – iar ea ştia de unde venea acel lucru.

Erau iubiţi, aşa că o parte din intimitatea lor se baza pe secretele pe care şi le împărtăşiseră. Eli îl mărturisise pe al lui în spitalul misiunii militare în care fusese internat după ce stătuse închis şapte luni pentru că *aproape* omorâse un om. Unul după altul, îi detaliase cu o voce joasă inexpresivă toţi oamenii pe care îi ucisese în relativ scurta sa viaţă.

Totul începuse cu puştiul din şcoala de delincvenţi juvenili care încercase să-l atingă unde nu trebuia. Nu se aşteptase ca băiatul mai mic şi costeliv să riposteze şi, luat prin surprindere, alunecase pe gresia din sala de duş şi îşi spărsese capul. Eli îi povestise cum sărise deasupra băiatului, îl apucase de păr şi îi izbise capul de podea până când îi găsise cineva şi îl luase de acolo. Băiatul murise la infirmerie, două zile mai târziu.

„Voiam doar să mă asigur că o să rămână acolo jos”, îi spusese el, „dar pe urmă n-am mai putut să mă opresc.”

Acel prim omor îl ţinuse instituţionalizat până când fusese eliberat şi recrutat în armată, unde ţara obţinuse beneficii de pe urma violenţei lui. Carrie ascultase în timp ce el îi enumerase toţi oamenii pe care îi ucisese în timp ce purta uniformă, mângâindu-l pe cap şi lăsându-l să scoată tot afară, de parcă ar fi exorcizat demoni. Să omoare era darul său, însă şi blestemul, iar ea îi ştia adevăratul secret, pe care i-l şoptise în liniştea unui salon psihiatric, în care fusese internat după ce ucisese un sergent pentru o periuţă de dinţi: „Îmi place asta... să omor. Îmi place. E singurul lucru la care am fost bun vreodată. Dar omorul e un păcat, aşa că probabil sunt condamnat la iad pentru că-mi place atât.”

I-a aruncat o privire piezişă şi a observat felul ăla în care muşchiul din maxilar i se mişca atunci când îl rodea ceva pe dinăuntru.

— Hei, iubitule, e-n regulă, ai avut grijă de mine doar! i-a spus. Să salvezi persoana iubită e un lucru justificat. Iar un biet animal prost n-are suflet nemuritor.

El a dat din cap.

— Animal sau om, a spus el, e acelaşi lucru pentru mine.

S-a uitat drept în faţă, cu chipul luminat de farurile maşinilor care veneau din direcţia opusă, cu privirea pironită pe ceva mai întunecat decât noaptea.

Ea ar fi vrut să oprească maşina şi să-l îmbrăţişeze, să-l mângâie pe cap, dar trebuia să se îndepărteze. Să

opreşti maşina la marginea drumului pe vremea aceea era pur şi simplu o invitaţie pentru ca vreun om pus pe fapte bune sau vreun poliţist de la circulaţie să vină să-şi bage nasul, iar ei nu-şi permiteau să fie văzuţi.

— Poţi să-mi dai telefonul? Să-i spunem Arhanghelului ce am văzut la casă, a spus ea. O să caut un motel să ne odihnim.

Eli a scos un telefon din buzunar, ecranul luminându-i faţa în timp ce căuta numărul. L-a dat pe difuzor, iar sunetul numărului format şi al conexiunii a răsunat în spaţiul închis.

Carrie nu fusese niciodată preocupată de ucidere şi de moarte aşa cum Eli şi mulţi alţii ca el păreau a fi. Ascultase toate argumentele împotriva participării femeilor la teatrele de operaţiuni militare şi considera că majoritatea erau apă de ploaie. Prima dată când privise capul unui comandant irakian de tanc căzând pe spate după ce ea apăsase pe trăgaciul puştii M24 din dotare nu simţise nimic, absolut nimic. Şi nu pierduse nici măcar vreo secundă de somn pentru asta. În fond, femeile dau naştere şi apoi îşi privesc copiii şi soţii plecând la război. Să trăieşti mai departe când tot ce iubeai ţi-a fost luat, asta este cu adevărat greu. Să ucizi este uşor.

Cineva a ridicat receptorul, iar vocea Arhanghelului li s-a alăturat în maşină.

— S-a rezolvat?

— Nu, a spus Eli, el nu era acolo, dar a apărut altcineva. Un fel de poliţişti, cred.

— V-au văzut?

— Nu.

A urmat o pauză.

— Nu cred c-a ajuns prea departe. Să văd ce pot să aflu. Mergeţi într-un loc sigur şi aşteptaţi telefonul meu, până atunci fie ca Domnul să vă binecuvânteze şi să vă ţină teferi pe amândoi!

Apoi telefonul s-a închis.

II

care citeşte şi ce

roorociei...

a este aproa

15.

CU OPT LUNI ÎNAINTE
Badiyat Al-Sham – Deşertul Sirian
În nord-vestul Irakului

Liv s-a trezit chiar când zorile începeau să însângereze cerul la răsărit. Stătea întinsă lângă mormântul Fantomei, cu capul plin de simboluri ciudate, sub cerul plin de stelele care se stingeau.

Visase că se afla din nou în vechiul ei apartament, udând sutele de plante aflate în ghivece aliniate de-a lungul pereţilor. Îngrijise plante de când era mică, înghesuită între tatăl şi fratele ei, punându-le în ghivece şi plantând seminţe, la fel cum alţi copii făceau prăjituri cu mama lor. Acela era felul în care tatăl ei înţelegea să-şi petreacă timpul cu copiii săi, şi să-i facă să-l ajute cu afacerea de grădinărit. Îi învăţase numele tuturor plantelor, deşi o lăsase să şi inventeze unele, pentru a o amuza. Unele i se întipăriseră în minte. Până în ziua de azi, ea îi zicea „Physillis” unui eyeball tree*.*

A deschis ochii, iar mirosul de argilă a evadat din visul ei, alunecând pe deasupra deşertului. I-a luat câteva momente să-şi dea seama unde se află, pendulând câteva clipe fericite între trecut şi prezent, până să-şi aducă aminte. Apartamentul se făcuse scrum, îi dăduse foc cineva care o căuta pe ea. Tatăl ei murise, la fel şi fratele ei, iar Gabriel dispăruse. Totul a lovit-o ca o pierdere proaspătă,

atât de puternic, încât tot ce dorea era să se cuibărească din nou, să adoarmă şi să evadeze în dulceaţa visului ei.

Apoi a auzit zgomotul, ca sâsâitul unui şarpe imens.

Instinctiv, s-a rostogolit departe de el, chiar pe partea cealaltă a mormântului, oprindu-se astfel încât să poată privi direct înspre piatră, spre sursă.

Tariq era cuibărit şi dormea în apropiere, cu arma AK47 în braţe, iar cuvintele formate de gura lui evadau din vis sub forma unor şoapte şuierătoare.

— Saa'so Ishtar... Saa'so Ishtar...

L-a privit agitându-se în somn, şoptind cuvintele iar şi iar până când cerul luminat l-a trezit şi pe el.

— Ce este Ishtar? i-a aruncat ea întrebarea în timp ce el clipea încă pentru a se trezi.

Şi-a frecat ochii cu dosul palmelor şi s-a uitat la ea, nedumerit.

— Tot repetai cuvântul în somn, ce este?

— Ishtar este o zeiţă, a spus el ridicându-se şi verificându-şi în mod automat carabina, să nu fi intrat nisip în ea, o zeiţă antică din vremurile în care toate locurile astea erau verzi. Era zeiţa fertilităţii, a iubirii şi a războiului. Ea a făcut ca totul să crească şi a dat un nume fiecărei fiinţe vii.

Liv şi-a amintit de visul ei şi de cum numea plante alături de tatăl său.

— I-am auzit pe oameni numindu-mă aşa, printre altele.

Tariq şi-a desfăcut keffiyeh*-ul de la gât, l-a scuturat şi l-a aşezat cu grijă pe pământ.*

— Există o poveste a nomazilor din timpuri străvechi, a spus el, în timp ce mâinile sale bine antrenate au luat încărcătorul din carabină, au scos un cartuş pe deschizătură şi au început să îl dezasambleze. Istoriseşte cum Ishtar a fost păcălită de oamenii geloşi şi închisă în peşterile de sub pământ. A fost ţinută în întuneric, departe de soare, pentru ca puterile ei să slăbească. Puterile i-au

fost furate astfel încât oamenii geloşi să poată trăi ca nişte zei, fără să îmbătrânească şi fără să se îmbolnăvească niciodată. Şi din cauza asta toate pământurile hrănite de ea s-au uscat şi totul a murit. Dar povestea mai spune şi că atunci când lungul drum al timpului o să ajungă la sfârşit Ishtar o să se elibereze din întuneric şi o să vină din nou, aducând apa înapoi, astfel ca pământurile să poată renaşte.

A suflat cu putere în camera de ardere a carabinei, a verificat interiorul şi apoi a făcut acelaşi lucru ce celelalte părţi pe care le demontase.

— Iar tu ai adus apa, de-aia te-au numit Ishtar.

Liv a râs.

— Sunt un reporter şomer, fără casă, din New Jersey. Ţie ţi se pare că sunt vreo zeiţă?

S-a ridicat şi s-a întins.

— Ascultă, mi-ai spus ieri că mă poţi duce oriunde vreau să merg. Crezi că m-ai putea duce la graniţa cu Turcia?

— Dacă vrei, a spus el, asamblându-şi carabina cu o viteză impresionantă şi introducând încărcătorul la locul lui. Dar, mai întâi, lasă-mă să-ţi arăt ceva!

Tariq s-a ridicat şi şi-a aruncat carabina pe umăr, îndreptându-se către gardul în dreptul căruia fuseseră săpate nişte gropi, pentru a depozita în ele surplusul de idei neprelucrat de la puţul central de extracţie. Erau pline ochi cu apă. A ajutat-o pe Liv să urce pe marginea uneia dintre ele şi a arătat dincolo de a doua groapă :

— Acolo! a spus el. Vezi?

De sus, Liv vedea cum apa dăduse pe dinafară în mai multe locuri, creând pârâiaşe care şerpuiau pe pământul ars, săpând canale noi în drumul lor.

— Sângele curge înapoi în pământ, a spus Tariq. Şi vezi, pământul începe să trăiască iar.

Peste tot de-a lungul malurilor râurilor noi se iţeau lăstari.

— Uite acolo, aia se numeşte Ya'did sau „răsfug". Şi

acolo, vezi florile alea mici şi galbene?

— Cruciuliţă, a spus Liv.

— Şi aceea e Artemisia, sau vreun alt fel de iarbă efemeră; iar cealaltă seamănă cu puietul de tamariscă.

Tariq s-a întors spre ea, zâmbind.

— Vezi, ştii plantele, poţi să le numeşti pe toate!

Liv a dat din cap.

— Nu da prea mare importanţă acestui lucru. Tata era horticultor şi am fost orfană de mamă, aşa că am crescut săpând şi plantând în loc să mă joc cu păpuşile, deci am pământ în sânge.

A urmărit liniile apei până unde căldura ondula aerul. În depărtare se ridica o coloană de praf, o altă iluzie care o făcea să spere că Gabriel s-ar putea întoarce. S-a uitat fix la ea, aşteptând să se topească, cum se întâmpla mereu cu speranţele ei. Numai că aceasta nu s-a topit.

— Vine cineva! a spus ea, emoţionată.

Tariq s-a uitat în sus, cu bărbia ridicată de parcă adulmeca aerul.

— Cai, a spus el, mulţi cai.

— Ai tăi?

Liv a s-a uitat lung la praful îndepărtat, de parcă ochii ei ar fi fost singurii care îl menţineau acolo, sperând că poate călăreţii au plecat să îl caute pe Gabriel şi îl aduceau acum înapoi.

— Poate, a spus Tariq, mâna alunecându-i inconştient către cureaua de umăr a carabinei. Ar trebui să ne-ntoarcem în complex, am un presentiment rău în legătură cu asta.

16.

Când Liv şi Tariq au ajuns înapoi în interiorul complexului, norul care se apropia era clar vizibil în văzduh şi toată lumea ieşise din clădirile cu laterale argintii şi se adunase lângă puţul central, toţi ochii îndreptaţi în aceeaşi direcţie, aşteptând ca ceea ce venea către ei să sosească. Cu toată lumea adunată astfel, Liv şi-a dat seama cât de puţini rămăseseră. A numărat treisprezece, cu ea inclusiv – un amestec de muncitori petrolieri şi câţiva călăreţi care rămăseseră alături de Tariq.

— Treizeci de călăreţi! a strigat o voce de pe la mijlocul treptelor către unul dintre paznicii din turn. Poate mai mulţi!

— De-ai noştri? a strigat înapoi Tariq.

A urmat o pauză, timp în care bărbatul a ajuns în vârf şi şi-a dus un binoclu la ochi.

— Nu, a strigat către cei de jos, nu de-ai noştri!

La fel de brusc şi rapid cum ai închide o armă automată, Tariq a devenit foarte alert.

— Închideţi porţile! ACUM! s-a răstit la un instalator buimăcit, care purta încă salopeta albă.

S-a uitat cum instalatorul o ia la goană şi a strigat din nou către turnul de pază:

— Cât mai e până ajung aici?

— Cinci minute, poate mai puţin. Gonesc destul de repede.

Omul a făcut din nou o pauză şi a dus din nou binoclul la ochi.

— Au arme!

Tariq s-a întors către mica adunare.

— Cine ştie să mânuiască tunurile de calibrul cincizeci?

Întrebarea a fost întâmpinată de tăcere şi un cerc de feţe înspăimântate.

— Dar carabinele, poate cineva să tragă cu o carabină?

Vreo doi tehnicieni de foraj au ridicat mâna neliniştiţi.

— Bine, mergeţi şi luaţi arme din magazia din hangar şi împingeţi nişte autovehicule afară ca să avem acoperire! O să le folosim ca plan de rezervă şi o să-ncercăm să-i ţinem la distanţă folosind armele din turnuri dacă e nevoie.

Liv privea totul cu un sentiment de detaşare. O parte din ea se simţea îngrijorată în legătură cu oamenii care se apropiau şi intenţiile lor, însă o altă parte, mai puternică, simţea că pregătirile de a întâmpina violenţa cu şi mai multă violenţă erau o mişcare greşită. Nici pământul şi nici apa ce ţâşnea din el nu le aparţineau lor

— Opriţi-vă! a spus ea. Asta e o greşeală, nu aşa trebuie să fie. N-ar trebui să luptăm. Ar trebui să-i primim cu bucurie.

Tariq a privit-o de parcă înnebunise.

— Dar gonesc înspre noi şi sunt înarmaţi! Cred că intenţiile lor sunt clare.

— Dar intenţiile noastre? Dacă îi aşteptăm cu porţile închise şi arme îndreptate către ei, ce spune asta despre noi?

— Spune că suntem puternici şi suntem pregătiţi să apărăm ce e al nostru.

— Dar nu e al nostru! Acum câteva zile, nu mai călcasem niciodată aici, şi nici tu. Şi acum eşti pregătit să curmi vieţi şi s-o rişti pe a ta pentru asta? Nu ţi se pare puţin nesăbuit?

— Aşa e mersul lucrurilor Aşa a fost mereu mersul lucrurilor.

— Dar lucrurile se pot schimba. Oamenii se pot schimba. Deschideţi porţile şi lăsaţi armele jos! Orice se va întâmpla era menit să se întâmple. Pentru nimic de-aici nu merită să luptăm. Şi pentru nimic nu merită să murim!

17.

Puţin după miezul nopţii, Shepherd a trecut cu maşina de bariera de la Quantico, chiar când furtuna dădea semne de slăbiciune. Cea mai mare parte din drum, Franklin vorbise la telefon. Îl sunase mai întâi pe O'Halloran să-i facă o prezentare scurtă a lucrurilor pe care le descoperiseră la Marshall, apoi petrecuse timpul comunicând cu băieţii de la tehnic care terminaseră de cercetat biroul lui Kinderman şi acum se întorceau. Shepherd condusese cu dificultate prin ploaie şi întuneric, încercând să culeagă tot ce putea din jumătăţile de conversaţie ale lui Franklin şi întrebându-se ce se va întâmpla când vor ajunge înapoi la bază.

Dubiţa era deja parcată lângă laboratoare, când Shepherd a virat lângă ea şi a oprit motorul.

— Îţi mulţumesc, domnule şofer, a spus Franklin. Asta a fost tot.

S-a ridicat cu uşurinţă de pe scaun şi era deja la jumătatea drumului spre intrare când Shepherd a reuşit să deschidă şi el, neîndemânatic, portiera.

— Acum ce fac? a strigat după el.

Franklin nu a privit înapoi.

— Vreau raportul tău pe birou până la ora opt. După aia eşti liber să te întorci la antrenament.

Shepherd a simţit un gol mare în stomac. Îndurase tot dispreţul lui Franklin în puţinele ore în care făcuse parte din acea investigaţie, una în care de fapt nici nu dorise să fie

implicat, dar acum, când era pe punctul de a fi îndepărtat, dorea cu disperare să continue.

— Poate ar trebui să arunc o privire pe hard diskul doctorului Kinderman! a zis el.

Franklin s-a oprit, dar nu s-a întors.

— Pot ajuta la sortarea informaţiilor, să caut prin e-mailuri şi datele tehnice după orice ar fi ieşit din comun. E cu siguranţă plin de termeni astronomici şi acronime care pot să deruteze pe oricine care nu e obişnuit cu limbajul.

Franklin a pus mâna pe clanţă, a deschis uşa şi a păşit fără să spună un cuvânt.

Shepherd a privit-o cum se închide încet peste ultima lui şansă. Era cât pe ce să se întoarcă spre cămine, când Franklin a reapărut în cadrul uşii.

— Raportul pe biroul meu până la opt, agent Shepherd, a zis el. Până atunci timpul îţi aparţine. Aşa că dacă preferi să ţi-l petreci holbându-te la un ecran de computer în loc să te odihneşti puţin, poate mai e o speranţă pentru tine.

Apoi i-a aruncat *zâmbetul* şi a dispărut.

18.

Liv a simţit pământul cutremurându-se în timp ce călăreţii au intrat ca un şuvoi pe porţile deschise şi i-au împresurat. Şi-a ţinut ochii aţintiţi asupra conducătorului, care a oprit şirul cu mâna ridicată şi a continuat să meargă la trap pe calul său deschis la culoare. Şi-a dat jos keffiyeh*-ul pe măsură ce se apropia, descoperind o faţă brăzdată de praf, arsă până aproape de negru în jurul ochilor, după ani întregi în soarele crud al deşertului.*

— Priveşte cine e cu ei! a şoptit Tariq,

Liv a cercetat şirul de călăreţi şi l-a văzut pe Malik zâmbindu-i. Probabil că el era cel care îi adusese acolo, deşi deocamdată ea putea doar să ghicească motivul. A făcut un pas în faţă, şi-a deschis braţele şi a zâmbit:

— Bun venit, a spus ea într-o arabă fluentă care l-a surprins pe conducător. Cred că sunteţi însetaţi după lunga călătorie, şi caii voştri la fel.

Bărbatul s-a uitat la ea din şa şi i-a dat roată încet, scrutând-o cu privirea. Ea simţea mirosul de praf şi bălegar al calului, căldura care dogorea din trupul umed al animalului când acesta a fost oprit în faţa ei. Călăreţul s-a întors către oamenii săi.

— Speram ca Ishtar să aibă ceva mai multă carne pe ea, a spus el tare.

Călăreţii au izbucnit în râs, şi Malik odată cu ei.

S-a întors din nou spre ea, cu faţa lui ridată brăzdată

acum de un zâmbet care dezvelea un şir incomplet de dinţi lungi, sparţi.

— Mie nu prea-mi pare o zeiţă.

Liv a zâmbit, îndreptându-şi privirea spre Malik şi apoi spre călăreţ.

— N-ar trebui să crezi tot ce ţi se spune.

— M-ai făcut cumva prost?

— Nu. De ce nu-mi spui numele tău, ca să ştiu cum să mă adresez?

Bărbatul s-a aplecat, lăsându-şi greutatea pe şaua uzată care a scârţâit.

— Mi se spune Azra'iel. Ştii ce-nseamnă asta?

O caracteristică bizară a noii ei fluenţe a limbajului era că vedea mai adesea imagini decât înţelesuri, şi mai degrabă simţea cuvintele decât să le interpreteze. Azra'iel. Imaginea unor aripi imense, negre i s-a format în minte, şi a simţit teamă.

— Înseamnă Îngerul Morţii.

Zâmbetul brăzdat a revenit.

— Poate că totuşi eşti o zeiţă.

Şi-a trecut mâna peste fâşiile de panglici colorate de pe piept şi a făcut o mişcare mult prea rapidă pentru ca Liv s-o observe, iar ea s-a trezit uitându-se direct în ţeava unui pistol.

— Poate am să bag un glonte în capul tău ca să aflu.

Înainte ca Liv să poată reacţiona, Tariq s-a pus în faţa ei, protejându-i trupul cu al lui.

— Ia-o! a spus el. Apa e ceea ce vrei, nu trebuie să omori ca s-o obţii.

— Nu-mi spune tu ce vreau! Nimeni nu-i spune lui Azra'iel ce vrea!

— E-n regulă, a spus Liv în engleză, mişcându-se din spatele lui şi încercând din răsputeri să ignore pistolul care se îndreptase din nou spre ea.

— Ce eşti? Americancă? Englezoaică? a întrebat călăreţul, observând schimbarea de limbă.

— Americancă. Sunt din New Jersey.

Azra'iel a stat mândru în şa şi a arătat cu mâna peisajul deşertic.

— Eu sunt de-aici. Familia mea a trăit pe meleagurile astea de mii de ani. I-am văzut pe marii califi venind şi plecând, pe urmă pe mongoli, pe urmă pe turci.

A împins cu ţeava pistolului în panglicile de pe piept.

— Însuşi Saddam Hussein mi-a dat astea pentru că am apărat Republica de invadatorii americani, dar a fost un idiot şi acum e mort. Eu nu luptam pentru el, eu luptam pentru pământ. Iar acum pământul îmi aparţine.

Liv i-a susţinut privirea şi a dat uşor din cap.

— Pământul nu aparţine niciunui om, a spus ea. Noi suntem cei care aparţinem pământului.

— Te-nşeli, zeiţo! Aparţine oricărui om luptă pentru el – asta au învăţat oamenii mei iar tu n-ai luptat.

— Nu. Noi v-am urat bun venit. V-am invitat să-l împărţiţi cu noi, în pace. Nu e asta o cale mai bună?

Zâmbetul brăzdat a revenit.

— Mai bună pentru mine.

S-a întors şi a ridicat vocea pentru ca toţi să îl poată auzi.

— Oaza asta e a noastră acum! Vă las s-alegeţi. Puteţi pleca sau puteţi muri! Aveţi două minute să vă umpleţi gamelele. Vă sfătuiesc să luaţi cât de mult puteţi. Deşertul nu e la fel de prietenos şi de primitor ca zeiţa voastră.

Şi-a întors calul şi a început să se îndepărteze.

— Am putea să ne retragem în hangar, a şoptit Tariq. Sunt arme acolo. Am putea să-i biruim. Sau dacă facem o diversiune când ieşim pe poartă cred c-aş putea să urc până în vârful turnului şi să întorc armele mari asupra lor.

— Şi apoi ce? Să îngropăm cadavrele, să aşteptăm să apară următorul lot de oameni şi să-i omorâm şi pe ei?

— Ce altceva putem să facem? N-o să rezistăm nici două zile în deşert fără apă. Mai bine să luptăm şi poate să murim repede decât încet, acolo, în furnal.

— Mai bine să nu murim deloc, a spus ea.

— Ai altceva în minte?

Liv şi-a trecut mâna prin apă, degetele răscolind pământul rece de la fund, amintindu-şi simbolurile de pe Harta Stelară.

— Nu, a spus ea, cu ochii la apa tulbure, roşiatică.

Era ceva familiar în legătură cu povestea aceea, văzuse ceva asemănător pe piatră. A încercat să se concentreze asupra acelui lucru, dar el continua să-i scape, ca ceva de-abia zărit cu coada ochiului.

— Dacă vrei să pleci, atunci pleacă, a spus ea, întorcându-se către Tariq. Sunt sigură că poţi ajunge la Al-Hillah pe jos înainte ca setea să te doboare.

— Dar cum rămâne cu tine?

Ea s-a uitat în sus către locul mormintelor, vizibil printre linia de călăreţi şi gardul de sârmă.

— Rămân aici, a spus ea, sau cât de aproape o să reuşesc fără să fiu împuşcată.

Mâna ei a trecut din nou prin apă, stârnind nori şi mai mari de noroi roşu, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat către călăreţi.

— La revedere, Malik, a spus ea, în timp ce a trecut printre ei.

Zâmbetul lui a ezitat şi a dat să-i răspundă, dar ea dispăruse deja, făcând paşi mari pe poartă şi către deşert, fără să privească nici măcar o singură dată în urmă să vadă dacă o urmează cineva.

19.

Sediul Centrului operativ naţional de combatere a infracţiunilor cibernetice era îngropat adânc în străfundurile statului Maryland şi adăpostea atât o bancă imensă de baze de date ce alimentau întreaga reţea de poliţie, cât şi hard diskuri şi copii de siguranţă legate de sute de mii de cazuri – totul de la înşelătorii mici pe internet şi fraude la nivel de corporaţie, până la grupuri online de pedofili şi importante reţele de terorişti.

Camera principală cu echipamente era practic pustie atunci când Shepherd a intrat în aerul ei condiţionat, pe întuneric. Se oprise să-şi arunce cu nişte apă pe faţă şi să mănânce ceva, fiindcă Franklin nu se ţinuse de cuvânt şi nu îi făcuse cinste cu un hamburger. Înfulecase o gogoaşă şi băuse o cafea din mers. Mâncarea sau băutura nu erau admise în laboratoarele criminalistice cibernetice. O siluetă aşezată se profila în faţa a trei monitoare mari din marginea cea mai îndepărtată a camerei, iar degetele tastau comenzi atât de repede, încât părea că cineva dansează step. Silueta s-a întors când l-a auzit pe Shepherd apropiindu-se şi i-a zâmbit:

— Agentul Franklin a spus c-o să vii şi tu.

Agentul Smith era unul dintre instructorii cu vechime în divizia de combatere a infracţiunilor cibernetice. Exista un zvon care circula în fiecare an, că agentul Smith din filmul *Matrix* fusese inspirat de el, şi exista cu siguranţă ceva mai

mult decât o asemănare fizică trecătoare – acelaşi păr care se rărea în formă de V pe frunte, aceleaşi trăsături ascuţite şi aceeaşi siluetă subţire ca o scândură –, însă asemănările se opreau aici. Adevăratul agent Smith era probabil cel mai prietenos instructor din clădire, generos cu timpul său şi cu o infinită răbdare pentru cei care nu aveau să rămână în sectorul cibernetic dar trebuia oricum să acumuleze suficiente cunoştinţe pentru a absolvi modulul.

— Ţi-am pregătit un fişier-fantomă, a spus el, arătând cu bărbia către terminalul aflat la dreapta sa.

Shepherd s-a aşezat la birou şi a accesat informaţiile. În infracţiunile cibernetice există două feluri de dovezi: fizice şi digitale. Dovezile fizice sunt hard diskurile propriu-zise. Adesea, în lanţul dovezilor trebuie arătat că suspectul a folosit un anumit computer, astfel că sunt căutate amprente sau chiar fragmente microscopice de piele sub butoanele tastaturii, pentru a demonstra acest lucru. Dovezile digitale sunt diferite. Fişierele şi directoarele pot fi clonate sau copiate şi analizate de mai multe echipe în acelaşi timp, pentru a procesa informaţiile mai repede. Aceste clone sunt denumite „fişiere-fantomă”, şi Shepherd se uita chiar acum la unul, o copie exactă a tot ce era pe hard diskul doctorului Kinderman.

— Aţi găsit ceva până acum? a întrebat el.

Smith a continuat să bată cu repeziciune comenzi pe tastatură.

— Cel mai interesant lucru pe care l-am găsit până acum a fost nimic.

A apăsat pe o tastă şi fişierele au început să se deschidă, făcând valuri pe ecranul principal ca un pachet de cărţi, fiecare dintre ele gol.

— Găseşti absolut tot ce te-ai aştepta până acum opt luni, dar apoi nu mai e absolut nimic. Niciun director, subdirector, *cache*. Cine l-a curăţat ştia ce face, nu glumă.

Shepherd se agăţase de speranţa că Smith va fi găsit ceva în fişierele personale ale lui Kinderman, un e-mail, un

virus a cărui traiectorie să le ofere o nouă pistă. Însă eficienţa şi priceperea cu care fusese şters diskul aruncau şi mai multe suspiciuni asupra lui Kinderman.

— Vreţi să încep să verific datele mai vechi, să văd ce găsesc? a întrebat Shepherd.

— Poţi, dacă vrei, dar cred c-ar fi o pierdere de timp. E puţin probabil ca cineva atât de meticulos să fi lăsat ceva în urmă. Sunt destul de sigur că orice era incriminatoriu pe disc se găsea în bucata care lipseşte. Tocmai voiam să-l trec prin CARBON, să văd ce mai iese şi aşa.

A apăsat pe *enter* şi pe ecran a apărut o bară de progres, apoi s-a lăsat pe spate, având pe faţă un zâmbet larg, care parcă spunea „Hai, întreabă-mă!”.

— Ce e CARBON? s-a conformat Shepherd.

— *Ăsta* e un secret de top, pe care ţi-l pot divulga acum doar pentru că eşti un agent secret în activitate. Dar ceea ce-o să-ţi spun nu trebuie menţionat în clasă, ai înţeles?

Shepherd a încuviinţat din cap.

— Pe vremea maşinilor de scris, chiar înainte de foto-copiatoare, singura modalitate de a obţine copia exactă a unui document era să pui o hârtie-carbon între două coli albe, ca într-un sendviş. Forţa cu care literele din maşina de scris loveau prima coală lăsa o urmă de carbon pe a doua, producând o copie. Aplicaţia asta face ceva asemănător. Înregistrează tastele apăsate, doar că utilizatorul nu ştie nimic despre asta. De fapt, foarte puţini oameni ştiu. După 11 septembrie, când securitatea naţională a devenit prioritatea numărul unu şi preocupările obişnuite pentru drepturile civile şi intimitate au zburat pe fereastră, Guvernul Statelor Unite a făcut o înţelegere de nivel foarte înalt cu toţi producătorii mari de cipuri pentru computere. Nu sunt sigur dacă ştii asta, dar 99% din microcipurile lumii sunt produse în Coreea de Sud. Cum îţi poţi imagina, să ai Statele Unite de partea ta când ai ca vecin Coreea de Nord trebuie să fi contat mult în discuţii.

Oricum înţelegerea a fost simplă. Tot ce trebuia să facă fabricanţii coreeni pentru a se bucura de recunoştinţa veşnică a unchiului Sam şi viitoare favoruri nespecificate încă era să modifice puţin produsul. De atunci, fiecare cip nou produs are incastrată în el o partiţie de memorie în plus, care nu apare pe niciun director şi poate fi accesată doar de anumite instituţii cu mandat legal special, care deţin programul potrivit, a zis şi a indicat spre bara de *progress* care s-a închis la 100%. CARBON. În principiu, au creat programul *spyware*[5] suprem. Programele antivirus normale nici măcar nu-l văd, pentru că nu reprezintă un cod informatic, ci este construit chiar în hard.

Bara de progres a dispărut şi s-a deschis un document, plin ochi cu numere şi cuvinte.

— Informaţiile sunt destul de sumare, din cauza faptului că tehnologia asta e secretă, aşa că arhiva de memorie e destul de mică, iar pentru a o menţine ascunsă informaţiile vechi sunt aruncate constant pentru a se înregistra unele noi, cum se întâmplă şi la camerele de supraveghere. De obicei conţine activitatea cam pe o săptămână. O să folosesc un filtru să separ puţin informaţiile, poate depistez vreun cuvânt important sau cu o frecvenţă foarte mare.

A dat o altă comandă şi o altă fereastră s-a deschis brusc.

— Aici te poţi face util.

Shepherd s-a aplecat spre monitor, în timp ce nişte cuvinte au început să apară în acea fereastră, culese din informaţiile sumare. Le recunoştea aproape pe toate.

— Ophiuchus este o constelaţie, a spus el, coborând în lista care tot creştea. Andromeda este o galaxie, şi toate numerele alea lungi care încep cu PGC sunt din Principal Galaxy Catalogue. Deplasarea liniilor spectrale este un termen astronomic pentru ceea ce se întâmplă cu lumina îndepărtată...

[5] Program care monitorizează în secret un computer.

Au continuat aşa câteva minute, Smith subliniind tot ce recunoştea Shepherd, până când au ajuns la capătul listei, iar Smith a apăsat pe *delete* pentru a scăpa de toate cuvintele izolate. Acum rămăseseră doar două:

MALA
T

Shepherd a scos un carneţel din buzunar şi l-a răsfoit până când a ajuns la notiţele pe care le luase la Goddard. Era un „T” şi în ultima însemnare pe care doctor Kinderman o făcuse în agenda sa:

T
Sfârşitul zilelor

Deodată i-a venit o idee legată de T şi de ce ar fi putut însemna în legătură cu Hubble. A găsit numerele de contact pe care le notase şi a format unul, verificând ora în timp ce aştepta să se facă legătura. Linia a ţiuit de câteva ori până să se audă tonul de apel. Shepherd şi-a ţinut respiraţia, în timp ce aştepta ca cineva să răspundă.

20.

Cu două etaje mai sus de Shepherd, Franklin stătea într-un birou mic, cu uşa închisă şi faţa iluminată de alt ecran de calculator.

În timpul celor peste douăzeci de ani de muncă la FBI învăţase multe despre el însuşi. Ştia că nu este cel mai intuitiv dintre investigatori, nu avea geniul pe care îl văzuse la unii de a pune întrebarea potrivită la momentul potrivit şi nu fusese niciodată acela care, într-o cameră de investigaţii, la miezul nopţii, face singura legătură care pune totul cap la cap. Însă era perseverent şi se pricepea la oameni. Putea să îi lovească ca pe un diapazon şi să asculte sunetul pe care îl făceau. Ştia întotdeauna când nota e falsă, şi acum, la Shepherd, suna ca nişte unghii scârţâind pe o tablă de şcoală.

Pe ecranul din faţa lui se aflau formularul de înscriere şi CV-ul lui Shepherd. Le tot periase în ultimele douăzeci de minute, verificând cei doi ani lipsă în înregistrări de la companiile de asigurări sociale, de la bănci, orice ar fi putut să-i dea o pistă despre unde fusese Shepherd şi ce făcuse. Până în acel moment, singura mică discrepanţă pe care o găsise fusese în chestionarul standard pentru posturile din domeniul securităţii naţionale. Exista o nouă adăugire la formular, o declaraţie privind religia, inclusă de un guvern republican care se lăsase luat de val după 11 septembrie. Democraţii se opuseseră, calificând-o ca o atingere adusă

Constituţiei şi separării pe care le impunea aceasta între stat şi religie, însă republicanii susţinuseră că va ajuta la identificarea candidaţilor musulmani ale căror trecut şi cunoştinţe culturale s-ar fi putut dovedi de folos în războiul împotriva terorii. Proiectul de lege de-abia trecuse la voturi, dar numai după ce se ajunsese la un compromis: noua secţiune era opţională şi nici un candidat nu putea fi penalizat dacă nu o completa. Shepherd o lăsase necompletată.

Faptul în sine nu era ieşit din comun, dar, din experienţa lui Franklin, singurii oameni care alegeau să nu o completeze erau ateii. CV-ul lui Shepherd arăta că petrecuse mai mulţi ani la un internat catolic strict, şi cu toate acestea el nu bifase căsuţa pentru a se declara catolic. Era un motiv neînsemnat, dar sporea neîncrederea lui Franklin în el. Exista ceva înscris adânc în ADN-ul său, care îi spunea să nu se încreadă total în cineva care nu avea, într-un fel sau altul, o teamă sănătoasă de Dumnezeu. Era una dintre învăţăturile principale ale irlandezilor, care îi fusese şoptită cu răsuflarea mirosind a whisky de către tatăl şi unchii săi, atunci când aceştia se legănau, plini de patriotism pentru o ţară în care niciunul dintre ei nu călcase vreodată: niciodată să nu ai încredere într-un om care nu îl are pe Dumnezeu în suflet, şi niciodată să nu ai încredere într-un om care nu bea un pahar cu tine.

S-a lăsat pe spătar, întinzându-se după telefon.

Gândurile despre tatăl său îl emoţionaseră. Poate că era vorba şi de Crăciun şi de sentimentul obişnuit de vină de care acesta venea însoţit. Era prea târziu să mai sune, aşa că i-a scris un mesaj lui Marie: „A intervenit ceva. Trebuie să muncesc mâine, aşa că n-o să pot să vin acasă. Sun când aflu când pot să scap. Spune-i lui Sinead că-mi pare rău."

A apăsat pe *send* şi a privit cum pleacă mesajul. Era ciudat că încă considera casa fiind acasă, deşi nu mai locuia acolo.

A închis toate fişierele şi calculatorul şi era pe punctul de a-şi lua sacoul de pe marginea scaunului, când a vibrat telefonul.

„Cum rămâne cu scuzele pentru mine?”

Franklin a citit cuvintele şi a simţit durerea din el ascuţindu-se. Avea desigur dreptate, dar el obosise demult să-i mai ceară scuze. Şi-a pus sacoul şi s-a îndreptat spre cea mai apropiată ieşire, scoţând un pachet mototolit de Marlboro. Un alt obicei prost de care încerca mult timp să se lase.

21.

— Echipa de zbor Hubble.

Linia era zgomotoasă, aşa că Shepherd şi-a acoperit cealaltă ureche ca să audă mai bine.

— Merriweather?

— La telefon.

— Agentul Shepherd la telefon. Unde eşti?

— Sunt la Goddard. Am ieşit puţin să iau aer şi mi-am redirecţionat apelurile către telefonul mobil, în caz că are cineva nevoie de mine. Ce s-a întâmplat?

— Înainte de atac ai spus că Hubble cerceta o fâşie îngustă de spaţiu din constelaţia Taurului.

— Aşa e.

— Ce folosiţi ca prescurtare pentru Taur?

A urmat o pauză.

— Dacă aş scrie, aş folosi semnul astrologie, un cerc cu două coarne.

— Nu litera T?

— Nu.

— Dar dacă ai tasta?

— Dacă aş tasta, aş scrie tot cuvântul, sau poate doar primele câteva litere, iar funcţia de predicţie a textului ar completa restul.

Shepherd a scris „T” şi „Taur” în carneţelul său şi a adăugat un semn mare de întrebare lângă ele.

— Dar MALA? i-a spus el pe litere.

— Nimic, scuze. De ce sunt legate toate astea?

— Au apărut printre nişte informaţii sumare pe care le-am recuperat din calculatorul doctorului Kinderman. Probabil nu e nimic, dar trebuie să verificăm.

Shepherd a scris şi „MALA” în carneţel, şi a adăugat alt semn de întrebare.

— Mersi, Merriweather. Scuze că te-am deranjat.

— Nicio problemă. Ascultă, dacă aflaţi altceva, anunţă-mă, vreau mai mult ca oricine să aflăm adevărul...

— Sunt sigur.

— ...Şi poţi să mă găseşti oricând la numărul ăsta. O să-l ţin conectat prin mobil pentru orice eventualitate, deşi plănuiesc să dorm la birou până când Hubble se întoarce pe orbită sau până când cineva o să mă scoată de acolo sub ameninţarea armei.

Shepherd a zâmbit.

— Sunt sigur şi de asta. Ai grijă, Merriweather! O să lămurim noi treburile, într-un fel sau altul.

Apus telefonul jos chiar când uşa din capătul cel mai îndepărtat s-a deschis şi s-au auzit paşi.

— Aţi găsit ceva? a bubuit vocea lui Franklin prin spaţiul pustiu.

„Nu”, s-a gândit Shepherd.

— Da, a spus Smith, la fel de vesel ca întotdeauna. Am recuperat nişte date cu CARBON, iar agentul Shepherd mă ajuta să le sortez.

— Bravo agentului Shepherd! E ceva util?

Shepherd s-a uitat la notiţele lui.

— Am găsit câteva cuvinte neobişnuite. Cred că „T” s-ar putea referi la constelaţia Taurului, dar habar n-am ce-nseamnă „MALA”.

— Interesant, a zis Franklin şi s-a aplecat spre monitor, răspândind un miros de cafea şi fum de ţigară. Priveşte şi învaţă, bobocule!

A dat clic pe Google şi a tastat „MALA” în caseta de căutare, a apăsat pe *enter* şi au apărut pagini întregi de

rezultate.

— Uneori drumul simplu şi direct aduce cele mai bune rezultate.

A dat clic pe primul rezultat şi s-a deschis o pagină din Wikipedia:

> Mala: [*mala*] Nume dat în trecut mai multor grupări anarhiste; folosit recent pentru o organizaţie clandestină teroristă antireligioasă.

Shepherd s-a întors spre Franklin, care arborase zâmbetul emblematic.

— Dacă ai fi fost puţin atent, ai fi văzut cuvântul „MALA” menţionat de mai multe ori în ziarele vechi din locuinţa lui Kinderman. Ţi-am zis că s-a implicat şi Biroul. E vorba de grupul terorist căruia i se atribuie atacurile asupra Citadelei din Ruina.

Shepherd s-a întors din nou spre ecran şi a continuat să citească.

> Mala e unul dintre cele două triburi preistorice a căror istorie combinată se află la temelia civilizaţiei şi religiei moderne. Celălalt trib – Yahweh – a ieşit învingător dintr-o luptă pentru a deţine şi controla o relicvă antică căreia i se atribuie puteri supranaturale, numită Sacramentul; se crede că aceasta încă există în fortăreaţa Citadelei din sudul oraşului turc Ruina, unde a fost ţinută şi protejată încă din preistorie de către urmaşii spirituali ai tribului Yahweh, o tagmă de călugări numiţi Sancti.

Shepherd a tresărit la ultimul cuvânt.

— Scrisoarea trimisă lui Kinderman era semnată *Novus Sancti*, a zis el.

Franklin a încuviinţat din cap.

— Se pare că unghiul religios începe să ia amploare. Citeşte mai departe!

> Membrii tribului Mala, pierzând Sacramentul, au fost consideraţi eretici de către nou-apăruta Biserică şi au fost siliţi să se ascundă, devenind sinonimi cu alte organizaţii anticlericale, ca de exemplu Illuminati. Din cauza misterului care înconjoară tribul Mala, se cunosc puţine informaţii despre ei, dar se crede că mulţi oameni de ştiinţă faimoşi au aparţinut acestei grupări. Printre ei se numără Isaac Newton, Galileo Galilei şi mulţi alţii, în special din domeniul astronomiei, aceştia suferind adesea persecuţii ca urmare a faptului că teoriile şi descoperirile lor puneau sub semnul întrebării învăţăturile Bisericii. Biserica, la rândul ei, continuă să îi zugrăvească pe cei din tribul Mala ca pe nişte terorişti, satanişti şi adepţi ai practicilor oculte.

Shepherd s-a lăsat pe spătar.

— Scrisoarea îl numea şi pe Kinderman membru al cultului ocult, a zis el.

— Ceea ce ar explica de ce a fost ţinta fanaticilor religioşi, dar nu şi de ce ar sabota satelitul Hubble, a spus Franklin şi s-a întors spre Smith. Mai poţi scoate ceva de pe hardul lui Kinderman? Poate că, în context, cuvintele astea o să ne dea ceva de care să ne agăţăm în continuare.

Smith a mai apăsat pe nişte butoane de pe tastatură, atât de tare încât Shepherd s-a întrebat câte tastaturi consumă pe an. A apăsat pe *enter*, iar programul a început să lucreze.

Shepherd s-a uitat la semnele de întrebare din carneţel, simţind că începe să-şi piardă utilitatea în anchetă. Deja se gândea la raportul pe care trebuia să îl scrie până în zori şi cum avea să meargă a doua zi la

cursuri fără să doarmă deloc.

— Se pare că vorbea cu cineva, a spus Franklin.

Shepherd s-a uitat în sus şi a citit mesajele noi.

408 Terminat de calculat coordonatele pentru steaua Mala, o să le trimit separat să le verifici.
408 N-a mai rămas mult timp. Posibil să avem nevoie de prietenii noştri din Mala mai curând decât am crezut.

— E mesageria de reţea, a spus Shepherd, recunoscând în numărul care se repeta codul poştei electronice. E o versiune de poştă electronică elementară, criptată, pe care o folosesc angajaţii din diferite departamente şi unităţi pentru a face schimb de informaţii. Vorbea cu altcineva de la NASA.

A luat telefonul, a apăsat pe tasta de reapelare şi l-a pus pe difuzor să audă toată lumea. De data aceasta de-abia a apucat să sune înainte să fie ridicat receptorul.

— Echipa de zbor Hubble.

— Merriweather, sunt Shepherd din nou. Ai registrul cu numerele de poştă electronică la îndemână?

A urmat o pauză, întreruptă de un răpăit înăbuşit pe o tastatură.

— Da, îl am.

— Ai putea să-mi spui cine are codul 408?

Două răpăituri înăbuşite, apoi una mai puternică.

— E profesorul Douglas.

Shepherd a simţit cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Joseph Douglas?

— Cine altcineva?

— Bine, mulţumesc.

— Mai ai nevoie de ceva?

Franklin s-a aplecat puţin.

— Aici agentul Franklin. Te rog să nu menţionezi

această conversaţie nimănui. Nici măcar şefului Pierce, ai înţeles?

— Am înţeles.

Înainte ca Merriweather să mai apuce să spună ceva, Franklin a închis şi apoi a format numărul departamentului transporturi.

— Se pare c-o să mă-ntorc la Goddard cu un mandat de arestare.

— Profesorul Douglas nu e la Goddard, a spus Shepherd, e la Centrul Marshall pentru Zbor Spaţial din Huntsville, în Alabama. Acolo se testează toate componentele telescopului James Webb înainte de lansare. Profesorul Douglas e responsabil de întreg proiectul.

Franklin s-a întunecat la faţă, măsurând implicaţiile.

— Franklin la telefon, s-a răstit el la persoana care răspunsese. Am nevoie de un avion, cât de curând e omeneşte posibil, care să mă lase cât aproape de Huntsville, în Alabama.

A acoperit receptorul.

— Fă-te util, Shepherd, află-mi numele cui o fi şef de securitate la Marshall şi dă-mi-l la telefon!

— Ar trebui să mă luaţi cu dumneavoastră.

Franklin a părut cu adevărat amuzat.

— Serios? De ce, mă rog?

— Pentru că-l cunosc pe profesorul Douglas, a răspuns Shepherd, simţind cum uşa care se închisese pentru partea lui din investigaţie s-ar putea deschide din nou. Am fost studentul lui.

22.

Carrie s-a aşezat pe marginea patului ei afundat din camera de motel şi l-a privit pe Eli, care dormea în celălalt pat. Camera nu prea era cine ştie ce: un aparat de aer condiţionat mare, incastrat în perete; o masă în stilul anilor ’50, pe care cineva scrijelise nişte cuvinte obscene, şi două scaune desperecheate, ude leoarcă din cauza jachetele lor de camuflaj puse la uscat. Erau împinse lângă radiator, degajând un miros jilav.

Telefonul era lângă ea, pe cuvertura uzată. Niciodată nu putea dormi când aştepta noi ordine. Era ca o stare de veghe în care niciodată nu se putea relaxa, asta venea odată cu autoritatea. Soldaţii dormeau întotdeauna ca nişte prunci, însă ofiţerii şi sergenţii erau ca părinţii, cu toată responsabilitatea şi grijile implicite.

Afară ploaia se mai domolise. Nu se mai auzea decât un televizor vechi, fixat foarte sus în şuruburi. Când intraseră prima oară în cameră şi îl porniseră era dat pe un canal porno, iar inconfundabilul gâfâit fals o făcuse să se uite cu înfrigurare după un buton cu care să oprească sunetul sau să schimbe canalul. Dar nu fusese îndeajuns de rapidă. Pe ecran apăruse imaginea roz a unui trup dezgolit. Niciunul nu a comentat imaginea, deşi ea ştia că rezonase cu ceva nerostit din ei amândoi. Televizorul mergea acum pe o staţie locală de ştiri, cu sonorul dat încet, în caz că apărea ceva ce ar fi fost relevant sau util.

S-a uitat scurt la trupul adormit al lui Eli, simţindu-se frustrată că, deşi erau singuri în acea cameră jerpelită de motel, iar salteaua lăsată le şoptea numai despre lucruri pe care ei şi le negau, misiunea încă neîndeplinită îi ţinea despărţiţi. Voia doar să termine odată şi să se poată căsători, să fie în sfârşit împreună, să înfrunte Judecata de Apoi ca soţ şi soţie, binecuvântaţi în ochii Domnului.

Eli a scos un ţipăt scurt, ca un animal speriat. De opt ori din zece se trezea singur smucindu-se, uitându-se buimac în jur, căutând orori care ieşeau la joacă atunci când el dormea. Când îl întâlnise prima oară în spitalul misiunii militare de lângă Kandahar, nu putea dormi deloc fără să se trezească ţipând, aşa că asta însemna o îmbunătăţire. Se simţea tot mai bine, şi ea era cea care îl ajuta. Dacă ar fi avut destul timp, l-ar fi vindecat complet, dar nu era sigură cât timp le mai rămăsese.

Telefonul a sunat, iar ea s-a năpustit asupra lui, ridicându-se din pat şi mergând în cel mai îndepărtat colţ al camerei.

— Alo.

Stătea cu faţa la perete şi vorbea în şoaptă, ca să nu-l trezească pe Eli.

— Ai avut dreptate în legătură cu bărbaţii pe care i-ai văzut, s-a auzit vocea Arhanghelului. Erau de la FBI.

Carrie a căzut pe gânduri. FBI-ul avea să le îngreuneze misiunea, dar nu s-o facă imposibilă. Trebuia doar să-l găsească pe Kinderman înaintea agenţilor FBI, iar Arhanghelul avea să-i ajute. Încă se minuna de vastitatea reţelei din care ea era doar o minusculă parte. Arhanghelul avea contacte pe unde nu gândeai. S-a întors şi l-a văzut pe Eli, acum cu ochii deschişi şi fără expresie, uitându-se la ea cu un amestec de teamă şi suspiciune pe care îl aducea adesea din visele sale. Ea a zâmbit şi i-a trimis un sărut tăcut.

— Vrei să ciulim urechile, să vedem ce putem afla?

— Nu. Vreau să dormiţi câteva ore şi apoi să ieşiţi.

Domnul are mulţi duşmani, iar Diavolul nu doarme niciodată. Dar am o nouă ţintă pentru voi, un nou sacrificiu de făcut, unul la fel de important ca cel care a scăpat.

Carrie a aşteptat, cu acel calm care îi curgea prin vene când primea în cele din urmă o misiune nouă.

— Cât de repede crezi că puteţi ajunge la Centrul Marshall pentru Zbor Spaţial din Huntsville, Alabama?

23.

Aeronava C-130 se hurduca în timp ce roţile ei se ridicau de pe pista de la Turner's Field. Shepherd era strâns legat cu centura de un scaun, cu faţa spre interior în poziţia de paraşutist, iar sunetul celor două elice îi vâjâia în timpane şi îi vibra prin tot corpul în timp ce se ridicau în aer. Se aflau în ceea ce era cunoscut sub numele de Bubird, parte din flota pestriţă a Biroului, formată în principal din aeronave confiscate. C-130 era folosită mai mult pentru transport de mărfuri decât pentru pasageri, dar se nimerise să fie alimentată cu combustibil şi gata de plecare atunci când sunase Franklin. Aparţinuse unui cartel mexican de traficanţi de droguri, îi spusese pilotul binedispus lui Shepherd, în timp ce se pregăteau de decolare. Din ce se vedea, mexicanii decojiseră interiorul până la fuzelaj pentru a putea înghesui cât mai multă marfă posibil. Până în acel moment nimeni nu considerase necesar să pună înapoi vreunul dintre acele mici utilităţi – detalii ca izolarea fonică sau încălzirea sau husele pentru scaunele cu margini de metal care îi tăiau deja circulaţia mai jos de genunchi. Şi-a schimbat poziţia încercând în zadar să stea mai confortabil, strângând la piept laptopul de serviciu pe care i-l dăduse agentul Smith şi înfăşurând cureaua în jurul mâinii pentru mai multă siguranţă.

Au început să vireze spre dreapta, ajungând deasupra Golfului Chesapeake, iar avionul s-a scuturat în semn de

protest, pe măsură ce vântul îl flutura ca pe o jucărie.

Franklin era legat cu centura de siguranţă pe un scaun identic, chiar faţă în faţă. Îşi lăsase în jos viziera de protecţie a căştii, deci Shepherd nu putea să spună dacă îl priveşte sau nu. Shepherd era destul de sigur că Franklin îl va scoate din anchetă cu prima ocazie şi că îl va trimite înapoi la Quantico, epuizat şi având mult de recuperat la antrenamente. Cel puţin erau aproape de Crăciun, avea să recupereze în vacanţă, când toată lumea pleca acasă.

Acasă.

A închis ochii şi a făcut tot posibilul să îndepărteze din minte acel zbor groaznic, amintindu-şi de o vreme trecută, când cuvântul „acasă” aproape că însemnase ceva şi pentru el. Părinţii lui erau deja în vârstă când venise el pe lume – o greşeală, spusese mătuşa lui, dar ea oricum spunea multe lucruri răutăcioase. Muriseră la câteva luni unul de altul, pe când el avea cinci ani. Puţinele amintiri despre ei se derulau ca nişte fragmente amestecate dintr-un vechi jurnal de ştiri: tatăl său, speriat şi fragil, stând singur la masă, cu ochii bolnavi măriţi în spatele unor lentile neclare, mereu aplecat asupra unei cărţi deschise în faţa lui; mama lui, privind fix afară pe fereastră, părând că invidiază fumul care putea să alunece şi să evadeze. Erau îmbătrâniţi înainte de vreme: ea din cauza ţigărilor la care nu putea să renunţe, el din cauza unei vieţi pline de dezamăgiri.

Shepherd moştenise inteligenţa de la tatăl său, care citea la fel de repede cum mama lui ardea ţigările Virginia Slims. Tatăl lui avusese mereu mai multe locuri de muncă în acelaşi timp, iar unul dintre ele fusese acela de paznic de noapte – îşi făcea turele şi apoi citea în linişte şi singurătate. După ce i-a cedat inima, la câteva luni după ce plămânii mamei făcuseră acelaşi lucru, s-a descoperit că fusese destul de deştept să ascundă o parte din venituri de soţia lui şi s-o investească în poliţe de asigurare pe numele fiului său. Acestea o numeau pe mătuşa lui tutore şi sti-

pulau că toţi banii – mai puţin o sumă mică pentru mătuşa lui – urmează să fie ţinuţi în cont şi să fie folosiţi doar pentru a plăti educaţia fiului. Probabil furioasă din cauza sumei pe care fratele ei reuşise să o agonisească şi de suma relativ mică pe care i-o lăsase ei, mătuşa îl trimisese – pe el, fiul fratelui ei ateu – la cea mai strictă instituţie religioasă pe care o găsise, la un internat excesiv de scump, care îl îndepărtase de celelalte rude de sânge pe care le mai avea şi unde cunoscuse un nou tip de singurătate.

A arunca un băiat sărac într-un mediu de copii de bani gata fusese un gest de o mare cruzime. Fusese poreclit „Cioroiul”, deşi era la fel de alb ca ei – ceea ce spunea la fel de multe despre ei şi despre lumea lor, ca şi despre el şi situaţia lui.

Nu găsise nimic ocrotitor la Şcoala Sfântul Apostol Matei, niciun director amabil care să-i observe potenţialul şi să-l încurajeze, niciun grup unit de prieteni care să aibă grijă unii de ceilalţi. Fusese pe cont propriu din momentul în care păşise dincolo de uşile arcuite, maiestuoase.

Se retrăsese în studiu, singurul domeniu în care putea să-i depăşească pe ceilalţi elevi: la matematică sau ştiinţe în special, nu conta câţi bani avea tăticu', ci numai dacă dădeai răspunsul corect. Era de asemenea mai puţin probabil să fii încolţit şi agresat în camerele pentru studiu pentru că era – aproape întotdeauna – un profesor prezent. Dar, în ciuda acestor suferinţe, existase şi un lucru bun care ieşise din Şcoala Sfântul Apostol Matei. Acolo descoperise stelele şi se îndrăgostise de ele.

Vara se căţăra pe acoperişul plat al clădirii care adăpostea dormitoarele, departe de „patrulele nocturne” ale torţionarilor săi, şi dormea acolo. Stând întins, cu spatele lipit de metalul moale şi cald încă datorită căldurii soarelui, privea lung în sus către cerul negru străpuns de stele, pe care le unea în diferite desene. De atunci, orele de studiu au fost dedicate unui nou subiect. După ce îşi făcea

temele, scotocea prin bibliotecă după cărţi de astronomie şi le devora, arzând de nerăbdare să se întoarcă pe acoperiş şi să pună în practică ce învăţase. Era pentru el un fel de acasă: un loc cald, sigur şi departe de oameni, unde îşi găsea alinarea în lucruri care erau la milioane de ani-lumină depărtare, în timp ce căldura stocată a celei mai apropiate dintre stele îi ţinea de cald în noaptea rece.

Dar adevărata măsură a răzbunării mătuşii sale a devenit evidentă atunci când Shepherd a început să se gândească la ce facultate să se înscrie. Atunci a descoperit taxele, iar şcoala odioasă pe care o alesese ea pentru el fusese atât de scumpă încât îi mâncase aproape toţi banii care ar fi trebuit să îi ajungă pentru facultate şi chiar după aceea. Atunci a descoperit Programul NASA pentru absolvenţi.

Facultatea a fost primul loc unde a descoperit un grup de oameni care păreau să nu-l urască. Şi iar se simţise acasă, pentru un timp – deşi de fiecare dată când veneau sărbătorile şi toată lumea se întorcea la casele lor adevărate i se amintea cât de trecător este totul. A început să se ofere voluntar de fiecare dată pentru orice sarcini extraşcolare, numai pentru a se menţine ocupat în perioadele mai liniştite, până când şi NASA a devenit un fel de acasă, cu centrele ei de control ca nişte utere, şi cu familia ei extinsă de oameni obsedaţi de munca lor.

Dar adevărul era că experimentase ceea ce îşi imaginase că înseamnă *acasă* numai o singură dată în viaţa lui. Şi cel mai surprinzător lucru este că se dovedise a nu fi un loc. Şi-a imaginat-o acum: Melisa. Să o cunoască pe ea fusese ca şi cum s-ar fi întors acasă. Numai cu ea se simţise capabil să lase garda jos. Numai cu Melisa putea fi cu adevărat el însuşi, fără scuze sau amăgiri. Ea îl făcuse să se simtă o persoană mai bună decât ştia că e în realitate. Şi apoi plecase.

Aeronava C-130 s-a ridicat într-o masă de nori, şi trepidaţiile au crescut pe măsură ce turbulenţe furioase au

preluat controlul avionului subţire ca o cutie de conserve. Shepherd a deschis ochii instinctiv, alarmat. Franklin îi zâmbea. Zâmbetul s-a rupt şi buzele i s-au mişcat, sunetul aspru al vocii sale trecând prin urletul motoarelor şi huruind până în mintea lui.

— Oricând o să vrei să-mi mărturiseşti ceva, agent Shepherd, eu o să fiu mai mult decât fericit să te ascult.

Shepherd şi-a întors privirea.

„Să dea naiba dacă nu citeşte şi gândurile!”

A strâns laptopul şi mai tare. În acel moment era cel mai preţios lucru din viaţa lui, el şi şansa pe care i-o oferise destinul. Crezuse că îi va lua luni întregi, chiar ani înainte să aibă acces la vasta resursă reprezentată de baza de date FBI numită „Baza de date a persoanelor dispărute”. Aşa că atunci când agentul Smith îi înmânase computerul de serviciu şi îi dăduse un nume temporar de utilizator în cadrul Biroului fusese ca şi cum primise cheile regatului. Fiecare unitate importantă de menţinere a legii şi ordinii, din ţară sau din străinătate, era conectată la un anumit nivel cu baza de date BDPD a FBI-ului: atunci când vorbeai de căutarea unei persoane care dispăruse de pe faţa pământului, era ca şi cum ai fi trecut de la a lipi coli fotocopiate de hârtie la avizierul local la a pune un anunţ de o pagină întreagă pe prima pagină a fiecărui ziar din Occident.

Însă trebuia să fie atent, utilizarea era strict monitorizată. Trebuia să găsească o cale de a evita programul de monitorizare dacă voia să nu fie dat afară din Birou chiar înainte să intre pe uşă. Iar abuzul de acces şi privilegii deţinute în cadrul agenţiei erau de asemenea delicte majore. Dar mai exista o problemă. Nivelul de autorizare pe care îl primise de la Smith era strict legat de urgenţa şi importanţa investigaţiei la care lucra. În momentul în care era scos din anchetă, toate privilegiile erau anulate. Şansa lui era foarte mică şi avea să dispară rapid. Era posibil să-i ia ani întregi ca să recâştige acel nivel

de acces, moment în care urma lăsată de Melisa avea să se şteargă şi mai mult. Acum, sărind de colo până colo în norul lui, se simţea mai aproape de ea decât se simţise de luni întregi.

A întors capul spre carlingă, la timp ca să vadă botul avionului străpungând norii. Acum se vedeau stelele în noaptea senină. Turbulenţele au dispărut aproape instantaneu, iar braţele sale s-au relaxat – puţin doar.

Simţea că Franklin îi zâmbeşte în continuare, dar nu s-a întors spre el. Poate că avea să îi spună cândva povestea anilor săi pierduţi, dar nu încă. Nu până când nu va afla el însuşi sfârşitul. Până atunci, va face tot posibilul să rămână cât mai mult implicat în cercetarea cazului. Aşa că a închis ochii şi a examinat ceea ce ştia, încercând să descopere legăturile dintre un laureat Nobel dispărut, aproape un an de informaţii lipsă şi ceva ce se întâmplase în oraşul Ruina cu opt luni în urmă.

24.

CU OPT LUNI ÎN URMĂ

Gabriel a alunecat în râul Orontes, care marca graniţa dintre Turcia şi Siria, chiar după miezul nopţii celei de-a cincea zile. Cea mai mare parte a drumului o parcursese mergând alături de calul său, odihnindu-l în timpul zilelor călduroase şi atent la praful uscat ridicat de copite. De mai multe ori zărise patrule în depărtare şi trăsese calul la pământ, întinzându-se lângă el până când acestea trecuseră, tremurând în ciuda arşiţei deşertului şi a febrei care creştea şi fierbea ca lava înăuntrul lui.

În timpul nopţilor tremurase de frig, iar pocniturile şi bubuiturile luptelor îndepărtate îi indicau unde se dezlănţuiau luptele războiului civil, astfel încât să le ocolească. Atunci călărea mai aprig, cu drumul luminat doar de stele şi de dorinţa de a merge mai departe.

Când febra atinsese punctul culminant, iar balansul calului de-a lungul deşertului îl adusese aproape în stare de inconştienţă, şi-l imaginase pe tatăl său călărind alături de el, arătându-i locurile bătăliilor de mult trecute şi chemând fantomele celor care muriseră acolo. Sultani otomani, califi persani, împăraţi romani, Alexandru cel Mare, cu toţii luptaseră pentru un pământ pe care niciun om nu îl putea cu adevărat stăpâni. Şi Sfântul Paul călcase pe acolo, convertind la creştinism pe lungul drum către Damasc,

îndepărtându-se tocmai de locul în care Gabriel încerca din răsputeri să ajungă.

Până să ajungă la râul care marca hotarul între Siria şi Turcia, era pe jumătate mort din cauza bolii care îl măcina pe dinăuntru şi pe jumătate îngheţat din cauza frigului. A găsit un loc între două puncte de control şi s-a lăsat în râul întunecat ca noaptea, agăţându-se de calul care înota de parcă ar fi traversat râul Styx[6]*, iar animalul era singurul lucru care îl împiedica să alunece în lumea cealaltă.*

„Nu încă”, şi-a spus şi s-a ţinut mai strâns, doar câteva ore în plus, apoi moartea îl putea lua.

S-a ridicat odată cu calul, aruncându-şi trupul peste el astfel încât a ieşit din apa râului, apoi s-a întins pe spatele lui, tremurând cu apa picurând din el, şi a lăsat calul să bea mult timp înainte să îi dea pinteni înainte ultima dată.

Războiul civil adusese batalioane întregi de soldaţi la graniţă, aşa că la început s-a mişcat lent, alegându-şi cu grijă calea pe lângă garnizoanele militare, înainte să treacă în galop ultimii şaptezeci de kilometri pe drumurile prăfuite care duceau mile întregi prin crângurile de măslini şi fistic.

A intrat în Ruina chiar când zorile luminau cerul, iar oraşul începea să forfotească. În faţa sa se vedea Citadela ridicându-se neagră, clară în centrul oraşului, atât de înaltă încât piscul era luminat de soarele care încă nu apăruse de după coasta munţilor dimprejur.

A continuat să meargă pe mijlocul marelui bulevard care ducea către inima oraşului, ţinându-se departe de oamenii care se holbau în tăcere la acel călăreţ singuratic care trecea pe lângă maşini şi magazine de suvenire. Ştia că oraşul vechi, încuiat noapte de noapte în spatele porţilor şi al zidurilor groase de şapte metri, se pregătea să primească primii turişti ai zilei. Imediat ce soarele avea să se ivească de după munţi şi să scalde oraşul vechi în lumină, porţile aveau să se deschidă, iar el se va îndrepta direct către ele, bazându-se pe înfăţişare şi pe copitele

[6] Râul care separă lumea viilor de cea a morţilor în mitologia greacă.

zburătoare, ca să împrăştie turiştii. Va merge apoi călare până în vârful dealului şi va suna la clopotul pentru ridicare de la Docul Tributului, cerând să fie ridicat şi dus în interiorul muntelui. Călugărul Athanasius va şti de ce se află el acolo.

Trebuia să-l primească înăuntru. Câteva minute în plus, şi călătoria lui va lua sfârşit.

A ajuns la capătul bulevardului şi a tăiat drumul prin Parcul Suleiman, către poarta publică principală. Era intrarea cea mai largă dintre toate, şi, spera el, avea să le permită oamenilor să se dea la o parte din calea lui când îi va ameninţa. Nu voia să rănească pe nimeni, cu atât mai mult să atingă pe cineva şi să rişte să transmită febra care ardea înlăuntrul lui.

A trecut pe sub ultimul copac, frunzişul dându-se la o parte pentru a dezveli zidul oraşului vechi. Apoi le-a văzut, două fantome în giulgiuri albe, stând de pază. În delirul său a crezut că trebuie să fie viziuni ale morţii, care aşteptau să-l ia, dar pe măsură ce calul l-a adus mai aproape a văzut că erau adevărate.

Ochii goi, fantomatici ai uneia s-au întors spre el, apoi spre tovarăşul lui.

Gabriel a auzit foşnetul echipamentului protector în timp ce se îndreptau către el, a văzut semnul de carantină în spatele lor şi a înţeles – în timp ce epuizarea şi sentimentul de înfrângere l-au făcut să alunece de pe cal – că ajunsese prea târziu. Boala pe care el o scosese din Citadelă, şi pentru care bătuse drum lung s-o aducă înapoi, se răspândise deja.

25.

Avionul de transport de mărfuri a ieşit din nor de-abia la două sute de picioare deasupra unui câmp atât de strălucitor, încât Shepherd a trebuit să mijească ochii ca să vadă pista de aterizare de la Red Army. Dincolo de ea se vedea centrul spaţial.

— Pilot, eşti sigur că asta e Alabama, şi nu Alaska? a hârâit vocea lui Franklin prin bâzâitul motoarelor.

— Au astfel de vreme peste tot în sud, a răspuns pilotul, cea mai mare ninsoare de când au început măsurătorile. Potrivită pentru Crăciun, nu-i aşa? Dacă voiai vreme frumoasă trebuia să zburăm spre nord. Se pare că în Chicago e un val de căldură. A înnebunit lumea.

— Sfârşitul zilelor, a mormăit Franklin, destul de tare ca Shepherd să-l audă. Poate că totuşi Kinderman a descoperit el ceva.

Cauciucurile au scârţâit pe asfaltul ud al pistei pustii, iar mirosul de cauciuc încins s-a strecurat în cală, provocându-i o uşoară greaţă lui Shepherd. Nu dormise toată noaptea, abia pusese gura pe mâncare şi zborul fusese atât de zdruncinat, încât se simţea ca bătut.

— Crezi că NASA o să ne ofere vreun mic dejun? a spus Franklin, demonstrându-şi din nou strania capacitate de a descoperi punctele slabe ale celorlalţi şi de a răsuci cuţitul în rană.

— Pot să te duc la cantină, a răspuns Shepherd,

inspirând aerul îngheţat care mirosea a cauciuc şi încercând din răsputeri să nu se gândească la grămezile unsuroase de bacon şi chiftele de cartofi puse una peste alta în fiecare dimineaţă pentru cei şapte mii de angajaţi ai centrului spaţial.

Franklin a zâmbit.

— În cazul ăsta sunt chiar bucuros că te-am luat cu mine.

Avionul s-a oprit cu o smucitură la fel de lipsită de graţie ca restul zborului, şi aerul îngheţat a inundat cala în timp ce rampa de acces a început să coboare.

Afară îi aştepta un Ford Explorer cu motorul pornit – norii groşi de gaze de eşapament treceau pe lângă sigla NASA de pe aripa maşinii. Un bărbat îmbrăcat într-un hanorac impermeabil albastru-închis, cu o insignă de securitate cusută pe mânecă, a ieşit pe portiera din dreapta şi s-a aşezat cu braţele încrucişate. Era o copie la indigo a şefului de la pază de la Goddard: aceeaşi construcţie solidă de culturist; aceeaşi faţă plată; Shepherd putea să parieze că avea şi acelaşi birou ordonat cu o fotografie cu el mai tânăr pe perete.

— Dave Ellery, a spus bărbatul, întinzând mâna către Franklin, care cobora primul pe rampă. Eu sunt şeful pazei aici.

Purta mănuşi şi nu s-a obosit să le dea jos nici măcar când au dat mâna. Nu era deloc prietenos. Era o chestiune de teritoriu, izvorâtă din faptul că FBI avea jurisdicţie în orice stat şi putea prelua orice anchetă, dacă era cazul. Nimănui nu-i place să întâlnească un superior, mai ales în domeniul legii şi ordinii. Ellery a arătat către portierele din spate ale automobilului şi s-a urcat pe scaunul din dreapta fără să mai adauge vreun cuvânt.

Interiorul simplu al Ford Explorer-ului părea luxos prin comparaţie cu cel al avionului. Era încălzit şi scaunele erau capitonate, aşa că Shepherd a început să simtă furnicături în degetele de la mâini şi picioare în timp ce sângele a

început să curgă din nou liber prin ele.

— Cu siguranţă v-aţi ales bine ziua, a spus Ellery, uitându-se fix la peisajul alb din spatele unor ochelari de soare.

— Din ce-am înţeles, vremea obişnuită v-a fost furată şi trimisă direct la Chicago, a spus Franklin, modificându-şi uşor accentul pentru a semăna cu cel sudic al lui Ellery.

Era o tehnică pe care agenţii o învăţau la Quantico, numită „reflectarea subiectului”; implica sugerarea unei asemănări şi ajuta la sporirea încrederii, deşi Shepherd bănuia că ea nu avea să funcţioneze cu şeful de la pază, care urmase oricum şi el acelaşi curs.

— Nu m-am referit doar la vreme, a spus Ellery fără să dezvolte.

— E deja o zi proastă?

— Da. Am mai puţini oameni decât trebuie şi am fost nevoiţi să evacuăm unul dintre centrele de cercetare din cauza unei scurgeri de heliu. Nu te poţi juca cu astfel de lucruri. A trebuit să închidem de tot o clădire întreagă, a zis şi a scos un dosar dintr-o servietă diplomat de la picioare, pe care i l-a dat lui Franklin pe bancheta din spate. Am căutat documentele pe care le voiaţi.

Cuvântul **AMENINŢĂRI** era scris pe dosar cu o cariocă groasă. Franklin l-a deschis şi a scos douăsprezece folii de plastic transparente, conţinând fiecare corespondenţa pe câte o lună. Luna ianuarie conţinea o singură filă redactată la o maşină de scris de pe vremuri:

> Dragă NASA,
>
> Nu mai irosi dolarii proveniţi din taxe şi impozite ca să trimiţi gunoaie în spaţiu. Armata are nevoie disperată de echipamente. Pe asta să cheltuiţi banii, tâmpiţilor, sau o să-l împuşc cu mâna mea pe ăla care apasă pe butonul de lansare!

Sunt extrem de serios.

Un patriot

— Bineînţeles că astea sunt doar scrisorile pe hârtie, a spus Ellery. Primim de zece ori mai multă corespondenţă pe internet. Pe-alea o să vi le arăt în biroul meu, dacă vreţi.

Franklin a frunzărit dosarele de plastic până a ajuns la luna mai, cea în care doctorul Kinderman primise prima carte poştală.

— E adevărat ce-am auzit, că Hubble a deraiat de pe orbită?

— Asta e o informaţie strict secretă. Şi, orice aţi auzit, am aprecia dacă aţi ţine pentru dumneavoastră, domnule. Ştiţi că zvonurile pot să creeze dificultăţi în investigaţie.

Accentul lui Franklin ajunsese acum până în Georgia şi mergea tot mai spre sud.

I-a dat dosarele de la ianuarie până la aprilie lui Shepherd şi a deschis dosarul cu mai. Mai fusese cu siguranţă o lună plină de nebuni. Prima era o scrisoare agramată scrisă cu creionul, cu fotografiile unor astronauţi lipiţi pe ea, ale căror feţe fuseseră arse cu o ţigară. Sub acestea era o fotografie a rachetei Challenger explodând, cu o dată din viitor şi cu mesajul ASTA O SĂ SE ÎNTÂNPLE DINOU. Următorul material era o carte poştală cu o pictură renascentistă a Turnului Babel. Franklin i-a arătat-o lui Shepherd şi apoi a întors-o. Pe spate era scris într-un mod citeţ şi familiar:

Şi au zis iarăşi: Haidem să ne facem un oraş
Şi un turn al cărui vârf să ajungă în cer
Şi să ne facem faimă.[7]

— Aţi mai primit şi altele ca asta? a întrebat Franklin şi a ridicat cartea poştală, iar Ellery a întors capul să o vadă.

[7] *Facerea*, 10:4.

— O dată pe lună din mai, exacte ca un ceas.

— Profesorul a fost deranjat de ele?

— Nu în mod special.

— Dar le-a văzut?

— Sigur, doar îi erau adresate.

— I-aţi pomenit de ele şefului Pierce de la Goddard?

Ellery a pufnit.

— De ce aş fi făcut asta? Şeful Pierce are şi el nebunii lui cu care trebuie să se descurce, sunt al naibii de sigur că n-are nevoie şi de ai mei!

Franklin i-a dat dosarele rămase lui Shepherd şi apoi l-a deschis pe cel din decembrie.

— Aţi mai primit o carte poştală şi luna asta?

— Nu, n-am primit.

Franklin a deschis dosarul.

— Nu-mi spuneţi, aţi primit în schimb o scrisoare, una tipărită, dar asemănătoare ca mod de exprimare.

Ellery a făcut o pauză.

— De unde ştiţi?

Franklin nu a răspuns. Găsise deja geamănul plicului A5 care îi fusese trimis lui Kinderman. Era în folia lui de plastic, lângă scrisoarea din el. Franklin a ţinut-o astfel încât Shepherd s-o poată citi. Era identică cu prima, cu excepţia unui mic detaliu.

— Cel puţin pe ăsta nu l-a mai făcut sodomist, a spus Franklin astfel încât numai Shepherd să audă. Aţi investigat povestea asta? l-a întrebat pe Ellery.

— Bineînţeles. Noi luăm toate ameninţările în serios, nu contează cât de ciudate, vagi sau nechibzuite ar putea părea. Am trimis originalul la Langley, aia e doar o copie. I-am trimis şi una dintre cărţile poştale.

— Au găsit ceva?

— Cine ştie? Chestiunile astea nu prea sunt considerate urgenţe. Dacă vine ceva mai important – şi cam totul e mai important –, sunt lăsate la fundul mormanului. Am ajuns, domnilor!

Shepherd a ridicat privirea în timp ce Fordul Explorer ieşea de pe strada principală şi se apropia de intrarea unei clădiri placate cu oglinzi, care reflecta cerul, părând că aproape nu e acolo. Dincolo de ea, în depărtare, turnurile de lansare se ridicau deasupra clădirilor de cercetare din campus. În faţa uneia dintre ele se găseau un grup mic de oameni îmbrăcaţi în costume albe, impermeabile, şi ambulanţe cu girofarurile pornite.

— Acolo a avut loc scurgerea de heliu? a întrebat Franklin.

— Da, ăla-i laboratorul de criogenie, cea mai mare unitate de testare în vacuum din lume. Au acolo o cameră de testare în care pot stoarce fiecare moleculă din aer şi o pot îngheţa la temperatura din spaţiu. O folosim ca să testăm toate echipamentele înainte de lansarea în spaţiu.

Shepherd a simţit o gheară în stomacul gol.

— Ce testaţi acum acolo?

— Oglinzi.

— Pentru ce?

— Pentru acelaşi lucru pentru care le-am testat tot anul: James Webb.

Franklin a tresărit pe scaun.

— Trebuie să ne duceţi acolo! Acum!

— Staţi aşa! a zis Ellery şi s-a întors. Ăsta e departamentul meu. Nu puteţi să veniţi pur şi simplu aici şi să-ncepeţi să le daţi ordine oamenilor...

— Ba da, pot! i-a tăiat-o Franklin. Este exact ceea ce pot să fac. Să-i dăm bătaie!

Şoferul s-a conformat, trăgând tare de volan şi aruncând Fordul Explorer într-o curbă bruscă. Ellery a deschis şi a închis gura ca un peşte pe uscat, fără să spună nimic. Laboratorul de criogenie a apărut din nou în raza vizuală. Scurgerile mari de vapori de heliu, adunaţi în nori groşi, dădeau impresia că totul va exploda.

— Când a avut loc scurgerea?

— Alarma s-a declanşat acum aproximativ jumătate de

oră.

— Vorbiserăţi deja cu profesorul Douglas?

— Poftim?

— I-aţi spus că venim?

— Nu. Am vorbit cu el, dar nu i-am spus despre ce e vorba.

— Ce i-aţi spus mai exact?

— I-am spus că anumite persoane au întrebat de el, dar nu i-am spus cine.

— Şi când a fost asta?

— Imediat după ce am vorbit cu dumneavoastră la telefon.

Franklin a dat din cap.

— Trebuie să ne duceţi acolo cât de repede puteţi!

Ford Explorer-ul a pornit brusc, înfundând pe toată lumea în scaune în timp ce şoferul călca pe acceleraţie.

— Dar despre ce naiba e vorba în toată povestea asta? a mârâit Ellery, încercând să-şi recâştige puţin din autoritate.

— Oglinzile astea pe care le testaţi sunt din întâmplare scumpe, dificil de înlocuit dacă se sparg?

— Costă cam cincisprezece milioane de dolari bucata. Sunt de mare precizie şi sunt acoperite cu aur. Avem şase în cameră în momentul ăsta.

— Chiar aşa? Ei bine, e foarte probabil ca acum, în timp ce toţi ceilalţi stau în picioare afară, profesorul Douglas să fie înăuntru şi să-şi folosească cheia de la maşină ca să-şi scrie numele pe ele.

26.

Ford Explorer-ul a frânat cu zgomot lângă clădire, speriind grupul de tehnicieni de laborator, care, cu echipamentul lor de protecţie, păreau nişte iepuraşi albi. Franklin a coborât înainte ca maşina să se fi oprit. Shepherd îşi pusese centura de siguranţă din obişnuinţă şi acum înjura în timp ce bâjbâia să o deschidă. A deschis uşa şi a alergat pe lângă maşină, simţind aerul rece ca nişte cuţite în plămâni.

Franklin s-a oprit lângă intrarea principală, ascultând. Shepherd a observat că are pistolul în mână. Şi-a desfăcut nasturii hainei şi a întins mâna după propria armă, aşezându-se în linie cu Franklin, păstrând o distanţă mică faţă de zid, aşa cum fusese învăţat. Franklin s-a întors şi i-a făcut semn lui Ellery să se apropie.

Totul îi părea atât de familiar lui Shepherd de la ultimul său antrenament, încât a trebuit să îşi amintească că aceea nu era o simulare, iar gloanţele din arma sa nu vor trage cu vopsea. În plus, cel pe care îl căutau acum cu pistoalele scoase era fostul său profesor, un om pe care Shepherd îl respecta probabil mai mult decât pe oricare altul din lungul şir de persoane care încercaseră să îi îngrămădească informaţii în minte. Profesorul Douglas, cu privirea lui ageră şi binevoitoare, cu entuziasmul unui cercetaş. Profesorul Douglas, cel care era vegetarian pentru că nu suporta gândul ca o altă fiinţă vie să sufere din pricina sa.

Profesorul Douglas, suspect de terorism, căutat de FBI.

Ellery a ajuns lângă ei, agitat.

— Spuneţi-mi despre clădire! a zis Franklin, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra uşii. Unde sunt ieşirile?

— E asta şi mai e una de incendiu, în spate.

— Trebuie să trimiteţi pe cineva acolo s-o asigure. Dar interiorul? Spuneţi-mi despre planul clădirii?

— Planul clădirii e cam complicat.

— Atunci va trebui să veniţi cu mine. Nu vreau să mă rătăcesc. Shepherd, tu trebuie să asiguri ieşirea din spate.

— Intrăm?

Ellery arăta de parcă ar fi fost pe punctul să leşine.

— Pot să fiu eu ghid, a spus Shepherd. Am lucrat o vreme în clădire. Există o uşă care duce din hol în vestiar. De acolo treci printr-un punct de dezinfectare şi printr-o uşă cu sistem de închidere pneumatic pentru a ajunge în camera centrală. Fluidele de răcire ajung acolo din depozitele de pe partea îndepărtată a clădirii, prin conducte îngropate adânc sub pământ, pentru a păstra izolaţia. Dacă există o scurgere, atunci probabil că e în camera principală.

Shepherd s-a uitat la Ellery, aşteptând o confirmare. Voia cu tot dinadinsul să fie înăuntru când Franklin va fi faţă în faţă cu Douglas, mai mult de dragul profesorului decât pentru orice alt motiv.

Ellery a încuviinţat din cap, toată bravada de mai devreme dispăruse.

— Cam aşa stau lucrurile, în mare. În mod normal aţi avea nevoie de coduri de acces, dar acum a intrat în vigoare un cod unic, pentru că sistemul e setat pe evacuare. Trebuie să tastaţi steluţă, patru zerouri şi apoi diez.

Franklin a încuviinţat din cap.

— Am înţeles. Mergeţi şi organizaţi-vă oamenii pentru a asigura ieşirile. Noi o să intrăm şi o să încercăm să-l scoatem afară cu forţa.

Ellery a încuviinţat din cap şi s-a grăbit să plece.

Shepherd l-a privit îndepărtându-se şi ajungând lângă ambulanţe şi lângă oamenii care tremurau. Simţurile îi erau ascuţite de adrenalină şi de frică. A observat cum copacii din depărtare erau plini de zăpadă şi de nişte obiecte care păreau fructe negre. O portieră de maşină s-a trântit şi fructele şi-au luat zborul, ridicându-se în aer ca o coloană de fum negru viu, mii de păsări migratoare care îşi închipuiau probabil că greşiseră anotimpul, odihnindu-se pe copaci care nu cunoscuseră niciodată zăpada. Natura se întorsese cu susul în jos.

„Sfârşitul zilelor.”

— Eşti gata? a întrebat Franklin.

„Nu”, şi-a spus Shepherd în gând.

— Da, a răspuns, întorcându-se spre intrare şi ridicând arma.

— Bine, pentru că deschizi drumul. Asigură-te şi înaintează, exact ca la Hogan's Alley.

„Doar că aici gloanţele sunt adevărate”, şi-a spus Shepherd. „Gloanţele sunt adevărate.”

Apoi a păşit şi a deschis uşa.

27.

Shepherd a intrat aplecat, verificând holul de intrare de la stânga la dreapta, în timp ce Franklin a rămas drept, verificând în direcţia opusă. Totul era exact aşa cum îşi amintea Shepherd, un rând de cinci scaune aliniate de-a lungul peretelui din faţă sub un tablou imens al rachetei spaţiale, un răcitor de apă în colţul din stânga, cu un coş de gunoi plin pe jumătate cu pahare de hârtie lângă el, şi la dreapta o uşă grea, cu un geam gros incastrat la nivelul ochilor şi simbolurile pentru „Pericol de contaminare” şi „Radiaţii” dedesubt. Nimic altceva.

Shepherd s-a îndreptat spre uşă, repetându-şi în minte aceeaşi mantră: „Asigură-te şi înaintează, asigură-te şi înaintează!”

Franklin stătea atât de aproape de el, încât puteau fi consideraţi o singură fiinţă, cu două perechi de ochi şi două arme.

Steluţă, patru zerouri şi apoi tasta diez. Au trecut de uşă. S-a închis în spatele lor cu un sunet de aspirare făcut de dispozitivele de etanşare, eliminând orice alt zgomot de afară. În liniştea aceea au auzit acum ceva nou: un sâsâit slab, constant, de parcă un şarpe imens îi aştepta undeva în interiorul clădirii.

Shepherd a făcut un pas spre lateralul uşii – cu arma îndreptată în faţă, cu inima bubuind – şi a scrutat camera de dincolo, cât de mult se putea prin geamul mic. Camera

de echipamente era numai gresie albă, lumini puternice şi rafturi pline de costume împăturite şi mănuşi. Pe perete, câteva costume întregi atârnau ca nişte fantome, ceea ce l-a făcut să încordeze mai tare degetul pe trăgaci.

I-a aruncat o privire lui Franklin care se postase de cealaltă parte a uşii. A încuviinţat o dată. A întins mâna stângă şi a tastat codul pe uşă. Încuietoarea a scos un clic. Franklin a învârtit mânerul. Shepherd a împins-o dinspre balamale şi a înaintat pe vine, ca şi înainte, de la stânga la dreapta, din colţ către centru, în timp ce Franklin stătea în picioare şi verifica în direcţia opusă. Pistolul lui Shepherd a zvâcnit când a văzut o mişcare. Unul dintre costumele atârnate se mişcase. A răsuflat lung, dându-şi seama că doar curentul de aer intrat pe uşa deschisă îi schimbase poziţia.

Sâsâitul era mai puternic acum. Venea de dincolo de conducta de aer care ducea în camera principală.

Au înaintat, tălpile lipindu-li-se de mocheta adezivă, folosită pentru a elimina orice impurităţi de pe talpa încălţămintei de laborator înainte ca purtătorul ei să intre sub duşul de aer comprimat care avea să elimine şi restul. Shepherd s-a oprit când a ajuns la ecranul gol care marca intrarea.

— Haide să intrăm! a spus Franklin, venind lângă el şi văzând că nu e nimic înăuntru.

— Ar trebui să ne echipăm înainte.

— Chiar aşa?

Franklin s-a întors şi a deschis uşa.

— Aşteptaţi!

Shepherd s-a lăsat pe vine imediat în urma lui, chiar în momentul în care un curent puternic ca o tornadă s-a îndreptat spre ei din toate părţile, de parcă o mie de uscătoare de păr ar fi pornit în acelaşi timp. Franklin s-a lăsat şi el pe vine şi a mers aşa până la uşa din faţă, deschizând drumul cu arma de parcă sunetul ar fi fost un adevărat atac. Larma a durat zece secunde şi apoi s-a stins.

Franklin s-a întors către Shepherd.

— Ce spuneai?

— Nu mai contează.

Fereastra ultimei uşi dezvelea numai o mică parte din încăperea imensă de dincolo de ea. Întreaga parte de sus a camerei era ascunsă de un zid gros de abur alb, de parcă cineva capturase un nor şi îl depozitase acolo.

— Helium, a şoptit Shepherd.

— Otrăvitor?

Shepherd a dat din cap.

— Există pericolul să nu mai ai oxigen dacă inhalezi prea mult. În afară de asta, îţi face doar vocea să sune haios. E acelaşi lucru care se foloseşte în baloanele de la petreceri. Cel mai mare risc îl reprezintă degerăturile şi leziunile cauzate de frig. Fierbe la minus patru sute cincizeci de grade Fahrenheit şi în conducte va fi lichid, deci chiar mai rece de-atât. Profesorul nu poate fi acolo, dacă e vorba de o scurgere lichidă. Nu dacă nu e mort deja. Nimeni nu poate supravieţui mult timp într-un asemenea frig.

Franklin a zâmbit şi s-a aşezat în spatele lui.

— Tu primul!

Shepherd a privit din nou norul de gaz prin fereastră şi a tras aer în piept. A simţit mânerul armei împungându-i palma, în timp ce îl ţinea strâns cu o mână şi tasta codul cu cealaltă. Încuietoarea a făcut clic, iar el a deschis uşa şi a intrat.

Temperatura era sub limita îngheţului în cameră, iar sâsâitul era puternic şi sinistru. Deasupra lui, faţa de jos a norului şi-a schimbat forma din cauza uşii deschise care a împins aerul; arăta de parcă ceva s-ar fi mişcat în interiorul lui.

Shepherd a verificat încăperea în acelaşi fel ca înainte. Aburul din aer redusese vizibilitatea, dar putea încă distinge partea de jos a uşii circulare care ducea spre camera etanşă din centrul încăperii. Acolo erau testate

echipamentele, şi probabil acolo se produsese şi scurgerea. A înaintat către ea, stând aplecat, mult sub norul îngheţat. Fusese frig şi afară, în iarna ciudată, dar nimic nu se compara cu asta. Răsuflarea îi îngheţa din secunda în care îi ieşea pe gură. A aruncat o privire spre norul gros de deasupra capului, forma din heliu care, mai uşoară decât aerul, umplea partea de sus a camerei ca un fum. Era ceva în neregulă cu faptul că norul se afla acolo. Şi-a scormonit mintea în căutare de informaţii despre clădire. Îşi amintea fragmente, bucăţele de informaţii tehnice despre cum funcţiona. Şi apoi l-a lovit.

Fluxul laminar.

S-a uitat din nou la nor. Încăperea era ţinută curată cu ajutorul fluxului laminar, aer pompat constant în curenţi paraleli de sus în jos pentru a mătura particulele în filtrele din podea. Însă norul nu era suflat în jos. Stătea pur şi simplu acolo, umplând partea de sus a camerei cu abur îngheţat. Şi-a amintit cum se mişcase când deschisese uşa. În cameră nu existau deloc curenţi de aer. Poate că sistemul fusese avariat de scurgere. Sau poate că nu.

A mai observat ceva în neregulă. În mediul de obicei steril al încăperii, nimic nu trebuia să fie nelalocul lui, totul trebuia depozitat şi încuiat pentru a preveni accidente periculoase şi posibil costisitoare, dar acum un laptop zăcea pe podea, lângă uşa camerei etanşe. S-a apropiat de el, încruntându-se pentru a vedea mai bine prin aerul gros. Aducerea şi scoaterea echipamentelor din unitatea de criogenie se făceau în condiţii foarte stricte. Chiar şi o mănuşă spălată putea lăsa impurităţi pe componente, aşa că totul era realizat prin braţele unui robot controlat prin intermediul computerului. Laptopul era legat prin fire la panoul de comandă al unui astfel de braţ. Acesta era extins, iar cleştele lui dispărea în norul dens de deasupra capului lui. Shepherd a făcut im pas către el, trăgându-l într-o parte pentru a vedea ecranul laptopului. Pe el se afla un număr format din două zerouri urmate de unu şi opt. În

timp ce Shepherd îl privea, optul s-a transformat în şapte. Apoi în şase. Apoi în cinci.

„Numărătoarea inversă.”

S-a repezit, apucând unul dintre furtunurile cu aer comprimat folosite pentru a curăţa componentele şi l-a îndreptat în sus, apăsând în direcţia unde ar fi trebuit să se afle capătul braţului de robot. Şuieratul aerului s-a amestecat cu sâsâitul din încăpere, în timp ce norul s-a împrăştiat deasupra sa, îndeajuns ca să se vadă ce ţinea braţul.

A dat drumul furtunului şi s-a răsucit pe călcâie, apucându-l pe Franklin de braţ.

— IEŞIŢI AFARĂ!

În mintea lui, alerga deja cu viteză spre intrare, trăgându-l pe Franklin după el, dar lumea reală mergea cu încetinitorul.

„Cât mai era până când cronometrul avea să ajungă la zero?” Nu îndeajuns de mult, şi nu îndrăznea să se întoarcă să verifice. Să spunem cel mult zece secunde. Zece secunde să ajungi cât mai departe posibil.

Ceva l-a smucit de braţ, trăgându-l înapoi. S-a uitat la Franklin, nedumerit şi furios.

— FUGIŢI! a strigat, trăgându-l către uşă.

Nu mai era timp pentru explicaţii. Nu mai era timp pentru nimic.

A numărat fiecare pas, imaginându-şi cum corespundea numărătoarei de pe laptop.

...nouă...

...opt...

Până în acel moment, Shepherd nu acceptase complet ideea că fostul său profesor ar fi fost undeva înăuntru, sabotând componentele-cheie ale urmaşului lui Hubble.

...şapte...

...şase...

Dar totul era atât de atent plănuit. A ajuns la uşă şi a deschis-o cu o smucitură, împingându-l pe Franklin înainte.

...cinci...

...patru...

Zgomotul duşului de aer a pornit, şi pentru o secundă a crezut că a greşit numărătoarea. A continuat să fugă, a trecut de a doua uşă, cu Franklin alături de el.

...trei...

...doi...

Atât de inteligent!

A evacuat clădirea pentru ca nimeni să nu fie rănit... A inundat partea de sus a camerei cu gaz îngheţat... A ridicat pe braţul de robot un rezervor cu fluid de răcire pentru ca gazul să se menţină rece... până când numărătoarea inversă avea să îi indice să îl arunce pe podeaua umedă, relativ caldă...

...unu...

În faţa lui, Franklin aproape că trecuse de ultima uşă. Shepherd s-a aruncat după el şi au trecut înlănţuiţi prin unitatea de sterilizare, apoi s-au ghemuit jos, pe podeaua holului de la intrare.

Jos.

Să stea jos. Heliul e mai uşor ca aerul. Heliul se ridică.

...zero...

Shepherd a auzit o bubuitură înăbuşită, şi apoi valul de zgomot al exploziei a devastat clădirea, transformând lumea în bucăţi de metal rupt şi cioburi de sticlă.

Şi apoi întuneric.

III

…dit casă nouă şi n-…
…şi să se întoarcă…
…ră în bătălie.

…20:5

28.

CU OPT LUNI ÎN URMĂ

Oraşul vechi, Ruina,
sud-estul Turciei

Gabriel a murit la puţin timp după prânz, în aceeaşi zi în care a intrat călare în Ruina.

Un bărbat în costum de protecţie a apărut deasupra lui, cu masca aburită din cauza respiraţiei.

— Aici!

Vocea îi era înăbuşită de costumul ermetic şi se pierdea printre urletele alarmei şi ţipetele celorlalţi pacienţi.

— AICI!

A întins o mână înmănuşată şi a pus-o pe pieptul lui Gabriel, apăsând cu putere pe stern pentru a-i masa inima care nu mai bătea – cealaltă mână îi era imobilizată la piept cu un bandaj.

O altă siluetă în costum a ridicat privirea dinspre alt pat şi s-a îndreptat către ei, orice sentiment al vreunei urgenţe fiind acum diminuat de caracterul banal al morţii. Era a treia oară când o alarmă cardiacă suna în acea zi, şi, cum atât de mulţi oameni erau infectaţi şi sufereau atât de groaznic, era greu să nu vezi moartea ca pe un fel de binecuvântare eliberatoare.

— Fă ceva! a spus omul de lângă pat, încă apăsând ritmic pe pieptul lui Gabriel cu singura mână bună.

Nou-venitul a aruncat o privire spre monitor, înspre linia orizontală a bătăilor inimii, apoi s-a uitat în jos la silueta nemişcată, legată de pat.

— A murit, a spus el, atingând un întrerupător ca să oprească alarma.

Bărbatul de lângă Gabriel s-a uitat în sus, chipul oglindindu-i furia şi răsuflarea aburindu-i masca.

— Cum te numeşti?

— Doctor Kaplan, sunt medicul-şef, de ce întrebi?

— Pentru că vreau să-l scriu corect când o să formulez acuzaţia de ucidere din neglijenţă medicală.

Privirea doctorului a coborât spre ecusonul de pe costumul bărbatului, pe care scria „Inspector-şef Davud Arkadian, Poliţia oraşului Ruina”. Dând la o parte mâna lui Arkadian, s-a apropiat de pat şi a continuat manevrele de resuscitare. Casca sa voluminoasă s-a întors către ceilalţi doctori.

— Aici! a strigat el. Grăbiţi-vă şi aduceţi şi defibrilatorul!

Gabriel a simţit că pluteşte, că zboară spre un cer strălucitor. Dedesubt, vedea câmpii şi râuri trecând repede, abia zărite printre norii ce deveneau tot mai groşi pe măsură ce se ridica mai sus. Se simţea imponderabil, împăcat – liber.

A văzut pământul îndepărtându-se şi apoi vasta oglindă a oceanului întinzându-se în faţa lui. Stoluri imense de păsări au trecut pe lângă el, toate îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Chiar şi de la acea mare înălţime, vedea cum anumite lucruri se mişcă de-a lungul apei de dedesubt. Lăsau dâre în urma lor, urme lungi, drepte şi albe, ca nişte zgârieturi pe suprafaţa apei. Vapoare. Mii de vapoare, toate îndreptându-se înapoi către uscat, liniile urmelor lor convergând încet către acelaşi punct, pe măsură ce se apropiau de port.

El a continuat să se înalţe, de parcă l-ar fi tras ceva

către soarele strălucitor, care îl încălzea primitor. Nu. Nu era soarele, era ceva mai vast şi mai nedefinit. A continuat să crească pe măsură ce el se apropia, era mai mare chiar şi decât oceanul de jos, dar acestuia nu îi vedea marginile. Nu necesita niciun efort să se îndrepte către el, era la fel de uşor precum o cădere. Însă era ceva legat de vapoare şi de păsări care îl răscolea pe dinăuntru. Toate mergeau într-o direcţie diferită de a lui, şi asta îl tulbura. Simţea că şi el ar fi trebuit să meargă în aceeaşi direcţie, înapoi către pământ, departe de soarele mângâietor care umplea cerul.

S-a înclinat, cu capul îndreptat din nou către pământ şi şi-a balansat braţele prin aer, trăgându-se în jos şi departe de lumină. Înălţarea constantă s-a oprit, doar pentru puţină vreme, şi apoi a început din nou, trăgându-l în sus de parcă ar fi fost o plută legănându-se pe apă. Şi-a aţintit privirea pe un punct din pământul îndepărtat, a întins din nou braţele şi a tras înainte, dând cu putere din picioare.

— La o parte!

Două din cele trei costume etanşe s-au îndepărtat de pat. Al treilea ţinea lopăţelele defibrilatorului pe pieptul lui Gabriel şi a apăsat pe cele două butoane de pornire identice.

Gabriel s-a arcuit, mâinile sale legate încleştându-se ca nişte gheare pe lângă el.

Doctorul Kaplan a făcut un pas înainte, verificând monitorul EKG-ului şi oprind manevrele manuale de resuscitare, linia de pe ecran a făcut un salt şi apoi a revenit la orizontală.

— Aproape că l-am prins. Mai daţi-i un miligram de epinefrină şi pregătiţi-vă să încercaţi din nou!

Al doilea costum a băgat stângaci o seringă în branula fixată de braţul lui Gabriel, graba şi mâinile înmănuşate combinându-se pentru a îngreuna o sarcină de altfel uşoară.

A golit seringa şi a trimis un miligram de adrenalină în

venele lui Gabriel. În trupul lui inert, sistemul vascular periferic a răspuns, contractându-se pentru a trimite un şunt de sânge către inimă şi crescându-i tensiunea. Doctorul a lăsat seringa pe o etajeră şi a apăsat pe un buton al defibrilatorului ca să îl încarce din nou.

— Încărcăm! a strigat el.

Doctorul Kaplan a continuat să îi facă masaj cardiac lui Gabriel cu mâinile încrucişate, forţând sângele să curgă prin vene în timp ce Arkadian încerca să ajute pe cât putea cu braţul sănătos. Stătea la capul lui Gabriel, strângând masca de ventilaţie fixată pe faţa acestuia şi care trimitea o cantitate constantă de oxigen către plămânii lui nemişcaţi. A privit cum linia de pe monitor pâlpâie dar rămâne orizontală, fiindcă inima nu bătea singură încă. Al doilea doctor s-a pregătit cu lopăţelele, punând una mai jos şi una mai sus, cu inima între ele.

— La o parte!

Gabriel s-a arcuit. Pe ecran, linia EKG a făcut un salt.

Doctorii şi-au reluat poziţiile, trei oameni lucrând împreună pentru a ajuta funcţii care în mod normal erau automate, ţinându-l manual în viaţă în timp ce EKG-ul continua să danseze, dar refuza să se stabilizeze.

— Nu putem continua aşa la infinit, a spus doctorul Kaplan printre apăsări. Manevrele de resuscitare şi respiraţie artificială nu fac decât să păstreze pacientul viabil. Creierul lui e deja lipsit de oxigen. Dacă trec mai mult de câteva minute, totul începe să fie în zadar.

— Atunci ar fi mai bine să-i dai bătaie! a spus Arkadian.

Kaplan a încuviinţat din cap.

— Bine, încărcaţi-l cu încă un miligram de epinefrină. Haideţi, din nou!

Arkadian s-a concentrat pe pompa de ventilaţie, strângând-o şi dându-i drumul constant, în acelaşi ritm în care ar fi respirat Gabriel dacă ar fi putut.

— Haide, i-a şoptit la ureche lui Gabriel. Nu te stinge

aşa... Nu aşa!

Gabriel vedea pământul de sub el apropiindu-se, dar efortul de a ajunge la el era epuizant. Din când în când o pală de vânt îl mai ajuta, împingându-l în jos brusc ca un val, dar nu dura niciodată mult, iar forţa de sus începea să tragă din nou de el, acţionând şi asupra minţii lui, spunându-i să renunţe, să-şi dea drumul, să se relaxeze şi să plutească în continuare.

Dar pământul lua şi el formă, iar Gabriel continua să se concentreze asupra lui, folosindu-l ca pe un cârlig care să îl tragă în jos, fixându-se pe un petic verde din mijlocul unui deşert imens şi uscat. A continuat să lovească şi să tragă cu braţele, înotând prin aer de parcă ar fi încercat să ajungă la fundul unui lac limpede ca cristalul.

Vedea mai multe acum, copaci şi râuri, şi în centrul petei verzi un lac care reflecta soarele strălucitor din spatele lui. Şi mai era ceva, o persoană, o femeie care stătea pe marginea apei şi se uita în jur de parcă pierduse ceva. Striga ceva, dar el era încă prea sus ca s-o audă. Simţea oboseala inundându-i tot corpul şi din nou vocea de deasupra i-a spus să-şi dea drumul pur şi simplu. Apoi o altă rafală de vânt l-a împins în jos, înjumătăţind distanţa, iar el a putut în sfârşit să vadă cine îl aştepta şi să audă strigătul ei:

— Gabriel! a strigat Liv către acelaşi vânt care îl împinsese mai aproape de ea. Unde ai plecat? De ce m-ai lăsat aici?

Gabriel a dat mai tare din picioare, glasul şi imaginea ei trăgându-l acum în jos cu mult mai multă putere decât lumina din cer.

— Sunt aici! a strigat el. Iubirea mea, sunt aici! Vin după tine! Mă-n torc!

Apoi a mai lovit o dată cu picioarele, şi i s-a părut că ceva a plesnit. Luminile s-au stins, iar el a început brusc să cadă în întuneric, către pământul pe care nu îl mai vedea şi

către femeia pe care nu o mai auzea.

— Pulsul stabilizat la optzeci şi nouă, tensiunea zece cu opt.

Kaplan s-a dat în spate, uitându-se la monitor ca să se asigure că inima preluase sarcina pe care o îndeplinise el în ultimele cinci minute.

Arkadian a continuat să strângă pompa, temându-se să se oprească în caz că doar el îl ţinea pe Gabriel legat de acest pământ.

— Poţi să te opreşti acum, a spus Kaplan, respiră singur.

Arkadian s-a dat la o parte, dându-şi seama dintr-odată că este ud leoarcă în interiorul costumului de protecţie.

— Felicitări, doctore, a spus el, reuşind să zâmbească, tocmai ai salvat viaţa unui om bun.

Doctorul s-a uitat la silueta din pat. Pielea infectată, plină de băşici începea să strălucească de sudoare, în timp ce febra revenea şi ea la viaţă.

— Da, a spus el, dar pentru cât timp?

29.

Arşiţa i-a provocat lui Liv o durere de cap chiar înainte să iasă din raza complexului. Mergea pe linia unui curs de apă mai mare, dintre cele care se revărsau din gropile săpate, urmărind-o prin suişurile şi coborâşurile pământului. Nu se oprise să bea din el în ciuda setei. Ştia că e privită de călăreţi şi nu voia să le dea satisfacţie. Se simţea tulburată fiindcă pleca, deşi ştia că nu are de ales. Fiecare pas părea mai greu decât celălalt, de parcă întreg trupul i se revolta că părăseşte acel loc. Era ca şi cum inima îi era legată fizic de el şi fiecare pas făcut forţa legătura, care încerca s-o tragă înapoi.

După aproape două ore de mers, terenul a început să coboare, iar ea a ajuns la o mică depresiune în care se formase un mic iaz.

Un vultur stătea pe celălalt mal al apei, afundându-şi ciocul în apă şi tulburându-i oglinda, în timp ce ghearele lui puternice se înfipseseră în pământul roşu şi ud ca într-o carne moale. A văzut-o şi a fixat-o cu ochii lui imenşi, de culoarea chihlimbarului. Nu observa la el nici urmă de teamă sau de mirare la vederea ei, pur şi simplu o privea, atât de concentrat, încât Liv simţea că o priveşte până în străfundul sufletului. Dar apoi scârţâitul unui picior pe pământul uscat din spatele ei a făcut pasărea să-şi ia zborul.

Liv s-a întors şi l-a văzut pe Tariq, ochii lui urmărind pasărea, în timp ce aceasta se ridica spre cer.

— Hei, a spus ea, m-ai urmat!

El s-a uitat în jos spre ea şi a zâmbit.

— Te-am urmat cu toţii, a răspuns el, dându-se la o parte pentru a lăsa şi restul refugiaţilor să treacă.

Liv a privit tăcută, în timp ce ei veneau către apă, unul câte unul. Îi venea să plângă.

De când plecase Gabriel, fusese aproape copleşită de sentimentul de singurătate. Dar faptul că străinii aceia aleseseră să o urmeze în loc să încerce să se salveze îi dădea speranţă. Se întâmpla ceva acolo, ceva mai important decât ea, mai important decât orice persoană – şi ştia că aşa simt şi ei, altfel de ce ar mai fi fost acolo?

— Asta e un semn bun, a spus Tariq, uitându-se după vultur.

Ea i-a urmărit privirea către locul în care aripile întinse se învârteau deasupra lor, formând un T pe cer. Mai văzuse asta înainte.

A scos bucăţica de hârtie împăturită din buzunar şi a deschis-o pentru a se uita la copia de pe Harta Stelară, iar ochii i s-au oprit pe primul şir de simboluri.

Râul.

Un vultur

O cruce în formă de T.

Ochii i-au alunecat pe restul de simboluri şi inima i-a bubuit în piept.

— Opriţi-vă! a strigat ea. Să nu beţi, să nu beţi din apă!

Chipurile bărbaţilor s-au întors către ea, iar ea vedea întrebări şi îndoială în ochii lor

S-a concentrat pe simbolurile care urmau după T.

Din nou râul, un om îngenunchind lângă el, capul aplecat din care picurau stropi, apoi craniul – simbolul morţii.

Liv s-a uitat înapoi de-a lungul cursului de apă, spre complexul din depărtare, acum doar un punct şters la orizont. În mare parte, apa curgea limpede, dar chiar în timp ce privea se observa o schimbare. În depărtare, un curent se umfla şi venea năvalnic spre locul în care se aflau ei. În drum, răscolea noroiul, apa căpătând culoarea roşiatică a pământului – culoarea sângelui.

Cât mai avea până să ajungă acolo? Zece minute? Cinci, poate. După aceea nici apa din iaz nu avea să mai fie bună. Doar dacă... S-a uitat cum se ramifica râul, jumătate vărsându-se în iaz.

— Trebuie să stăvilim apa spre iaz! a strigat ea.

S-a mişcat repede, fără să aştepte răspuns, îndreptându-se către locul în care pârâul se bifurca. Cea mai mare parte din apă venea către ea, printr-o albie de mică adâncime, lată de doi metri. A luat un bolovan de jos şi s-a clătinat înainte, greutatea pietrei trăgând-o în jos. A ajuns la bifurcaţie, iar bolovanul a pleoşcăit în apă, aproape dispărând sub apă, în ciuda micii adâncimi a pârâului. Apa a continuat să curgă pe lângă el neîmpiedicată. S-a uitat în jur după altă piatră şi s-a aplecat către una foarte mare, care s-a spart imediat ce a încercat să o ridice. A apucat cele mai mari două bucăţi şi le-a cărat până la pârâu, dându-le drumul lângă primul pietroi. Din nou s-au scufundat aproape fără urmă – la fel ca moralul ei. Era deja epuizată; era imposibil să stăvilească pârâul de una singură. Nu avea nicio şansă.

O piatră a lovit apa şi a împroşcat-o. S-a întors şi l-a văzut pe Tariq lângă ea, scuturându-şi praful de pe mâinile goale. A privit-o şi a zâmbit.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş da la o parte.

Ea s-a uitat peste umărul lui şi a văzut ceva care a făcut-o să râdă de uimire. Toţi cei unsprezece exilaţi se

îndreptau către ea, ducând fiecare o piatră. Ea s-a dat la o parte, în timp ce prima piatră a plonjat în pârâu. O alta i-a urmat, apoi alta. Se adunau încet, câteva ridicându-se deasupra apei şi încetinind vizibil cursul pârâului. Liv a intrat în apă, scoţând pământ roşu de pe fundul apei şi îndesându-l în spaţiile libere dintre pietre.

Tariq a mai dat ordine în arabă, şi un zid curbat a început să se ridice, întinzându-se dintr-o parte în alta a pârâului care cursese spre iaz şi deviind cursul apei către celălalt braţ.

— Priviţi! a strigat unul dintre ei.

Arăta spre ceva din amonte. Privirile tuturor s-au îndreptat într-acolo – ale tuturor în afară de Liv. Ea ştia la ce se uitau ei pentru că văzuse deja, mai întâi pe piatră şi apoi în depărtare, nedesluşit. Râul se transforma în sânge.

— Repede! a strigat ea, continuând să adune pământ şi să-l îndese în zidul de pietre. Nu mai avem mult timp.

Imaginea râului devenit roşu a dat energie grupului epuizat. Unii s-au grăbit să mai adune pietre, alţii au intrat cu Liv în apă, adunând frenetic noroi cu mâinile pentru a umple golurile.

Tariq a coborât lângă ea, până când un sâsâit puternic ca al unui şarpe imens i-a făcut pe toţi să ridice ochii, în timp ce valul roşu se apropia.

— Ieşiţi din râu, toţi! a strigat Liv

Cei din apă au sărit imediat, de parcă tocmai ar fi văzut crocodili. Câţiva au coborât în albia râului, care acum se usca cu repeziciune, pentru a-i ajuta pe Tariq şi pe Liv să umple spaţiile din baraj, iar ceilalţi au stat deoparte, uluiţi la vederea râului umflat care se apropia ca un val imens, roşu.

Apele au lovit barajul şi s-au revărsat peste marginea de sus. Liv şi Tariq s-au aplecat din nou, săpând un rezervor pentru a aduna apa revărsată. Apăruseră scurgeri în partea de sus, acolo de unde noroiul dispăruse deja. Încă o spărtură şi totul avea să se prăbuşească. Dându-şi seama

de pericol, ceilalţi li s-au alăturat, adunând nămol şi ce pietre mai găseau primprejur şi întărind zidul.

O piatră a căzut din vârful barajului, şi o cascadă de apă roşie a urmat-o. Fără să ezite, Liv a mers prin apă către ea, a ridicat-o şi a îndesat-o repede la loc. A ţinut-o bine acolo, simţind cum apa dezgustătoare i se scurge pe mână, roşie şi călduţă de parcă ar fi fost cu adevărat sânge.

Din acea poziţie nouă vedea peste marginea barajului şi mai departe. Braţul al doilea, înainte un mic fir de apă, era acum un râu roşu, în toată puterea cuvântului. Dar dacă barajul ar fi cedat, toată apa aceea şi-ar fi reluat cu repeziciune cursul normal şi s-ar fi îndreptat către iaz.

Liv s-a aplecat către baraj şi s-a lipit de el, cu braţele desfăcute, dorindu-şi să nu cedeze. Auzea furia apei de cealaltă parte a zidului, o simţea curgând peste ea prin numeroasele crăpături. Aproape că simţea cum întreg barajul se mişcă, cum pietrele alunecă de la locul lor sub presiunea râului furios.

Apoi ceva s-a schimbat.

O piatră pe care ea încerca să o pună la loc s-a mişcat în faţă, aşezându-se mai bine în zid, iar apa s-a prelins pe lângă ea. Liv s-a uitat peste margine, cu ochii mari. Nivelul apei scăzuse. Şi scădea în continuare, lăsând urme roşii de-a lungul malurilor. Asediul apei se încheiase.

Au lucrat repede, tăcuţi, concentrându-şi întreaga energie pe umplerea golurilor din baraj. Dar Liv nu s-a clintit. A rămas unde era, crucificată pe zid, plină de noroiul roşu, cu mintea alergând printre simbolurile care preziseseră totul şi întrebându-se ce alte orori vor avea de înfruntat în viitor, până când Tariq şi-a pus o mână pe umărul ei şi i-a spus:

— E-n regulă. Barajul a rezistat. Acum poţi să-i dai drumul.

30.

Shepherd a deschis din nou ochii într-o lume a tăcerii.

Pentru câteva momente nu a avut nici cea mai mică idee unde se află, sau cine e. Se vedeau o podea presărată cu bucăţi de zid şi alte resturi şi un perete care dispărea în zigzag la trei picioare distanţă deasupra pământului. Dincolo de acesta se afla ceva mai alb decât puteau ochii lui suporta şi un nor gri.

„Norul.”

Mintea i s-a agăţat de acest cuvânt, şi şi-a amintit.

A simţit frigul peste tot în jurul lui, intrându-i în oase – dar nu şi de sub el. Era ceva cald sub el.

A dat să se ridice, chinuindu-se să-şi facă braţele să se mişte şi să-l ridice de pe podea, ca să vadă ce anume era cald sub el. Se temea să nu fie sânge, sângele lui, dar era doar Franklin, inconştient. Părea şi el rece, totul părea rece. Trebuia să plece amândoi de acolo, undeva la căldură.

A încercat să se ridice, însă ameţeala era atât de mare, că a căzut la loc. S-a concentrat pe marginea de metal zimţat care reprezentase cândva peretele exterior, încercând să-şi fixeze îndeajuns de mult privirea pe ceva pentru ca lumea să nu se mai învârtă.

O faţă a apărut deasupra peretelui, dar el nu auzea ce strigă. A încercat să ridice mâna pentru a chema omul acolo. A încercat să se ridice pentru ca omul să îl vadă pe Franklin. Dar în cele din urmă aceste gânduri au dispărut,

înghiţite de întuneric. Ochii i s-au închis. L-a luat cu frig, iar şuieratul din urechi s-a transformat din nou în linişte.

Când s-a trezit din nou, Shepherd a scos un icnet care i-a iritat gâtul.

Era întins pe un pat într-o cameră albă, cu linoleum curat pe jos şi postere care promovau sănătatea pe pereţi. Unul enumera simptomele resimţite în caz de radiaţii, altul proprietăţile toxice ale mai multor substanţe chimice. Mai fusese acolo şi altădată. Aceleaşi postere împodobeau pereţii şi pe vremea când era stagiar la cercetare şi mersese la infirmerie să se trateze pentru o uşoară arsură cu heliu.

„Heliu.”

„Arsură.”

A fost ca şi cum acele cuvinte ar fi înţepat balonul care îi înconjura creierul, iar acesta s-ar fi spart, provocând o bruscă şi dureroasă aducere aminte.

— Franklin!

A sărit în sus, în pat, iar camera a început să se mişte cu el.

Siluete îmbrăcate în alb au început să intre repede pe uşă. Vorbeau cu toţii cu el, spre el, le vedea buzele mişcându-se, dar tot ce auzea era un fel de *uaaa uaaa*, iar vocile lor erau înăbuşite şi neclare de parcă ar fi avut urechile înfundate cu apă. Şi-a mişcat maxilarul şi parcă s-a spart şi în ele ceva, auzul revenindu-i la fel de brusc şi dureros precum îi revenise şi memoria.

— Vă rog... a spus el, închizând ochii din cauza durerii de cap orbitoare şi ridicând mâna pentru a curma larma. Aţi putea să-mi spuneţi ce s-a-ntâmplat cu agentul Franklin?

— Nimic.

La auzul vocii familiare, Shepherd a deschis ochii şi a privit dincolo de siluetele în halate albe care îi verificau acum tensiunea şi alte semne vitale. Franklin se sprijinea de tocul uşii, cu mâinile înfipte adânc în buzunar, cu

zâmbetul înapoi la locul lui, de parcă nu se întâmplase nimic.

— Ei bine, am trecut printr-o explozie, asta aşa e, dar în afară de asta mă simt destul de bine. Mai bine decât tine, cel puţin, dar adevărul e că tu ai fost mai afectat de explozie, a zis Franklin şi s-a întors către personalul medical. Domnilor, dacă sunteţi siguri că n-o să moară în următoarele câteva minute, aţi putea să ne lăsaţi singuri pentru câteva momente?

Shepherd a privit cum medicii pleacă şi închid uşa. Ce rămăsese din haina lui atârna acum pe spatele uşii. Arăta de parcă fusese călcată în picioare de o cireadă de vaci. Geanta laptopului era sprijinită de perete, neatinsă, pentru că o lăsase în maşină. Franklin s-a aşezat lângă pat.

— Se pare că mi-ai salvat viaţa acolo. Bănuiesc că trebuie să-ţi fac cinste.

Shepherd a înghiţit, având gâtul încă iritat din cauza aerului uscat pe care îl respirase mult timp în camera de criogenie.

— Eu nu beau.

A înghiţit iarăşi, fără să vadă expresia de uşoară dezaprobare care a trecut pe faţa lui Franklin.

— Ce se ştie de Douglas?

Franklin a dat din cap.

— E dispărut. Dacă era în unitate, atunci a murit, dar n-am găsit încă nimic. Explozia a distrus totul. Locul arată acum mai degrabă ca o sculptură modernă decât ca o clădire. Părerea mea e că n-a fost acolo.

S-a aplecat şi a vorbit în şoaptă. Shepherd de-abia îl auzea prin vaietul din urechi.

— Chestia pe care ai văzut-o pe calculator înainte să mă tragi afară de acolo... Am prins şi eu o frântură din ea, părea un fel de numărătoare inversă.

Shepherd a încuviinţat din cap.

— Cred că era amorsată pentru ca braţul robotic să dea drumul rezervorului de heliu odată ce toată lumea

ieşea din clădire. A existat un incendiu?

— Nu, doar o bubuitură colosală.

Shepherd şi-a amintit detonarea şi valul rece şi solid care alunecase peste ei.

— Era o bombă sub presiune. Heliul nu arde. E inactiv. E unul dintre motivele pentru care e preferat ca răcitor în unităţi ca aceasta, e mult mai puţin periculos. Dar dacă e răcit sub formă lichidă şi îl încălzeşti repede, se dilată într-o manieră explozivă.

S-a uitat în jos, la trupul său lovit, întins pe masa de examinare. Cel puţin era întreg. Se puteau considera foarte norocoşi.

— Bănuiesc că oglinzile pentru telescopul Webb care se aflau în camera de testare...

— Distruse, a încuviinţat Franklin. Mă-ndoiesc c-ai putea găsi o bucăţică destul de mare să-ţi piepteni părul.

Shepherd a închis ochii şi a răsuflat lung.

— L-au ucis pe James Webb, a spus el, parcă jelind un vechi prieten.

— Ce?

— Proiectul... E mort. N-o să-l mai repornească după asta. Singurul motiv pentru care a reuşit să se deruleze atâta timp a fost existenţa unor angajamente faţă de producători. Bugetul fusese deja depăşit cu miliarde.

I-a venit o idee şi s-a ridicat în capul oaselor, încercând să se sprijine în timp ce senzaţia de vertij îi înota prin cap.

— Ar trebui să emitem atenţionări pentru toate telescoapele terestre mari, VLA din New Mexico, Keck II din Hawaii, şi nu doar aici, ci global. Dacă avem de-a face cu un fel de cult al sfârşitului lumii care ţinteşte orice priveşte înspre cer, atunci membrii lui n-o să se oprească la telescoapele spaţiale sau la Statele Unite.

— Mai opreşte-ţi motoarele, omule-rachetă, s-a făcut deja! Există o alertă de nivel înalt pe toate reţelele de securitate internaţionale, cu copii ale cărţilor poştale şi detalii ale celor două atacuri. Toate potenţialele ţinte au

fost sfătuite să-şi întărească paza şi să ne raporteze dacă au primit ameninţări asemănătoare.

Shepherd şi-a dat picioarele jos din pat. Se simţea încă ameţit, dar era mai bine.

— Dar telescoapele în construcţie? Există unul mare, undeva în Arizona. Cred că europenii au început unul pe undeva prin Chile. Şi ei ar putea fi posibile ţinte.

— Alerta s-a trimis către toate observatoarele naţionale sau private, atât către cele funcţionale cât şi către cele aflate în construcţie. Poate că n-am toate diplomele tale sofisticate, Shepherd, dar nu sunt idiot. A, apropo, cine e Melissa?

Shepherd s-a simţit de parcă ar fi fost pocnit în moalele capului.

— Ai vorbit cât timp ai fost inconştient. Îi spuneai numele iar şi iar, de parcă ai fi strigat-o, iar ea ar fi fost pierdută. Are ceva de-a face cu cei doi ani pierduţi ai tăi?

Shepherd l-a privit pe Franklin în piept mai degrabă decât în ochi.

Poate că ar fi trebuit să îi spună pur şi simplu. Dar pe de altă parte ştia atât de puţine despre Franklin... Nu avea nici cea mai mică idee dacă se va ţine de cuvânt sau se va duce direct la departamentul de personal şi le va turna orice spunea el, punând capăt carierei sale înainte să înceapă. Privirea i s-a oprit pe ecusonul de pe jacheta lui Franklin, cu numele întreg scris sub o fotografie serioasă – „Agent Benjamin Franklin”.

— Care e numele dumneavoastră adevărat? a întrebat el.

— Poftim?

— Numele dumneavoastră. Bănuiesc că atunci când aţi devenit agent aţi fost botezat, cum am fost şi eu.

S-a uitat în sus şi i-a întâlnit în sfârşit privirea.

— Sau părinţii dumneavoastră au fost foarte patrioţi?

— Singurii oameni care-mi ştiu numele adevărat sunt cei din familia mea şi o mână de apropiaţi în care am

încredere.

Shepherd a zâmbit.

— Dai şi primeşti. Aţi zis că nu puteţi avea încredere în mine, dar încrederea e o stradă cu două sensuri, agent Franklin. Eu cum pot avea încredere într-un om care nu-mi spune nici măcar numele său adevărat?

Uşa din spatele lui Franklin s-a deschis, dar niciunul nu s-a întors să se uite.

— Am aflat ceva, a spus Ellery, fără să ia în seamă atmosfera din cameră. Cel mai bine vă arăt în biroul meu.

A arătat în spate, peste umăr.

— Venim imediat, a spus Franklin, iar picioarele scaunului său au zgâriat podeaua când s-a ridicat. După tine, agent Shepherd!

Shepherd s-a ridicat în picioare şi camera s-a clătinat un pic, dar nu îndeajuns să îl facă să se aşeze din nou. A luat geanta cu laptopul de pe podea şi haina ponosită din spatele uşii.

— Nu, a spus el. Dumneavoastră primul.

31.

Shepherd a intrat în biroul lui Ellery şi a zâmbit în sinea lui când a văzut ce atârna pe perete. Era o fotografie a şefului pe când era mai tânăr, strălucitoare şi înrămată, cu el privind fix, de sub marginea subţire a caschetei de şef de district, înspre o cruce mică de lemn din partea opusă a biroului. Singura decoraţiune care mai exista era un cactus în ghiveci care părea că tremură.

— Luaţi loc, domnilor!

Bărbatul în care se transformase versiunea din fotografie împungea acum cu două degete în tastatură, iar ochelarii de citit îl forţau să se aplece, făcându-l să arate bătrân.

— După ce mi-aţi povestit despre situaţia de la Goddard i-am pus pe băieţi să verifice informaţiile şi să-mi scoată nişte titluri de ziar. I-am pus să verifice şi e-mailurile profesorului pe săptămâna trecută, dacă o fi ceva relevant prin ele.

A întors monitorul astfel încât să vadă şi ei. Un program de e-mail apăruse pe ecran, afişând o căsuţă de intrări goală.

— Cineva, bănuiesc că profesorul, a şters toate mesajele pe luni întregi. I-am pus să-i verifice şi fişierele de la serviciu şi am descoperit aceeaşi poveste.

— Câte luni mai exact?

— Totul începând din mai.

Opt luni.

— Dacă ne daţi hard diskurile, a spus Franklin, băieţii de la departamentul nostru tehnic ar putea recupera câte ceva din informaţia pierdută.

Ellery a ridicat din umeri.

— Orice aveţi nevoie, doar e o investigaţie federală acum şi voi hotărâţi.

Lui Shepherd îi părea rău de el, de acea versiune uzată a tânărului mândru din fotografie. Fusese aşa de energic şi de plin de el când îi întâmpinase la coborârea din avion, dar acum părea înfrânt şi fără vlagă în propriul birou.

— Mai e ceva.

Ellery s-a lăsat pe spătar, dându-şi jos ochelarii de citit şi aplecându-se spre un sertar. A scos un teanc subţire de hârtii printate, prinse cu o agrafă.

— Scrisoarea aia care vă interesa… Am sunat la laboratoare, am menţionat numele vostru şi i-am pus să se grăbească, a zis şi i-a întins documentele lui Franklin.

Era un raport de la departamentul pentru investigarea documentelor. Prima filă conţinea un număr unic de înregistrare şi o scurtă descriere a documentelor cercetate. Următoarele câteva pagini erau pline de numeroase rezultate ale testelor: identificarea stiloului, analiză spectrală, cromatografie în strat subţire, spectroscopie Raman, teste ale hârtiei. Ultima pagină relua aceste rezultate şi le transforma în ceva ce agenţii de teren puteau folosi. Rezultatele obţinute pentru scrisoare aveau acronimul MO/UR, care însemna Mostră obişnuită/Uz răspândit, ceea ce pe scurt însemna că articolul analizat era prea banal ca să fie de vreun folos în investigaţie. Dar rezultatele pentru cartea poştală erau mai interesante.

> Cartea poştală este fabricată din pastă de lemn tratată cu acid, un element MO/UR de calitate inferioară, care se vinde în numeroase magazine online cu preţuri reduse. Totuşi, ma-

terialul mai gros al cărţii poştale ne-a oferit amprente excelente ale peniţei, dezvăluind multe despre tipul de stilou folosit.

Luând în considerare şi rezultatele cromatografiei, aflăm că mostra a fost scrisă cu un stilou cu cerneală cu o peniţă de tipul 33 Reverse Fine Oblique de către cineva care este fie stângaci, fie un ambidextru experimentat.

Cerneala este marca Parker Quink, neagră permanentă (MO/UR); stiloul este probabil tot marca Parker, posibil din gama 75.

Trecând mostra prin baza de date am obţinut două rezultate care s-au potrivit căutării.

Semnătura de pe petiţia pentru Operaţiunea Peştele.

Semnătura de pe scrisoarea adresată guvernatorului Carolinei de Nord, care se opunea construirii unei moschei în Charleston.

În ambele cazuri semnatarul este reverendul Fulton Ronald Cooper, conducătorul Bisericii Mântuirea prin Hristos, cu sediul în Charleston, în Carolina de Sud.

— Predicatorul de la televizor? a întrebat Shepherd, uitându-se la Franklin. El e suspectul nostru?

— Aşa s-ar părea, a răspuns Franklin şi s-a întors spre Ellery. Mulţumesc pentru asta, şefule, ne e de mare ajutor. Acum, dacă nu te-ar deranja, am vrea să rămânem puţin singuri.

Cuvintele au avut un efect devastator. Ellery s-a ridicat de pe scaun şi a părăsit camera fără un cuvânt, uşa trântindu-se în urma lui ca un capac de sicriu.

— N-aţi putea să fiţi mai blând cu el?

— Vrei să spui să fiu mai blând cu îngâmfatul ăsta, care ne-a făcut o primire atât de călduroasă? Păi *sunt* blând cu el.

— Atunci fiţi şi mai blând.

Shepherd s-a uitat neliniştit la fotografie de parcă îi asculta.

— El ne dă o pistă, şi dumneavoastră îl umiliţi, dându-l afară din propriul birou.

Franklin părea amuzat.

— Eh, o merită pentru că ne-a lăsat să intrăm în clădirea aia pe punctul de a exploda în timp ce el a rămas în spate, ferindu-şi pielea pentru pensie. Iar motivul pentru care l-am trimis afară nu e vreun concurs de rahat legat de rangurile noastre, ci pentru că trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi. Deci, cum te simţi, agent Shepherd, vreo contuzie, ceva rupt?

— Sunt bine, a răspuns Shepherd, întrebându-se încotro ţinteşte cu întrebările.

— Vrei să continui cu investigaţia asta? Să vezi încotro se-ndreaptă? Să-l ajuţi pe profesor dacă poţi?

Shepherd a încercat să-i ghicească starea de spirit. În orice caz, tonul lui părea conspirativ, ceea ce îi dădea un sentiment de includere.

— Da, a spus el. Da, aş vrea.

— Bine, a zis Franklin şi s-a ridicat, ducându-se la biroul lui Ellery, aşezându-se pe scaunul gol al acestuia şi trăgând mai aproape de el telefonul fix. Lasă-mă să-ţi descriu puţin situaţia, băiete. Ellery ne-a făcut o favoare cu hârtiile astea şi, deşi a folosit numele meu, mă-ndoiesc că şi-a dat cineva seama că am vreo legătură cu investigaţia asta, deocamdată. Dacă ar fi sesizat, ar fi trimis deja vorbă cuiva din cel mai apropiat birou din Charleston să-l ridice pe bunul nostru reverend ca să discute puţin despre caligrafia sa. Ţi-ar plăcea să se-ntâmple una ca asta? Bineînţeles că nu. Dar mai există o modalitate prin care putem să ne jucăm cartea. După părerea mea, până să trimitem repede vreun alt agent, ajungem noi la Charleston. Cu avionul ajungem la fel de repede ca ei cu maşina şi putem fi primii la faţa locului. Aşa că dacă nu vezi dublu sau nu ai surzit la

ambele urechi, eu zic să continuăm şi să urmăm pista asta.

— Dar profesorul Douglas? a spus Shepherd, presimţind o capcană. N-ar trebui să ne ducem şi să-i verificăm casa, aşa cum am făcut cu Kinderman?

— Crezi c-o să-l găsim acolo? Omul distruge informaţii de miliarde de dolari, şi tu crezi c-o să se ducă acasă s-aştepte o bătaie în uşă?

— Probabil că nu, dar poate găsim ceva.

Franklin a început să bată darabana în birou, aşa cum Shepherd îl mai văzuse făcând la curs, când îl enerva un candidat prea lent.

— Bine, hai să-ţi explic altfel, a spus în cele din urmă zâmbind, în mod evident iritat. Crezi că orice am *putea* găsi acolo ar fi mai mult sau mai puţin util decât să vorbim cu omul care a trimis cărţile poştale?

Shepherd nu a spus nimic. Încă nu era pe deplin convins că discuţia aceea nu e un fel de test menit să îl facă să se incrimineze singur ca să îi dea lui Franklin o scuză să îl scoată din anchetă.

— Hai să-ţi spun cum facem! a spus Franklin zâmbind şi deschizându-şi palmele de parcă semna pentru a cumpăra o maşină. Ce-ar fi să-l trimitem pe Ellery să continue cu cercetarea casei lui Douglas? Cunoaşte treburile pe aici, probabil c-o să facă o treabă mult mai bună decât am face noi. Aşa o să-şi recâştige o parte din stima de sine pe care ţi se pare că i-am călcat-o în picioare, iar noi suntem liberi să ne urmăm calea. Acum am mirosit ceva, şi dacă Cooper e în spatele întregii tărăşenii, vreau să-l privesc în ochi şi să ştiu sigur.

Shepherd s-a gândit atent. Protocolul corect pentru orice anchetă care se întindea astfel geografic era să se trimită informaţii legate de noii suspecţi birourilor din teren care se aflau cel mai aproape de ţinta vizată pentru a se asigura o reacţie rapidă şi pentru a se micşora şansele de fugă ale suspectului. Cel mai apropiat birou de Charleston era cel din Charlotte şi, în ciuda spuselor lui Franklin,

agenţii de acolo ar fi ajuns totuşi mai repede decât ei, pentru că puteau merge tot cu avionul dacă aşa considerau necesar. Nu înţelegea de ce Franklin, agentul experimentat care făcea totul ca la carte, ocolea acum pe nepusă masă regulile şi îl implica şi pe el în asta. Nu avea niciun sens. Dar îşi dorea cu ardoare să continue investigaţia. Unul dintre profesorii săi îi spusese cândva că atunci când ai de-a face cu o necunoscută trebuie să elimini din ecuaţie orice sentiment, fiindcă dacă ştii deja răspunsul pe care trebuie să-l obţii, vei modifica formula doar ca să ajungi la el. Un fior rece i-a trecut pe şira spinării când şi-a amintit cine era acel profesor: profesorul Douglas.

— Şi cum o să ajungem la Charleston? a întrebat întinzând mâna după geanta de laptop.

Franklin a zâmbit, a ridicat receptorul şi a început să formeze numărul.

— Tot aşa cum am ajuns şi aici, a spus.

Shepherd a luat rezultatele de la departamentul pentru investigarea documentelor de la Franklin şi le-a pus în geanta pentru laptop. Chiar şi la această simplă mişcare a simţit cum muşchii săi protestează. S-a gândit la scaunele tari şi reci din aeronava C-130. „Exact ce-mi doream.”

32.

Directorul adjunct O'Halloran a pus receptorul jos şi a ascultat tăcerea care se căsca dincolo de uşa sa. Toţi ceilalţi şefi de departamente plecaseră – unii în concediu, ceilalţi Dumnezeu ştie pe unde –, lăsând în urmă un coridor lung de birouri goale şi ferestre întunecate. Niciodată nu i se păruse mai tăcută clădirea, nici măcar de Crăciun, când toată lumea era mai relaxată. Resimţea fizic absenţa celorlalţi, cum ar fi simţit lipsa unui palton într-o zi friguroasă.

A apăsat o comandă pe tastatură pentru a reporni sunetul de la ştirile CNN. Era dependent de informaţii, ca majoritatea persoanelor care lucrează în departamente de informaţii secrete, iar ciclul neîntrerupt, de douăzeci şi patru de ore de ştiri, îi hrănea această dependenţă. Trebuia de asemenea să fie la zi cu ceea ce se raporta presei, ca nu cumva o ştire senzaţională să compromită o anchetă în desfăşurare. Povestea cu Hubble/Marshall încă nu ieşise la iveală. În acel moment ştirea de bază era încă vremea anormală care cuprinsese întreaga ţară. S-a uitat o vreme, fiind distras de ineditul imaginilor cu oameni care construiau oameni de zăpadă pe plaja din Miami şi cu new yorkezi în pantaloni scurţi şi tricouri, care se bălăceau şi împroşcau cu apă în faţa imensului brad de Crăciun de la Rockefeller Center, acolo unde se afla de obicei patinoarul. Bizare zile.

A dat sonorul puţin mai încet şi şi-a întors atenţia către un fişier deschis pe ecran, care rezuma tot ce îi spusese agentul Franklin în câteva subpuncte, pe care le adăugase acum notiţelor de la cazul Hubble, subliniind numele de Fulton Cooper. Activitatea de caritate foarte mediatizată a reverendului, în special pentru soldaţii răniţi şi pentru femei, îl transformase într-un personaj preferat de media. Sprijinea făţiş ceea ce el numea „noua cruciadă”, o mişcare care susţinea acţiuni militare puternice şi mult mai agresive, îndreptate în special împotriva ţărilor non-creştine. Era o poziţie care îl făcuse foarte iubit în rândurile Partidului Republican; reprezentanţii acestuia îl invitau adesea la tot felul de întruniri politice, pentru a avea o anumită greutate morală atunci când se verificau cheltuielile pentru acţiunile militare.

Prezentatorul de ştiri a ridicat puţin tonul pentru următoarea ştire, aşa că O'Halloran a ridicat privirea. Imaginile văratice din New York au fost înlocuite de imaginile reci şi gri ale unor vase de război şi ale unor marinari în uniforme negre. O flotă de război aparţinând Chinei se retrăsese în mod neaşteptat din lupta pentru mult-disputatele Insule Senkaku din Marea Chinei de Est şi se îndrepta spre casă. Japonezii proclamau victorie însă chinezii, după cum era de aşteptat, refuzaseră până în acel moment să comenteze. Prezentatorul a mai enumerat şi alte zvonuri neconfirmate despre retrageri masive de trupe militare prin alte părţi ale lumii, menţionând Siria şi Somalia înainte ca imaginea să fie înlocuită din nou de filmări de la baza militară aeriană a SUA din Baghram, în Afganistan. O'Halloran s-a aplecat, simţind binecunoscutul gol în stomac doar la auzul numelui acelui loc. Ziceai că cineva spărsese un furnicar, atât de multă lume mişuna pe acolo. Mii de soldaţi se scurgeau parcă din maşinile de transport pentru a urca în imense avioane C-5 care huruiau apoi pe cer. Părea că toţi soldaţii Statelor Unite îşi făceau bagajele şi veneau acasă. O'Halloran s-a încruntat. De obicei era

ţinut la curent cu asemenea chestiuni. A mai deschis o fereastră pe monitor şi a verificat mailul, uitându-se în urmă, la telegramele militare. Nimic. Poate că ştirile greşeau. Sau poate că cineva sus-pus îl ţinuse în afara poveştii din cauza trecutului său.

A luat de pe birou fotografia înrămată; fusese făcută cu două Crăciunuri în urmă, chiar înainte ca Michael să fie numit în post. Fiul lui stătea între el şi Beth, un băiat solid ca un stâlp, care îi întrecea pe amândoi în înălţime, şi părea că poartă uniformă chiar îmbrăcat în blugi şi cămaşă. Poate că era din cauza oboselii, sau pentru că nu mai era mult până la Crăciun, iar Michael nu avea să fie acasă, dar O'Halloran a simţit lacrimi alunecându-i pe obraji şi a aruncat o privire spre uşă, neliniştit că cineva ar fi putut să intre şi să îl găsească pe marele şef smiorcăindu-se ca un beţiv sentimental. Şi-a scos ochelarii şi i-a pus pe birou, ştergându-şi ochii cu dosul palmelor. Cum naiba să mai conteze dacă îl vedea cineva aşa, oricum nu era nimeni acolo! În ultimele două săptămâni semnase mai multe concedii decât semnase un an întreg, şi fusese nevoit să refuze şi mai multe. Era ca şi cum toată lumea voia să meargă acasă.

S-a uitat fix la soţia sa aşa cum era în fotografie, sprijinindu-se de băiatul care o făcea să semene cu o pitică: Beth a lui, zâmbind luminos în mijlocul familiei pe care o crease. Nu mai văzuse de mult acea privire. Începuse să se întunece în momentul în care Michael se îmbarcase cu trupa lui spre Afganistan şi apoi dispăruse în ziua în care primiseră vestea că Michael fusese ucis şi nu mai avea să se întoarcă niciodată acasă. A simţit dintr-odată nevoia să fie cu ea, să o ia în braţe în liniştea din casa pe care o construiseră şi în care crescuse fiul lor. Ar fi putut cu uşurinţă să servească un prânz rapid şi să se întoarcă înainte ca cineva să-i observe absenţa.

A închis dosarele, a ieşit de pe contul din sistem şi şi-a luat sacoul de pe scaun. Chiar când a ajuns la uşă, a sunat

telefonul, însă l-a ignorat. A încuiat uşa şi a luat-o pe coridor, lăsând telefonul să sune în continuare, auzindu-se tot mai încet în timp ce el se îndrepta înapoi către casă.

33.

Râul nu s-a mai umflat din nou. S-a oprit la nivelul de dinainte, iar barajul a rezistat. Singura diferenţă notabilă era culoarea apei şi reziduul roşu pe care îl lăsase de-a lungul malurilor, de parcă avusese loc un masacru pe toată întinderea lui.

După ce s-au asigurat că barajul este solid şi că pericolul a trecut, s-au îndreptat cu toţii spre iaz, extenuaţi şi însetaţi. Liv mergea în urma grupului. Şi-a imaginat cum ar fi arătat, târându-şi picioarele prin deşert, acoperiţi cu nămol roşu, ca o procesiune de oameni din lut neterminaţi, cu bucăţi din noroi căzând de pe şirul extenuat din faţa ei, transformând deşertul decolorat de soare într-un roz prăfuit. A ajuns la locul în care terenul cobora şi a văzut din nou iazul, strălucind limpede în faţa ei. Tot ce îşi dorea era să cadă cu faţa direct în el şi să bea la nesfârşit, dar în momentul în care l-a văzut pe bărbatul din capătul celălalt al şirului apropiindu-se de marginea apei şi-a dat seama că nu puteau face asta. Niciunul dintre ei nu putea.

— Opriţi-vă! a strigat ea şi a început să alerge târşâit. Opriţi-vă! Nu trebuie să ne spălăm în iaz.

Putea citi iritarea pe chipurile care s-au întors spre ea.

— Şi nu trebuie nici să bem, nu înainte să ne curăţăm.

— Trebuie să bem.

Omul din fruntea şirului purta o salopetă albă de sondor care acum era atât de mânjită cu noroi roşu, încât arăta ca un măcelar. S-a întors şi s-a îndreptat spre apă.

— Aşteaptă! Liv a alergat ca să îl împiedice, punându-se în faţa lui pentru a-i opri calea. Cum te cheamă?

Omul părea furios.

— Sunt Kasim Barzani.

— Kasim, şi eu simt nevoia să beau la fel de mult ca tine, dar, după tot ce am făcut ca să păstrăm iazul curat, trebuie să fim atenţi să nu-l contaminăm.

Liv s-a tras de cămaşă, şi un nor de praf roşu a ieşit din ea.

— E doar noroi. Ce contează puţin noroi roşu? a întrebat Kasim şi s-a întors spre ceilalţi. Cum ştim dacă apa e otrăvită? Tu cum ştii? a întrebat-o pe Liv.

Şirul de chipuri extenuate a încuviinţat în tăcere. Liv simţea cum setea îi umple de furie. Nu mai era mult şi aveau să o calce în picioare în graba lor de a ajunge la apă. S-a gândit să le spună despre simbolurile de pe piatră şi despre ce citise acolo, însă chiar şi ei îi suna nebunesc.

— Nu ştiu dacă apa e otrăvită, nu cu siguranţă. Dar dacă tu eşti sigur că nu e, atunci bea, dar nu din iaz. Du-te şi bea nişte apă roşie de pe cealaltă parte a barajului, şi atunci o să vedem dacă e otrăvită sau nu.

Faţa lui Kasim s-a înroşit, iar Liv a regretat imediat că îşi pierduse cumpătul.

— Îmi pare rău, a spus ea.

I se părea că soarele îi fierbe creierul în cap. Era prea obosită pentru toate astea şi nu ea ceruse ca oamenii aceia să o urmeze în deşert – dar asta nu o oprea să se simtă responsabilă pentru ei.

— Pot să-i spăl eu pe toţi, a spus Tariq, ieşind din şir, şi toţi ochii s-au întors spre el. Lucram departe de baraj când a venit viitura, aşa că nu am atât de mult pământ roşu pe mine. Pot să mă spăl cu apă din bidonul meu, şi pe urmă să mai aduc din iaz pentru a curăţa pe toată lumea.

Ochii mici şi negri ai lui Kasim s-au întors de la Tariq la Liv, ca şi cum totul ar fi putut să fie vreun truc.

— Cine începe? a întrebat el.

— Contează? a întrebat Liv cu o voce care era mai mult răsuflare decât sunet.

Era atât de epuizată, încât de-abia mai putea să stea în picioare, dar să mai şi vorbească.

— Dacă te face să te simţi mai bine, atunci eu o să fiu ultima.

— O să-ncep cu cel mai curat, în felul ăsta o să am şi pe cineva să m-ajute.

Kasim a încuviinţat din cap, dându-şi seama că erau alţii mult mai murdari decât el. Liv s-a uitat la ea însăşi – era acoperită din cap până în picioare în apa nămoloasă, fiindcă se lipise de baraj. S-a uitat la Tariq.

— După cum am spus, bănuiesc c-o să fiu ultima.

Liv a observat de la depărtare procesul de curăţare, cuibărită într-un fir de umbră creată de un bolovan mai mare. După confruntarea cu Kasim, nu voia să mai cauzeze alte tensiuni. L-a privit pe Tariq turnând uşor apă peste capetele şi trupurile din grup, ca un profet din Vechiul Testament botezându-i pe credincioşi în deşert, şi a studiat Harta Stelară cu alţi ochi. Spera că acum, după ce evenimentele prezise de primul şir fuseseră dezvăluite, să se lămurească şi restul profeţiei. Dar deşi anumite simboluri, precum craniul, se repetau şi în alte părţi din text, înţelesurile lor păreau să se schimbe în funcţie de simbolurile care le înconjurau. Acum ştia că în primul şir craniul însemna otravă, dar, când apărea din nou în ultimul, acest înţeles părea că nu se mai potriveşte. Era ca şi cum fiecare simbol ar fi fost o oglindă, cu formă identică dar reflectând ceva cu totul diferit în funcţie de poziţia pe care o avea.

Când şi ultimul bărbat a fost curat şi s-a alăturat celorlalţi la iaz, Liv şi-a îndesat hârtia în buzunar şi a mers ţeapănă prin praf, târşâindu-şi picioarele, către băltoaca roşie plină de noroi pe care o lăsaseră în urmă. Durerea de

cap devenise insuportabilă din cauza deshidratării, a căldurii şi a stresului şi parcă creştea şi mai mult când îi vedea pe toţi ceilalţi adunaţi pe marginea apei, bând.

— Poate ar trebui să le dai de înţeles să fie atenţi cu apa, i-a spus ea lui Tariq în timp ce el îi întindea un bidon de apă. Nu sunt sigură cât timp va trebui să ne ajungă. Le-aş spune chiar eu, dar nu cred că sunt foarte populară în momentul ăsta.

Tariq s-a uitat la ceilalţi.

— Cred că au mai mult respect pentru tine decât îţi dai seama.

— Chiar şi Kasim?

Liv şi-a turnat apa pe faţă, sorbind ultimele picături delicioase.

— Te-a urmat în deşert, nu-i aşa? Nu-ţi face griji, o să le spun c-ar trebui să consumăm apa cu raţia, cel puţin până ne hotărâm ce o să facem, a zis el şi i-a dat un bidon plin lui Liv. Şi ce-o să facem, mai exact?

Liv a mai luat o gură de apă şi apoi a răsuflat lung, epuizată.

— Sincer? a spus ea. N-am nici cea mai mică idee.

— Dar tu ai făcut să curgă apa! Şi ai ştiut că râul o să devină roşu.

Ea a dat din cap.

— Apa a venit din pământ, nu de la mine.

— Dar tu ai ştiut că urma să se-ntâmple! Cum?

— Chiar vrei să ştii?

Liv a scos bucata de hârtie din buzunarul de la spate, pătată acum cu roşu.

— Aceste simboluri sunt crestate pe Harta Stelară, piatra pe care am aşezat-o pe mormântul Fantomei, a zis ea şi a arătat către primul rând. Uită-te aici: un râu, un vultur, un craniu. Ele m-au făcut să mă gândesc că apa va fi otrăvită. Doar că...

S-a încruntat din nou, încercând să se exprime clar

— A fost mai degrabă ca şi cum aş fi simţit asta.

— Ca o premoniţie?

— Ceva de felul ăsta, numai că a fost cumva prinsă în simbolurile astea şi scrisă. Nu e tocmai ştiinţific, nu-i aşa? Şi te rog să nu le spui celorlalţi. După cum merg lucrurile în momentul ăsta, s-ar putea să mă linşeze dacă şi-ar da seama că i-am pus să treacă prin toate astea din cauza unui avertisment antic scrijelit pe o piatră.

Tariq a zâmbit.

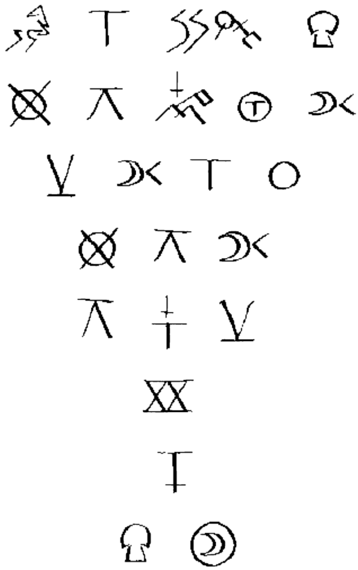
— Cultura noastră este foarte diferită de a voastră. Noi acordăm mai multă importanţă trecutului şi nu suntem atât de fixaţi asupra viitorului. Înţelepciunea strămoşilor e venerată, şi la fel sunt şi cei care o pot interpreta. Mulţi cred că strămoşii ne-au văzut viitorul mai limpede chiar decât îl putem vedea noi înşine. Ştii că aici a fost inventată scrierea?

Liv a încuviinţat din cap, amintindu-şi de conversaţia avută cu Gabriel în timp ce căutau Harta Stelară.

— Noi credem că strămoşii au inventat cuvântul scris tocmai pentru a lăsa lucrurile astea moştenire, ca să ne poată vorbi şi să ne transmită cunoaşterea divină pe care o deţineau. Pot să mă uit şi eu?

Liv i-a dat reproducerea de pe Harta Stelară.

Tariq a studiat documentul, cu fruntea încreţită de gânduri, în timp ce Liv şi-a turnat apă pe mâini şi a privit-o cum curge roşie pe pământ.

— Simbolul ăsta, semiluna cu o săgeată lângă ea... a spus el, arătând spre sfârşitul celui de-al doilea rând. E încă folosit de beduini.

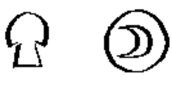
Liv a studiat simbolul şi a văzut că se mai repeta pe al treilea şi al patrulea rând.

— Se referă la faza lunii, a explicat Tariq. În deşert, folosim luna pentru a măsura trecerea timpului. Fiecare fază durează douăzeci de zile şi jumătate. Săgeata de lângă este numărul nouă în limba beduinilor, aşa că împreună înseamnă „nouă luni”.

Liv a făcut un calcul în minte. „Două sute cincizeci şi şase de nopţi, opt luni.“

Tariq a arătat spre ultimul simbol dintre toate, o altă lună închisă într-un cerc.

— Şi ăsta se referă tot la timp. Este o lună în interiorul unui soare şi reprezintă o zi şi o noapte împreună. E mai generic, înseamnă „zile”.

Liv a privit simbolul prin prisma acelor informaţii noi şi ceva s-a legat în mintea ei.

— Zile, a repetat ea, cu ochii atraşi din nou de craniu. Are sens. De fiecare dată când mă uit la al doilea craniu am sentimentul că ceva se sfârşeşte, ca o moarte. Moartea zilelor... Sună cam apocaliptic.

Tariq a încuviinţat solemn din cap.

— Fiecare cultură are versiunea ei de apocalipsă. În cultura mea avem mitul sumerian al zeului Marduk, care o să se întoarcă într-o zi şi o să distrugă pământul. Sumerienii erau incredibil de avansaţi în cunoştinţele lor şi în înţelegerea ştiinţei şi a cosmologiei în special. Oamenii de ştiinţă din prezent cred că Marduk ar putea fi de fapt o planetă a cărei orbită o s-o aducă într-o zi în coliziune cu Pământul. Există multe relatări în trecut despre cum am fost de multe ori pe punctul de a ne ciocni. Despre mitul potopului, de exemplu, prezent în fiecare cultură de pe pământ, se crede că e rezultatul trecerii unui corp ceresc destul de aproape de Pământ, gravitaţia lui deranjând cursul oceanelor. Chiar şi naşterea lui Hristos, cu steaua strălucitoare şi călătoare, a fost atribuită lui Marduk. Uneori e reprezentat ca un taur cu un soare între coarne, cum e şi aici, a zis şi a arătat steaua mare de pe hartă, care se afla chiar între coarnele Taurului.

— Opt luni, a meditat Liv, apoi Marduk se-ntoarce să distrugă lumea. Iar prima linie a acestei profeţii a avut loc deja, aşa că bănuiesc că numărătoarea a început.

Tariq i-a înapoiat documentul.

— Mai bine mă duc să le spun celorlalţi s-o ia mai uşor cu apa, a spus el, altfel n-o să rezistăm opt luni, şi n-aş vrea pentru nimic în lume să pierd sfârşitul lumii.

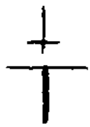
A făcut o mică plecăciune, apoi s-a îndepărtat. Exista ceva foarte reconfortant în politeţea de modă veche a acelui bărbat. Era ca şi cum ar fi venit dintr-un alt timp. Îi amintea puţin de Gabriel.

Liv s-a uitat din nou la simboluri, concentrându-se pe

unul în special.

Deşi multe dintre ele îi dansau prin faţa ochilor, acela rămânea nemişcat şi clar. Sabia de deasupra siluetei stilizate a calului era Gabriel – războinicul, călăreţul, sabie a justiţiei şi eliberatorul Sacramentului. Era singurul simbol care îi dădea speranţă, pentru că sabia apărea din nou spre sfârşitul profeţiei, lângă o alta.

Asta însemna două lucruri: mai întâi, că Gabriel era încă în viaţă, trebuia să fie, dacă avea să ia parte la evenimente care aveau să aibă loc peste opt luni; şi al doilea, că, înainte ca cele opt luni să treacă, el se va reuni cu ceea ce reprezenta simbolul T, cu Sacramentul, cu Cheia – cu ea.

34.

Gabriel s-a trezit în gemetele chinuitoare care răsunau între zidurile de piatră. A deschis ochii şi a văzut un tavan arcuit înalt deasupra lui, cu o armată de îngeri îngheţaţi în piatră, cu chipul înţepenit în întristare, de parcă se tânguiau din cauza a ceea ce vedeau dedesubt.

A întors capul şi a văzut şiruri de paturi întinzându-se către naosul unei biserici. Erau pline de trupuri de bărbaţi şi femei care se zvârcoleau, trăgând de benzile late de pânză cu care erau legaţi, cu pielea plină de furuncule care se spărgeau la orice apăsare. Doctori în costume de protecţie se mişcau printre paturi, făcând injecţii. Pe peretele îndepărtat a văzut demoni care îi trăgeau de limbă pe condamnaţi şi diavoli care îi fierbeau în cazane de idei şi atunci şi-a dat seama unde se afla. Era în biserica publică din oraşul vechi al Ruinei, în apropierea bazei Citadelei. Reuşise, însă prea târziu. Biserica era acum o infirmerie tânguitoare plină de infectaţi.

Boala se răspândea.

Gabriel a scrâşnit din dinţi în timp ce un val de febră a trecut peste el, urmat de o dorinţă chinuitoare de a-şi scărpina pielea, dar era legat de pat ca toţi ceilalţi, aşa că îi era cu neputinţă. A auzit paşi apropiindu-se pe podeaua de piatră şi a închis ochii, stăpânindu-şi pornirea de a trage puternic de legături şi a simţi extazul de a potoli mâncărimea crescândă. Îi era cald, îi era din ce în ce mai

cald, iar sudoarea îi gâdila pielea arzătoare, înrăutăţind situaţia.

Paşii s-au oprit lângă patul său, şi s-a abţinut cu greu să rămână nemişcat. Nu voia să fie adormit de o doză de sedativ puternic. Trebuia să se gândească, iar pentru asta trebuia să fie conştient, indiferent cât de chinuitor ar fi fost.

— Ai arătat şi mai bine de atât.

Vocea l-a luat prin surprindere. O recunoştea.

— Nu-ţi face griji, s-a auzit din nou vocea. N-am spus nimănui cine eşti. Pe numele tău există încă destule mandate de arestare, şi, ca să fiu sincer, pur şi simplu nu mă descurc cu toate hârţoagele.

— Arkadian!

Gabriel a deschis ochii şi a văzut o siluetă îmbrăcată într-un costum de protecţie; avea un braţ bandajat şi doi ochi care zâmbeau în spatele unui vizor de plastic.

— Am auzit eu că un nebun a venit călare până aici, a zis Arkadian cu vocea înăbuşită de materialul care îl izola de aerul infectat. Cum te simţi, sper că mai bine decât arăţi.

— Simt că sunt pe moarte. Şi probabil că aşa şi e.

— Prostii! Eşti întruchiparea sănătăţii în comparaţie cu alţii de pe-aici! Majoritatea au ajuns în pragul nebuniei din cauza asta. Trebuie să fie sedaţi puternic doar ca să se oprească din urlat şi din plâns şi să nu mai încerce să-şi sfâşie carnea de pe ei.

Gabriel s-a cutremurat şi şi-a încleştat fiecare muşchi în timp ce o nouă furnicătură a apărut şi s-a răspândit în interiorul lui. Putea înţelege cât de uşor ar fi fost să te dai bătut şi să-ţi pierzi minţile din cauza acelei senzaţii.

— Câte cazuri? a reuşit el să articuleze printre dinţii încleştaţi.

— Douăzeci şi opt confirmate până acum, alte optzeci şi patru ţinute în carantină. Şi toate sunt aici, în oraşul vechi. Până acum sunt numai adulţi, copiii se pare că au o anumită imunitate şi toată lumea se roagă la Dumnezeu să

rămână aşa.

— Câţi morţi?

Arkadian a ezitat. A văzut că Gabriel răsuflă uşor şi a dedus că avea grijă să nu atragă atenţia doctorilor.

— Câţi? a repetat Gabriel când spasmele au devenit mai uşoare.

— Nouă.

— Când a fost primul?

— Acum două zile, un chelner care lucra în cafeneaua mătuşii lui la debarcader. Ea a fost următoarea care a murit.

Gabriel a închis ochii. S-a gândit la trecut, la cele două siluete cu măşti de respiraţie pe care le văzuse pe când se apropia de zidul oraşului vechi; costumele de protecţie şi semnele de pericol de contaminare. Dacă reacţionaseră îndeajuns de repede să instaureze carantina şi să îi izoleze pe cei infectaţi, atunci poate că răspândirea fusese oprită. Poate că nu ajunsese prea târziu.

— Toţi oamenii infectaţi au lucrat în apropierea Citadelei?

— Da, toţi cu excepţia ta. Ai fost cauza multor emoţii şi îngrijorări. Îngrijorări pentru că eşti singurul suferind de Lamentaţie care nu provine dintre aceste ziduri, emoţii pentru că pare că te-a afectat într-un mod diferit. Majoritatea oamenilor devin incoerenţi şi mor în patruzeci şi opt de ore de la apariţia simptomelor principale. Dar tu poţi încă să vorbeşti. De cât timp o ai?

— Nu ştiu. De zile întregi.

— Mai mult de două?

— Cinci, cred.

În spatele vizorului, privirea lui Arkadian s-a înceţoşat puţin imaginându-şi cinci zile de astfel de suferinţă.

— De ce te-ai întors?

Gabriel a fost cuprins de frisoane, în ciuda pielii care ardea.

— Ca s-o protejez pe Liv. Am vrut să aduc boala înapoi

de unde pornise. Am vrut s-o înapoiez Citadelei.

— Ei bine, ai reuşit.

Gabriel a dat din cap.

— Nu chiar.

Arkadian l-a privit până când a trecut peste un alt spasm.

— Ascultă, a spus acesta, aplecându-se mai aproape. Va trebui să le spun doctorilor că eşti treaz. O să-ţi pună câteva întrebări şi o să mai facă nişte analize. În momentul ăsta eşti cea mai bună şansă pe care o au ca să găsească un antidot.

— Bine. Doar să nu le spui cine sunt.

Arkadian a schiţat un zâmbet.

— Mă crezi prost? N-o să mai fii de niciun folos nimănui dacă te arunc în închisoare.

— Dar mai întâi vreau să faci ceva pentru mine. Trimite un mesaj în Citadelă. Încearcă să-i convingi să-şi deschidă porţile şi să-i primească înăuntru pe cei bolnavi.

Arkadian s-a holbat la el de parcă Gabriel şi-ar fi pierdut cu adevărat minţile.

— N-o să fie de acord.

— De ce nu?

— Pentru că e vorba de Citadelă, ei nu lasă pe nimeni înăuntru.

— Lucrurile se mai schimbă. Epidemia a început acolo, probabil că face ravagii în rândul populaţiei de pe munte. E posibil ca ei să aibă nevoie de ajutor medical mai mult decât oricine. Spune-le c-o să vină şi doctori, odată cu tot echipamentul medical necesar pentru a analiza boala asta. Se transmite pe calea aerului. Eu aşa am luat-o, am inspirat-o când am fost acolo. Şi toţi oamenii ăştia au lucrat la docuri, în zona cea mai apropiată de munte, de-aia au luat-o şi ei. Aşa că trebuie s-o ducem înapoi de unde a început şi să-ncercăm s-o ţinem închisă. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar răspândi, imaginează-ţi doar!

Un zgomot l-a făcut pe Arkadian să ridice privirea. O

femeie începuse să se zvârcolească şi să-şi sucească capul cu atâta putere, încât patul începuse să se încline şi să mişte. Trei medici în costum s-au adunat în jurul ei, ascunzând-o privirilor. Unul dintre ei încerca să ţină patul în loc, în timp ce ceilalţi doi se luptau cu femeia, care acum urla ca o posedată. Încercau să o sedeze, însă se zbătea cu atâta putere încât nu-i puteau înfige acul în braţ. Zarva creştea, ceilalţi bolnavi, imobilizaţi în paturile din jur, au început să se trezească din somnul indus chimic. Apoi, la fel de repede pe cum începuseră, spasmele au încetat. Femeia a scos un ultim urlet, care a sunat de parcă viaţa ar fi fost literalmente sfâşiată în interiorul ei, apoi a rămas nemişcată.

Cei trei medici s-au oprit pentru un moment, uitându-se fix la cadavru. Apoi unul s-a îndepărtat pentru a calma alt pacient, şi la fel a făcut şi al doilea, unul singur rămânând pe loc, desfăcând şi dezlegând legăturile strânse de pânză, de care acum nu mai era nevoie.

— Zece, a spus Gabriel.

Arkadian s-a uitat la el şi a încuviinţat din cap.

— Pe cine să contactez în Citadelă?

Gabriel a închis ochii, epuizat de efortul de a se stăpâni.

— Un călugăr pe nume fratele Athanasius. El m-a ajutat să intru ultima dată. El e cel care o să ne ajute din nou, a zis şi a deschis ochii injectaţi, uitându-se fix la Arkadian. Presupunând că mai e în viaţă.

35.

Pentru a doua oară în acea zi, aeronava C-130 s-a înălţat spre cer.

Înăuntru, prins cu centura de acelaşi scaun, trupul lovit al lui Shepherd resimţea fiecare trepidaţie şi fiecare înclinare. S-a consolat însă cu gândul că zborul spre Charleston va fi puţin mai scurt decât cel precedent.

El şi Franklin studiau dosarele cu informaţii despre reverendul Fulton R. Cooper, extrase cu ajutorul laptopului din baza de baza de date a FBI. Nu avusese mult timp la dispoziţie, dar chiar şi aşa, viteza şi gama de informaţii pe care reuşise să le scoată la iveală erau impresionante. Bineînţeles, faptul că Fulton Cooper era o persoană publică nu îngreunase procesul, dimpotrivă.

Shepherd a citit documentele în ordine cronologică, începând cu originile umile ale lui Cooper: în anii şaptezeci vânduse Biblii la marginea drumului alături de tatăl său, după ce mama îi părăsise. Tatăl fusese cel care îşi încurajase fiul să predice pe la târguri şi prin capele mici, dându-şi seama că acesta avea o abilitate rară de a captiva mulţimea, iar afacerile mergeau mereu mai bine când le vorbea oamenilor. La cincisprezece ani, Cooper începuse deja să predice la televizor, mai întâi ca invitat al altor tele-evanghelişti şi mai apoi în propria emisiune, în care amesteca energic tehnici publicitare cu farmec personal şi susţinea că creştinismul modern este exemplificat în visul

american. Toate acestea prinseseră atât de bine la public, încât emisiunea lui ajunsese să fie difuzată la nivel naţional în mai puţin de trei ani, şi el încasa cecuri de o jumătate de milion de dolari pentru fiecare emisiune. Apoi totul se năruise.

Soţia îl părăsise şi apăruse într-o emisiune la o oră de vârf, acuzându-l că un e alcoolic împătimit şi că o bătuse. Adusese şi dovezi, fotografii şi certificate medicale care datau cu ani în urmă, arătând ochii învineţiţi şi degetele rupte pe care i le provocase Cooper, precum şi preluări video de la o cameră de securitate care îl surprinsese lovind-o în mod repetat cu piciorul pe aleea casei lor, după ce se întorseseră acasă de la o strângere de fonduri. Ea a depus plângere penală, emisiunile lui au fost imediat anulate, iar el a sfârşit prin a intra la închisoare pentru abuz.

Cooper a organizat o conferinţă de presă chiar în ziua în care a fost eliberat, în care şi-a repetat promisiunea de a-şi dedica viaţa lui Isus şi a implorat iertare pentru toate păcatele pe care le comisese în timp ce era stăpânit de Satana. Pretindea că petrecuse timp în pustietate şi că lăsase tentaţiile Diavolului în urmă, acum, că Domnul îi arătase o nouă cale, cea de cruciat modern. Ultimele pagini ale dosarului arătau exact cum implementase această declaraţie. Erau fragmente din predicile sale împotriva altor religii, detalii ale multiplelor campanii media care scoteau în evidenţă faptul că se opunea construcţiei lăcaşurilor de cult non-creştine oriunde în America, şi propunerea sa de lege pentru a face creştinismul singura religie ce putea fi predată legal în şcolile americane. Însă, de departe, cea mai puternică componentă a noii sale misiuni era o iniţiativă caritabilă denumită „Operaţiunea Mântuitorul”, care, conform informaţiilor, oferea „ajutor spiritual şi tămăduire pentru războinicii de pe fronturile războaielor sfinte”. Strângea bani pentru a le trimite ajutor medical şi psihologi soldaţilor care luptau în zone în care religia era un

subiect sensibil, cum ar fi Afganistan şi Orientul Mijlociu, şi îi ajuta pe aceeaşi soldaţi să-şi găsească locuri de muncă atunci când reveneau acasă. Astfel, Cooper îşi câştigase nişte admiratori foarte sus-puşi. Existau şi fotografii cu el făcând cu mâna şi zâmbind la numeroase întruniri politice, stând umăr la umăr cu senatori, congresmeni şi membri ai cabinetului din mai multe guverne.

Shepherd a tresărit atunci când Franklin a început să vorbească.

— Ce crezi?

Shepherd s-a uitat fix la cea mai recentă fotografie a lui Cooper, radiind în faţa camerelor de luat vederi la primul tur din alegerile prezidenţiale.

— Pare puţin probabil să fie terorist.

— În general ăsta e tipul cel mai eficient de terorist.

— Doctorul Kinderman şi profesorul Douglas sunt doi dintre cei mai inteligenţi oameni pe care i-am cunoscut. Îmi vine greu să cred că cineva precum Cooper i-ar putea convinge să-şi saboteze munca de o viaţă.

— Poate că-i avea la mână cu ceva, fiecare om are un punct slab şi fiecare om are preţul lui. Sau poate că ei l-au găsit pe Domnul, şi Cooper i-a găsit pe ei.

— Profesorul Douglas îl găsise deja.

— Serios?

— Nu toţi oamenii de ştiinţă sunt nişte păgâni fără niciun Dumnezeu. Cândva l-am ascultat ţinând un curs despre legătura dintre religie şi ştiinţă. A spus că a studia stelele e doar un alt fel de a încerca să te apropii de Dumnezeu, echivalentul unei rugăciuni. Aşa că-mi e greu să înţeleg cum ar putea distruge chiar lucrul care îi dă posibilitatea să facă asta. Ar fi ca şi cum l-ai convinge pe Papă să arunce în aer Basilica Sfântul Petru.

Franklin a căzut pe gânduri.

— Ce ştii despre Operaţiunea Peştele?

Shepherd a dat înapoi la prima pagină şi a recitit rezultatele de la investigarea documentelor, în care citiseră

pentru prima dată numele lui Cooper.

— N-a fost un fel de vânătoare de vrăjitoare motivată religios?

— A fost, dacă e să dai crezare anumitor articole de presă. A fost o investigaţie internă deschisă în urma unor sesizări potrivit cărora în mai multe departamente de la guvernare se infiltrase o vastă reţea creştină, care preluase controlul şi ale cărei scopuri nu coincideau neapărat cu interesele naţionale. O parte a anchetei a constat din identificarea creştinilor radicali: Guvernul nu caută să-i ţină sub supraveghere doar pe islamiştii extremi, nebun şi periculos înseamnă nebun şi periculos indiferent cărui Dumnezeu îi faci plecăciuni. Oricum, am lansat o poveste cum că evoluţia darwiniană o să devină materie obligatorie în şcoli şi apoi am inventat o petiţie pentru a aduna numele tuturor persoanelor care se opuneau cu vehemenţă, şi aşa a picat şi Cooper în plasă. Cred că se vede mai degrabă „după chipul şi asemănarea Domnului” decât o maimuţă evoluată.

— Ce s-a întâmplat cu ancheta, s-a făcut vreo arestare?

Franklin a dat din cap.

— O combinaţie de presiuni din ambele camere ale Congresului şi o campanie de presă eficientă care a susţinut că ancheta e un atac la adresa primului amendament al Constituţiei au închis-o înainte să avem vreun rezultat.

— Dar nu e exact ce ar face o reţea secretă puternică pentru a împiedica să fie descoperită, dacă ar lucra în interiorul Guvernului?

Franklin a ridicat din umeri.

— Eu nu fac decât să ascult ordine, şi n-a mai existat voinţă politică pentru a menţine ancheta deschisă. Să loveşti creştinii într-o ţară care e majoritar creştină n-o să-ţi aducă prea multe voturi, în special acum, după 11 septembrie, când islamismul a devenit noul comunism.

Omul normal de pe stradă ar fi probabil destul de mulţumit să descopere că un grup de creştini puternici conduc ţara pe ascuns, dar ce-ar fi dacă reţeaua s-ar fi extins la toate nivelurile în toate domeniile, nu numai în sistemul de guvernare central, ci şi în cel legislativ, judiciar, în NASA. Aşa că dacă, precum spui, profesorul Douglas era un om credincios, poate că făcea parte din reţeaua asta, şi la fel Kinderman. Iar oamenii cu o credinţă puternică ar face orice dacă ar fi convinşi că e voia Domnului. Aşa că orice prejudecăţi ai avea despre reverendul Cooper sau despre dragul tău profesor Douglas, nu trebuie să te îndoieşti nicio clipă că cei pe care îi urmărim sunt oameni puternici şi foarte bine motivaţi. Trebuie să înaintăm cu atenţie, agent Shepherd, nu există nimic mai înfricoşător decât un inamic care crede că moartea e doar o poartă spre ceva mai bun.

36.

Poarta Postillion era larg deschisă, iar sunetul lent al copitelor pe piatra cubică răsuna în piaţa publică în timp ce carul cu tribut ieşea din complexul seminarului din oraşul vechi al Ruinei.

În faţă călăreau doi seminarişti, îmbrăcaţi complet în negru cu excepţia albului măştilor chirurgicale. De obicei, spectacolul săptămânal de livrare a proviziilor în Citadelă era urmărit de mari grupuri de turişti care se adunau de-a lungul drumului, cu aparate de fotografiat în mână, gata să surprindă cea mai bună imagine a acelei ceremonii atemporale. În ziua aceea nu era nimeni acolo.

Carul a trecut pe sub arcada de piatră a drumului care ducea la docurile ce încercuiau Citadela şi s-a îndreptat către podul de lemn de peste şanţul plin de iarbă acum, dar în care cândva fremătase murmurul apei. Vântul flutura şi trăgea de sutanele negre ale celor doi seminarişti, încreţind celofanul în care erau învelite numeroasele buchete care acopereau încă dalele pe care căzuse călugărul.

Sunetul roţilor s-a transformat într-o huruială joasă când au trecut de pe dalele de piatră pe podeţul de lemn de peste şanţ. Carul s-a oprit cu o smucitură pe platforma de lemn – aceasta era asigurată în fiecare colţ cu frânghii groase, care se înălţau pe versantul muntelui şi dispăreau în întunericul unei peşteri care se deschidea deasupra lor.

În mod normal, descărcarea dura zece minute, dacă

era făcută de patru bărbaţi. În ziua aceea celor doi le luă mai puţin de cinci minute. Cantitatea de mâncare fusese redusă drastic în ultimele săptămâni, ceea ce sugera că erau mult mai puţine guri de hrănit. Singurul lucru din care ceruseră o cantitate mai mare – mult mai mare – erau proviziile medicale.

Teancul de corespondenţă săptămânală era ultimul lucru care se încărca. Era aşezat în cutia de lemn construită în colţul platformei, după care unul dintre seminarişti trăgea cu putere de o frânghie subţire de cânepă, iar sus, în interiorul muntelui, suna un clopoţel.

Au privit, în timp ce frânghiile scârţâiau şi se întindeau, iar platforma începea să se ridice, simţindu-se uşuraţi că mai existau încă braţe îndeajuns de puternice şi sănătoase care să o ridice. Platforma s-a ridicat constant, la trei sute de picioare înălţime, în întunericul peşterii tributului, unde s-a oprit cu o smucitură. Siluete acoperite de glugă, purtând mască chirurgicală, s-au dezlipit din umbră pentru a o descărca, aşezând cutiile de mâncare pe numeroasele rafturi de piatră săpate în ziduri şi predând echipamentele medicale pelerinelor maronii care aşteptau şi care o duceau jos, în întunecimea muntelui, unde puteau fi auzite gemetele îndepărtate ale suferinzilor.

Fratele Osgood privea de la marginea peşterii, jucându-se neliniştit cu bretelele de la masca sa de faţă. Fusese recent promovat de la cel mai jos nivel al călugărilor de pe munte la cel al pelerinelor maronii din Administrata, nu că vechiul sistem de ucenicie ar mai fi avut vreo valoare după ce molima lovise prima dată. A aşteptat ca cea mai mare parte dintre provizii să fie descărcate şi apoi s-a strecurat în faţă, simţind piatra platformei sub tălpi în timp ce a tras corespondenţa din cutia ei şi a fugit din nou înapoi, fericit să se îndepărteze de oamenii din peştera tributului.

A mers pe coridoarele întunecate, strângând teancul la piept, scrutând întunericul după semne că altcineva se

îndrepta spre el. De când lovise molima, călugării Apothecaria îi sfătuiseră să micşoreze pe cât posibil contactul cu ceilalţi, şi mişcarea în interiorul muntelui fusese strict restricţionată.

Osgood a trecut de o uşă cu lacăt, pe care se afla un semn scris de mână care spunea „Peştera Robigo. Atenţie, molimă!”. Semne asemănătoare zăvorau rutele peste tot în munte, rămăşiţe ale încercării iniţiale de a opri boala izolând diferite zone, pe măsură ce apărea câte un caz nou. Nu se obosise nimeni să le mai dea jos, deşi nu mai aveau nicio importanţă. Existau multe alte lucruri cu care călugării erau ocupaţi, şi oricum toată lumea ştia că trebuie să le ignore, cel puţin cei care mai gândeau încă raţional.

Un geamăt slab, gutural a ieşit din întuneric, iar masca de bumbac intra şi ieşea din gura lui în acelaşi ritm cu pulsul care i se accelerase. Deşi trecuse un an, nu se obişnuise încă cu întunericul muntelui şi, din când în când, în miez de noapte, avea iarăşi coşmaruri în dormitorul tăcut. Îşi imagina cum tunelurile se închid peste el, sau cum creaturi groaznice îl urmăresc pe coridoarele labirintului, sunetul gemetelor lor inumane apropiindu-se tot mai mult, până când se trezea, răsuflând greu într-un lac de sudoare. Iar acum coşmarurile scăpaseră şi în viaţa reală.

A deschis lacătul de pe uşa grea de lemn care ducea în grădină, ferindu-şi ochii, pregătit pentru lumina orbitoare a zilei.

Grădina ocupa cea mai mare parte din centrul muntelui şi era înconjurată din toate părţile de ziduri înalte de stâncă. Reprezenta craterul îngropat al unui vulcan stins de o veşnicie, care lăsase în urmă un sol atât de bogat şi de fertil, încât îi susţinuse pe bărbaţii din munte timp de mii de ani, pe timp de secetă, de foame şi de asediu. De atâta timp, fusese bijuteria vie din inima muntelui negru.

Acum însă murise.

Osgood a clipit pentru a-şi obişnui ochii cu lumina zilei şi şi-a croit drum printre straturi cu vrejuri uscate de fasole

şi roşii, negre şi ofilite, printre resturile pline de noroi ale dovlecilor care păreau cranii în putrefacţie. Viţa-de-vie care acoperea cândva zidurile de piatră atârna fără viaţă, iar pământul era plin de crengi rupte, îngropate în grămezi de frunze maronii pătate cu negru, care vestiseră primele apariţia infecţiei. Şi peste tot în jur, aerul care cândva mirosea atât de puternic a pământ şi a lut şi a viaţă avea acum o aromă amară de fum de lemn ars amestecat cu ceva ce Osgood nu avea să uite toată viaţa lui. Printre copacii căzuţi se vedea sursa mirosului, precum şi grupul de călugări care prezidau deasupra acesteia. Era piatra-crematoriu, acoperită cu crengi cuprinse de limbi de foc înfometate, iar deasupra lor, trei cadavre.

Începuseră să incinereze cadavrele în a treia zi a epidemiei, când nu le mai rămăseseră locuri în care să le păstreze, iar panica începuse deja să se strecoare pe la marginile vieţii ordonate din munte. Se stabilise că acele cadavre reprezintă un pericol suplimentar mult prea mare pentru sănătate şi trebuie fie îngropate, fie arse. Incinerarea era mai rapidă. De atunci focul arsese fără oprire, căci cadavrele soseau întruna.

— Frate Athanasius! a strigat Osgood către grup, oprindu-se cât putea de departe de căldura şi duhoarea focului. Am adus corespondenţa.

Unul dintre călugări s-a întors pentru a-l privi – cu capul său chel şi faţa spână, ieşea în evidenţă între ceilalţi, toţi bărboşi şi cu plete, iar în ochii lui erau întipărite adânc durerea şi traumele din ultima săptămână.

Athanasius a dat din cap în semn de salut şi a făcut un pas în faţă, întinzând mâna după legătura de scrisori, simţind că novicele ezită să se apropie. În mod tradiţional, scrisorile puteau fi văzute doar de Abate, însă boala secerase călugării fără să ţină cont de vârstă sau de rang, iar majoritatea clericilor în vârstă şi a căpeteniilor diferitelor confrerii erau acum fie morţi, fie legaţi de pat în vreunul dintre numeroasele saloane de izolare improvizate în

interiorul muntelui. Singurii cu ceva autoritate care mai rămăseseră erau părintele Malachi, bibliotecarul-şef, părintele Thomas, aflat de asemenea în grupul de lângă foc, şi Athanasius care, ca şambelan al Abatelui, preluase acum îndatoririle acestuia.

A luat legătura şi era pe punctul de a se întoarce la foc, când şi-a zărit numele scris pe prima scrisoare. A rupt plicul şi a citit biletul scris de mână.

Frate Athanasius,

Boala despre care mi-ai vorbit ultima oară s-a răspândit. O am şi eu. Sunt sigur că mulţi din interiorul Citadelei s-au infectat. Trebuie să găsim un leac şi s-o oprim să se mai răspândească. Pentru a face asta, te rog să permiţi ca bolnavii şi cei care îi îngrijesc să intre în Citadelă. Cu cât doctorii studiază mai mulţi pacienţi, cu atât mai repede vor găsi un remediu, şi aducând bolnavii în interiorul muntelui putem restrânge infecţia şi o putem stăpâni. Înţeleg însemnătatea rugăminţii mele, dar sper să mă poţi ajuta din nou, cum ai făcut şi altădată – pentru binele nostru al tuturor.

Al dumitale
Gabriel Mann

Athanasius i-a dat scrisoarea lui Thomas, iar mintea îi zumzăia în timp ce aştepta ca acesta să termine de citit. În întreaga istorie a Citadelei, nimeni care nu fusese cercetat cu atenţie şi hirotonisit nu fusese lăsat în interiorul muntelui. Chiar dacă circumstanţele în care se aflau erau extrem de neobişnuite, existau totuşi persoane care mai degrabă ar fi murit decât să rupă tradiţia. Mai ales că ar fi însemnat să permită şi accesul femeilor.

Thomas a terminat şi a ridicat privirea, părând uimit.

— Ce crezi? a întrebat Athanasius.

Thomas s-a uitat fix la flăcările care consumau ultimele victime ale molimei pe care nimeni nu reuşise încă s-o oprească.

— Cred că trebuie să vorbim cu părintele Malachi, a spus el. Nu putem să aprobăm o asemenea măsură fără el, sau fără sprijinul celor pe care îi reprezintă. Din nefericire, sunt aproape sigur care o să fie răspunsul său.

Athanasius a încuviinţat din cap. Malachi era la fel de tradiţional şi conservator ca oricare dintre călugării de pe munte, iar şirul nesfârşit de calamităţi care se abătuse asupra Citadelei îi exacerbase tendinţele. Avea să fie greu să îl convingă, însă scrisoare pe care o ţinea în mână îi oferea lui Athanasius primul licăr de speranţă după multă vreme, şi nu avea de gând să renunţe la el.

— Atunci va trebui doar să-l convingem, a spus el şi, pentru prima dată în câteva zile, a zâmbit în timp ce străbătea grădina distrusă, îndreptându-se spre marea bibliotecă din inima muntelui.

37.

Marea bibliotecă se întindea ca un labirint în patruzeci şi două de încăperi de diferite dimensiuni, adânc în inima muntelui. Era una dintre cele mai mari comori ale Citadelei – cea mai valoroasă colecţie de cărţi şi texte antice, unică din lume, strânsă în mii de ani prin achiziţii şi donaţii. De asemenea, reprezenta unul dintre motivele pentru care tradiţia de izolare şi secret se păstrase timp de milenii în interiorul muntelui. În sectoarele interzise, biblioteca găzduia texte ce conţineau informaţii atât de periculoase, încât puţinora le fusese dat să le vadă, chiar şi înăuntrul societăţii secrete şi izolate a Citadelei.

Athanasius s-a apropiat de intrare, o uşă din oţel şi sticlă, montată direct în stâncă, ce părea că ar fi la locul ei mai degrabă într-un institut de cercetare de ultima generaţie decât într-o mănăstire antică. Şi-a aşezat mâna pe scannerul incastrat în perete şi o lumină de un albastru rece a trecut peste palma sa pentru a-i verifica şi confirma identitatea.

— Nu-i arăta scrisoarea! a spus părintele Thomas, ajungând lângă el cu respiraţia întretăiată. Este o rugăminte de a salva vieţi, care ne-a fost adresată. Lui Malachi puţin îi pasă de oameni. Tot ceea ce contează pentru el sunt scumpele lui cărţi.

— De acord, a zis Athanasius.

Uşa pneumatică dinspre camera-ecluză s-a deschis cu

un şuierat de presă hidraulică. Dimensiunea sa nu îngăduia decât trecerea unei singure persoane, iar Athanasius a luat-o în faţă, păşind înăuntru şi aşteptând ca uşa exterioară să se închidă în spatele lui. O lumină a clipit pe un al doilea scanner, iar un curent descendent de aer l-a măturat, trimiţând orice impurităţi şi urme de praf în filtrele încastrate în podea. Biblioteca avea un climat controlat: o temperatură constantă de şaizeci şi opt de grade Fahrenheit şi o umiditate scăzută de aproximativ treizeci şi cinci la sută pentru a proteja preţioasele coli de hârtie, de papirus şi de pergament de umezeală şi de stricăciunile pe care aceasta le putea provoca. Lumina nu a mai pâlpâit, iar Athanasius şi-a aşezat mâna pe un al doilea scanner, care controla ultima uşă spre bibliotecă.

Nimic.

Lumina albastră care ar fi trebuit să alunece pe palma sa nu a apărut, iar uşa spre bibliotecă a rămas închisă. Athanasius a privit atent prin geamul uşii, dar nu a zărit decât un întuneric nesfârşit dincolo de ea.

— Încearcă din nou! a strigat părintele Thomas de afară, cu vocea înăbuşită de uşă şi chipul încadrat în fereastră, încruntându-se la scanner-ul defect de parcă faptul că nu funcţiona ar fi fost un act intenţionat de răzvrătire. Părintele Thomas era cel care proiectase şi modernizase toate sistemele de verificare din bibliotecă şi lua orice defect foarte personal, oricât de mic ar fi fost acesta.

Athanasius şi-a aşezat din nou mâna pe sticlă. De data aceasta ceva s-a întâmplat. Uşa din spatele lui s-a deschis din nou, permiţându-i să iasă afară, pe coridor.

— Cineva a făcut modificări în sistemul de acces, a spus părintele Thomas, arătând de parcă ar fi fost gata să explodeze de mânie.

A privit cu asprime dincolo de Athanasius, înspre sistemul rebel de închidere şi apoi a fixat cu privirea ceva de deasupra umărului acestuia.

— Malachi, a spus.

Athanasius s-a întors şi a văzut că în întunericul îndepărtat al bibliotecii apăruse o mică sferă de lumină care creştea, apropiindu-se şovăitor de ei. Aceea era o altă inovaţie genială a părintelui Thomas, un sistem de iluminare cu senzori de mişcare, care urmărea fiecare vizitator şi lumina doar împrejurul acestuia în timp ce el parcurgea biblioteca, lăsând cea mai mare parte a preţioasei colecţii într-un întuneric aproape permanent. Chiar şi frecvenţa luminii se schimba în timp ce înaintai mai adânc în interiorul bibliotecii, transformându-se din portocaliu-deschis în roşu atunci când ajungeai la suprafeţe şi cerneluri vechi, mai delicate.

— Aminteşte-ţi de misiunea noastră aici! a şoptit Athanasius. Nu lăsa mânia să întunece scopul nostru cel mare.

Thomas fierbea de mânie şi protesta în sinea sa, în timp ce globul legănat de lumină s-a apropiat şi a dezvăluit silueta greoaie şi cocoşată a părintelui Malachi, care părea un mormoloc în mijlocul unui glob luminos. Mergea târşâindu-şi picioarele, fără să se grăbească, urmând traseul indicat de firul subţire de lumini montate în podea pentru a călăuzi vizitatorii prin labirintul bibliotecii.

— Vă pot fi de vreun folos? a spus ajungând la ei în cele din urmă, iar vocea îi suna monoton şi robotic prin interfonul care, slavă Domnului, încă funcţiona.

— Ce-ai făcut cu sistemul meu de intrare? a întrebat Thomas, vocea trădându-i iritarea.

— Nu e sistemul tău de intrare. Aparţine bibliotecii, iar eu l-am blocat.

— De ce?

— Pentru că nu vreau ca oricine să aibă acces aici. Având în vedere cum stau lucrurile pe munte, sunt sigur că înţelegeţi.

Părintele Thomas a deschis gura să îi răspundă, dar Athanasius i-a strâns mâna pentru a-l face să tacă,

conştient de faptul că trebuia să îşi aleagă cu atenţie bătăliile, iar aceea nu era deocamdată o prioritate.

— Tocmai de-aia am venit să vorbim cu tine, a spus el.

Ochii lui Malachi s-au întunecat în spatele sticlelor rotunde şi groase ale ochelarilor, iar sprâncenele sale stufoase s-au ridicat deasupra lor.

— Am fost contactaţi de cei de afară, a continuat Athanasius. Ne-au cerut să-i ajutăm să găsească un leac pentru molimă.

— Au găsit un leac?

Malachi a făcut fără să vrea un pas în faţă, speranţa din ochii săi fiind mărită prin lentilele ochelarilor.

— Nu. Nu încă. Lucrează la obţinerea lui şi ar vrea să-i ajutăm şi noi.

Umbrele de pe chipul lui Malachi au revenit, exprimând suspiciune şi prudenţă.

— Cum?

Athanasius a tras adânc aer în piept şi şi-a trecut palma peste pielea netedă a capului. Sperase ca ideea unui leac să fie de ajuns pentru a îmblânzi neîncrederea neclintită şi veche a lui Malachi împotriva lumii de dincolo de ziduri.

— Suntem cu toţii uniţi în suferinţă, a spus el, şi în dorinţa noastră de a împiedica ca alţii să sufere la fel ca noi.

Malachi nu a răspuns. Continua să se uite fix prin fereastră, ca o fantomă luminoasă, rău-voitoare.

— Ni s-a cerut să permitem echipelor medicale să pătrundă pe munte ca să-i trateze pe cei infectaţi şi să studieze boala la originile ei.

Sprâncenele lui Malachi au sărit în sus de indignare.

— Profani? În interiorul muntelui? Sper că nu iei în considerare o aşa sminteală?

— Dar este oare o sminteală? Să încerci să stăvileşti răspândirea acestei morţi înfiorătoare?

— Am mai înfruntat epidemii pe munte şi în trecut. Ar

trebui să-ţi cunoşti istoria, frate Athanasius! Am mai suferit şi am mai depăşit tot felul de încercări şi o s-o facem din nou, fără să fie nevoie să invităm lumea înăuntru ca să se holbeze fără rost la noi şi la ceea ce păzim aici. Ordinul nostru secret este mult mai puternic decât crezi.

— Epidemiile din trecut nu se compară cu ceea ce avem de înfruntat acum, a intervenit părintele Thomas, păşind în ecluza îngustă lângă Athanasius. Istoric vorbind, întotdeauna descoperirile medicale au fost mai înaintate în interiorul muntelui decât în exterior, aşa că niciodată n-a existat nevoia de a căuta leacuri şi tratamente în afara acestor ziduri. De asemenea, pe parcursul istoriei ne-am bucurat de o sănătate viguroasă, nu-i aşa? Dar odată cu trecerea timpului şi cu pierderea Sacramentului niciunul dintre lucrurile astea nu mai este valabil.

— Da, a răspuns Malachi, privirea sa aprigă întorcându-se către Athanasius, şi cine e de vină pentru asta? Dacă Sacramentul rămânea aici, atunci nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Dacă vrei să ne scapi de molima pe care ai aruncat-o asupra noastră, atunci ţi-aş sugera să te concentrezi pentru a aduce înapoi Sacramentul la locul său, pe munte. Asta e răspunsul meu. Adu înapoi fata şi ceea ce a furat şi o să vedem cum se schimbă lucrurile după aia!

Athanasius nu era un om violent, dar dacă sticla groasă a uşii dinspre ecluză nu i-ar fi despărţit, l-ar fi pocnit pe Malachi chiar atunci pe loc, drept în mijlocul capului său îngust la minte. Dacă era după Malachi, întreaga lume putea să se usuce şi să piară atâta timp cât preţioasa lui bibliotecă rămânea neatinsă şi în siguranţă. Simplul act de a sabota sistemul de intrare pentru a-i împiedica pe ceilalţi să intre în regatul său întunecat dovedea asta: ridicase în mod eficient o barieră pentru a crea un stat în stat, având-u-i înăuntru pe el şi pe ceilalţi bibliotecari, iar în afară pe toţi ceilalţi.

— Intenţionezi să stai închis acolo la nesfârşit? a

întrebat Athanasius, în timp ce un plan începea să ia formă în mintea lui.

— Într-adevăr, şi asta atât ca să protejez biblioteca, cât şi ca să-mi feresc personalul de valul periculos al unui liberalism care pare să mături coridoarele Citadelei.

— Să-nţeleg că nici nu vrei să iei în considerare scrisoarea asta sau propunerea pe care o conţine?

Malachi s-a uitat la plicul din mâinile lui Athanasius de parcă ar fi fost o viperă pe cale să atace.

— Nici n-o s-o ating măcar, a răspuns el.

— Foarte bine, a zis Athanasius şi a făcut un pas în spate pe coridor. Din moment ce în mod clar te-ai înlăturat singur din comunitatea de pe munte te-ai descalificat de asemenea de la guvernare. Prin urmare, eu şi părintele Thomas o să votăm singuri în chestiunea asta.

Malachi arăta de parcă ar fi fost gata să explodeze.

— Nu poţi să faci una ca asta! Orice schimbare în constituţie trebuie votată şi aprobată de toate confreriile, aşa că aveţi nevoie de mine.

Athanasius a dat din cap.

— Dacă citeşti cu atenţie legile Citadelei, o să vezi că e nevoie de un consens între toate confreriile active, obţinut prin votul reprezentanţilor lor. Şi după cum tu însuţi ne-ai explicat în mod extrem de clar, tu şi membrii tăi nu mai sunteţi o parte activă a muntelui. Prin urmare, ca singuri reprezentanţi ai confreriilor active din interiorul muntelui, eu şi Thomas o să analizăm singuri această propunere. O să te informăm cu privire la decizia noastră – din politeţe, bineînţeles. O zi bună, părinte Malachi!

Apoi s-a întors şi s-a îndepărtat repede, înainte ca Malachi să aibă oportunitatea să riposteze.

38.

Aeronava C-130 a intrat într-o zonă de turbulenţe şi s-a înclinat foarte tare pentru a se menţine pe direcţia vântului.

— Isuse, ia te uită la asta! a cârâit vocea pilotului prin echipamentele de comunicare.

Shepherd s-a uitat cu atenţie pe una dintre minusculele ferestre ale avionului. A reuşit să zărească fragmente mici din oraşul Charleston, îngheţat bocnă şi acoperit de zăpadă. S-a întrebat oare de ce pilotul părea atât de surprins, având în vedere ce le spusese mai înainte despre vreme. Spusese că aşa e peste tot în sud. O părticică din centrul oraşului a intrat apoi în vizor, clădirile mai înalte părând nişte cristale imense de gheaţă care perforaseră pământul, apoi avionul s-a înclinat din nou, aducând o privelişte nouă la ferestre.

Sub el, marele râu Cooper şerpuia prin inima oraşului. Părea doar un canal îngust croindu-şi drum răsucit printre malurile drepte, pudrate cu zăpadă. Nava USS Yorktown, un vapor-muzeu din Al Doilea Război Mondial ancorat permanent chiar mai jos de Podul Ravenel, părea eşuată pe câmpiile albe. Apoi Shepherd a zărit fisuri în albul din jurul vaporului şi şi-a dat seama ce e. Râul nu era deloc scăzut, iar câmpiile nu erau ţărmurile, ci erau *chiar* râul. Întregul râu îngheţase bocnă, doar o dâră de apă curgând prin mijloc.

Avionul s-a îndreptat, aducând în vizor o parte mai

mare a oraşului, iar Shepherd a văzut în sfârşit ce văzuse pilotul. Nici zăpada şi nici măcar priveliştea extraordinară a unui fluviu îngheţat în Carolina de Sud nu erau ceea ce îi aduseseră exclamaţia pe buze – era vorba de ceea ce se afla pe râu.

La est de pod, dincolo de marginea crăpată unde apa proaspătă întâlnea sarea din mare erau mai multe vapoare decât văzuse Shepherd vreodată într-un singur loc. Înspre ţărm erau ambarcaţiuni mai mici şi vase de pescuit, atât de înghesuite unele într-altele încât părea că ai putea traversa râul folosindu-le drept pietre pe care să păşeşti. Mai departe, unde apa era mai adâncă, erau nave mai mari: cargouri, petroliere, nave de croazieră, vapoare militare şi chiar şi profilul imens al unui portavion. Era o privelişte uimitoare, impresionantă şi foarte tulburătoare în acelaşi timp. Chiar înainte ca avionul să-şi înceapă coborârea şi să cuprindă întreaga privelişte, Shepherd şi-a dat seama despre ce e vorba. Toate aveau prora înspre interiorul ţărmului. Fiecare dintre cele o sută şi ceva de nave indica înspre pământ.

39.

Părintele Malachi rătăcea prin bibliotecă în haloul său de lumină.

Era extrem de tulburat după întrevederea cu Athanasius şi cu părintele Thomas. Cu o lună în urmă, pe când Abatele şi Prelatul trăiau, iar călugării Sancti încă deţineau conducerea în interiorul muntelui, Athanasius ar fi fost executat dacă ar fi îndrăznit măcar să se gândească la erezia pe care o propunea acum. Discreţia şi izolarea erau modalităţile prin care muntele îşi păstrase secretele atâta timp. Iar acum blestematul ăla netrebnic cu şubredele lui idei liberale avea să lase să intre o grămadă de străini – civili, doctori, femei! – cu toţii purtători ai acelei boli murdare. Cât de repede începuseră să se năruie zidurile solide ale lumii sale!

A trecut pe sub o arcadă şi a păşit în sectorul renascentist, lumina care îl urmărea devenind din ce în ce mai estompată în timp ce călătorea în trecut prin grandioasa arhivă a cunoştinţelor omenirii. În timp ce în Citadelă alţii se îndreptau spre Dumnezeu în vremuri de restrişte, Malachi regăsea mereu divinitatea şi pacea în cuvântul scris. Fiecare gând important sau fiecare eveniment profund pe care oamenii îl avuseseră sau îl trăiseră vreodată era scris şi înregistrat undeva în acea vastă reţea de peşteri. Undeva, acolo, exista un răspuns pentru orice.

Când nenorocitul acela de călugăr Samuel se aruncase în gol, iar Abatele îi destăinuise că era posibil ca trupul lui să conţină indicii despre identitatea Sacramentului, el venise în bibliotecă şi găsise mângâiere în cronicile Rides of the Tabula Rasa*. În acestea era înregistrat fiecare eveniment istoric în care identitatea Sacramentului fusese ameninţată. De fiecare dată, cavalerii ieşiră afară, şi de fiecare dată trădătorii fuseseră găsiţi şi reduşi la tăcere, iar secretul Sacramentului fusese păstrat. Mai târziu, când izbucnise molima, el găsise însemnări care detaliau alte epidemii apărute pe parcursul lungii istorii a Citadelei. Iar acum, că Sacramentul dispăruse, biblioteca era cea care deţinea cele mai mari secrete. Avea să ţină uşa încuiată şi restul lumii afară, chiar dacă muntele de dincolo de ea avea să colcăie de străini. Sufletul Citadelei era în acele cărţi şi la fel era – undeva acolo – şi răspunsul la întrebarea care îi persista acum în minte. „Ce e de făcut în privinţa lui Athanasius?“*

40.

Liv şi Tariq stăteau la marginea iazului, uitându-se la balta plină de apă noroioasă. Erau în deşert doar de o zi, dar nivelul apei scăzuse deja la jumătate.

— Le-ai spus tuturor să aibă grijă? a murmurat ea.

Tariq a încuviinţat din cap şi s-a uitat chiorâş la soare, care coborâse jos pe cerul după-amiezii.

— Nu oamenii sunt problema.

Combinaţia dintre soarele aprig al deşertului, barajul care împiedica râul să umple din nou iazul şi scurgerea naturală a apei în pământul uscat însemna că iazul se golea atât de repede, încât aproape că puteau observa cu ochiul liber.

Liv a ridicat privirea spre Tariq.

— Nu mai putem să stăm mult timp aici. Unde e cel mai apropiat oraş sau aşezare?

El a arătat în spate, spre complex.

— Al-Hillah e la o jumătate de zi de mers călare în direcţia aia, asta înseamnă poate două zile de mers pe jos.

Liv şi-a imaginat cum ar fi să meargă două zile pe aşa căldură. Cele câteva ore pe care le făcuseră până acolo fuseseră infernale.

— Câtă mâncare avem?

— Aproape deloc: călăreţii nu ne-au dat timp pentru bagaje şi toată lumea a fost ocupată să-şi umple gamelele cu apă. Cu siguranţă nu destulă să hrănim pe toată lumea

într-o călătorie grea, de două zile, a zis Tariq şi s-a uitat la umbrele care se lungeau pe pământ. O să plec singur, o singură persoană are nevoie de mai puţină mâncare. Căldura scade şi aş putea călători toată noaptea şi parcurge o mare parte din distanţă. O să iau numai strictul necesar şi o să mă-ntorc cu cai şi provizii. Apa de aici ar trebui să mai ţină încă o zi.

Liv a dat din cap.

— Dacă tu pleci, merg cu tine.

— Nu. Tu ar trebui să rămâi.

— Cu Kasim care de abia îşi ascunde privirea plină de ură? Nu prea cred. Şi, în plus, dacă ţi se întâmplă ceva şi noi rămânem blocaţi aici, murind încet de foame şi de sete în timp ce aşteptăm să te-ntorci?

— N-o să mi se-ntâmple nimic.

— Nu dacă suntem doi. Haide să mergem să verificăm proviziile de mâncare şi să le dăm vestea cea bună! a zis Liv şi s-a întors şi a plecat înainte ca Tariq să poată riposta.

Mâncarea fusese depozitată într-un rucsac mare ţinut la umbra unei pietre, pentru a o feri de căldura cea mai arzătoare. O raţionalizaseră, scoţând doar câte o mână de curmale uscate sau batoane energizante. Liv nu era sigură cât mai rămăsese, dar îşi imagina că ea şi Tariq vor trebui să ia partea leului ca să aibă energia necesară călătoriei. A cercetat peticele de umbră de sub bolovanii mai mari căutându-l pe Kasim, gândindu-se că dacă cineva se va opune planului lor, acela va fi el. S-a simţit uşurată când nu l-a văzut.

A ajuns la bolovanul lângă care îşi ţineau proviziile şi a întins mâna în golul de dedesubt după rucsac. A ştiut că e ceva în neregulă din momentul în care a apucat cu mâna cureaua şi a tras geanta către ea. Era prea uşor. A desfăcut fermoarul şi s-a uitat înăuntru. Gol.

A privit în jur panicată, mintea ei extenuată fiind lovită de descoperirea făcută. Piatra netedă şi briceagul folosite pentru a tăia în două batoanele energizante erau chiar

lângă ea. Se afla în locul corect, deci unde era mâncarea? Nimeni nu spusese că era pe terminate ultima dată când se împărţiseră porţiile.

Apoi a împietrit, amintindu-şi cine fusese ultima persoană care făcuse asta.

Fusese Kasim.

Kasim împărţise raţiile în urmă cu aproximativ o oră.

Şi acum Kasim lipsea.

41.

Baza aeriană mixtă de la Charleston servea atât ca aeroport civil, cât şi ca aeroport militar, de unde şi numele său lipsit de orice imaginaţie, cu referire strictă la utilitatea sa. Cum era folosit de diferite ramuri ale forţelor armate, aeronava C-130 a aterizat între aripile aplecate ale unor avioane masive de transport tip C17, unul vopsit în modelul de camuflaj al armatei, iar celălalt în albastrul forţelor aeriene.

— Agenţii Franklin şi Shepherd? au auzit în timp ce coborau pe rampa de acces într-un vânt îngheţat care spulbera zăpada de pe râu.

Îi aştepta un subofiţer cu două galoane pe umăr, cu un clip-board în mână şi având o faţă roz, lustruită parcă din cauza frigului. Franklin şi-a fluturat legitimaţia, Shepherd a bâjbâit şi el după a sa prin haina pe care o împrumutase de la Marshall după ce a sa fusese distrusă de explozia de heliu, subofiţerul a bifat ceva pe clip-boardul său şi a gesticulat spre un autoturism Crown Victoria având însemnele bazei pe aripi şi motorul pornit.

— Îmi pare rău, domnilor. Mă aveţi doar pe mine. Nu prea avem personal pe-aici. Şi nu pot să stau după dumneavoastră şi nici să vă dau maşina. Pot să vă duc în afara bazei, până în oraş, dar cam asta-i tot. Dintr-un motiv care îmi scapă, traficul e insuportabil astăzi. Va trebui să vă descurcaţi singuri la întoarcere. Îmi pare rău.

— Nu-ţi face griji, băiete, suntem recunoscători pentru orice ajutor.

Franklin i-a arătat adresa lui Cooper, iar subofiţerul a fluierat printre dinţi.

— Frumos! Asta vine în sud, pe Broad, în partea veche a oraşului, pe unde se plimbă turiştii şi unde locuiesc bogătaşii. După cum spuneam, pot să vă duc acolo, dar nu pot să v-aştept.

Franklin a ridicat mâinile, prefăcându-se că se predă.

— Nicio problemă, după ce ieşim din baza militară putem să luăm legătura cu poliţia locală şi continuăm de acolo.

Franklin s-a îndreptat către locul din dreapta şoferului, lăsând bancheta din spate pentru Shepherd. A vorbit din nou doar atunci când maşina s-a pus în mişcare.

— Lipsa voastră de personal are ceva de-a face cu blocajul de pe râu?

— Aşa e, domnule. În ultimele douăzeci şi patru de ore am avut nave care au acostat aici fără autorizare. Autoritatea portuară e în fierbere. Ne-au chemat să-i ajutăm la rezolvarea situaţiei care se pare că se tot înrăutăţeşte. Acum douăsprezece ore am emis o atenţionare generală, anunţând că portul e închis, dar nimeni nu pare să bage de seamă. Pur şi simplu continuă să vină.

Subofiţerul a virat pe un bulevard lat, cu marginile pline de grămezi de zăpadă gri.

— Aţi văzut portavionul atunci când aţi aterizat?

— Era cam greu să nu-l observăm.

— Este nava USS Ronald Reagan. Ar fi trebuit să patruleze în Atlantic, dar a apărut aici acum vreo oră. La comandament s-a dezlănţuit iadul. Se vorbeşte de revolte şi tot felul de alte lucruri.

— A vorbit cineva cu căpitanul?

— Dacă a vorbit, eu nu ştiu nimic. Ceea ce ştiu cu siguranţă e că toate navele astea, militare sau civile, n-au răspuns la apelurile făcute prin canalele de comunicare obişnuite. Le putem depista pe radar şi astfel ştim că se

îndreaptă încoace, dar toate încercările de a le contacta şi a le redirecţiona s-au lovit de o tăcere completă. E ca şi cum o flotă de vase-fantomă ar veni să ancoreze la mal.

— Dar echipajul, sunt bolnavi sau ceva?

— Sunt toţi în regulă. Totul e în regulă. Nu există nicio defecţiune la motoare sau altceva de felul ăsta. Pur şi simplu ajung aici, aruncă ancora şi debarcă. De-aia avem probleme cu personalul, toată lumea face ture duble încercând să rezolve toate formalităţile şi hârţoagele. În mod normal tot personalul militar ar trebui reţinut pentru părăsirea postului şi închis la bord, dar n-avem capacitatea necesară. Închisoarea are aproximativ trei sute de locuri şi e plină deja. Numai pe Reagan sunt şase sute de oameni. Şi mai sunt un crucişător, un distrugător şi vreo două fregate care se îndreaptă spre noi. Am auzit discuţii că vor să rechiziţioneze nava Complex Summer şi s-o folosească drept barieră în golf, dar cei de la Agenţia pentru protecţia mediului şi a monumentelor istorice au sărit în sus, zicând că nava e un monument din Războiul Civil şi tot aşa. Dacă mă-ntrebaţi pe mine, totul e o harababură. O mare şi complicată harababură, a zis şi a dat din cap.

Shepherd s-a uitat la ochii subofiţerului în oglinda retrovizoare. Era agitat, îşi arunca privirile în dreapta şi în stânga, ochii se concentrau la drum şi apoi se uitau iar în oglinzi de parcă ar fi fost urmăriţi de cineva. În plus, bătea cu degetele în volan în timp ce conducea, ca şi cum ar fi fost neliniştit sau speriat.

— Nu puteţi să trimiteţi o parte din navele astea în alt port, să mai uşuraţi un pic situaţia aici? a întrebat el.

— Păi tocmai asta e, domnule, avem Kings Bay şi Jackonsville mai la sud de noi, dar şi ei au aceeaşi problemă. Şi acolo sosesc nave încontinuu.

— Pe timp de furtună orice port e bun, a murmurat Shepherd, uitându-se pe geam la oraşul îngheţat, în timp ce începea din nou să ningă.

— Aţi spus ceva, domnule?

— Nimic.

— Ceva ştiu sigur, a zis subofiţerul, iar degetele lui băteau în continuare neliniştite pe volan. Singurul lucru pe care toate navele îl au în comun... A mai verificat o dată oglinda retrovizoare înainte să le şoptească secretul. Toate sunt americane, înregistrate în America şi cu echipaj american. Şi ce e mai ciudat e că atunci când am interogat echipajele, când i-am întrebat de ce au apărut aici, toţi au repetat acelaşi lucru, „Pur şi simplu trebuia s-ajungem acasă”, asta spun întruna. Trebuie să ajungem acasă.

„Acasă.”

Din nou cuvântul acela, al cărui înţeles Shepherd nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat. Afară, parcările şi unităţile comerciale din nordul oraşului Charleston au început să dispară pe măsură ce se apropiau de cartierul central. Subofiţerul avusese dreptate în legătură cu traficul. Şiruri de maşini pline ochi cu oameni şi lucruri, înaintând ca melcii prin zăpada alunecoasă. Marea majoritate erau din alte state. Shepherd a zărit chiar una cu număr de înmatriculare canadian.

Telefonul lui Shepherd a început să sune. S-a uitat la numele afişat pe ecran.

— Salut, Merriweather!

— Doar ce am aflat de explozia de la Marshall. E adevărat?

Vocea lui Merriweather suna la fel de obosită cum se simţea şi Shepherd.

Shepherd i-a aruncat lui Franklin o privire scurtă înainte să răspundă.

— Neoficial, da. Pentru moment încercăm să ţinem totul secret, aşa că nu mai repeta asta nimănui.

— Dar James Webb? A fost grav avariat?

Shepherd s-a uitat pe fereastră la oraşul îngheţat.

— A fost distrus în totalitate, sau cel puţin asta s-a întâmplat cu componentele din laboratorul pentru teste de criogenie.

Nu s-a mai auzit nimic din telefon, iar Shepherd a privit şirurile de maşini alunecând pe lângă el în timp ce subofiţerul a profitat de luminile şi sirena din dotare ca să-şi croiască drum printre ele.

— Dar profesorul Douglas? a spus Merriweather. Este... A...

— E teafăr, din câte ştim noi. Nu l-am găsit încă. Nu se afla în unitate. Acum încercăm să-i dăm de urmă. Dar n-a fost nimeni rănit, asta-i singura veste bună. Mă rog, în afară de faptul că locul tău de muncă a devenit un pic mai sigur. O să fie probabil mai ieftin să fie reparat Hubble decât să fie reconstruit James Webb, aşa că bănuiesc că tot răul e spre bine.

— Mda, cred...

Nu părea foarte fericit.

Afară, şirurile de maşini s-au mai rărit când au ajuns în partea veche a oraşului, cu arhitectura ei grandioasă, mai frumoasă: vile construite în stil colonial, federal sau georgian, alunecând toate în spatele unui văl de zăpadă ca nişte fantome din istoria oraşului.

— Ce se mai întâmplă cu Hubble, e vreo schimbare? a întrebat Shepherd, încercând să-l binedispună pe Merriweather.

— Da, de fapt chiar e. S-a mai înviorat puţin. Încă indică direct spre Pământ, dar cel puţin n-a pierdut altitudine sau ceva îngrijorător de felul ăsta. Din câte se pare, se stabileşte pe o nouă orbită.

— Dar constelaţia Taurus, e ceva nou pe-acolo?

— Nu din câte ştiu eu, dar momentan nu prea văd cine ştie ce. O să mai întreb în dreapta şi-n stânga, pe la persoanele pe care le cunosc şi care mai au încă telescoape funcţionale.

— Mulţumesc, Merriweather. Încearcă să te odihneşti şi tu puţin.

— Eh, somnul e mult supraapreciat. O să dorm destul la bătrâneţe.

Shepherd a zâmbit.

— Ai grijă de tine, Merriweather! a zis, apoi a închis.

Cauciucurile au început să huruie la contactul cu vechile drumuri din piatră cubică descărcată de pe vasele britanice, pe vremea când Charleston făcea parte din puternicul Imperiul Britanic.

— Fă la dreapta acolo, a spus Franklin, arătând spre o stradă laterală, altfel o să fii blocat pe străzile cu sens unic!

— Aţi mai fost pe-aici, domnule? a întrebat şoferul, virând.

— De câteva ori.

Acum se aflau în inima districtului turistic, şi fiecare magazin oferea fie mâncare, fie nostalgie. Şoferul a încetinit trecând pe lângă o trăsurică trasă de un măgar, în care se îngrămădiseră câţiva turişti curajoşi, zgribuliţi, cu privirile aţintite spre portul care se zărea la capătul străzii lungi. Se zăreau de acolo navele înghesuite una într-alta în aceleaşi ape în care se ridicaseră pe vremuri ancorele şi răsunaseră tunuri în timp ce britanicii erau izgoniţi.

— Am ajuns, domnilor!

Autoturismul Crown Vic a trecut de un colţ şi a oprit lângă bordura unei case tipice din Charleston, din cărămidă roşie, cu obloane de culoarea ciocolatei şi ferestre înalte. Înăuntru erau aprinse nişte lumini puternice, iar dintr-un ventilator de la subsol ieşeau aburi. La stradă, două trepte late sub o arcadă duceau spre o poartă de fier care servea drept intrare principală. O coroniţă de Crăciun atârna deasupra unui dreptunghi lustruit de bronz pe care era scris „Biserica Mântuirea prin Hristos”.

— Îmi pare rău că trebuie să vă las aici, a spus subofiţerul, ca un şofer de taxi disperat să scape de ultima cursă înainte să ajungă acasă. Doar că aţi nimerit cam prost cu toată nebunia asta.

— Nu-ţi face griji şi mulţumim că ne-ai adus.

Au coborât din maşină, iar Shepherd a simţit frigul înfăşurându-se în jurul său în timp ce maşina demara,

zăpada înghiţind parcă sunetul motorului şi lăsându-i învăluiţi într-o linişte de cristal. Franklin a apăsat pe un buton aflat într-o parte a porţii, dar dacă acesta a produs vreun sunet în interiorul casei, atunci zăpada l-a înghiţit de asemenea.

— Crezi c-ar trebui să cântăm nişte colinde de Crăciun? a spus el.

Un zăngănit de broască descuiată a spart tăcerea, făcându-l pe Shepherd să tresară.

Undeva pe la mijlocul casei s-a deschis o uşă pe care a ieşit o femeie. S-a îndreptat spre ei. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, părul negru scurt şi era îmbrăcată cu un sacou, pantaloni şi o helancă gri. Nu a zâmbit deloc pe parcursul celor aproximativ trei metri dintre ei, de-abia aruncându-le o privire, cu răsuflarea aburindă în aerul rece. Shepherd a observat că şchioapătă uşor şi, când s-a apropiat, a văzut o cicatrice subţire şi palidă care îi brăzda obrazul stâng. S-a oprit la vreo treizeci de centimetri de poarta închisă şi i-a privit printre gratii.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor?

Cicatricea s-a încreţit puţin în timp ce a rostit aceste cuvinte.

— Da, cred că puteţi, a zis Franklin scoţând legitimaţia. Bunul reverend e acasă?

Privirea femeii a trecut cu repeziciune de la legitimaţie înapoi la Franklin.

— Reverendul Cooper este în emisie în momentul ăsta.

— E-n regulă, putem s-aşteptăm.

Franklin a zâmbit. Femeia însă, nu. Şi nici nu a schiţat vreun gest ca să deschidă poarta.

— Cum vă numiţi, domnişoară?

— Boerman. Caroline Boerman.

— Păi atunci, domnişoară Caroline din Carolina, noi putem s-aşteptăm şi aici dacă aşa vreţi dumneavoastră, a zis Franklin, apoi şi-a lovit pantoful de zid ca să îl scuture de zăpadă. Dar trebuie să ştiţi că şi eu sunt din sud şi frigul mă

face groaznic de arţăgos.

Un zâmbet mic a spart în cele din urmă masca de pe faţa femeii, încreţind şi mai tare cicatricea, dar fără să i se reflecte deloc în ochi.

— Bineînţeles, a spus ea deschizând poarta şi făcând un pas în spate pentru a-i lăsa să intre. Unde-mi sunt manierele?

42.

Uşa din faţă a Bisericii Mântuirea prin Hristos se deschidea într-un hol cald, cu tavan înalt, care continua pe întreaga lăţime a clădirii. Era decorat simplu în alb şi luminat din plin de ferestrele înalte care dădeau spre strada acoperită cu zăpadă. Trei canapele, tot albe, erau aranjate în semicerc în jurul unei măsuţe joase de cafea pe care se aflau pliante, broşuri, iar lângă ele un borcan plin cu brelocuri multicolore din plastic. Singurul indiciu real despre activitatea din clădire venea de la televizorul fixat deasupra şemineului gol din cărămidă.

„M-aţi văzut la televizor astăzi”, a spus reverendul Cooper, cu ochii aruncând flăcări din ecran. „Mi-am demonstrat credinţa venind în faţa camerelor pentru a vorbi întregii Americi. Dar acum trebuie să vă demonstraţi şi voi credinţa. *Voi* trebuie să faceţi ceva pentru El!”

— Luaţi loc vă rog, a spus domnişoara Carolina, reverendul o să vă primească în scurt timp. Doriţi nişte cafea?

— E în regulă, a zis Franklin, aşezându-se pe canapeaua din faţa televizorului.

„Vreau să vă uitaţi pe fereastră. Faceţi-o chiar în momentul ăsta şi vedeţi ce se întâmplă în lume. Ştiu că cei din Mexic şi Texas au inundaţii îngrozitoare. Ştiu că în Indiana şi în Illinois e secetă. Astea sunt semnele venirii Sale!”

Reverendul s-a mişcat pe ecran către o fereastră, iar camera l-a urmărit arătând viscolul puternic de deasupra acoperişurilor şi vasele îndepărtate din port.

„Aici, în oraşul sfânt Charleston, avem zăpadă, aici, unde nu ar fi trebuit să existe. Poate că şi iadul a îngheţat, dragi prieteni, fiindcă statul Carolina a îngheţat cu siguranţă. Şi Florida la fel. Şi Georgia. Nu este asta o dovadă că păcatele omenirii L-au supărat pe Domnul şi că e timpul să dăm socoteală pentru ele?”

Imaginea s-a mutat din nou pe el – ochii îi luceau, provocându-l pe telespectator.

„Trebuie să depuneţi un jurământ de credinţă pentru a face pace cu Domnul, şi cât mai repede! Dacă sunteţi oaia rătăcită de turmă, acum e timpul să vă-ntoarceţi! Împăcați-vă cu Domnul vostru şi faceţi-o acum, fiindcă timpul e pe terminate! Adevărata Biserică o să vă primească mereu cu braţele deschise. Sunaţi chiar acum la numărul de pe ecran! Mântuirea vă aşteaptă.”

Imaginea unui porumbel a survolat ecranul, acoperindu-l pe reverend şi trăgând o reclamă cu coada.

Franklin s-a aplecat şi a luat un breloc din borcan. Avea ştanţate pe el un număr de telefon şi o adresă web, aceleaşi care se derulau acum pe ecran sub imaginile unor soldaţi americani mărşăluind pe un teren uscat, străin. Imaginea s-a schimbat apoi cu una reprezentând soldaţi răniţi, bărbaţi şi femei, adunându-se într-un spital militar de campanie, unii având bandaje în jurul capului, unii având membre lipsă – toţi în rugăciune.

Un titlu a aterizat pe ecran:

OPERAŢIUNEA MÂNTUITORUL
Pentru salvarea sufletelor şi refacerea vieţilor celor distruşi în războaiele sfinte

Uşa din spatele lor s-a deschis şi domnişoara Boerman a reapărut.

— Reverendul Cooper vă poate primi acum, veniţi cu mine vă rog!

Prima încăpere prin care au trecut era împărţită în mici cabine, fiecare cu un calculator, un telefon şi un operator. Erau cam douăzeci, toţi destul de tineri, cu toţii tastând şi vorbind, umplând camera cu zumzetul conversaţiilor simultane.

În următoarea încăpere se aflau două şiruri paralele de oameni care umpleau plicuri cu aceleaşi broşuri şi brelocuri pe care Franklin şi Shepherd le văzuseră pe măsuţa de cafea. Unul era în scaun cu rotile, altul avea o proteză la un braţ. Shepherd a pus totul cap la cap: tinereţea, disciplina şi ordinea, până şi şchiopătatul şi cicatricea de pe faţa domnişoarei Carolina, toate acestea indicau că oamenii aceia făceau parte dintre soldaţii creştini ai lui Cooper, salvaţi de pe unde luptaseră şi acum făcând voia Domnului în cadrul Bisericii care îi salvase.

Au urmat-o pe domnişoara Boerman pe nişte scări înguste şi pe o uşă grea, către o lume complet diferită. Au dispărut mobila utilitară şi pereţii goi de cărămidă. Tot ce se afla la etaj era somptuos şi scump. Se aflau într-un fel de salon cu o mobilă capitonată cu o catifea de un roşu intens, iar pereţii erau acoperiţi de lambriuri de lemn vopsit într-un gri pal. În şemineu ardea focul.

— Să văd dacă e gata, a spus domnişoara Boerman, dispărând printr-o uşă mascată de un lambriu.

Franklin s-a aplecat către Shepherd, vorbind în şoaptă.

— Se pare că bunul reverend locuieşte deasupra prăvăliei, ştii de ce face asta?

Shepherd a clătinat din cap.

— Pentru că în Carolina organizaţiile religioase sunt scutite de impozitul pe proprietate. Înseamnă că poate locui în tot luxul ăsta, chiar în centrul oraşului, fără să plătească niciun cent pentru asta.

S-a tras imediat în spate când domnişoara Boerman a scos capul pe uşă.

— Vă rog să intraţi, a spus ea.

43.

Până când soarele a coborât la orizont, Liv şi Tariq erau gata de plecare. După descoperirea furtului lui Kasim, toată lumea a fost de acord că trebuie să încerce să ajungă la Al-Hillah aşa cum plănuiseră, cu sau fără mâncare. Nu prea mai aveau de ales.

Au umplut cât de multe gamele puteau duce şi au băut cât au putut de mult din iaz pentru a se hidrata înaintea marşului lung care îi aştepta. O mică consolare în legătură cu plecarea clandestină a lui Kasim era faptul că nu putuse lua prea multă apă, fiindcă ar fi bătut prea tare la ochi dacă ar fi umplut gamelele la iaz. Prin urmare, Liv şi Tariq aveau destule recipiente de rezervă în care să ia apă pentru călătoria lor. Erau grele, dar Liv s-a consolat cu ideea că se vor uşura pe măsură ce vor bea din ele.

Când au plecat, cerul era luminos încă, dar soarele dispăruse de mult, zărindu-se doar în adâncitura din pământ, de parcă ar fi fost un mort care revenea la viaţă. Tariq mergea în faţă, spre complex. Al-Hillah era dincolo de acesta, în aceeaşi direcţie. Se gândiseră să o ia pe o cale ocolitoare pentru a evita în totalitate complexul, dar, având în vedere foamea care le rodea deja stomacul şi milele în plus care s-ar fi adăugat călătoriei, se hotărâseră să meargă totuşi pe ruta directă, planificând drumul astfel încât să se poată furişa cât mai aproape de complex, la

adăpostul întunericului.

Noaptea a venit repede, şi odată cu ea a scăzut şi temperatura. Liv şi-a strâns hainele pe lângă corp, dar tot simţea cum frigul îi învăluie picioarele, amorţindu-le în timp ce ea le târa înainte. În faţa lor, complexul s-a trezit strălucitor la viaţă, pe măsură ce luminile de securitate alimentate de baterii s-au aprins automat, folosind energia colectată de panourile solare în timpul zilei. Se simţea atrasă de ele, ca molia de lumină.

— Par mai puternice în seara asta, a spus ea.

— Este pentru că ne apropiem, a şoptit Tariq şi apoi şi-a dus degetul la buze. Ar trebui să păstrăm tăcerea. Sunetul ajunge departe în liniştea unei nopţi în deşert.

Liv se simţea bine să meargă din nou, apăsarea care o copleşise de când se îndepărtase de complex dispărea din nou, cu fiecare pas pe care îl făcea într-acolo.

Următoarea oră au mers în tăcere, fixându-şi un ritm constant, oprindu-se din când în când ca să aranjeze câte ceva din bagaje, dacă li se părea că anumite lucruri din ele se ciocnesc. În tăcerea dulce a uneia dintre aceste opriri l-au auzit: un sunet constant, ritmic, crescând sau scăzând în intensitate în funcţie de cum bătea vântul. Liv şi-a întors capul către el, şi la fel şi Tariq. L-au auzit iarăşi printre şoaptele vântului, huruitul inconfundabil al unui motor diesel.

— Un generator, a şoptit Tariq. De-aia sunt luminile atât de strălucitoare! Probabil că au provizii noi de combustibil şi au aprins luminile din perimetrul principal. Cred că mai e şi altcineva acolo.

Liv a ciulit urechile, încercând să prindă orice alt sunet. Asculta atât de concentrată, încât atunci când noul sunet s-a auzit, apropiat şi puternic, a tresărit speriată. Venea din spate, un geamăt chinuitor dinspre râu. Sunetul s-a auzit din nou, ca un horcăit umed şi ea a văzut ce îl provocase. Era un bărbat, urcând lipăind malul, cu respiraţia întretăiată, gemând cu greutate.

Kasim.

Liv a început să se îndepărteze cu spatele în timp ce ochii lui o priveau ţintă – erau atât de mari şi de ficşi încât păreau că strălucesc în întuneric. O dâră groasă, vâscoasă, de salivă i se scurgea din gură, iar el a ridicat braţul pentru a arăta către ea, cu mâna încovoiată ca o gheară.

— SaHeira, a spus el, cu voce aspră şi neînduplecată.

„Vrăjitoare.”

Apoi a tuşit, un horcăit cumplit, sfâşietor care l-a făcut să cadă în genunchi, cuprins de convulsii. A căzut pe spate, luptând pentru aer. Apoi ochii i s-au dat peste cap şi a început să aibă spasme. Liv a tresărit când o mână a atins-o pe umăr

— Nu te uita, a spus Tariq, încercând să îi întoarcă privirea dinspre chinurile morţii.

Liv a ridicat din umeri, cu ochii ţintă la Kasim, care se zbătea pe jos, luptându-se pentru o ultimă răsuflare. Bărbatul s-a cutremurat pentru ultima dată, apoi a rămas nemişcat.

— Priveşte, a spus Tariq arătând dincolo de trupul lui, aveai dreptate!

Gamela lui Kasim plutea în apă, acolo unde bărbatul se oprise să bea, copleşit de sete şi de foame. Tariq a păşit peste trupul lui şi a ridicat rucsacul căzut pe mal. În el se aflau raţiile lipsă.

— Trebuie să plecăm de-aici, a spus Tariq, punându-şi rucsacul pe umăr. A făcut prea mult zgomot. Sigur o să apară cineva să vadă ce s-a-ntâmplat.

Liv s-a întors cu faţa către complexul care strălucea cu putere în întuneric, îndeajuns de aproape pentru a-i putea observa detaliile. Se vedeau structura fusiformă a turnurilor de pază, clădirile cu laterale lucioase, turla de foraj din centru care mai arunca încă apă în aer; dar nicio mişcare, niciun om. A început să meargă către el, urmând pârâul care se lăţea, către izvorul din centrul complexului. Nu mai voia să se uite la chipul agonizant al lui Kasim. Dar, mai

ales, nu voia ca Tariq să vadă lacrimile care începuseră să îi alunece pe obraji. Nici măcar nu era sigură de ce plânge, poate era din cauza extenuării, sau poate a sentimentului de vină. Se părea că oriunde mergea oamenii mureau, şi era sătulă de moarte. Părea că moartea o însoţeşte pretutindeni, secerând vieţile tuturor celor pe care ea îi atingea şi îndepărtându-i pe ceilalţi. Nu putea scăpa de sentimentul tot mai puternic că ea se afla la originea acelei suferinţe – că ea era cauza şi blestemul.

— Ce faci? a întrebat Tariq venind după ea, şoptind imperceptibil pentru ca vocea să nu îi fie purtată mai departe.

— Mă-ntorc, a spus ea, cu ochii ţintă la complex. Şi dacă mă-mpuşcă, o să ne facă şi mie şi celorlalţi o favoare. Tu continuă spre Al-Hillah dacă vrei. M-am săturat să fug de frică.

A continuat să meargă, simţind mai presus de orice o uşurare, pe măsură ce tensiunea scădea în interiorul ei. Adrenalina provocată de incidentul cu Kasim dispărea, lăsând în urmă o senzaţie nimicitoare de greaţă şi muşchii greoi şi lipsiţi de vlagă. În faţa ei, complexul a devenit puţin mai vizibil pe măsură ce perspectiva i s-a schimbat. Acum vedea dincolo de clădirea principală, până în zona centrală în care turla de foraj a sondei se înălţa din iazul principal de apă. Dar nu era niciun semn de viaţă, niciun cal, niciun om. Poate că îşi dăduseră seama că apa e otrăvită şi plecaseră.

Apoi a zărit două vehicule care nu fuseseră acolo înainte, parcate lângă hangarul principal: un jeep şi un camion. Asta explica proviziile proaspete de combustibil. Se afla acum destul de aproape ca să citească plăcuţele de înmatriculare şi emblema de pe camion: o floare având în mijloc pământul. Febra speranţei i-a cuprins muşchii obosiţi, şi a început să alerge târându-şi picioarele. Era logoul fundaţiei Ortus, la care lucra Gabriel. Spusese că se va întoarce. Promisese. Poate că o făcuse...

A ajuns la poartă prea extenuată de alergare ca să îi

mai strige numele. A tras de poartă şi apoi a găsit o piatră pe jos, cu care a început să lovească în structura de oţel. Dangătul ca de nicovală a răsunat ca un clopot de biserică în noapte, iar ea a continuat, lovind piatra de metal până când aceasta s-a făcut ţăndări în mâinile ei.

O uşă din lateralul hangarului s-a deschis şi în cadrul ei a apărut silueta unui bărbat. Liv s-a prăbuşit în genunchi, fără pic de energie. Silueta s-a îndreptat în grabă către ea şi o alta i-a urmat. Nu le zărea feţele din cauza luminilor puternice care străluceau în spatele lor. I-a privit cum se apropie, agăţându-se cu mâna de poartă pentru a se menţine într-o poziţie aproximativ dreaptă, în timp ce din trup i se scurgea orice speranţă. Felul în care se mişcau, curbura umerilor şi alte lucruri mărunte i-au dat de înţeles, înainte ca ei să ajungă la poartă ca să o deschidă, că niciunul din ei nu era Gabriel.

A dat drumul porţii şi a alunecat pe ultimii centimetri care o despărţeau de pământul rece. Mirosul solului i-a umplut nările în timp ce capul ei a ajuns jos. Apoi a cedat în faţa alinării binefăcătoare a uitării, a închis ochii şi s-a lăsat învăluită de întuneric.

44.

Reverendul Fulton Cooper era mai scund decât îşi imaginase Shepherd, dar disloca aerul ca un om mult mai mare. Stătea în mijlocul unei încăperi mari care fusese transformată într-un studio de televiziune, vorbind cu un om subţire şi lung ca o trestie, cu un clipboard în mână şi căşti la urechi. Studioul era dotat elementar, doar trei camere pe trepiede cu rotile, având conectate în spate transmiţătoare wireless care trimiteau semnalul direct într-un iMac mare cu ecran plat din colţ. Dacă puneai la socoteală şi laptopurile folosite de operatorii telefonici, toată aparatura din clădire valora probabil sub douăzeci de mii de dolari. Nu era de mirare că reverendul îşi permitea să îşi conducă Biserica dintr-o vilă de un milion de dolari. Emitea în întreaga lume cu cheltuieli minime şi fără să plătească nicio taxă.

— Domnilor… Cooper şi-a îndreptat în sfârşit atenţia asupra lor, zâmbitor şi cu braţele deschise. Mii de scuze că v-am făcut să aşteptaţi. După cum se vede, sunt un om destul de ocupat, dar sunt mai mult decât fericit să vă ajut dacă îmi stă în putere.

A rămas pe loc, invitându-i pe ei să vină înspre el, stabilind astfel ierarhia.

Franklin nu s-a clintit.

— Nicio problemă, a spus el. Există vreun loc în care am putea vorbi în privat?

Zâmbetul lui Cooper s-a lărgit.

— N-am nimic de ascuns faţă de niciunul dintre aceşti oameni: putem vorbi despre orice chiar aici, în această cameră.

— În regulă, a spus Franklin. Cum staţi cu reflexele?

Zâmbetul a ezitat puţin.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, a zis reverendul.

— Cu reflexele, a repetat Franklin şi apoi braţul său s-a arcuit aruncând ceva.

Cooper a făcut un pas în spate, veşmintele netede i s-au încreţit din cauza mişcării neaşteptate şi a lovit cu mâna stângă un breloc de plastic, care s-a rostogolit pe podea de la un capăt în celălalt al studioului.

— Aşa n-o să ajungeţi niciodată pe postul de „prinzător” în echipă, a spus Franklin, făcând în sfârşit un pas în faţă. Ştiaţi că doar zece la sută dintre oameni sunt stângaci? Şi majoritatea oamenilor folosesc aceeaşi mână pentru a face orice, ca de exemplu să arunce sau să prindă ceva sau... să scrie cărţi poştale ameninţătoare pentru NASA.

Zâmbetul a revenit, dar nu a mai ajuns până la ochii reverendului.

— Luaţi cu toţii o pauză de douăzeci de minute! li s-a adresat celor din încăpere. Gregory, poţi să dai reclamele încontinuu până termin cu aceşti domni? a mai zis şi apoi s-a întors către cei doi agenţi FBI. De ce nu luăm loc? a propus şi a gesticulat el spre două canapele din mijlocul încăperii, aşezate în jurul unei măsuţe joase cu un laptop pe ea. Domnişoară Boerman, fiţi drăguţă şi aduceţi-ne vă rog nişte cafea!

— Cafea! a spus Franklin. E o idee bună.

S-au aşezat pe canapele şi au aşteptat în tăcere în timp ce camera se golea, Cooper făcându-şi de lucru cu telefonul într-un mod care sugera că orice era acolo era mai important decât ei. Pe Shepherd nu îl deranja. Avea astfel ocazia să îl studieze îndeaproape: îl găsea uşor fascinant.

Capul îi părea prea mare pentru trupul bondoc, motiv pentru care mimica lui părea exagerată. Emana de asemenea o energie debordantă care, împreună cu părul său argintiu atent pieptănat şi cu costumul scump, asortat, îi dădea un aer de director de corporaţie sau de senator cu aspiraţii pentru un post mai înalt.

— V-aş fi recunoscător dacă aţi da telefonul pe modul silenţios şi l-aţi lăsa pe masă cât vorbim, a spus Franklin.

Cooper a ridicat privirea.

— Acesta este un interogatoriu neoficial, dar este important şi nu vreau să fiţi distras în timp ce vorbim.

Cooper s-a supus, punând fără prea multă tragere de inimă telefonul jos, lângă laptop.

— Vă deranjează dacă fumez? a întrebat Franklin, scoţându-şi pachetul de ţigări.

Cooper s-a încruntat şi a spus:

— Cred că fumatul este ilegal în orice instituţie publică.
Franklin a lovit uşor pachetul, a scos o ţigară şi a dus-o la buze, întinzând un deget în pachet pentru a găsi şi bricheta.

— E adevărat, dar cred că documentele pentru casa asta sunt pe numele dumneavoastră, ceea ce o face o reşedinţă privată. Un om poate să facă ce vrea în propria casă.

— Mă tem că totuşi trebuie să insist să nu fumaţi.

Franklin a ridicat din umeri, a pus ţigara înapoi în pachet şi l-a aşezat pe masă lângă telefonul lui Cooper.

— E casa dumneavoastră, dumneavoastră faceţi regulile. Uşa s-a închis odată cu plecarea ultimei persoane, iar Shepherd s-a întins după geanta de laptop să scoată copii după cărţile poştale trimise lui Kinderman şi lui Douglas.

— Recunoaşteţi astea? a întrebat Franklin.

Reverendul le-a luat şi le-a studiat, ochii săi încordându-se pentru a focaliza imaginea, căci vanitatea îl împiedica să poarte ochelari.

— Bineînţeles că le recunosc, a spus ridicând privirea şi zâmbind. Sunt strălucitele cuvinte din Facerea.

Franklin i-a răspuns tot cu un zâmbet, dar nu era pic de căldură în el.

— Recunoaşteţi scrisul de mână?

— Sigur că da.

— Cum de îl recunoaşteţi?

— Pentru că este al meu.

Peste camera goală s-a lăsat tăcerea. Canapeaua a scârţâit când Franklin s-a aplecat în faţă.

— Aţi vrea să ne spuneţi de ce le-aţi trimis?

Cooper a deschis gura să răspundă, dar uşa s-a deschis şi domnişoara Boerman a apărut din nou, ducând o tavă cu cafea. A dat laptopul la o parte şi a aşezat-o pe masă, atentă să evite documentele şi alte obiecte. Cooper a aşteptat ca ea să plece.

— Credeţi ceea ce este scris în Biblie, domnilor? Sunteţi credincioşi? Pentru că dacă cunoaşteţi Scriptura atunci nu puteţi să ignoraţi semnele clare că Ziua Judecăţii se apropie. Am văzut că acele telescoape erau o insultă adusă Domnului, versiuni moderne ale Turnului Babel, simbol al mândriei omului care caută să privească Chipul lui Dumnezeu, şi m-am rugat Lui spunând, „Doamne, ştiu că Te-am jignit, ce ai vrea să fac în numele Tău binecuvântat pentru a repera această greşeală?”.

— Iar El v-a spus să trimiteţi ameninţări cu moartea?

Cooper a zâmbit ca un jucător de poker cu un as în mânecă.

— Ameninţări cu moartea? N-am trimis ameninţări cu moartea.

Shepherd a băgat mâna în geantă şi i-a întins copii după ultimele scrisori trimise lui Kinderman şi lui Douglas.

— Atunci poate ne puteţi explica ce e cu astea.

Cooper le-a luat şi le-a ţinut l-a distanţă de un braţ, studiindu-le pe îndelete înainte să le înapoieze.

— Dacă vă mai amintiţi, am recunoscut că am scris

acele cărţi poştale. Dar acestea sunt *scrisori* şi au fost *dactilografiate*, nu scrise de mână.

— Deci spuneţi că pe acestea nu le-aţi trimis dumneavoastră.

— Nu le-am trimis.

Franklin s-a aplecat, vocea sunându-i conspirativ şi ameninţător în acelaşi timp.

— Destul de mare coincidenţa, totuşi, nu credeţi, ca amândouă să se refere la acelaşi lucru?

Cooper a chicotit.

— Nu cred că sunt singurul care a citit Biblia şi a acordat atenţie învăţăturilor din Sfânta Carte. Să vă întreb ceva, domnilor. Dacă aţi şti că o crimă atroce va fi comisă, n-aţi încerca să împiedicaţi comiterea ei? Nu este de datoria dumneavoastră, ca ofiţeri de protecţie a legii, să o apăraţi? Ei bine, eu urmez cea mai înaltă lege care există, o lege care e mai presus de toate. Aşa că da, recunosc că am trimis acele cărţi poştale, am crezut că e de datoria mea să le amintesc oamenilor de pericolul adus de acţiunile lor, dar nu am ameninţat pe nimeni, Dumnezeu îmi este martor că n-am făcut asta! Şi nici nu sunt responsabil pentru evenimentele care au dus la dărâmarea acestor turnuri.

Franklin s-a crispat.

— Ce evenimente?

Cooper a părut surprins.

— Păi, sunt sigur că ştiţi.

— Ce să ştim?

Cooper s-a aplecat şi a tastat ceva pe laptop.

— Nu ştiu dacă încercaţi să ţineţi asta secret, dar sunt sigur că ştiţi, veştile circulă groaznic de repede în ziua de azi.

A întors laptopul spre ei. Pe ecran se afla un Twitter feed, cu noi postări apărând aproape în fiecare secundă, toate marcate cu acelaşi *hashtag*:

WDW KATE @WebbieWorld349

Explozie la Centrul Spaţial Marshall. Telescopul James Webb distrus? Ultimele ştiri. ow.ly/c5mK #NASA #HUBBLE_WEBB

Letitita Potorac @metaevolve
#NASA Telescopul spaţial de 8 mld $ sabotat? Fb.me/1 B49ZI2yW

Ira Upinski @eyeupinsky
#NASA #HUBBLE Telescopul spaţial deviat de pe orbită, numeroase surse confirmă: bit.ly/wRNiOc

— Se pare că rugăciunile mele au fost ascultate, iar bunul Dumnezeu a distrus încă o dată vanitoasele încercări ale omenirii de a-I cunoaşte misterele. Apariţia dumneavoastră neîntârziată aici şi natura întrebărilor nu fac decât să îmi confirme că aceste zvonuri sunt adevărate. Să înţeleg că aşa este, că telescopul Hubble a fost dezactivat, iar succesorul său, telescopul, James Webb, a fost distrus?

— Da, a spus Shepherd.

— Ca să vezi! Vă mulţumesc, domnilor, mulţumesc din suflet! Tocmai mi-aţi oferit tema pentru cea de-a doua parte a emisiunii de astăzi. Acum, dacă nu mai aveţi şi alte întrebări, mă tem că va trebui să vă rog să serviţi cafeaua în altă parte. Mă aflu în plină emisie în direct aici.

A dat să se ridice.

— Am eu o întrebare, a spus Shepherd. De ce n-aţi semnat cărţile poştale?

— Pentru că citam din Biblie: nu aş îndrăzni să-mi scriu numele după cuvintele Domnului.

Shepherd a încuviinţat din cap.

— De asemenea, mă-ntrebam de ce cărţile poştale au timbre diferite?

Cooper a ridicat din umeri.

— Călătoresc mult. Bănuiesc că le-am trimis de unde

se întâmpla să mă aflu în acel moment.

— Putem să vedem o copie a programului dumneavoastră din mai până în prezent?

— Pentru ce, mai exact?

— Ne-ar ajuta dacă am putea să potrivim locaţiile dumneavoastră cu timbrele poştale şi să confirmăm ceea ce ne-aţi spus.

Cooper a ezitat.

— Îi voi ruga pe cei de la birou să vă trimită o copie.

Franklin a scos o carte de vizită şi i-a întins-o. Reverendul a luat-o şi a întors-o în mâinile sale moi, cu o manichiură impecabilă, iar apoi şi-a montat din nou zâmbetul pe buze şi a gesticulat înspre uşă.

— A fost o plăcere din partea mea, domnilor. Îmi pare rău că n-am putut să fiu mai de ajutor.

Poarta s-a închis cu un zdrăngănit în spatele lor pe strada acoperită de zăpadă.

— Credeţi că el a trimis scrisoarea? a întrebat Shepherd.

Franklin a băgat mâna în buzunar după pachetul mototolit de Marlboro şi a scos o ţigară. Şi-a făcut mâna căuş împotriva vântului, a aprins o brichetă Zippo ponosită, care arăta ca şi cum fusese salvată dintr-un accident de maşină, şi a tras cu sete din ţigară. În ciuda tuturor evenimentelor din ultimele douăsprezece ore, era prima dată când Shepherd îl vedea pe Franklin fumând.

— Dacă nu a fost el, atunci ştie cine a făcut-o, a zis Franklin şi a mai tras adânc din ţigară, iar punctuleţul de un roşu aprins strălucea cu putere în albul blând şi tăcut al străzii. Am un instinct pentru lucrurile astea. De-aia am vrut să vin aici şi să-l privesc în ochi. Ai făcut o fază frumoasă acum la sfârşit, apropo, când l-ai întrebat de cărţile poştale.

Shepherd a ridicat din umeri.

— N-am făcut decât să-l hărţuiesc un pic.

— Asta a dovedit instincte bune. Să-l pui pe om la

încercare, să-l dezechilibrezi, uneori doar de asta e nevoie ca să apară crăpăturile, iar crăpăturile îţi arată care îi sunt slăbiciunile.

Shepherd a privit în josul străzii.

— Totuşi, nu ne-a dus nicăieri, nu-i aşa?

Franklin a mai tras pentru ultima dată cu putere din ţigară şi apoi a aruncat-o pe jos, strivind-o cu piciorul.

— Nu încă.

A studiat clădirea, a zărit un spaţiu între cutia poştală şi zid şi şi-a îndesat pachetul gol de ţigări în el.

— Dar nu poţi să arunci undiţa şi să te aştepţi să prinzi imediat un peşte. Trebuie să înveţi să ai puţină răbdare, agent Shepherd.

A luat-o prin zăpadă, îndreptându-se spre colţ. Shepherd l-a urmat, cu capul în jos pentru a se feri de vânt.

— Încotro ne îndreptăm acum?

— La secţia de poliţie din Westside, dar avem nevoie de o maşină până acolo. Ai la îndemână telefonul?

Shepherd l-a scos din buzunarul jachetei.

— Sună la taxi şi zi-le să vină să ne ia de la Fast and French pe Broad Street în douăzeci de minute.

— Ce e acolo?

— Cel mai apropiat loc unde putem să bem o afurisită de cafea.

Reverendul Cooper i-a privit cum pleacă, urmărindu-i cu privirea până au dispărut în peisajul alb. A auzit uşa biroului personal deschizându-se în spatele său şi a ascultat paşii care se apropiau. A aşteptat până au fost îndeajuns de aproape şi apoi s-a întors brusc, azvârlindu-şi braţul pentru a lovi puternic cu dosul palmei faţa domnişoarei Boerman. Doborâtă într-o parte de forţa loviturii, aceasta s-a prăbuşit pe birou, dărâmând un telefon pe podea în încercarea de a-şi menţine echilibrul. Cooper era deja deasupra ei, înşfăcând-o de gât cu o mână şi pregătindu-se să o lovească din nou cu cealaltă.

— Să nu mai faci NICIODATĂ aşa ceva!

Ea a închis ochii, dar nu a schiţat niciun gest ca să scape. Cooper şi-a încleştat pumnul, în timp ce furia creştea înăuntrul său. Ar fi vrut să-i spargă nasul şi s-o vadă scuipându-şi dinţii printre buzele sparte. Ar fi vrut să-i audă degetele trosnind şi s-o audă strigând de durere. Ar fi vrut să...

S-a îndepărtat, răsuflând greu în timp ce se lupta pentru a domoli demonii care obişnuiau să îl domine. Acum nu era momentul să îi permită diavolului să se întoarcă.

— Ieşi afară! a spus el.

Ea s-a ridicat, aranjându-şi sacoul, urmele roşii ale degetelor lui vizibile deja pe obrazul ei alb.

— Spune-le celor din studio c-o să fiu gata de emisie în cinci minute şi închide uşa când ieşi!

A aşteptat ca ea să plece, apoi a ridicat telefonul de pe podea şi a format un număr din memorie. Afară, pe stradă, urmele de paşi ale agenţilor FBI erau deja şterse de ninsoarea neîntreruptă. Ce bine ar fi fost dacă şi oamenii care le făcuseră şi ameninţarea pe care ei o reprezentau ar fi fost la fel de uşor de şters! Şi totuşi poate că erau!

Telefonul a scos un ţăcănit în timp ce făcea legătura. Şi apoi a răspuns vocea fragilă, de fetiţă, a lui Carrie.

45.

Capitolul este cu italice !!!

Gabriel era unul dintre ultimii evacuaţi din biserica publică. Arkadian stătuse lângă patul său în tot acel timp, un înger păzitor în costum spaţial, dându-i informaţii despre ce se întâmpla: echipamentul era împachetat şi transportat, pacienţii erau transferaţi din paturi pe tărgi ca să aibă loc pe platforma înălţării şi să fie mai uşor de purtat prin tunelurile înguste odată ajunşi pe munte. Îi punea întruna mâna pe piept lui Gabriel, ca un tată liniştindu-şi fiul, găsind singurul locşor de pe trupul său unde nu erau electrozi sau tuburi care să intre sau să iasă din el.

Apoi a venit rândul lui Gabriel să plece.

Arkadian a făcut un pas în spate în timp ce patru infirmieri în costume au început să lucreze. I-au făcut o injecţie pentru a-l calma şi au desfăcut legăturile care îl legau de pat, grăbiţi să termine mai repede totul. Gabriel a simţit cum alunecă într-un fel de somn.

— Rezistă acolo, bine?

Faţa lui Arkadian a apărut deasupra lui, iar vocea îi era înăbuşită de costumul de protecţie.

— O să îţi fac cinste cu un prânz când ieşi.

Gabriel a încercat să răspundă, să spună ceva neserios şi plin de curaj ca în filme, dar gura nu îl mai asculta, iar ochii i s-au închis.

Simţea şi auzea zăngănitul roţilor pe podeaua pietruită

în timp ce îl mutau, şi apoi aerul tot mai răcoros pe măsură ce se apropiau de uşă. S-a forţat să deschidă ochii şi a văzut cum tavanul arcuit şi picturile religioase alunecă pe deasupra lor, fiind apoi înlocuite de cer şi de stele. A zărit constelaţia Dragonului, cea care îi condusese pe el şi pe Liv către locul pierdut din deşert, locul în care o văzuse ultima dată. S-a întrebat dacă ea se afla încă acolo, aşteptându-l, uitându-se în sus, la aceleaşi stele. În timp ce privea fix în sus a zărit altceva, a stea nouă, mai strălucitoare decât toate celelalte, călătorind de-a lungul cerului. A privit-o cum alunecă în noapte şi apoi din ea a izbucnit o rază, orbindu-l şi făcându-i pe cei care îl purtau pe targă să întoarcă capul. I-a ţintit câteva secunde, îndeajuns pentru cameramanul de ştiri din elicopter să surprindă o imagine bună, apoi s-a îndepărtat, sunetul elicelor tăind aerul şi îndreptând aer rece înspre pielea arzândă a lui Gabriel.

Au trecut pe sub o altă arcadă de piatră spre debarcader şi Citadela a devenit vizibilă, ca un monument de întuneric care ascundea stelele pe măsură ce se apropiau. Sunetul gol al plăcilor de lemn a înlocuit târşâitul picioarelor pe piatră când au ajuns la podul care ducea la platforma înălţării. Acum muntele era atât de aproape încât ascundea jumătate de cer. Lacrimile au început să curgă din ochii lui Gabriel când l-au urcat pe platformă. Arkadian a apărut deasupra lui, spunând ceva ce Gabriel nu putea auzi, apoi a dispărut, gonit de infirmieri.

Sunetul scândurilor de lemn puse cu zgomot la loc a răsunat în noapte în timp ce parapeţii de pe marginea platformei erau aşezaţi şi apoi un clopoţel a sunat sus în munte. Frânghiile legate la fiecare colţ al platformei au scârţâit, şi aceasta s-a clătinat şi s-a ridicat de la pământ.

Gabriel privea drept în sus în noapte – era pe jumătate plină de stele şi pe jumătate neagră. Putea vedea peştera tributului deasupra, mare şi întunecată ca o imensă gură neagră, crescând tot mai mare în timp ce îi atrăgea tot mai aproape. S-a gândit la tot ceea ce lăsa în urmă, la toată

durerea şi regretele: la tatăl său găsit şi apoi mort, la mama sa moartă de asemenea şi la femeia la care ţinea cel mai mult pe lume, cea pe care se simţea dator să o protejeze cu orice preţ, abandonată şi singură ca şi el. Şi totul din cauza acelui munte, a acelui munte odios.

Platforma înălţării s-a ridicat tot mai sus, luminată din când în când de proiectoarele elicopterului, apoi a fost acoperită de întuneric, intrând în peştera tributului şi oprindu-se cu o izbitură.

Ultima dată când Gabriel fusese acolo era toiul nopţii iar el era singur, neştiut de nimeni şi înarmat. Acum era legat strâns de o targă, cu simţurile amorţite de sedativ şi cu trupul nimicit de o boală care îi fura atât forţa cât şi libertatea. Şi erau oameni peste tot.

Doi călugări s-au ivit deasupra lui, iar măştile chirurgicale păreau sinistre pe feţele lor cu barbă, acoperite de glugă.

— Aduceţi pacienţii pe aici! a ordonat o voce de undeva din peşteră. Avem un loc pregătit.

Cei doi călugări l-au ridicat şi l-au luat de pe platformă, iar el a simţit cum aerul se împuţinează şi sunetele dispar pe măsură ce au ieşit din peşteră şi s-au afundat tot mai adânc în munte.

Au început să coboare, lovindu-se de pereţii coridoarelor înguste. Gabriel putea simţi cum îi creşte temperatura în aerul închis şi greu şi cum sudoarea se prelinge pe sub legăturile strânse, torturându-i şi mai tare pielea deja chinuită. Ceva a început să se desprindă în interiorul lui. Rezistase atâta timp, susţinut de dorinţa de a ajunge acolo; acum, că în sfârşit reuşise, nu îi mai rămânea nimic. O mică părticică din mintea sa lucidă a conştientizat sentimentul de uşurare. A tras aer în piept şi a şoptit ceva, prea încet pentru ca cineva să audă: „La revedere, Liv." Apoi, când în cele din urmă a cedat, un urlet a ieşit din el, şi a fost purtat ţipând în inima muntelui.

IV

al galben vânăt
i ce şedea pe e
dul se ţinea du

46.

Fratele Athanasius s-a crispat când prima targă a apărut din întuneric şi a fost purtată pe uşă. Stătea în mijlocul peşterii-catedrală, cea mai mare încăpere din Citadelă şi singura destul de încăpătoare pentru ca toată populaţia muntelui să se adune într-un singur loc – deşi asta nu se mai întâmplase de ceva timp, pentru a limita contactul şi a ajuta la prevenirea răspândirii Lamentaţiei.

Călugării au purtat targa pe culoarul central, către fereastra imensă aflată la înălţime, în spatele altarului. Şi Fratele Grădinar mersese tot pe acolo, târând după el creanga uscată din grădină şi răspândind fără să ştie infecţia în întreaga congregaţie. Fusese una dintre ultimele dăţi când se adunaseră cu toţii împreună, una dintre ultimele dăţi când muntele fusese întreg.

S-a întors să privească paturile ce umpleau până la refuz locul în care cândva călugării acum suferinzi şi muribunzi veneau pentru a se ruga.

Din ce în ce mai mulţi oameni intrau pe uşă, ducând tărgi şi lăzi cu echipamente medicale. Privirea i s-a întâlnit cu cea a unui nou-venit care se distingea uşor între călugări prin costumul său de protecţie, şi s-a îndreptat către el ridicând mâna în chip de salut.

— Bun venit, a spus el zâmbind, deşi gura îi era ascunsă de masca chirurgicală, numele meu este fratele Athanasius.

— Doctor Kaplan, a răspuns omul, ridicând şi el mâna pentru a răspunde salutului lipsit de atingere.

Athanasius a gesticulat către şirurile de paturi pline de bolnavi.

— I-am aşezat pe bolnavii noştri pe partea asta a culoarului. Cei pe care i-aţi adus cu voi pot fi puşi pe paturile libere de pe cealaltă parte. Nu e cine ştie ce spaţiu între ei, aşa e, dar pare fără rost să încerci să izolezi oamenii într-un mediu închis ca ăsta. Noi cu siguranţă n-am avut niciun succes în a stăpâni boala.

Doctorul a studiat cu privirea spaţiul mare, paturile, pacienţii, călugării mişcându-se printre ei, ocupaţi să îi ghideze înăuntru pe nou-veniţi.

— Aceştia sunt toţi? a spus el, surpriza citindu-i-se în voce.

— Nu chiar toţi, unii dintre noi n-au fost de acord cu primirea unor străini pe munte. Tradiţionaliştii s-au încuiat într-o altă parte a muntelui. Ceea ce vedeţi aici sunt cei care au rămas. Sunt cincizeci şi şapte de bolnavi şi treizeci şi doi neinfectaţi încă. După cum puteţi vedea, suntem cam depăşiţi de situaţie.

— Câţi morţi?

Athanasius a tras aer în piept în timp ce un iureş de feţe s-a îngrămădit în mintea lui: prieteni, colegi, duşmani şi rivali, cu toţii cuprinşi în aceeaşi statistică anonimă.

— O sută patru.

Kaplan a dat din cap, făcând o adunare mentală cu numărul din memoria lui.

— Şi care aţi observat că este speranţa de viaţă odată ce cineva a contactat boala?

— Aproximativ patruzeci şi opt de ore.

— Nu şi mai mult?

— Uneori, dar nimeni n-a supravieţuit mai mult de trei zile. Călugării Apothecaria – confreria medicală de pe munte – au ţinut evidenţa bolnavilor, s-ar putea să fie de folos. O am aici.

A luat-o printre paturile goale care se umpleau încet-încet cu trupuri legate pe tărgi şi s-a oprit lângă o masă îngustă şi lungă, acoperită cu echipamentele medicale din interiorul Citadelei: unele moderne, altele grosolane şi lucrate în casă, care arătau că resursele comunităţii fuseseră greu încercate. Athanasius a scotocit printr-un morman de cearşafuri care fuseseră rupte pentru a servi drept bandaje şi feşe până când a găsit o legătură de hârtii pe care i-a dat-o apoi doctorului Kaplan.

Kaplan s-a uitat cu atenţie pe notiţe.

— Nu pot să vorbesc cu unul dintre doctori? a întrebat el

— Mă tem că toţi medicii au căzut pradă bolii de la început. Au fost printre primii care au contactat infecţia, împreună cu grădinarii.

— De ce grădinarii?

— Există o grădină în inima muntelui, iar molima a lovit mai întâi copacii. Grădinarii au muncit din greu s-o elimine, iar infecţia a părut să treacă mai întâi la ei şi apoi la oricine a intrat în contact cu ei. Doctorii s-au încadrat automat în această categorie şi au murit la puţin timp după aceea. Prin urmare, nu mai există nimeni aici în Citadelă calificat să facă şi altceva decât să ofere alinare muribunzilor. Nu putem decât să vă sprijinim pentru găsirea unui leac. Toate informaţiile pe care le avem sunt în aceste notiţe. Întreaga încăpere este la dispoziţia voastră, la fel şi eu şi personalul meu.

Doctor Kaplan a încuviinţat din cap, examinând notiţele în timp ce asculta.

— Aş vrea să vă iau nişte probe de sânge tuturor, bolnavi sau sănătoşi. Aţi fost expuşi acestei boli într-un mediu închis şi cu toate astea n-aţi fost infectaţi. Poate că e ceva în sângele vostru, o imunitate naturală, care v-a protejat. Dacă pot compara mostrele şi izola elementul care face asta, atunci pot începe să lucrez la un antidot.

— Bineînţeles, voi trimite vorbă ca toată lumea să se

prezinte la dumneavoastră imediat ce vă veţi fi instalat şi pregătit.

S-au dat în spate în timp ce o altă targă era adusă pe lângă ei, ocupantul ei gemând şi trăgând cu putere de legături. Athanasius a aruncat o privire înspre faţa contorsionată a pacientului şi apoi s-a uitat din nou, dându-şi seama cine e.

— De cât timp e bolnav acest om? a întrebat el, urmărind targa către un pat gol.

— Bună întrebare, a răspuns Kaplan. E singura variabilă în toată ecuaţia asta. E singurul de până acum care a rămas lucid, sau semi-lucid. Nu suntem siguri de cât timp e infectat, dar cu siguranţă de mai mult timp decât toţi ceilalţi. El susţine c-au trecut cinci zile şi că a contactat boala aici, în Citadelă.

Athanasius a coborât privirea şi s-a uitat cu atenţie la faţa chinuită, lac de sudoare, a lui Gabriel, cu părul lipit de frunte din cauza febrei.

— A zis adevărul, a spus Athanasius. Acum opt zile a fost aici, chiar când a izbucnit epidemia. Se poate să se fi infectat atunci.

Un urlet a ieşit din pieptul lui Gabriel în timp ce el s-a smucit din legături, disperat să îşi elibereze mâinile şi să îşi scarpine pielea chinuită. Era răvăşit de boală şi pe jumătate înnebunit din cauza ei.

— Atunci e foarte posibil ca acest om să se dovedească mântuitorul nostru.

47.

Clădirea departamentului de poliţie din vestul oraşului Charleston stătea pe umărul vechii aşezări ca un epolet. Avea o privelişte frumoasă spre râul Ashley şi un teren de baseball în lateral care o făcea să semene mai degrabă cu un liceu decât cu un sediu de poliţie.

Franklin şi Shepherd au ieşit din taxi şi şi-au croit drum cu greu pe cărarea care fusese făcută prin zăpadă până la cele două grupuri de scări dinspre intrarea principală. Au deschis uşa şi, când zgomotul i-a lovit, au ridicat simultan privirea. Părea că toate telefoanele din clădire sunau.

— Cred că am picat într-un moment nepotrivit, a murmurat Franklin în timp ce au trecut pe lângă un sergent solid care apăsa pe butoane şi jongla cu telefoanele.

— Sunteţi aici ca să daţi o mână de ajutor sau ca să puneţi beţe în roate? a întrebat sergentul înainte ca vreunul dintre ei să scoată vreo legitimaţie.

Era de modă veche, corpolent şi avea o mustaţă gri şi deasă care îl făcea să arate ca o morsă în uniformă.

— Nici una, nici alta, de fapt, a spus Franklin, scoţându-şi dintr-o mişcare legitimaţia. Suntem doar camarazi întru menţinerea legii şi ordinii, care caută un port pe timp de furtună. Avem nevoie de un birou pentru câteva ore.

Sergentul a dat din cap şi a întins mâna după telefon.

— Aţi nimerit partea cu furtuna.

A împuns un buton şi s-a ridicat în poziţie de drepţi, cu nasturii de la cămaşă întinşi la maxim pe circumferinţa impresionantă a stomacului său.

— O furtună de tot rahatul, asta avem pe aici. Doar că avem o tonă de rahat şi doar câteva lopeţi cu care să-l curăţăm. Jumătate dintre oameni n-au venit la muncă azi, şi cealaltă jumătate trebuie să se ocupe de asta, a zis şi a arătat din cap înspre zăpada deasă care cădea afară.

Peste tot în clădire, telefoanele sunau în continuare. Undeva, cineva a ridicat receptorul.

— Bryan, avem aici doi agenţi FBI care lasă dâre de zăpadă pe podea, a spus sergentul şi s-a uitat cu atenţie prin ochelari la legitimaţiile lor deschise. Agenţii speciali Shepherd şi Franklin.

S-a holbat la cea a lui Franklin şi a acoperit receptorul cu mâna.

— Ben Franklin, pe bune?

Franklin a încuviinţat din cap.

— E posibil să-mi fi văzut fotografia pe bancnota de o sută de dolari.

Sergentul a dat din cap ca un unchi dezamăgit.

— Ai face bine să te grăbeşti, Bryan! Unul dintre ei e al naibii de amuzant, mai am puţin şi fac pe mine de râs.

A pus receptorul jos şi a dat din cap spre un şir de scaune goale.

— Sergentul Freeman o să coboare imediat. El e responsabilul cu creioanele pe-aici, aşa că o să vă dea orice aveţi nevoie.

Telefonul a sunat din nou. L-a înşfăcat şi s-a întors cu spatele.

— Ce personaj! a spus Franklin în timp ce se aşezau pe scaune.

— Îmi place într-un fel, a replicat Shepherd. Mai bine decât duşmănia cu care suntem întâmpinaţi de obicei.

— Şi a cărei personificare tocmai se îndreaptă către noi.

Shepherd a ridicat privirea şi a văzut un individ îndesat, cu păr castaniu rărit, care zorea pe holul de la intrare. Le-a dat mâna, s-a prezentat şi i-a grăbit înspre spatele clădirii cu minim de şarm şi la viteză maximă. Au deschis uşa şi au intrat într-un birou necompartimentat, gol cu excepţia sunetului răsunător al telefoanelor.

— E în regulă? a spus gesticulând spre un birou aflat în colţ.

— Nu chiar, a spus Franklin cu un zâmbet. Prea la vedere. Poate aveţi ceva mai retras? Cazul la care lucrăm e strict secret.

— Sigur, a spus Freeman.

Apoi a zâmbit şi a arătat spre un şir de uşi grele cu ferestre mici, de pe peretele din spate.

— Am exact ce vă trebuie.

— Primitor, a spus Franklin, în momentul în care uşa camerei de interogatoriu s-a închis.

— Aţi cam căutat-o cu lumânarea.

Shepherd a cercetat pereţii albi, fără personalitate. Cel puţin era izolată fonic, aşa că nu mai auzeau larma ţârâitului de telefoane. Singurul sunet perceptibil era huruitul făcut de sistemul de aer condiţionat al clădirii, care scuipa căldură uscată, îngreunând şi mai mult aerul din încăperea apăsătoare.

Shepherd a trecut de cealaltă parte a mesei de metal din mijlocul camerei şi a încercat să tragă scaunul de sub ea. Era prins în şuruburi de podea. La fel şi masa. A luat loc, a scos laptopul din geantă şi l-a deschis.

— Departamentele de poliţie locale au tendinţa să ne privească cu aceeaşi suspiciune cu care îi privesc pe infractori, aşa că probabil faptul că ne-au băgat aici are logică pentru ei, a spus Franklin, făcând un tur al camerei şi citind scrijeliturile disperate de pe pereţi. Probabil că Freeman dă sfoară-n toată clădirea că suntem aici. În câteva minute ar trebui să sosească şi primii turişti care să

se uite prosteşte la noi prin oglinda dublă.

A făcut un semn de salut din cap înspre peretele lateral şi apoi s-a aşezat pe celălalt scaun, în timp ce Shepherd a simţit o uşoară stinghereală dându-şi seama că, fără să vrea, se aşezase pe scaunul suspectului.

— Ai ceva de mărturisit înainte să încep să te bat? a spus Franklin, citindu-i gândurile.

— Mărturisesc că nu mi-ar strica nişte cafea în plus, a spus Shepherd, uitându-se la monitor şi parcurgând meniul pentru a se conecta la reţeaua wi-fi.

Sunetul telefoanelor a izbucnit din nou în cameră, peste ei – uşa se deschisese şi un poliţist cu faţă de nevăstuică a intrat înăuntru.

— Să fiu al naibii! a spus, uitându-se drept la Franklin. Mă gândeam că s-ar putea să fii tu. Ce naiba cauţi înapoi aici? Ai ceva de-a face cu vapoarele şi migrarea în masă?

— Salutare, a spus Shepherd, ridicându-se de pe scaun şi strângându-i mâna. Joe Shepherd. Se pare că pe agentul Franklin îl ştiţi deja.

— Dan Jackson, a spus omul. Mda, îl ştiu pe Franklin de multă vreme.

— De ce nu mergem să-mi arăţi unde e cafeaua, a spus Franklin, îndreptându-se spre uşă, în mod evident grăbit să-l scoată pe individ din încăpere.

— Ce aţi vrut să spuneţi cu migrarea în masă? a intervenit Shepherd.

— Vreau să spun că se pare că tuturor le-a intrat în cap să se urce în maşină şi să plece undeva. Înspre noi se îndreaptă coloane aproape compacte de trafic. Oameni de peste tot, care pur şi simplu îşi burduşesc maşina cu bagaje şi se îndreaptă spre oraş. Avem şi oameni care pleacă, dar asta n-ar fi aşa o problemă. Traficul interior e durerea de cap. Toate drumurile principale spre oraş au fost blocate şi, cu vremea asta pe deasupra, avem un necaz de zile mari şi nu dispunem aproape de niciun efectiv suplimentar. Am crezut că de-asta sunteţi aici.

— Mă tem că nu, a spus Franklin, apucându-l de umăr pe Jackson şi îndemnându-l spre uşă.

— Cum de aveţi atât de puţin personal? a întrebat Shepherd.

— Habar n-am, jumătate din pluton n-a apărut la serviciu azi-dimineaţă.

— Şi aceşti chiulangii, a insistat Shepherd, locuiesc aici?

Jackson s-a gândit puţin la întrebare şi a dat din cap.

— Nu. De fapt sunt toţi din afara oraşului: băieţii de-aici au venit cu toţii.

— Ascultă, Dan, a intervenit Franklin, de ce nu-mi arăţi unde e cafeaua, şi eu o să-ţi spun de ce suntem aici.

S-a întors către Shepherd.

— Vezi dacă Smith a reuşit să dezgroape ceva nou în dosarele Kinderman. Mă-ntorc imediat.

Şi apoi l-a împins practic pe Jackson afară din cameră.

Shepherd a rămas nemişcat un moment, întrebându-se ce era cu comportamentul ciudat al lui Franklin. Apoi ecranul a clipit, distrăgându-i atenţia. A introdus numele de acces şi parola pe care i le dăduse mai devreme agentul Smith. Pe ecran a apărut un director, diferitele iconiţe reprezentând toate bazele de date la care avea acces acum. Orice nouă informaţie găsită de Smith ar fi fost arhivată în fişierul-fantomă, sub o iconiţă-fantomă tip Pacman[8] – faptul că Smith continua să o folosească dovedea că cei de la FBI aveau totuşi simţul umorului. A dus săgeata cursorului către ea, dar nu a apăsat, ochii fiindu-i atraşi de o altă iconiţă, aflată mai jos în director, sub care scria BDPD – Baza de date a persoanelor dispărute.

În ultimii şapte ani, Shepherd se pregătise pentru acel moment. Tot ce trebuia să facă era să apese, să tasteze un nume, câteva detalii şi apoi nişte algoritmi sofisticaţi şi

[8] Joc electronic de origine japoneză, considerat un clasic al genului şi un adevărat fenomen social în America anilor 1980.

nişte motoare complicate de căutare vor alerga prin vaste reţele de poliţie, acoperind mai mult de jumătate din întreaga lume.

A apăsat pe iconiţă şi a apărut un meniu de comandă simplu. Avea spaţii pentru informaţii-cheie de căutare: nume, data naşterii, vârsta, înălţimea, greutatea, culoarea părului şi a ochilor. Degetele i s-au mişcat pe tastatură, găsind singure cuvintele.

Name: Melisa Erroll
Data naşterii: Nu s-a aflat niciodată, ea nu voia să spună.
Vârsta: Ar fi avut în jur de 36 de ani acum
Înălţimea: în jur de un metru şaizeci
Statura: Medie
Părul: Negru
Ochii: Căprui

S-a oprit şi a tras de câteva ori aer adânc în piept. Încăperea mirosea a sudoare şi a frică, deşi mirosul putea foarte bine să vină de la el. Baza de date a persoanelor dispărute fusese concepută în principal pentru a localiza persoanele cu rapiditate, pentru a le exclude din anchete. Prin urmare, motoarele de căutare erau proiectate să scaneze mai întâi decesele declarate. Dacă i-ar fi apărut repede un rezultat ar fi însemnat că numele ei fusese găsit în lista morţilor, şi, chiar şi după şapte ani de întrebări fără răspuns, nu era sigur că e pregătit pentru asta. Dar mai era ceva care îl făcea să ezite. Folosirea neautorizată a resurselor FBI era, din motive lesne de înţeles, aproape în capul listei de delicte penale, şi fiecare căutare în BDPD se făcea dintr-un cont şi putea fi verificată. Şi totuşi, el nu căuta detalii mai specifice, cum ar fi conturi bancare sau istoricul utilizării paşaportului. Nu încă, cel puţin. Dar să fi apăsat pe buton ar fi însemnat totuşi să întreacă măsura. Şi, în ciuda a tot ce i se întâmplase în viaţă, el credea încă

în reguli şi în necesitatea de a le urma.

A recitit cuvintele pe care le tastase la criteriile de căutare, schiţa cea mai simplă cu putinţă a unei vieţi de om, şi s-a întrebat ce ar fi făcut Melisa în situaţia aceea. Probabil că ar fi pornit căutarea în momentul în care ar fi pus mâna pe laptop. Melisa era pasională şi impulsivă, un om al acţiunii.

„A iubi e un verb care trebuie pus în practică”, obişnuia ea să spună.

O singură lacrimă i-a alunecat pe obraz. Şi apoi a apăsat pe *enter*.

Iar căutarea a început.

48.

O'Halloran stătea în biroul din casa sa, cu ochii ţintă la televizorul vechi şi mătăhălos care stătuse pe vremuri în sufrageria familiei. Retragerea militară americană din Afganistan era acum ştirea-bombă, confirmată de mai multe surse. Nu era singura. Pe lângă retragerea chineză din Insulele Senkaku, acum veneau relatări că britanicii îşi retrăgeau şi ei trupele din Afganistan, că nord-coreenii se îndepărtau de graniţa Coreei de Sud, că tancurile israelite făcuseră la fel în Palestina şi că trupele guvernamentale din Siria încetaseră multe dintre atacurile asupra oraşelor controlate de rebeli, părăsind bateriile militare. Era ca şi cum dorinţa supremă, distructivă şi veche de mii de ani a oamenilor de a domina fusese eradicată din senin de o simplă năzuinţă omenească universală: aceea de a se întoarce acasă.

În felul său, la scară mai mică, o simţise şi O'Halloran. Până atunci mersese deja de două ori până la maşină pentru a se întoarce la birou, dar în ambele dăţi simplul gând că trebuia să conducă înapoi până la Quantico îi provocase atâta panică, încât încremenise la volan, asudând în ciuda frigului, cu motorul pornit şi cu mâna pe schimbătorul de viteze. De când păşise pe alee avusese sentimentul că o frânghie i se încolăceşte în jurul inimii şi se strânge tot mai tare cu fiecare pas pe care îl face. De fiecare dată sfârşise prin a opri motorul, a coborî din

maşină şi a se întoarce în casă, iar presiunea şi panica dispăreau treptat până când, imediat ce păşea pragul confortabilei şi călduroasei lui case, se evaporau complet.

I-a sunat telefonul mobil. S-a îndreptat în fotoliu, iar arcurile au scârţâit.

— O'Halloran la telefon.

— Domnule, sunt Squires. Sunteţi pe lângă vreun televizor?

Squires era unul dintre şefii de departament care îşi ducea traiul într-un birou de pe acelaşi hol, la mică distanţă de al lui. O'Halloran şi-a amintit că şi el lucra în ziua aceea, de acasă.

— Tocmai mă uit la ştiri.

— Vă uitaţi la CNN?

— La BBC World. Ai văzut toată povestea cu mişcarea de trupe?

— Da, dar nu de asta vă sun, domnule. Daţi pe CNN! O să vreţi să vedeţi asta.

O'Halloran a luat telecomanda de pe birou şi a zapat repede pe mai multe posturi. Pe CNN un reporter stătea lângă un gard de sârmă ghimpată, vorbind către cameră. Dincolo de gard, un câmp de zăpadă albă se întindea până la un turn de lansare a rachetelor şi un complex de clădiri încercuit de ambulanţe. Una dintre clădiri era doar o adunătură de fiare contorsionate. Pe banda de titlu era scris: „ULTIMELE ŞTIRI: Un atac posibil terorist la departamentul NASA.”

— Cred că tocmai a încetat să mai fie secret, a spus Squires.

O'Halloran a căzut pe gânduri. În mod normal, o asemenea ştire despre una dintre anchetele în desfăşurare l-ar fi scos din minţi.

— Era doar o chestiune de timp, a spus el, surprinzându-se atât pe sine cât şi pe Squires cu atitudinea calmă şi tonul detaşat. Ar fi mai bine să pregătim o declaraţie ca să oferim presei ceva de discutat. Să

confirmăm tot ce se ştie deja şi să le dăm şi informaţia despre Hubble, dacă n-o au deja. Şi să publicăm şi numele persoanelor dispărute. Poate dacă fotografiile lui Kinderman şi ale lui Douglas sunt peste tot la ştiri, o să-i încolţim mai repede...

Imaginea de pe ecran s-a schimbat – agenţii Franklin şi Shepherd stăteau pe o canapea, la ceea ce părea o emisiune matinală.

„Mai devreme în această după-amiază”, a spus reporterul, „doi oficiali guvernamentali au confirmat zvonurile că atacul asupra unităţii de la Centrul Spaţial Marshall nu a fost un eveniment izolat.”

Apoi s-au auzit din nou vocile de pe filmare.

„Să înţeleg că aşa este, că telescopul Hubble a fost dezactivat, iar succesorul său, telescopul James Webb, a fost distrus?”

„Da”, a confirmat Shepherd.

— Pune-te pe treabă cu declaraţia aia, şi fă-o repede! i-a spus O'Halloran lui Squires, fără să mai asculte şi restul. Acum, că a ieşit totul la iveală, nu vreau să pară că-ncercăm să ascundem ceva.

— Dar Franklin şi Shepherd? Vreţi să predau ancheta altcuiva?

O'Halloran s-a gândit pentru un moment.

— Nu, lasă-mă pe mine să vorbesc cu ei. Vreau să aflu cum s-a-ntâmplat una ca asta şi oricum mă-ndoiesc că avem alţi oameni de care ne putem lipsi.

— Merg eu cu plăcere dacă vreţi, domnule, a spus Squires, puţin ezitant.

— Nu, e-n regulă, tu stai acasă cu familia ta, e cel mai bun loc în momentul ăsta. Sună-mă dacă afli ceva nou!

O'Halloran a pus telefonul jos şi a ascultat zumzăiala familiară a casei în care locuise în ultimii douăzeci de ani. O auzea pe Beth în bucătărie, strângând resturile de la prânz.

„Stai acasă cu familia ta.”

Chiar aşa, la naiba!

A găsit numărul de telefon al lui Franklin şi a apăsat pe buton pentru a-l apela.

49.

Din fericire, Jackson fusese chemat la treabă aproape imediat ce el şi Franklin ieşiseră din camera de interogatoriu. Făcuseră schimb de cărţi de vizită şi îşi promiseseră să se mai întâlnească pentru a se pune la curent cu noutăţile înainte ca Franklin să plece, dar niciunul dintre ei nu intenţiona cu adevărat să facă asta. Nu fuseseră niciodată prea apropiaţi, şi Franklin nu avea timp să stea la taclale despre cum era „pe vremuri”. Avea treburi mult mai urgente pe cap şi alte situaţii de rezolvat.

Nu ar fi ştiut să explice sentimentele care îl încercaseră în ultimele zile sau lucrurile pe care le făcea din cauza lor. Tot ce ştia cu siguranţă era că acele sentimente deveneau din ce în ce mai puternice, umflându-se în interiorul lui ca şi cum el ar fi tras tot mai adânc aer în piept. Pe parcursul anilor, ascultase mulţi drogaţi intraţi în sevraj vorbind despre cum e să ai nevoie de o doză, şi asta era cea mai apropiată descriere la care se putea gândi referitor la ceea ce simţea. Era un impuls care îi ocupa tot mai mult mintea şi trupul, până când nu se mai putea gândi la nimic altceva. Preluase controlul absolut, obligându-l să facă orice era nevoie pentru a încerca să îşi satisfacă acea sete. A expirat adânc, mergând ţanţoş prin birourile pustii, păşind fără zgomot pe carpeta pătată, prin ţârâitul neîntrerupt al telefoanelor.

Nu mai era mult.

A găsit un ibric de cafea într-o bucătărie de la etajul al doilea. Era pe plită şi avea un strat gros de zaţ negru pe fund.

A încercat să cureţe mâzga de pe fundul ibricului, apoi a găsit nişte cafea proaspătă într-o cutie din frigider şi nişte filtre într-un sertar şi a pus un nou ibric la fiert. Tocmai căuta nişte căni curate, când i-a sunat telefonul în buzunar. A răspuns fără să se uite cine e, aşteptându-se să fie Marie care să îl certe că nu e acasă.

— Franklin!

Franklin şi-a proptit telefonul între umăr şi gât, continuând să caute prin dulapuri.

— Vrei să-mi spui şi mie de ce daţi declaraţii neautorizate presei despre o anchetă în curs de desfăşurare?

— Cum?

— Doar ce v-am văzut pe tine şi pe Shepherd la CNN, pălăvrăgind cu reverendul Fulton Cooper.

Franklin şi-a amintit deodată de studioul gol – gol cu excepţia camerelor de filmat. Telefonul a scârţâit când l-a strâns în mână.

— Probabil a filmat interogatoriul.

— Aţi vorbit cu el într-un studio de televiziune?

— Era...

Franklin a închis ochii şi a dat din cap. Fusese un idiot. Mintea nu îi stătea la muncă ca de obicei de când îl copleşise acea dorinţă de nestăvilit.

— Era în mijlocul unui emisii, domnule. N-am crezut de cuviinţă să aşteptăm.

— Aţi scos ceva de la el?

— Puţin.

— Crezi că el vinovatul nostru?

— Da, domnule, aşa cred.

A urmat o pauză. Franklin s-a holbat la o cană pe care scria „Cel mai tare detectiv din lume”.

— Continuă pe pista asta, agent Franklin!

Supraveghează-l mai îndeaproape pe agentul Shepherd şi află repede mai multe despre Cooper, ca să putem întoarce situaţia în favoarea noastră, şi micul lui truc de PR să-i stea în gât.

— Am înţeles, domnule.

— Şi... Franklin?

— Da?

— Ţine-mă şi pe mine la curent!

Franklin se aştepta la o continuare, la o explicaţie sau la instrucţiuni mai detaliate, dar tot ce a mai auzit a fost un păcănit uşor, semn că O'Halloran încheiase convorbirea.

50.

Era a doua oară în aceeaşi săptămână când Liv se trezea în camera fără ferestre a infirmeriei. S-a uitat către celălalt pat. Era gol fără cearşafuri şi fără saltea. Pe peretele din spate, un rând întreg de uşi de dulapuri atârnau deschise, dând la iveală rafturile goale.

Şi-a îndreptat capul către uşă şi a ascultat. Din hol nu răzbătea niciun sunet, nici măcar cel al generatorului, ceea ce sugera că e zi. A încercat să se ridice şi a simţit o durere în mână. De antebraţ avea prins un cateter al unei perfuzii. A avut un moment de panică, întrebându-se dacă îi face bine sau rău.

Afară s-au auzit paşi.

Inima a început să îi bată mai tare.

Nu avea unde să se ascundă, şi nici energia să fugă. A înghiţit în sec şi a privit cum se deschide uşa, dorindu-şi să fi avut prezenţa de spirit să ia în mână ceva greu.

— Hei, te-ai trezit!

Bărbatul era înalt, blond şi părea să aibă vreo douăzeci şi ceva de ani. Părea mai degrabă un surfer decât cineva pornit să-i facă rău. Şi părea de asemenea tras la faţă şi obosit, de parcă nu dormise de zile întregi.

— Cum te simţi? Ca naiba, bănuiesc...

Vorbea în engleză, cu accent australian. I-a băgat un termometru digital în gură şi a măsurat-o cu privirea relaxată şi experimentată a cuiva care mai făcuse asta de

un milion de ori. Ea îi simţea mirosul, de cafea şi de săpun.

— Cine eşti? a întrebat ea imediat ce el i-a scos termometrul.

— Mă cheamă Kyle.

S-a încruntat citind rezultatul.

— Mai ai încă puţină febră. Ar trebui s-o iei mai uşor. Să dormi, dacă poţi.

— Să nu bei din apă, a spus ea, dând glas alarmei care îi suna în minte.

— Apa n-are nimic, a replicat Kyle, verificând punga pentru perfuzii şi netezindu-i plasturele care îi ţinea cateterul lipit de braţ.

Liv s-a ridicat în capul oaselor şi camera a început să se învârtă cu ea.

— Ba da, are, e otrăvită, am văzut oameni murind din cauza ei.

— Şi eu, a spus el, iar ea i-a înţeles oboseala.

Ea s-a ridicat pe marginea patului şi a tras de tub.

— Hei! Kyle a întins mâna să o oprească.

— Arată-mi! a spus ea, întorcându-se cu spatele şi smulgându-şi tubul din braţ.

— Trebuie să...

Liv s-a ridicat în picioare, clătinându-se uşor, şi apoi s-a îndreptat către uşă.

— Bine, bine, stai puţin, o să-ţi arăt! Lasă-mă doar să-ţi aranjez cateterul ca să nu umpli totul de sânge pe-aici.

Ieşind pe uşa hangarului, Liv a fost orbită de lumina soarelui, atât de puternică încât a trebuit să întoarcă pentru câteva secunde capul ca să i se obişnuiască ochii.

Cadavrele erau înşirate la perete, cu braţele şi picioarele contorsionate şi înlemnite în momentul agonizant al morţii. S-a îndreptat într-acolo, atrasă de oribilul tablou. Mirosul bolnăvicios al morţii atârna deja ca un nor deasupra lor A mers pe lângă acel şir, verificând feţele morţilor. Era şi Malik acolo, acoperit de noroi, cu ochii holbaţi şi goi încercuiţi de muşte înfometate.

— Unde sunt caii?

— N-am găsit niciunul.

Ea s-a încruntat. Şi caii băuseră din apă, dar asta înainte ca ea să plece, înainte ca apa să devină amară. Poate că animalele au ştiut că e ceva în neregulă cu ea, simţul mai dezvoltat al mirosului salvându-i de la o soartă asemănătoare cu a stăpânilor. A ajuns la capătul şirului. În total douăzeci şi două de trupuri. Azra'iel nu era printre ei.

— Unde sunt ceilalţi?

— Vreo doi sunt încă în viaţă. Sunt în cantină. Când am sosit noi, fusese transformată în infirmerie, cred că au avut nevoie de mai mult spaţiu pentru bolnavi.

Liv a încuviinţat. Asta explica dulapurile goale din infirmerie.

— Au mai rămas doar doi, dar, să fiu sincer, cred c-o să ajungă şi ei aici în curând. Nu prea putem să facem mare lucru pentru ei.

Primul lucru care a izbit-o pe Liv când a intrat în cantină a fost mirosul, dulce şi putred şi atât de puternic încât a ameţit-o. A trebuit să se sprijine de perete.

— Chiar ar trebui să mergi să te-ntinzi, a spus Kyle. Eşti încă prea deshidratată să opreşti perfuzia.

— O să merg imediat, a spus ea.

Era foarte cald în încăpere, iar aerul era insuportabil de încărcat. Mesele de cantină de pe un şir întreg fuseseră împinse la perete şi apoi puse una peste alta la întâmplare, pentru a face loc pe podea. Părea că totul fusese făcut în grabă. Şi-a imaginat panica care îi cuprinsese când începuseră să cadă bolnavi. Podeaua era acoperită cu saltele şi cearşafuri, scoase târâş din dormitoare. Unele dintre ele fuseseră jupuite, deşi petele întunecate ale morţii erau impregnate în pânza căptuşelii. Numai două paturi mai erau ocupate. Un bărbat stătea aplecat asupra unuia dintre ele, ştergând cu blândeţe spuma maronie din jurul gurii unuia dintre călăreţi.

— El e Eric, a spus Kyle. Are pregătire de medic aşa că

face şi pe asistenta.

Bărbatul s-a întors şi a schiţat un salut. Era o altă versiune a lui Kyle: bronzat, suplu, cu brăţări de piele şi de sfoară colorată în jurul încheieturii.

Trebuie să fie şi Mike pe undeva pe-aici, dar cred că e dincolo de gard cu ai tăi.

Liv s-a întors spre el.

— E toată lumea în regulă?

— A da, sunt bine cu toţii. Omul tău, Tariq, a mers cu camionul cu Mike şi i-a adus înapoi pe toţi. Aveau nevoie doar de mâncare şi de odihnă, şi de apă, bineînţeles. Acum sapă cu toţii la morminte. Nu putem să mai ţinem cadavrele în căldură pentru mult timp.

O mişcare bruscă le-a atras amândurora atenţia la omul de pe podea. Acesta fusese cuprins de convulsii. A început să se dea cu capul de pat, încercând din răsputeri să respire, apoi a tuşit şi din gură i-a ţâşnit din nou acea substanţă maronie. Eric i-a susţinut capul în timp ce a vomitat într-un lighean, vorbindu-i calm, încercând să îl liniştească. Liv s-a mirat de dăruirea cu care o făcea.

— Apropo, ai dreptate în legătură cu apa, a spus Kyle, atât de încet încât şi Liv de-abia îl putea auzi. Când am ajuns aici şi am găsit toate cadavrele şi câţiva încă în viaţă, am crezut că e vorba de un virus, sau poate o armă chimică – ştii tu, toate armele alea de distrugere în masă pe care nu le-au găsit. Dar toţi cei care mai erau în viaţă au spus acelaşi lucru, că s-au îmbolnăvit după ce au băut din apă. Aşa că i-am făcut nişte analize. Ăsta a fost unul dintre lucrurile cu care m-am ocupat aici, aşa că aveam toate echipamentele necesare cu mine. Când am ajuns, în ea erau cantităţi foarte mari de trioxid de arsen, care se găseşte adesea în cantităţi mari în pânza de apă freatică, dar astea erau neobişnuit de mari. Provin probabil de la un depozit subteran care s-a dizolvat din cauza presiunii apei. Pe scurt, dacă îl ingerezi, toate organele îţi cedează, şi asta duce la vomă, diaree şi convulsii, exact ca la amărâtul ăsta.

Bărbatul de pe podea s-a liniştit puţin, iar buzele i s-au retras de durere, dezvelind un şir incomplet de dinţi. Era Azra'iel, îngerul morţii, foarte aproape să îşi întâlnească tizul.

— Pământul nu aparţine nimănui, a şoptit Liv, noi aparţinem pământului.

— Ce-ai spus?

— Nimic. De unde ai venit, Kyle?

— Sunt originar din Melbourne.

— Vreau să spun, cum ai ajuns aici?

Kyle a privit fix un punct de pe perete, cu fruntea încreţită de gânduri.

— Bună întrebare... a răspuns el, apoi o nouă mişcare i-a atras atenţia.

Azra'iel era cuprins din nou de convulsii. S-a aplecat, apucându-l de un braţ şi ţinându-l nemişcat în timp ce Eric încerca să îi administreze un sedativ. Apoi totul s-a terminat la fel de repede precum începuse. Azra'iel s-a încordat pentru ultima dată, a scos un horcăit prelung şi a împietrit.

Kyle a ridicat ochii spre ea.

— Trebuie să-l ajut pe Eric să cureţe aici. De ce nu te duci în bucătărie, să-ţi iei ceva de mâncare? Dacă mai poţi mânca după toate astea... O să vin eu la tine după ce terminăm şi o să-ncerc să-ţi spun cum am ajuns aici.

51.

Din laptop s-a auzit un sunet, şi Shepherd s-a ridicat, cu inima cât un purice.

Era prea devreme.

Căutarea nu începuse decât de vreun minut, cel mult două. Trebuie să fi fost încă în registrul de decese. Stătea încremenit în scaunul fixat de podea, neîndrăznind să se mişte, de parcă dacă ar fi rămas nemişcat, pământul nu s-ar mai fi învârtit, iar ea ar fi rămas în viaţă pentru totdeauna.

Un singur rezultat era afişat, un şir de numere şi un indicator al localităţii, DPB – Departamentul de poliţie Baltimore. Din câte ştia el, Melisa nu fusese niciodată la Baltimore, nu avea rude acolo: dar dacă se gândea mai bine, erau multe lucruri pe care nu le ştia despre ea, ca de exemplu pe unde fusese în ultimii opt ani.

Oare acela era sfârşitul drumului? Sfârşitul speranţei?

Brusc, în cameră părea prea cald şi sudoarea i se prelingea pe spate. A dat clic pe acel unic rezultat şi şi-a ţinut respiraţia când s-a deschis o nouă fereastră. A scanat cu ochii textul dens, spicuind informaţii din raportul poliţiei, prea agitat ca să poată desluşi mai mult decât fragmente:

...Data decesului: 12 august 2011.

Era moartă de peste un an.

...Treizeci şi şase de ani...

Vârsta corespundea.

...Rană provocată de glonte... persoană de culoare de sex feminin...

De culoare?

Melisa nu era de culoare, avea pielea măslinie, da, dar nu de culoare. Părea mai degrabă italiancă decât africancă. Dar unii poliţişti erau destul de încuiaţi când venea vorba de chestiunile astea, oricine nu era alb era în mod automat de culoare – putea totuşi să fie ea. În partea de jos a dosarului erau şi alte numere de dosare, fiecare cu o dată diferită, mergând până la zece ani înainte de data morţii. Acea persoană avea cazier, ceea ce nu prea suna a Melisa lui.

Privirea i s-a aprins la vederea unui fişier PDF ataşat în partea de jos a documentului, iar degetul său a apăsat pe el înainte ca mintea să aibă timp să reconsidere acţiunea. O nouă fereastră s-a deschis, conţinând trei seturi de fotografii ale feţei şi o fotografie cu capul şi umerii unei femei cu ochii închişi, întinsă pe o masă de autopsie. În ciuda imaginii sumbre şi tragice, Shepherd aproape că a plâns de uşurare.

Oricine era acea Melisa, nu era a lui.

A privit iconiţa clepsidră învârtindu-se, în timp ce algoritmi sofisticaţi continuau căutarea.

„N-o găsi aici printre morţi”, s-a gândit el, „nu pe Melisa mea.”

Dar s-a auzit din nou un sunet care a spart rugăciunea lui tăcută, şi chiar atunci Franklin a intrat în cameră cu două căni de cafea.

52.

— Să dea naiba dacă reverendul nu s-a mişcat repede! a spus Franklin, vărsând din cafea pe masa cu blat de metal în graba de a lăsa cănile jos.

Shepherd de-abia îl asculta, degetele lui lucrând cu repeziciune şi inima bătându-i nebuneşte în timp ce închidea toate ferestrele de pe ecran. Cu Franklin în cameră, nu mai era timp să verifice noul rezultat al căutării.

— Cooper ne-a filmat interogatoriul şi l-a trimis la CNN. Se pare că întreaga lume tocmai ce ne-a văzut confirmând atacurile de la Hubble şi James Webb.

Shepherd a ridicat privirea, cu mintea alergând deja la consecinţe, întrebându-se ce va însemna asta pentru anchetă şi pentru ei. Era de rău. Rău de-adevăratelea. Din cauza acelei greşeli aveau să fie fără îndoială îndepărtaţi din investigaţie, ceea ce însemna că era pe punctul să piardă accesul pe care doar ce începuse să îl exploateze – puntea lui de legătură cu Melissa. Şarpele ăla de reverend stricase tot. Probabil că sunase la televiziune în secunda în care ei ieşiseră din studio.

A băgat mâna în buzunar, a scos brelocul pe care Franklin i-l aruncase lui Cooper în studio şi şi-a dat seama că interogatoriul nu va rula doar pe canalele de ştiri. A deschis o fereastră nouă şi a copiat adresa web înscrisă pe breloc.

Prima pagină a site-ului era construită la fel de profesionist ca omul pe care trebuia să îl promoveze. Shepherd a găsit o secţiune pentru media şi a dat clic pe o

adresă către o înregistrare a emisiunii.

Filmarea s-a încărcat rapid, iar Shepherd a strâns din dinţi când s-a văzut stând pe canapea lângă Franklin, ca nişte invitaţi la un talk-show. Videoclipul fusese montat ca să pară ca şi cum Cooper îi interoga *pe ei*. Era momentul în care îi luase prin surprindere cu ştirile de ultimă oră de pe Twitter în legătură cu Hubble şi explozia de la Marshall, vrând să ştie dacă poveştile sunt adevărate, şi apoi un prim-plan pe faţa lui Shepherd în momentul în care a spus „Da”. După aceea au urmat imagini din studio, cu Cooper.

„Acum aţi văzut cum agenţii guvernului au venit în această Casă a Domnului să încerce să mă reducă la tăcere şi să mă intimideze, pentru că ei ştiu că vorbele mele sunt adevărate. Ar prefera să rămâneţi orbi în întuneric, decât să vă deschideţi ochii către ceea ce vine. Căci aroganţa lor este aceea care a provocat aceste lucruri – turnurile pe care au încercat să le construiască sub forma acestor telescoape din spaţiu, pentru a se întinde şi a încerca să zărească Chipul Domnului, I-au stârnit Acestuia mânia. Iar ei se tem de judecata voastră şi de mânia voastră îndreptăţită dacă aţi afla acest adevăr. Dar în mine spiritul este puternic. Şi când au venit să-mi impună tăcerea, vocea Domnului a răsunat prin mine cu putere, aşa cum vă vorbesc vouă acum.

Deschideţi canalele de ştiri şi priviţi adevărul despre ce se întâmplă! Priviţi cum se cutremură lumea şi se pregăteşte pentru timpul în care Marea Carte a Apocalipsei ne spune că cei drepţi vor fi adunaţi, iar păcătoşii vor fi aruncaţi în abisul Iadului! Să nu aveţi nicio îndoială că timpul Judecăţii Sale este aproape, căci semnele sunt peste tot în jur!”

Telefonul lui Franklin a sunat, iar el a răspuns. Pe monitor, Cooper mergea din nou spre fereastră şi arăta înspre toate navele din port.

„Priviţi cum marile armate ale omului tremură în faţa

apropierii Sale, iar marile vase ale tuturor naţiilor se întorc în porturile lor, aşa cum a prezis Sfântul Ioan!”

— Mulţumesc, a spus Franklin, încheind conversaţia. Era Ellery. Au verificat casa lui Douglas şi, ce surpriză, n-au găsit nimic. Aşa că acum avem de căutat doi suspecţi.

Şi-a băut cafeaua, permiţându-şi un zâmbet când a lăsat cana jos.

— Se pare că Ellery are cea mai proastă zi din viaţa lui, mai nou toţi adepţii teoriei conspiraţiei din ţară se apropie de Marshall, convinşi că distrugerea telescoapelor Hubble şi Webb, împreună cu restul lucrurilor care se întâmplă, reprezintă primul pas dintr-un fel de invazie extraterestră.

Shepherd a luat cana cu cafea şi s-a uitat fix la reflexia lui în ea.

— Poate că au dreptate.

— Serios?

— De ce nu, mi se pare la fel de uşor de înghiţit ca ideea că doctorul Kinderman şi profesorul Douglas au făcut asta.

— Asta pentru că laşi sentimentele să-ţi întunece judecata. Nu poţi ignora dovezile.

— Bine, atunci hai să ne uităm puţin la dovezi, la toate, şi nu doar la ce s-a întâmplat la Marshall şi la Goddard. De ce se întorc toate vapoarele acasă, sau de ce ninge în Miami, sau de ce zboară păsările către locurile în care îşi fac cuiburi în alte anotimpuri? De ce atâţia oameni se urcă în maşini şi încep să conducă?

— Crezi că e vorba de extratereştri!?

— Bine, poate nu sunt extratereştri, dar este vorba de ceva extraterestru în sensul de bază al cuvântului – ceva din afara pământului. Ceva ce îi afectează pe toţi. Din nou, hai să rămânem la dovezi. Ştim cu siguranţă că ciclurile vieţii sunt influenţate de fenomenele cosmice, nu? Şi când spun asta nu mă refer la ascendent în Capricorn sau Leu retrograd sau alte prostii de genul ăsta, ci la păsările care migrează folosind câmpurile magnetice alte pământului

pentru a se ghida, sau la mareele legate direct de fazele lunii.

Franklin a încuviinţat din cap.

— Bine, am înţeles. Care crezi că ar putea fi cauza? Şi, te rog, nu-mi spune că extratereştrii!

— Păi, lucram deja la NASA atunci când am înţeles că informaţiile făcute publice sunt o parte minusculă din ceea ce se descoperă de fapt. Cei de la NASA sunt foarte orgolioşi în legătură cu poziţia lor în comunitatea ştiinţifică şi sunt foarte atenţi să menţină secret orice ar putea atrage articole cu titluri nepotrivite. Acum câţiva ani, când lucram acolo, Hubble a înregistrat urme ale unei imense dislocări de gravitaţie. Nu s-a raportat niciodată, fiindcă nimeni n-a putut să afle ce o cauzase, dar una dintre teorii era că ar fi fost creată de o planetă care se mişca pe o orbită neregulată de milenii şi care ar fi făcut-o să dispară pentru alte mii de ani înainte de a se întoarce să gonească fix prin sistemul nostru solar. Sunt multe înregistrări de evenimente asemănătoare în civilizaţiile antice, care sugerează că se poate ca oamenii să fi fost martori la astfel de treceri acum mii de ani. Ţinând cont că orbitele se intersectează şi că forţele gravitaţionale combinate atrag un număr impresionant de obiecte cereşti, n-ar fi exclusă o coliziune. Ar fi cataclismică, sfârşitul a tot, sfârşitul zilelor, exact aşa cum a scris Kinderman în jurnalul lui. Aşa că e posibil ca el şi profesorul Douglas să fi văzut cu adevărat ceva venind, ca de exemplu un meteorit sau această planetă imensă, despre care ne-au avertizat profeţii antici. Şi poate de-asta întreaga lume a înnebunit.

— Şi atunci de ce să nu faci asta public?

Shepherd a dat din cap.

— Nu ştiu.

A arătat spre Cooper, care predica încă în transmisiune live.

— Şi nu-mi pot da seama nici unde intră el în toată povestea asta.

— Poate că nici nu intră, a spus Franklin. Poate că toată povestea cu Turnul Babel, iadul şi damnaţiunea e doar o coincidenţă, un alt simptom a ceea ce se întâmplă, orice-o fi.

Franklin a tras aer în piept şi a răsuflat lung.

— În fine, timpul pentru mărturisiri. Acest... Ceea ce descrii tu, acest sentiment sau ce-o fi el care îi face pe oameni să se comporte ciudat... Îl simt şi eu.

— De când?

— De câteva luni, poate.

— Şi e din ce în ce mai puternic.

— Mda.

Shepherd a încuviinţat din cap.

— E ca atunci când eşti în întârziere. E aproape un sentiment de greaţă, pe jumătate fizic şi pe jumătate psihic, de parcă eşti în locul greşit şi trebuie să te afli în altă parte.

Franklin a dat din cap.

— Îl simţi şi tu.

— De câteva luni, şi devine din ce în ce mai puternic.

— Bine, hai să presupunem de exemplu că toată lumea simte acelaşi lucru, numai că Cooper ajunge la concluzia că totul e legat de iminenta Zi a Judecăţii de Apoi şi hotărăşte că e cel mai în măsură să încerce să facă ceva în legătură cu asta. Aşa că trimite cărţile poştale, poate şi scrisorile.

— De acord, şi totuşi nu înseamnă că asta i-a făcut literalmente pe Kinderman şi pe Douglas să ia ciocanul în mână şi să distrugă echipament spaţial în valoare de câteva miliarde de dolari.

Laptopul a sunat tare, atrăgând atenţia lui Franklin.

— Ce-i asta?

Shepherd a simţit cum i se taie picioarele şi era pe punctul să spună o minciună, când şi-a dat seama că alerta sunase diferit de cele de dinainte. Nu venise de la căutarea lui în BDPD, ci din fişierul-fantomă. L-a deschis şi a găsit o notiţă de la Smith.

Am reuşit să mai recuperez câteva fragmente de informaţie. Doi termeni apar de câteva ori: Göbekli Tepe şi Acasă. Să-mi spui dacă e jargon astronomic sau nu. Smith

— Ceva folositor? a întrebat Franklin.

— Poate.

Shepherd a scos telefonul şi a apelat un număr.

— Centrul de Control Hubble, s-a auzit la celălalt capăt.

— Merriweather, sunt Shepherd. Am mai găsit ceva. Göbekli Tepe îţi sună cunoscut?

— Cum se scrie pe litere?

Shepherd i-a spus.

— N-am auzit niciodată de el, de unde e?

— L-am găsit pe hardul doctorului Kinderman. Nu crezi c-ar putea fi ceva ce studia el?

— Mie nu mi-a spus niciodată nimic.

— Bine, mulţumesc.

— Îmi pare rău că nu te-am ajutat mai mult. Oh, apropo, după ce am vorbit ultima oară, am sunat un prieten de la Keck să-l întreb dacă a văzut ceva ciudat cu constelaţia Taurului. A spus că nu-i nimic pe-acolo care n-ar trebui să fie.

— Bine, merci, Merriweather.

— Oricând. Cum merge vânătoarea de oameni?

— Vânăm încă.

— Mult succes. Dacă pot să fac ceva, sunt toată săptămâna aici.

— Mulţumesc, a zis Shepherd şi a închis. Dacă ne luăm după omul nostru, nu e o stea sau ceva de genul ăsta.

A tastat repede „Göbekli Tepe” pe Google, fără să se aştepte la vreun rezultat. Dar a obţinut aproape două sute. Primul era un articol din Wikipedia.

Göbekli Tepe în turcă: [gǿbękli tęp□][2] („Dealul

Burtos” sau „Dealul Casei”[3]) este un sanctuar Neolitic ridicat pe o creastă muntoasă din sud-estul Anatoliei, în Turcia. Este cea mai veche structură religioasă cunoscută realizată vreodată de om şi de asemenea cel mai vechi observator astronomic, construit probabil de tribul protoreligios cunoscut sub numele de Mala [4] cu aprox. 11.000 de ani în urmă – datând astfel dinaintea mult mai faimosului său echivalent Britanic, Stonehenge, cu aproximativ 8 000 de ani.

— Să fiu al naibii, a spus Franklin, alt observator!

Situl conţine în jur de 20 de structuri rotunde care au fost îngropate cândva în secolul al VIII-lea Î.H. Până acum, au fost excavate patru dintre ele. Fiecare are un diametru între 10 şi 30 de metri (30 şi 100 de picioare) şi este construită din piloni masivi de calcar, dispuşi exact în forma anumitor constelaţii.

Shepherd a dat clic pe opţiunea imagini, şi a apărut un grup de fotografii. Majoritatea reprezentau un monolit de piatră uriaş, sub unul mai mic, formând inconfundabila formă a unei litere T alungite.

„T-ul.”

Shepherd a verificat notiţele din urmă, şi era acolo, pe prima listă CARBON pe care o găsiseră pe hard-ul lui Kinderman. S-a întors la căutarea Google şi a dat clic pe una dintre imagini, deschizând-o în format mare, astfel încât ceea ce era cioplit pe coloana principală să devină vizibil. Erau un şarpe, un scorpion, un taur pe laterală – semne ale constelaţiei –, însă inscripţia de mai jos i-a atras privirea lui Shepherd.

Pilonul principal, sau Piatra Casei, este cel mai

mare monolit şi este de asemenea singurul care nu corespunde unui stele existente.

„Acasă.”

Shepherd s-a uitat la ecran, privirea lui trecând cu repeziciune de la o fereastră deschisă la alta – Piatra Casei, Cooper predicând mut în transmisiunea în direct şi gesticulând spre flota de vapoare din port, ultimul mesaj al lui Smith, având cuvântul „acasă” subliniat.

— Acasă... a spus Shepherd. Tipul ăla care ne-a luat de pe aeroport a spus că toţi marinarii ziceau acelaşi lucru, că pur şi simplu trebuie să ajungă acasă. Aşa că dacă se întâmplă cu adevărat ceva extraordinar prin spaţiu, ceva decisiv, poate că asta au simţit şi doctorul Kinderman şi profesorul Douglas.

— Dar le-am verificat deja casele lui Kinderman şi lui Douglas.

— Oare chiar am făcut-o? Dacă spun „acasă”, ce-nseamnă pentru dumneavoastră cuvântul?

— Locul unde e familia mea, cred.

— Exact. Numai că Kinderman nu are familie, şi nici Douglas. Aşa că pentru ei „acasă” trebuie să însemne altceva. Probabil locul unde s-au născut... Cred că ştiu unde este profesorul Douglas! a exclamat el.

53.

Sergentul Beddoes bătea darabana pe volanul automobilului, cu degetele înmănuşate. Parcase în spatele unui panou de reclame, la marginea drumului principal spre oraş, aşteptând maşini care să depăşească limita de viteză, deşi nu credea că va apărea vreuna.

Zăpada luase pe toată lumea prin surprindere. Acolo, în munţi, ei erau obişnuiţi cu ea, dar nu aşa şi nu fără niciun avertisment. Căzuse atât de repede, încât el nu avusese timp să-şi pună lanţurile de iarnă la maşină, şi derapase deja de vreo două ori. Colac peste pupăză, lumea o luase razna peste noapte. Aproape că izbucnise o revoltă la un Wal-Mart de la marginea oraşului după ce oamenii intraseră în panică şi începuseră să cumpere tot ce se găsea în magazin. Fusese chemat să ajute la stingerea conflictului şi văzuse oameni pe care îi ştia de o viaţă bătându-se pentru nişte apă îmbuteliată şi nişte conserve. La un moment dat fusese nevoit chiar să scoată pistolul, dar măcar nu trebuise să-l folosească. Auzise şi poveşti despre adevărate revolte în câteva dintre oraşele mai mari, cu poliţişti deschizând focul asupra civililor şi legea şi ordinea date uitării în timp ce pompele de benzină rămâneau fără combustibil şi magazinele rămâneau fără mâncare pentru că autocamioanele nu mai circulau. Toate acestea îl făcuseră să se întrebe dacă reverendul Parkes avusese dreptate şi Ziua Judecăţii de Apoi bătea la uşă.

În ultimele luni reverendul nu mai predicase despre nimic altceva, spunându-le celor din mica şi devotata sa congregaţie cum un nou Turn Babel cauzase totul, iar demonii păşeau deja pe pământ cu chip de om, pentru a aduce haosul şi a instiga la păcate, care la timpul potrivit vor duce la damnarea sufletului şi revendicarea acestuia de către Satana. Le spusese să facă rezerve de mâncare, baterii şi apă – şi avusese dreptate. Cu el vorbise şi în taină, spunându-i despre armata secretă care se forma, soldaţi creştini veniţi din fiecare clasă socială, gata să se lupte cu forţele răului când acestea aveau să sosească.

— Cu toţii putem lupta pentru Domnul, spusese reverendul, fiecare dintre noi, în felul nostru neînsemnat.

Şi îi spusese lui Beddoes cum putea el să ajute: să se folosească de funcţia lui de ofiţer de poliţie pentru a urmări semnele şi a le raporta celor care aveau să le descifreze înţelesul. Beddoes încuviinţase din cap şi fusese de acord cu orice considerase de cuviinţă reverendul, deşi nu prea înţelesese cum ar fi putut fi de prea mare ajutor.

Beddoes a dus mâna la crucifixul pe care îl avea la gât, pe un lănţişor, împreună cu Sfântul Christopher pe care i-l dăruise mama lui atunci când devenise poliţist de patrulă. „Ca să te protejeze şi să te aducă teafăr acasă”, spusese. În ultimul timp se tot gândise la casa sa, deşi acasă nu mai era la fel, acum, că ea nu mai era. Biserica umplea într-o oarecare măsură golul lăsat de moartea ei, dar nu în întregime. Nimic nu ar fi putut face asta vreodată.

Ceva de pe bordul maşinii a scos un sunet. A ridicat privirea şi a văzut că receptorul LoJack[9] se activase, dar pe şosea nu se vedea nimic. În zonă exista o maşină furată, care după câte se pare se îndrepta spre nord. A dus mâna spre staţia radio pentru a comunica cu dispeceratul, dar s-a răzgândit. Şi-a scos mănuşa cu dinţii şi apoi a scotocit în buzunar după cartea de rugăciuni pe care reverendul i-o

[9] Dispozitiv bazat pe transmiţătoare şi receptoare radio, care ajută la localizarea vehiculelor furate.

dăduse să o ţină la el, drept armă în războiul ce va veni, şi a întors-o pe spate. Lângă un cod alfanumeric, se afla un număr de telefon mobil. L-a comparat cu cel de pe ecran şi a simţit cum i se usucă gura.

Erau identice.

Şi-a scos telefonul personal şi a format numărul scris pe cartea de rugăciuni.

„Demoni cu chip de om”, s-a gândit, în timp ce se realiza conexiunea.

54.

— Gata, am ieşit din emisie.

Reverendul Fulton Cooper şi-a făcut pentru câteva momente gestul final de rugăciune şi apoi a deschis ochii, şi-a lăsat mâinile pe lângă corp şi a zâmbit.

— A fost o emisiune bună, să ştiţi, a spus el, împărţind zâmbete în stânga şi în dreapta.

Luminile puternice de studio s-au stins şi a văzut în cealaltă parte a camerei faţa ca o lună palidă a domnişoarei Boerman, încadrată de tunsoarea şi gulerul sacoului sever. Stătea în dreptul uşii, privindu-l ţintă. Văzând că i-a captat atenţia, a dat din cap, apoi s-a întors şi s-a strecurat imediat afară.

— Luaţi o pauză, dar nu vă duceţi departe! a anunţat el în încăpere, îndreptându-se spre ieşire. Domnul are încă multe de făcut pentru noi. Intrăm din nou în direct într-o oră.

A ieşit şi a simţit aerul relativ rece de afară.

— Sunt în capelă, a spus domnişoara Boerman, cu cicatricea subţire încreţindu-se în timp ce vorbea.

Urma de mai devreme a mâinii lui nu mai era vizibilă. I-a dat un plic mic, plat. El l-a deschis şi i-a studiat conţinutul.

— Informaţiile astea sunt actuale? a întrebat el, punând biletul înapoi în plic şi băgându-l în sacou. Totul e pregătit?

— Are plinul făcut şi e gata de plecare.

— Dacă are cineva nevoie de mine, spune-le că sunt în mijlocul unei rugăciuni personale şi nu doresc să fiu deranjat.

A trecut pe lângă ea şi s-a îndreptat spre scări, iar pielea pantofilor lui italieneşti a trosnit mai întâi pe treptele de lemn şi apoi pe dalele de piatră, când a ajuns la subsol şi a trecut printr-o uşă grea, de lemn, boltită.

Capela fusese construită în vechea pivniţă, care avea bolţi de cărămidă şi uşi de piatră. Era mică, cu trei rânduri de bănci pe fiecare parte a unui culoar îngust care ducea către un pupitru; acesta se înălţa în faţa unui vitraliu mare, luminat artificial din spate, astfel încât lumina lui Dumnezeu să poată străluci mereu prin el. Ocazional, Cooper înregistra fragmente din emisiunea sa acolo jos, dar folosea capela şi pentru întruniri, fiindcă era un loc liniştit şi retras şi în spatele altarului mai exista o uşă – o cerinţă a departamentului de pompieri –, care le permitea vizitatorilor să intre în capelă fără ca altcineva din partea principală a clădirii să ştie că ei se află acolo.

Eli şi Carrie erau îngenuncheaţi în faţa altarului, cu spatele la el, cu capul plecat. Eli a sărit în sus când uşa s-a închis trântindu-se – încă mai lupta cu propriii demoni. Carrie a întins către el o mână blândă, liniştitoare, care, din informaţiile sigure ale lui Cooper, omorâse optsprezece oameni. I-a zărit profilul când s-a întors; nasul uşor cârn, care o făcea să pară mai tânără decât era de fapt şi îi făcea pe oameni să o subestimeze, la fel cum făceau şi cu el. Numai că în cazul ei, subestimarea le putea fi fatală.

— Lăudat fie Domnul fiindcă v-a ocrotit şi v-a adus înapoi în siguranţă! a spus Cooper, zâmbindu-le în timp ce se întorceau către el.

Le-a făcut semn către biroul cu aparatură tehnică montat în spatele încăperii, pe care îl foloseau când înregistrau acolo. A deschis monitorul şi a auzit târşâitul paşilor lui Eli apropiindu-se, dar nu şi pe ai lui Carrie. Era

singura persoană pe care o cunoştea care putea păşi pe scara principală a casei, veche de două sute de ani, fără să scoată un singur sunet.

Se uitau la o reluare a emisiunii de dimineaţă. După câteva minute, imaginea s-a oprit pe un fragment înregistrat, iar Cooper a arătat înspre cei doi bărbaţi în costum, stând faţă în faţă cu el, pe canapea.

— Ăştia sunt bărbaţii pe care i-aţi văzut acasă la Kinderman?

— Da, a confirmat Carrie.

— Au venit aici să-ntrebe tot felul de lucruri, dar au plecat cu mâna goală. Sper c-aţi fost atenţi când aţi ţinut sub observaţie casa bunului doctor?

— Nu ne-a văzut nimeni, a spus Eli, cu vocea lui fără inflexiuni, ca întotdeauna. Garantez.

— Bine. Asta e foarte bine.

Carrie şi Eli au schimbat o privire.

— Am văzut ştirile despre telescoape, a spus ea. Ne cam gândeam, acum, că misiunea pe care ne-ai pregătit-o s-a terminat şi telescoapele nu mai...

— Vrem să ne căsătorim, a spus Eli. Vrem să ne căsătoriţi dumneavoastră. Chiar acum.

Cooper s-a întors şi le-a zâmbit.

— Şi aşa o să şi fac, a spus. Aşa o să şi fac.

A trecut de ei, mergând înapoi către altar, înspre raza falsă de soare care trecea prin fereastră. S-a oprit în faţa pupitrului şi s-a uitat ţintă la cruce.

— Am străbătut un drum lung, noi trei, din iadul ăla din deşert, un drum lung, lung. Iar călătoria voastră e aproape încheiată. Dar nu s-a terminat încă.

— Dar turnurile au căzut, a spus Carrie, cu o voce slabă şi nesigură. Telescoapele...

Cooper s-a întors cu faţa spre ei.

— Poate c-au fost distruse, însă furia Domnului este încă evidentă pentru toţi, nu-i aşa? El este încă peste măsură de mâniat de îndrăzneala şi insulta celor care le-au

construit. Distrugerea lor a fost doar o parte din planul Lui. Creatorii ereziei trebuie să fie daţi ca exemplu! Fiindcă dacă eu distrug templul duşmanului meu, însă îngădui preotului să trăiască, nu se va ridica el să facă un templu nou? Misiunea sacră pe care v-am dat-o amândurora nu se va sfârşi până când cei care au conceput acest mare păcat vor fi siliţi să se căiască pentru acţiunile lor. Numai dacă îi dăm ca exemplu îi putem preveni pe alţii despre pericolele păcatului. Eu ştiu că voi doi vă iubiţi cu o dragoste pură şi puternică, şi n-aş dori să stau în calea a ceva atât de frumos. Dar Dumnezeu v-a trimis la mine cu un scop, asta e la fel de sigur cum e că El mi-a vorbit şi mi-a spus sarcina pe care ar vrea s-o îndepliniţi în numele Lui. Amintiţi-vă cum v-am găsit în deşert, distruşi de păcatele pe care fuseserăţi nevoiţi să le faceţi. Acum vreau să vă amintiţi ce v-am spus atunci, în spitalul militar din Irak, vreau să-mi repetaţi fragmentul din Sfânta Scriptură pe care vi l-am dat ca să vă amintească de cine sunteţi şi de scopul mai mare pe care îl aveţi de îndeplinit.

Carrie a răspuns cu vocea ei slabă:

— „Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea, şi, toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare.”

Cooper a încuviinţat din cap.

— *Epistola către Efeseni* a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 6, versetul 13. Şi acum vedeţi cum e pe cale să sosească acea zi a răului care a fost prezisă, şi acum e timpul să rămânem în picioare. Când Isus a fost ispitit în deşert, El a biruit tentaţia păstrându-şi mintea la chemarea Sa, la misiunea Sa pe pământ, şi spunând „Piei, Satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-I slujeşti”[10].

A întins mâinile şi le-a cuprins pe-ale lor într-ale lui.

— „Lui singur să-I slujeşti.” Credeţi-mă că nimic nu mi-ar plăcea mai mult, nimic n-ar fi mai frumos în această

[10] *Evanghelia după Matei*, 4:10.

lume decât să vă unesc pe voi doi, războinicii lui Dumnezeu, prin binecuvântata legătură a căsătoriei, a zis reverendul, apoi le-a dat drumul la mâini şi a făcut un pas în spate. Dar lucrarea Sa nu s-a terminat încă. Şi doar atunci când va fi încheiată vom fi liberi să ne urmăm propriile dorinţe.

A scos din buzunarul sacoului plicul pe care i-l dăduse domnişoara Boerman.

— Dar să nu uitaţi niciodată că nu sunteţi singuri în slujba Domnului. Din informaţiile astea veţi vedea că mai sunt încă mulţi alţii care duc aceeaşi luptă dreaptă, mulţi alţii din aceeaşi frăţie care caută să-I împlinească voia. Noi putem ajunge departe, fiindcă El vede totul.

Carrie a deschis plicul. Înăuntru se afla o coală tipărită, cu o secţiune de hartă, având în mijloc un oraş numit Cherokee. Pe ea erau de asemenea imprimate o oră, un cod alfanumeric, o busolă indicând punctele cardinale şi o notiţă: „Distanţa aproximativă până la ţintă, patru mile.”

— Câţiva simpatizanţi ai cauzei noastre mi-au făcut favoarea de a instala dispozitive LoJack pe maşina doctorului

Kinderman şi a profesorului Douglas. Mi-am imaginat că ar fi folositor să ştim unde sunt în caz că reuşesc să ne scape. Maşina doctorului Kinderman este de ieri-dimineaţă în parcarea Aeroportului Internaţional Dulles. Cred că putem deduce că nu se mai află în ţară, însă avem alte persoane care încearcă să-i afle destinaţia. Iar semnalul de pe maşina profesorului Douglas a fost reperat de către un poliţist în districtul Swain din Carolina de Nord, cam cu vreo jumătate de oră în urmă.

A arătat înspre foaia de hârtie.

— Asta vă dă o oarecare idee despre locul unde se află. E cam la cinci ore cu maşina de aici, dacă drumurile sunt bune, aşa că probabil azi o să vă ia mai mult, cu vremea asta. Dacă porniţi acum, ar trebui să ajungeţi la destinaţie înainte de căderea serii.

A închis ochii şi s-a uitat în sus, cu o mână pe inimă,

cealaltă fiind ridicată în faţa lui ca o binecuvântare.

— Mă rog Ţie, Doamne, păzeşte-i pe aceşti servitori ai tăi pe calea cea dreaptă pentru ca ei să-Ţi împlinească lucrarea, şi cheamă-i pe aceşti necuraţi păcătoşi către schimbare şi dreaptă căinţă pentru ca sufletul lor să se elibereze în sfârşit de povara pe care le-ai dat-o, Amin.

A deschis ochii şi le-a zâmbit, ca şi cum tocmai se petrecuse ceva minunat.

— Ar trebui să porniţi. Ziua e pe sfârşite. Dacă plecaţi tot pe unde aţi intrat, domnişoara Boerman o să vă dea tot ce aveţi nevoie. O să avem informaţii mai precise până ajungeţi la Cherokee. Ţineţi minte, trebuie să transmitem un mesaj tuturor acelora care ar îndrăzni să privească chipul Domnului! Contez pe voi să transmitem acest mesaj clar şi puternic. Iar dacă în timpul acestei misiuni sfinte cineva încearcă să vă oprească, oricine ar fi, fie ei civili sau oameni ai legii, aceştia trebuie şi ei sacrificaţi în numele ţelului suprem.

55.

Shepherd a ieşit val-vârtej din camera de interogatoriu şi a traversat biroul aproape gol, Franklin urmându-l îndeaproape.

— Era în timpul vacanţei de vară, la sfârşitul primului meu an de masterat, a spus Shepherd, băgând din mers laptopul în geantă. Lucram ca asistent la analizarea datelor în laborator la Marshall şi catalogam toate informaţiile noi pe care ni le transmitea Hubble. Proiectul James Webb doar ce primise undă verde, iar profesorul Douglas fusese numit responsabil, deşi nu îşi formase încă echipa. Era foarte cald în acel an, şi tot restul lumii părea să fie în vacanţă. Singurii care mai lucrau ceva eram eu şi alţi câţiva studenţi de la cercetare.

Au ieşit către scările principale împingând un set de uşi duble şi au început să coboare către zona de recepţie.

— Într-o vineri, la câteva săptămâni de la sosirea noastră acolo, profesorul Douglas a băgat capul pe uşă şi ne-a spus să ne întoarcem la cămin şi să ne facem bagajele pentru o excursie de o zi. Habar n-aveam ce plănuise, dar el era şeful, aşa că am făcut cum ni s-a spus. Ne-a luat în Jeep-ul lui vechi şi ne-am îndreptat spre est. Am crezut că ne ducea la una dintre celelalte zone de lansare, dar am trecut de ele şi am mers în continuare. Spunea că e bine să te întorci la origini din când în când, să-ţi aminteşti despre

ce este vorba de fapt, şi asta era ceea ce urma să facem: fără tehnologie, fără calculatoare, doar un simplu telescop reflector, câteva beri şi un cer senin. După-amiaza târziu, ne-am pomenit îndreptându-ne către Smoky Mountains, chiar la nord de Cherokee, în Carolina de Nord. Avea o cabană de lemn acolo sus, pe coama muntelui. Părea desprinsă dintr-un western: trei camere, un godin, iar apa proaspătă trebuia scoasă cu pompa din fântână. Avea chiar şi o verandă cu un balansoar. Părea un loc în care lumea modernă nu ajunsese. Şi pentru că se afla la mile întregi depărtare de orice aşezare, noaptea s-a întunecat atât de tare, încât tot cerul s-a aprins. Acolo puteai să vezi cu ochiul liber mai multe stele decât cu un telescop bun într-un oraş scăldat în lumină. Avea un telescop montat lângă cabană, într-un adăpost de vânătoare construit pe o culme stâncoasă, şi am petrecut acolo două zile, descoperind planete, privind stelele, vorbind despre Galileo şi Copernic şi Kepler, de unde venea totul şi încotro credeam că se îndreaptă. Încă de atunci era foarte entuziasmat de proiectul James Webb. Vorbea despre cum avea să privească drept la marginea universului, tocmai spre începuturile timpului.

Au ajuns la capătul scărilor, iar sergentul de la birou a ridicat privirea obosit.

— Avem nevoie de o maşină, a spus Franklin.

— Sigur, nicio problemă, a replicat morsa, ridicând molcom telefonul şi apăsând pe un buton. Sper că şederea dumneavoastră aici a fost una plăcută. Vă rog să-mi spuneţi dacă aţi folosit ceva din minibar. O să vă anunţ când vă soseşte taxiul.

— Nu mă refer la un taxi. Avem nevoie să împrumutăm o maşină. Una care să reziste la vremea de afară.

Shepherd s-a încruntat.

— De ce avem nevoie de o maşină? Adică, deşi urăsc să spun asta, n-ar fi mai rapid să luăm avionul?

— Mă-ndoiesc că va decola vreun avion pe vremea

asta, a spus Franklin, arătând spre stratul gros de zăpadă de afară. Poate avem noroc şi reuşim să ajungem la Charlotte, dacă nu cumva au o vreme şi mai rea acolo. Dar tot ne-ar mai rămâne încă vreo trei, patru ore de condus, aproape numai pe drumuri de munte. E cam la vreo cinci ore de-aici, dar asta pe drumuri drepte şi netede ca-n palmă. Crede-mă, ştiu zona asta destul de bine. E mai bine cu maşina.

De la biroul principal, Franklin l-a îndrumat pe Shepherd către şirul de scaune aflate de-a lungul peretelui.

— Spune-mi de ce crezi că profesorul Douglas e acolo.

— Era ceva special în legătură cu locul ăla. Profesorul avea un trecut acolo, un trecut adevărat, altfel de ce ar mai fi condus atâta drum când avea destui munţi mult mai aproape de Huntsville? Avea înrămate multe fotografii cu tot felul de persoane, unele foarte vechi, inclusiv una cu el pe când era copil, stând pe verandă şi cu ochii mijiţi din cauza soarelui, ţinând un avion deasupra capului. Cred că avea vreo cinci sau şase ani, dar puteai deja să vezi în el bărbatul care avea să devină.

Franklin s-a întors către sergentul de la birou, care ignora acum cu hotărâre sunetul constant al telefonului.

— Ce se mai aude cu maşina aia? a strigat Franklin.

Sergentul i-a privit pe deasupra ochelarilor de citit.

— Chiar acum lustruim cu ceară un Caddy pentru voi.

Franklin s-a întors din nou spre Shepherd.

— Amuzant tip. Ar trebui să apară la Comedy Central.

Shepherd a aruncat o privire la viscolul alb de afară.

— Dar traficul e deja infernal, l-am văzut când veneam încoace.

— Exact. L-am văzut când intram în oraş. Drumurile care ies din el o să fie destul de libere. Aşa că atâta timp cât facem rost de o maşină decentă, să conducem o să fie cea mai bună opţiune pe care o avem. Ai încredere-n mine!

Shepherd a încuviinţat din cap, dar pentru prima dată nu era chiar sigur că are dreptate.

56.

Liv a stat în bucătărie, mâncând fructele uscate şi biscuiţii săraţi pe care îi găsise într-unul dintre dulapuri. Kyle a tras un scaun de sub o masă de oţel inoxidabil şi s-a aşezat obosit faţă în faţă cu ea.

— Ar trebui să bei de-aici, a spus el, scoţând o sticlă de apă dintr-o cutie frigorifică de pe podea. S-ar putea să aibă un gust puţin ciudat pentru că are săruri de rehidratare în ea.

A turnat jumătate de sticlă într-un pahar şi l-a împins spre ea.

— Am şi pentru prietenii tăi. Nu-ţi face griji, e curată! De fapt, toată apa e curată. Am făcut teste din oră în oră, şi apa subterană e din nou pură. Cred că presiunea a înlăturat impurităţile, dar o să o verific în continuare. Haide, bea!

Liv s-a forţat să nu o bea pe toată dintr-o înghiţitură şi a savurat gustul sărat care îi rămăsese pe limbă.

— Deci spune-mi cum aţi ajuns aici, a zis ea, în timp ce Kyle a turnat restul apei în alt pahar.

— Lucram cu toţii în sud, în provincia Dhi Qar, în cadrul unui proiect derulat de o fundaţie internaţională.

— Ortus, a spus Liv.

— Aşa e. Cum de-ai...

— Am recunoscut logoul de pe aripa jeepului vostru. Îl cunosc pe unul dintre cei care conduc organizaţia, pe Gabriel Mann.

Kyle a zâmbit într-un fel care sugera că îl cunoştea şi îl plăcea de asemenea.

— Îl ştii pe Gabriel?

Ea a încuviinţat din cap.

— A, e un tip de treabă. Când am pornit proiectul aici, a venit şi ne-a ajutat mult. Am auzit că a avut ceva probleme cu legea.

— A avut. Are.

— Păi, sper că e bine.

— Şi eu... Spuneai că lucraţi în sud.

— Da, în sud-estul extrem, în cealaltă parte de Bagdad, în mlaştinile din Mesopotamia, sau ce a mai rămas din ele. Oamenii de acolo au fost persecutaţi destul de tare de Saddam şi acoliţii lui după ce s-au revoltat împotriva lui în '91. Ca parte din sistemul său de pedeapsă, a construit canale imense pentru a redirecţiona râurile Tigru şi Eufrat în afara mlaştinilor şi a disloca astfel triburile. Şi a reuşit destul de bine. Au mai rămas doar vreo zece la sută din locuitori. Apoi a venit războiul. Imediat ce Saddam a început să dea semne de înfrângere, localnicii au făcut găuri în baraje şi diguri pentru ca apa să curgă din nou. Noi am fost solicitaţi pentru a monitoriza calitatea apei şi a ne asigura că pe terenurile mlăştinoase va creşte din nou trestia. Eram şaisprezece.

— Ce s-a-ntâmplat cu ceilalţi?

— Au plecat, a zis, luând o înghiţitură de apă şi apoi aşezând cu grijă paharul pe masă. Lucram împreună de şase luni. Era o muncă plăcută. Localnicii reveneau, trestia creştea, se întorcea şi o parte din faună. Înainte să intervină Saddam, mlaştinile fuseseră un punct important de escală pentru păsările migratoare. În fiecare zi, reveneau tot mai mult la viaţă. Şi apoi brusc ne-a fugit pământul de sub picioare. Era ceva legat de ce i se întâmplase lui Gabriel. Sediul nostru este la Ruina, iar el a fost arestat sub suspiciunea de terorism sau ceva de felul ăsta, fiind acuzat că a încercat să arunce în aer Citadela

folosind resursele Ortus. Consecinţa a fost că toate conturile bancare ale organizaţiei au fost îngheţate până când se investigau acuzaţiile aduse împotriva lui. Ceea ce a însemnat că nu am mai putut plăti pentru nimic şi nici noi nu am mai fost plătiţi.

Am continuat cât de mult am putut, sperând că aveau să dezgheţe conturile, dar curând au început să ni se termine rezervele de hrană şi combustibil, aşa că am strâns tabăra şi ne-am îndreptat spre graniţă.

A început să amestece apa în pahar, uitându-se fix la ea, adâncit în gânduri.

— Şi cum aţi ajuns aici? V-aţi rătăcit?

— Nu, nimic de felul ăsta.

A continuat să privească ţintă paharul, de parcă răspunsul era undeva în el.

— Încă nu sunt sută la sută sigur ce s-a întâmplat. Călătoream spre nord, spre graniţa cu Turcia, într-un convoi de patru vehicule, singura modalitate de a călători în siguranţă pe drumurile astea. Merseserăm destul de bine, dacă luăm în considerare toate barajele rutiere pe care le întâlniserăm pe Autostrada 8, ajunseserăm până la Al-Hillah şi ne pregăteam să continuăm călătoria până la Bagdad, când am avut sentimentul că ne îndreptăm în direcţia greşită. Nu prea pot să explic. Era ca şi cum aş fi ştiut că hărţile şi GPS-ul se înşală. Nu eram singurul, au simţit-o şi Eric, şi Mike. Restul băieţilor au crezut c-am luat-o razna. Ne-au spus să tăcem din gură şi să conducem în continuare, dar nu puteam să facem asta, niciunul dintre noi. Era un sentiment atât de puternic! Eu unul mă simţeam de parcă aveam înăuntru un nucleu de metal atras puternic de un magnet.

A ridicat privirea şi a zâmbit.

— Mereu am fost un fel de nomad, n-am rămas niciodată prea mult într-un loc. Indiferent de locul în care ajungeam şi de cât de bine mă simţeam, mereu venea o dimineaţă în care mă trezeam cu o dorinţă copleşitoare de

a fi în altă parte. Şi acum era la fel, numai că în loc să vreau să plec spre necunoscut mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors undeva. Ca şi cum aş fi ajuns acasă. Era ca şi cum... În ultimele şase luni, am privit păsările: flamingo, pelicanii, ciorile grive, lişiţele. Unele dintre ele fac înconjurul pământului pe jumătate, zboară în nord până la Cercul polar arctic şi înspre sud până în Africa şi India pentru a ajunge în acelaşi loc în care au ieşit din ou. Fac asta de mii de ani, sute de mii, probabil, şi încă nu ştim exact cum reuşesc. Este pur şi simplu un instinct înăuntrul lor, o dorinţă naturală. Şi apoi acum câţiva ani mlaştinile au dispărut, vreau să spun că nu mai era nimic acolo în afară de pământ crăpat, şi o barcă ciudată, abandonată. Dar cum a revenit apa, ele au ştiut. Cumva, au ştiut că trebuie să se afle acolo. Aşa am simţit şi eu. Am simţit o atracţie atât de puternică într-aici, deşi nu ştiam nici ce e de fapt acest aici şi nici unde se află exact. N-am mai fost în viaţa mea aici, dar mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors acasă. Explică tu asta.

Liv a dat din cap.

— Nu pot, a spus ea. Dar şi eu am simţit ceva asemănător.

În spatele ei, uşa s-a deschis şi ea a zâmbit văzându-l în cadrul ei pe Tariq, arătând mult mai bine decât în ultimul timp. Dar zâmbetul i-a pierit repede când a văzut îngrijorarea de pe chipul lui.

— Ce este? a întrebat ea.

— Ar fi mai bine să vii să vezi cu ochii tăi.

57.

De cum a ieşit din clădirea principală, Liv a văzut de ce o chemase Tariq. O coloană groasă de praf se ridica spre cer, la răsărit, prevestind noi sosiri.

— Soldaţi! a strigat o voce din turnul de pază.

— Câţi? a întrebat Tariq.

— Greu de zis. Au o maşină de luptă şi un autocamion. Autocamionul ar putea fi gol sau ar putea să aibă douăzeci de oameni înăuntru.

Tariq a privit dincolo de gardul care împrejmuia perimetrul, acolo de unde un grup de muncitori se îndreptau grăbiţi spre complex. A aşteptat până când a intrat şi ultimul dintre cei care săpau morminte şi apoi a strigat:

— Închideţi poarta şi înarmaţi-vă!

— Nu, a spus Liv. Am mai trecut prin asta. Nu putem să-i întâmpinăm pe toţi cei care vin aici cu suspiciune şi arme încărcate.

— Ultima dată am făcut ca tine. Mai întâi discutăm, apoi îi lăsăm înăuntru. Nu pot să risc din nou vieţile tuturor, a răspuns Tariq şi a plecat înainte ca ea să aibă timp să îl contrazică.

Maşina de luptă şi autocamionul s-au oprit la vreo cincizeci de metri de poartă şi au stat acolo un timp, cu motorul pornit, înconjuraţi de un nor de praf.

— Americani, a spus Tariq, citind însemnele de pe

aripile vehiculelor.

Liv stătea în apropierea porţii, pregătită să îi întâmpine.

— Ce fac? a întrebat ea.

— Sunt prudenţi, a răspuns Tariq, fără să-şi ia ochii de la primul vehicul.

— E de înţeles, nu? a spus ea şi a ridicat privirea către arma de calibrul 50 din turnul de pază, în spatele căreia se afla un bărbat sigur pe el şi pregătit.

A observat cum mâna lui Tariq se strânge pe mânerul armei AK47 pe care o avea prinsă de spate şi pentru un moment s-a întrebat dacă nu cumva el tânjeşte după o luptă. Asta e problema când laşi bărbaţii să negocieze. Mai devreme sau mai târziu hormonii lor preiau controlul şi totul sfârşeşte într-o luptă.

— Hei! a strigat ea către maşina de luptă. Aici!

Le-a făcut cu mâna pe deasupra capului şi a început să sară pentru a le atrage atenţia.

— Ce faci?

Tariq o pive a de parcă era nebună.

— Ai spus că ar trebui să vorbim mai întâi, aşa că vorbesc. Hei! Sunt americancă! a ţipat şi şi-a tras keffiyeh*-ul de la gât şi a început să-l fluture. SUA! Bună ziua!*

— Poţi să te opreşti acum, a spus Tariq. Cred că te-au auzit.

Maşina de luptă a început să se deplaseze încet pe urmele care duceau la poartă. Era imposibil să vezi cine e înăuntru din cauza soarelui care se reflecta în parbriz, o lumină puternică care lucea în timp ce roţile dure alunecau pe pământul aspru.

— Poţi să-mi faci o favoare? i-a spus Liv lui Tariq, cu un zâmbet imobil în colţul gurii. Ia-ţi mâna de pe bareta carabinei!

Tariq a ascultat-o fără prea multă tragere de inimă, chiar când maşina de luptă s-a oprit brusc la vreo trei metri

de ei. Uşa s-a deschis şi din ea a coborât un caporal înalt şi zvelt. Liv l-a simţit pe Tariq crispându-se lângă ea când a văzut arma M-4 pe care o avea soldatul în mâini. Avea ochii acoperiţi de ochelarii Oakley standard, pe care păreau să îi prefere majoritatea soldaţilor Stătea lângă maşină, fără să spună un cuvânt. După înclinarea uşoară a capului, Liv şi-a dat seama că cerceta cu privirea turnul de pază şi tunul de calibrul 50 care urmărise maşina de luptă tot drumul până acolo.

— Salut, a spus Liv zâmbind, deşi era încordată. Eu sunt Liv Adamsen. Sunt americancă. Tu cine eşti?

Bărbatul a arătat spre ecusonul de pe uniforma de camuflaj. Liv a mijit ochii din cauza luminii orbitoare care se reflecta din parbrizul maşinii de luptă şi a citit numele.

— Williamson. Ai şi un prenume?

El a încuviinţat din cap. Zâmbetul începea deja să îi amorţească.

— Mi-l spui şi mie?

Soldatul a ignorat întrebarea, privind dincolo de ea, direct spre izvorul de apă care ţâşnea din sonda aflată în mijlocul complexului.

— Ce e locul ăsta?

Vocea lui era blândă, aproape copilărească şi total nepotrivită cu rigiditatea posturii.

— E...

Liv s-a oprit, dându-şi seama că nu are pregătit un cuvânt ca să-l descrie.

— E frumos, a şoptit soldatul, cuprinzând cu privirea dârele râurilor care unduiau prin praf, în depărtare.

În spatele lui, motorul camionului a tăcut. S-a balansat pe arcuri şi alţi bărbaţi au apărut, sărind unul după altul pe pământ, şase în total, purtând cu toţii uniformele de camuflaj de culoarea cafelei ale armatei Statelor Unite. Liv şi-a amintit de comitetul de primire pe care ea şi Gabriel îl întâlniseră când traversau graniţa din Turcia – părea totul din altă viaţă. Alţi trei oameni în uniformă au coborât din

maşina de luptă. Şi, deşi purtau uniforme şi erau înarmaţi, nu era nimic ostil la ei. Păreau doar un grup de băieţi prudenţi care îşi croiesc drum spre o petrecere la care nu sunt siguri că au fost invitaţi. Probabil că asta simţise şi Tariq, fiindcă a ridicat mâna şi i-a făcut semn bărbatului din turnul de pază, iar acesta s-a dat în spate, ridicând tunul de calibrul 50.

— De unde sunteţi?

Caporalul cu voce blândă şi-a dat jos ochelarii şi s-a uitat cu ochii mijiţi la Liv – ochii lui erau de un albastru pal şi păreau că s-ar fi potrivit mai bine sub o şapcă decolorată, privind atent un câmp de grâu.

— Eu sunt din New Jersey, a zis ea. Tu?

El a ridicat din umeri.

— Sunt de peste tot, cred. Originar din Illinois, dar nu i-aş spune tocmai „acasă".

S-a uitat din nou la apa care ţâşnea cu putere din pământ, ca un copil care se uită la un foc de artificii. Apoi a zâmbit.

— Aţi simţit şi voi?

Liv s-a încruntat.

— Ce?

— Ceva care vă trăgea spre locul ăsta. Noi am simţit-o cu toţii. Ne-am oferit toţi să rămânem aici când au venit ordinele de îmbarcare – restul au fugit mâncând pământul, tânjeau după casă de săptămâni întregi, n-am mai văzut aşa dor de casă. Dar dintre noi niciunul n-are o casă adevărată la care să se întoarcă...

A încleştat pumnul şi s-a bătut în piept, deasupra inimii.

— Dar apoi am simţit o chemare să venim aici. Aşa că am venit.

Liv a ridicat privirea spre Tariq.

— De ce nu intraţi, a spus ea.

Tariq a aruncat o privire spre ea şi apoi spre şirul de soldaţi.

— Câţi sunteţi?

Caporalul a ridicat din umeri.

— Doar ce vedeţi aici.

— Maşinile rămân dincolo de gard, a spus Tariq, şi trebuie să predaţi armele. O să le ţinem încuiate în depozitul de armament, a zis şi a arătat spre cel mai apropiat turn de pază. Dacă vreţi să plecaţi, puteţi să le luaţi fără discuţie înapoi, dar nimeni nu se plimbă pe-aici cu arma în mâna, s-a-nţeles?

Pentru câteva momente, caporalul s-a uitat fix la Tariq. Să îi ceri unui soldat să predea arma e ca şi cum i-ai cere să capituleze.

— Şi cum de tu-ţi păstrezi AK-ul?

— Nu-l păstrez, a răspuns Tariq. Voi încuiaţi armele voastre, le încui şi eu pe ale mele. Toată lumea la fel.

— Dar cine primeşte cheia?

Tariq a arătat spre Liv.

— Ea o primeşte.

Caporalul a zâmbit.

— Păi în cazul ăsta, înţelegerea cade. Din experienţa mea, nu trebuie să ai niciodată încredere într-o fată din Jersey şi să-i laşi ceva de valoare.

A izbucnit într-un hohot de râs, iar Liv a zărit din nou băiatul din el.

— Era doar o glumă.

Din câteva mişcări bine exersate şi-a asigurat arma M-4 şi i-a întins-o lui Tariq.

— Hei, nicio problemă! Casa ta, regulile tale, dar s-ar putea să te răzgândeşti după ce o să vezi ce e în camion.

S-a întors către el, în timp ce unul dintre soldaţi a ridicat copertina de pânză: camionul era plin de cutii şi lăzi cu mâncare.

— Am primit provizii noi chiar când trupele se retrăgeau. Sunt acolo raţii militare şi destulă hrană pentru a hrăni un batalion întreg timp de vreo lună. Ne-am gândit s-o luăm cu noi, ţinând cont că nu aveam nici cea mai mică

idee încotro ne îndreptăm. Singurul lucru care ne cam lipseşte e apa, dar văd că voi sunteţi asiguraţi din punctul ăsta de vedere.

Tariq a încuviinţat din cap.

— Bine, a spus el. Puteţi să aduceţi camionul înăuntru, dar maşina de luptă rămâne afară.

Poarta s-a deschis pentru a-i primi pe nou-veniţi. S-au aliniat în linişte, predându-i armele lui Tariq de parcă şi-ar fi lăsat hainele la garderoba unui club de noapte, iar Liv i-a urmărit îndeaproape, măsurându-i cu privirea. Erau infanterişti, bărbaţi care cel mai adesea se înrolaseră ca să scape de puşcărie şi de groaznica plictiseală a unei vieţi care bate pasul pe loc, fără loc de muncă şi fără perspective în viitor. Acasă, se adunau în găşti şi căutau să-şi creeze familiile pe care nu le avuseseră niciodată. În armată, făceau cam acelaşi lucru. Erau nomazi, fără un cămin, exact ca băieţii din Ortus. Exact ca şi ea.

— Unde aţi fost staţionaţi?

— La est de Bagdad, a spus Williamson, cu ochii la apă.

Liv a dat din cap şi a mers la Tariq, care verifica arme şi le asigura.

— Se răspândeşte, a spus ea.

— Ce anume?

— Atracţia către locul ăsta. Se răspândeşte. Băieţii de la Ortus au simţit-o ieri la Al-Hillah, băieţii ăştia au simţit-o astăzi în Bagdad. Ar trebui să ne pregătim pentru mai mulţi, a zis ea. Mult mai mulţi.

58.

Când Shepherd şi Franklin au virat spre nord-vest pe autostrada I-26, ningea des şi se lăsase o ceaţă uşoară. Era trecut de amiază. Traficul era compact înspre Charleston, străzile arătau ca o parcare pe trei benzi, iar maşinile abia se mişcau înspre oraş. Benzile către ieşirea din oraş erau aproape pustii.

La volan era Franklin. Shepherd stătea în dreapta, analizând nişte hărţi pe care li le dăduse poliţistul rutier care le „împrumutase” maşina lui, un Dodge Durango, cu cam tot atâta bunăvoinţă ca cineva care şi-ar fi dăruit cardul de credit arătând spre un mall şi spunând: „N-ai decât să faci ce vrei.” În primele douăzeci de minute, singurul sunet care s-a auzit a fost huruitul roţilor groase pe asfalt, şi din când în când un fâsâit, atunci când Shepherd desfăcea pe rând hărţile şi le studia. Erau hărţi topografice ale regiunii de graniţă dintre Carolina de Sud şi Carolina de Nord, Smoky Mountains înălţându-se la vest. Degetele sale urmăreau fiecare cale şerpuitoare, căutând un drum pe care nu mersese decât o singură dată, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

— Ai găsit ce căutai? a întrebat Franklin, de la volan.

Shepherd a privit fix în albul din faţa lui, la drumul care cincizeci de metri mai departe dispărea în ceaţă – ţi se părea că te deplasezi, dar că te îndrepţi înspre nicăieri.

— E greu să-mi dau seama din hărţile astea, a răspuns

Shepherd. Cred că trebuie s-ajung acolo şi să văd ce pare cunoscut.

— N-o să vezi mare lucru dacă nu se ridică ceaţa. Iar zăpada o să facă să arate totul diferit.

Shepherd s-a întrebat dacă nu cumva totul era o pierdere de timp.

— Putem oricând să ne-ntoarcem şi să urmăm una dintre numeroasele piste care ne stau la dispoziţie, a spus el.

Franklin a chicotit.

— Da' ştiu că nu ţi-a luat prea mult să devii cinic! În mod normal e nevoie de câţiva ani de muncă de teren pentru a căli un agent nou.

Shepherd nu a răspuns. Se gândea întruna la fotografia femeii moarte şi se întreba cum s-ar fi simţit dacă Melisa lui ar fi fost întinsă în locul ei acolo. Aproape că simţea cum laptopul care stătea la picioarele lui îl atrăgea şi îl tachina cu informaţiile pe care le conţinea. Când permiţi ca un singur lucru să devină raţiunea vieţii tale, acesta este pericolul: te conduce, îţi oferă concentrare şi un ţel, dar poate de asemenea să te devieze dacă dispare. Melisa fusese lumina care îl ademenise din întuneric. A închis ochii: dintr-odată se afla înapoi în adăpostul pentru femei de lângă clădirea pe care tocmai o zugrăvise. Melisa îşi făcea treaba, ajuta o biată femeie să nască, deşi viitoarea mamă era ea însăşi aproape un copil. Femeia era chinezoaică, şi după ce copilul s-a născut în cele din urmă, Melisa i-a şoptit ceva:

— Le vezi?

Făcea deseori asta: îţi punea o întrebare care te făcea să îi pui şi tu una.

— Ce să văd?

— Firele. Chinezii cred că, atunci când se naşte un copil, ţâşnesc nişte fire roşii invizibile, care călătoresc până la toţi oamenii cu care nou-născuţii vor avea legături pe parcursul vieţii. Şi, indiferent de cât de tare s-ar încurca

firele astea atunci când ei cresc, ele nu se rup niciodată, aşa că până la urmă fiecare îşi va găsi drumul până la cei cu care a fost destinat să se întâlnească.

Shepherd îşi imagina acum acele fire legându-l de Melisa, şerpuind prin aer şi pulsând ca nişte vene.

— Ceea ce-ai spus mai devreme... s-a auzit vocea lui Franklin, joasă şi serioasă. Că ceva se-ndreaptă înspre Pământ, crezi că e posibil?

Shepherd a deschis ochii şi şi-a dat seama că probabil moţăise. Acum erau într-o zonă de câmpie, clădirile de orice fel erau foarte rare, iar singurele semne de viaţă erau câte o maşină din sens opus, care se îndrepta spre Charleston.

— Statistic vorbind, e posibil.

— Păi şi cum de nu l-au văzut şi celelalte telescoape?

— Hubble poate vedea mai departe decât orice altceva de pe Pământ.

— Bine, dar presupunând că e vorba de ceva atât de îndepărtat încât să nu poată fi zărit de Hubble, atunci ar dura milioane de ani să ajungă aici.

— Nu neapărat. Sunt multe elemente teoretice în spaţiu, lucruri care sfidează legile fizicii, pe care ni le putem imagina, dar pe care nu le-am putut găsi şi nici măsura. Unul dintre aceste elemente e cunoscut sub numele de „stea întunecată”. Are o masă imensă şi călătoreşte cu sau aproape cu viteza luminii. Dacă un asemenea corp s-ar îndrepta spre noi, atunci lumina ei ar depăşi-o doar cu puţin. N-am şti nimic dinainte, nu până când ar fi pe punctul să ne lovească pentru că ar ajunge în acelaşi timp cu lumina, de parcă ar fi apărut de nicăieri.

Franklin s-a uitat ţintă la drum.

— Bine, hai să ne imaginăm, de dragul discuţiei, că una dintre stelele astea întunecate se îndreaptă înspre noi... Asta ar explica toate lucrurile care se-ntâmplă, navele, soldaţii, civilii care se îndreaptă spre casă?

— E posibil. S-a observat efectul pe care Luna îl are

asupra mării, iar oamenii sunt şaizeci şi cinci la sută apă, în timp ce creierele noastre sunt formate din apă în procent de aproape şaptezeci şi cinci la sută, aşa că e de înţeles că luna trebuie să aibă şi asupra noastră un efect.

— Asta-i sigur. Dacă ai lucra în tura de noapte într-un spital sau într-o secţie de poliţie, ai vedea că e adevărat. Toată lumea o ia razna.

— Iar Luna nu e decât un corp mic. Imaginează-ţi ce efect ar avea o stea enormă asupra noastră, a tuturor. Suntem toţi legaţi unul de altul la nivel atomic – tu, eu, maşina, stelele –, suntem cu toţii făcuţi din aceeaşi materie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că elementele atomice de bază din care suntem formaţi eu şi cu tine sunt aceleaşi care ard în miezul stelelor, şi totul provine din acelaşi loc. Universul s-a născut cu aproximativ paisprezece miliarde de ani în urmă. Totul a început cu ceva numit „punct de singularitate”, mai mic decât o particulă subatomică, incredibil de dens şi de fierbinte. Absolut fiecare lucru care există acum în univers a ieşit din el în urma unei explozii şi a început să se răcească pe măsură ce s-a extins, formând protoni, neutroni şi electroni care, în timp, au devenit atomi şi apoi elemente. Primul element a fost hidrogenul. Aceste elemente au început apoi să fuzioneze în nişte nori imenşi care s-au comprimat lent, formând stele şi galaxii. După aceea, în interiorul stelelor şi al supernovelor, atunci când acestea au murit, au început să fie sintetizate elemente mai grele. Unul dintre acestea a fost carbonul, elementul component esenţial al tuturor formelor de viaţă organice. Iar acest proces este în desfăşurare în universul aflat încă în expansiune. Se nasc elemente. Sunt distruse elemente. Iar componentele acelor elemente moarte devin altceva. Nimic nu durează veşnic, însă de asemenea nimic nu dispare în totalitate. Ci pur şi simplu devine altceva.

În maşină s-a făcut tăcere. Afară, peisajul rural, alb şi

îngheţat, continua să alunece pe lângă ei. Autostrada interstatală era practic pustie acum. Din când în când o clădire sau un panou mai răsăreau din ceaţă, dar în majoritatea timpului ar fi putut crede că se învârt într-o rotiţă gigantică de hamster – mişcându-se permanent fără să ajungă nicăieri. Era o reprezentare fidelă a purgatoriului în care Shepherd simţea că se află, la jumătatea drumului între nimic şi ceva. Poate că lumea se sfârşise deja şi acesta era purgatoriul lui – să meargă prin ceaţă pentru totdeauna cu Franklin la volan, fără să afle vreodată ce se întâmplase sau dacă ar fi putut face ceva.

Apoi Franklin a pornit semnalizatoarele şi a virat de pe autostradă spre un drum de acces.

— Doar o mică scurtătură, a zis el. Avem nevoie de nişte benzină şi de ceva de mâncare. E un oraş pe-aici.

Shepherd s-a uitat pe hartă, urmărind linia drumului pe care tocmai ce intraseră până când aceasta s-a oprit la punctul unui oraş numit St Matthews.

— Puteam să facem plinul şi să ne luăm mâncare şi de pe autostradă. Aşa ne abatem de la drum.

Franklin a băgat mâna în buzunar şi a scos o ţigară. Privea drept în faţă, degetele lovind volanul, iar ţigara atârnând neaprinsă în colţul gurii.

— Îmi pare rău, a spus el.

Shepherd s-a gândit la toate lucrurile în neregulă pe care le remarcase în ultimele câteva ore: la felul în care, la secţia de poliţie, Franklin îl scosese din camera de interogatoriu pe poliţistul care îl cunoştea; la felul cum insistase să conducă şi nu să ia avionul până la Cherokee; chiar şi la sugestia sa de a veni la Charleston pentru a-l interoga pe Cooper în loc să îl lase în sarcina altor agenţi.

— Îţi pare rău pentru ce?

Franklin a coborât puţin fereastra şi apoi şi-a aprins ţigara, suflând fumul în frigul de afară.

— O să vezi, a spus el.

59.

Soldaţii s-au instalat imediat ca la ei acasă.

Au descărcat proviziile de hrană şi rezervele de combustibil cu o viteză şi eficacitate impresionante, apoi s-au oferit să preia sarcina săpării mormintelor pe care sosirea lor o întrerupsese. În plus, aveau ceva mult mai valoros chiar decât proviziile de hrană: un laptop.

Toate mijloacele moderne de comunicare din complex fuseseră fie distruse, fie furate, tăind foarte eficient orice legătură cu lumea exterioară. Aşa că în timp ce toată lumea se afla dincolo de gard, Liv a tras câteva fire din antena de pe acoperişul clădirii principale şi a conectat laptopul la legătura prin satelit a complexului.

Ca orice jurnalist, Liv era dependentă de informaţii. Cum nu mai citise nimic de câteva zile, primul lucru pe care l-a făcut după ce a deschis laptopul şi s-a conectat la internet a fost să deschidă câteva site-uri de ştiri. A citit titlurile, simţind freamătul unui dependent care ia o doză nouă. De când fratele ei avusese acea căzătură mortală de pe culmile Citadelei, Ruina şi povestea care fusese descoperită în urma sacrificiului său nu mai ieşiseră din lumina reflectoarelor. Era şi povestea ei – şi a lui Gabriel. A dat o căutare cu numele lui Gabriel pe Google. Pagini întregi de rezultate au apărut, toate vechi de câteva zile şi spunând poveşti pe care ea le ştia deja: arestarea lui în spital pentru suspiciune de acte teroriste şi ucidere din

culpă; evadarea din arest: vânătoarea care a urmat, cu fotografia şi numele ei lângă ale lui. După aceea, nimic. Singurele ştiri mai recente legate de Ruina erau unele medicale, privitoare la izbucnirea a ceea ce anumite site-uri tabloide numeau „molima”.

Liv a dat clic pe primul rezultat afişat, cu inima bătând nebuneşte. Şi-a amintit de simbolul pe care îl văzuse pe Harta Stelară, cercul cu o cruce peste el, care o făcuse să se gândească la boală şi suferinţă. Asta era oare ceea ce prevestea – evenimentul care va aduce sfârşitul zilelor?

Articolul s-a deschis, iar privirea i-a alergat peste rânduri, spicuind informaţii: o epidemie centrată în jurul Citadelei – optsprezece morţi, optzeci şi şase de bolnavi izolaţi – şi întreg oraşul Ruina în carantină şi aflat sub controlul poliţiei.

A mai deschis o fereastră şi a căutat „poliţia din Ruina”. Pe desktop se afla deja instalat Skype-ul, aşa că l-a deschis, intrând în contul ei pe care din fericire mai avea ceva credit. A copiat numărul de telefon din secţiunea „Contact“, a adăugat prefixul internaţional pentru Turcia şi apoi a dat volumul difuzoarelor mai tare în timp ce numărul s-a format şi telefonul a început să sune.

A sunat mult timp, destul pentru ca ea să mai citească un articol despre cum bolnavii fuseseră transferaţi din biserica publică în Citadelă. Era dat şi linkul unei ştiri video, dar cineva a răspuns la telefon înainte ca ea să o urmărească.

— Poliţia din Ruina, a răspuns o voce pe un fundal gălăgios.

— Bună ziua, a spus Liv vorbind fluent turcă, mi-aţi putea face legătura cu inspectorul Arkadian?

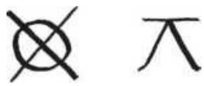
— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Liv Adamsen.

— Un moment.

Operatorul a pus nişte muzică, aşa că Liv a dat înapoi la site-ul de ştiri şi a citit un articol despre focarul de

infecţie. Acesta avea imagini apocaliptice cu străzi pustii şi oameni strânşi la poarta publică a oraşului vechi, îmbrăcaţi din cap până în picioare în costume de protecţie împotriva contaminării. Pe fundal se înălţa Citadela, atât de îngrozitoare şi atât de cunoscută. La vederea ei în acel context, o conexiune s-a format în mintea lui Liv. A scos hârtia împăturită din buzunar şi a netezit-o. A mai privit o dată simbolurile, iar ochii i s-au oprit la începutul celei de-al doilea rând.

Simbolul pentru boală urmat de...

A privit din nou fotografia de pe ecran: bărbatul în costum de protecţie, având conturul ascuţit al muntelui în spate.

...Sigur că da...

Al doilea simbol reprezenta Citadela şi boala care izbucnise acolo şi se răspândea acum. A doua parte a profeţiei începea să se adeverească.

Muzica de fond s-a întrerupt.

— Liv?

— Arkadian...

Era şi mai mult zgomot pe fundal, de parcă el s-ar fi aflat pe o stradă plină de copii.

— Eşti bine? Doar ce am văzut ştirea despre epidemie.

— E o nebunie aici. Oamenii sunt speriaţi. Şi eu sunt speriat. Evacuăm copiii din oraş. Tu unde eşti?

Ea s-a uitat pe fereastră, la bărbaţii aflaţi pe dune, în depărtare, săpând un nou mormânt.

— Tot în deşert, a spus ea. L-am găsit.

— Ştiu. Mi-a spus Gabriel.

— Gabriel! Ai vorbit cu el?

— Da. A urmat încă o pauză, plină de murmurul copiilor. Chiar înainte să fie dus în Citadelă.

Liv a simţit că i se taie răsuflarea.

— Era bolnav Liv, a luat şi el virusul – dar nu era la fel de bolnav ca ceilalţi.

Ea s-a apucat strâns cu mâinile de marginea scaunului şi aproape că a uitat să mai respire.

— Majoritatea înnebunesc după infectare, nu şi Gabriel. A venit călare până aici pentru că ştia că s-a îmbolnăvit. Nu voia s-o răspândească. El a fost cel care a insistat ca boala să fie izolată între zidurile Citadelei. Voia s-o aducă înapoi la sursă. Voia s-o învingă. Şi dacă e cineva care poate să facă asta, el e.

Liv a încercat să vorbească, dar nu putea. Auzea încă vocea lui Arkadian, dar nu înţelegea cuvintele. Privirea i-a alunecat spre bucăţica de hârtie pătată cu roşu şi a privit din nou al doilea şir – un nou sens teribil izvora acum din el, în lumina celor spuse de Arkadian.

Boală.
Citadela.
Un cavaler călare – Gabriel.

Şi-a amintit ce îi scrisese Gabriel în biletul pe care i-l lăsase, spunându-i că să o părăsească fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Acum ştia de ce. Ştiuse că e infectat şi totuşi mersese călare tot drumul până la Citadelă, numai ca să o protejeze.

A privit simbolurile rămase pe al doilea şir al profeţiei, dorind să găsească o urmă de speranţă în ele, dar tot ce a văzut a fost şi mai multă nenorocire.

Acum ştia înţelesul: T-ul o reprezenta pe ea, iar cercul şi luna urmată de un zig-zag îi spuneau cât va mai dura totul.

Nouă luni de pe cer – opt luni calendaristice.

A dat clic pe videoclipul inclus în articolul de ziar. Fusese filmat noaptea, dintr-un elicopter, astfel încât calitatea nu era minunată. Un reflector puternic a luminat o procesiune de pacienţi legaţi de tărgi, care erau purtaţi în interiorul muntelui. Le-a studiat feţele, toate privind direct spre cer. Chiar şi în acele imagini neclare, se putea observa că chipurile li se transformaseră în nişte măşti ale durerii. Lacrimi au început să îi alunece pe obraji. Reflectorul s-a mişcat, oprindu-se la ultima targă care ieşea din biserică. Liv a apăsat pe tasta de spaţiu pentru a pune pauză chiar când Gabriel privea ţintă la camera de luat vederi. Era ca şi cum s-ar fi uitat drept spre ea, ca şi cum şi-ar fi luat la revedere. Iubirea ei. Viaţa ei, purtată pe o targă, chiar în inima acelui munte odios.

60.

Franklin şi-a terminat ţigara şi a aruncat-o pe fereastră.

— Ai fost vreodată căsătorit, Shepherd?

— Nu.

— Şi nici copii n-ai, nu-i aşa?

— Nu, n-am.

Erau acum la periferia oraşului, iar printre copaci se iveau case înconjurate de spaţii largi. Se zărea un magazin universal deschis, pe al cărui firmament scria „Piggly Wiggly[11] – St Matthews”. Mai exista şi o benzinărie, şi ea deschisă. Franklin a trecut de ele, acum că deja nu mai pretindea că vrea să facă plinul sau să cumpere mâncare.

— Când ai copii, totul se schimbă. E ca şi cum ţi-ai scoate inima din piept şi ai privi-o cum se plimbă pe afară. Ai face orice pentru ei, literalmente orice. Şi dacă ai o fiică, a dat el din cap, ei bine, atunci e cu totul altă poveste. Dintr-odată lumea pare de zece ori mai periculoasă decât înainte, de o sută de ori, iar ea e atât de vulnerabilă şi fragilă în mijlocul ei...

A încetinit şi a virat la dreapta pe o stradă cu sens unic şi case îngrijite, cu un singur etaj, cu verande de lemn şi hornuri de cărămidă, având peluzele din faţă învelite în alb.

— Aşa că munceşti pe rupte ca să-i oferi un acoperiş deasupra capului, o viaţă bună, s-o protejezi de toate porcăriile care ştii că există în lume, de chestiile pe care le

[11] Lanţ de supermaketuri din centrul şi sudul Statelor Unite ale Americii.

vezi zilnic. Tot ce faci capătă un nou înţeles, fiecare răufăcător pe care l-am închis a fost dedicat, într-un anumit fel, fiicei mele. Am făcut-o pentru ea, pentru a face lumea un loc mai sigur pentru ea şi pentru mama ei.

A mai făcut încă o dată la stânga pe un drum cu case mai mari, unele având chiar alei de patru maşini.

— Şi încerci din răsputeri să alungi întunericul cu care te confrunţi, dar el e mereu acolo, ca o pată. Aşa că încerci să-l ţii departe de copii, îndepărtându-te de ei, pentru că, într-un fel, tu eşti lucrul de care vrei să-i protejezi.

A oprit maşina în faţa unei case cu un acoperiş lung şi înclinat, ca o trambulină de schi. Franklin şi-a aţintit ochii asupra ei şi a oprit motorul.

— Şi apoi într-o zi îţi dai seama că nu mai ştii cine sunt, niciunul dintre ei. Ţi-ai petrecut atâta timp lucrând pentru ca familia ta să aibă o viaţă mai bună, încât nici nu mai faci parte din ea. Ai devenit un străin în propria casă. Nu le poţi vorbi, nu-i înţelegi, eşti doar conştient de prăpastia dintre voi, deşi înainte nu exista nicio distanţă.

Şi-a ferit privirea, iar Shepherd s-a întrebat dacă ticălosul bătrân plânge cu adevărat.

— Îmi pare rău că te-am târât până aici, a spus Franklin întorcându-se şi privindu-l drept în ochi. Am încercat şi aproape am reuşit să mă conving că nu contează decât investigaţia, dar se pare că în cele din urmă nu contez decât eu.

A dat din cap înspre casa din lateral.

— Şi aveai dreptate despre instinctul de a merge acasă.

— Nu trebuie să-mi explicaţi.

Franklin s-a întors înspre el.

— Ai spus că tu n-ai o casă.

— Nu am, cel puţin nu aşa. Dar acasă înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiţi.

A tras aer în piept, gata să îi spună despre Melisa, despre cei doi ani trecuţi de la dispariţia ei, chiar şi despre

cum folosea BDPD pentru a-i da de urmă. Dar chiar în acel moment uşa casei s-a deschis şi o fată de aproximativ douăzeci de ani a ieşit afară.

Franklin a deschis portiera şi aerul rece a inundat maşina. Shepherd l-a privit îndreptându-se spre fată, de parcă ar fi fost tras de un fir invizibil. S-a oprit la vreun metru de ea şi s-au privit fix. Apoi ea a făcut un pas în faţă şi l-a îmbrăţişat, punându-şi capul la pieptul lui. În spatele lui o altă femeie, o versiune mai în vârstă a fetei, a păşit pe verandă şi i-a privit atent pentru un moment. Apoi s-a apropiat şi ea, un zâmbet i-a apărut pe faţă ca un răsărit, iar Shepherd şi-a întors privirea, fiindcă nu se simţea confortabil să privească un moment atât de personal, nici măcar de la depărtare.

A cercetat cu atenţie celelalte case. Unele erau goale şi întunecate, iar aleile pustii, cu urme tot mai vagi de cauciucuri. Alte case străluceau, decoraţiunile lor festive luminând zăpada ca într-o felicitare de Crăciun.

Faptul că fusese martorul forţei acelui instinct al întoarcerii acasă şi al efectului pe care acesta îl avea chiar şi asupra cuiva ca Franklin l-a făcut să-şi dea seama că dorinţa de a o găsi pe Melisa şi lucrurile nesăbuite pe care le făcuse din această cauză erau pur şi simplu rezultatul aceleiaşi forţe care acţiona şi asupra lui.

O bătaie cu degetele în geam l-a adus înapoi la realitate.

Franklin stătea în spatele maşinii. Shepherd a coborât şi el din maşină. Zăpada îi scârţâia sub pantofi şi aerul rece îi biciuia obrazul.

— Vrei să intri, să mănânci ceva de prânz?

Shepherd s-a uitat spre verandă, de unde îi priveau cele două femei.

— Nu prea cred. N-o să fac decât să vă incomodez.

Franklin a încuviinţat din cap.

— Ascultă, a spus el. Când am venit aici, am crezut... Ei bine, nu ştiu ce am crezut, dar acum, că sunt aici, nu

cred că mai pot să plec, cel puţin nu pentru un timp.

— E-n regulă, înţeleg. O să merg singur la Cherokee, să văd dacă pot să găsesc casa lui Douglas. Oricum e probabil o pierdere de timp, n-am mai fost decât o singură dată acolo.

— Să nu faci ceva prostesc, a spus Franklin încruntându-se, fiindcă ce făcea nu era lucru uşor. Şi dacă îl găseşti, nu-l aborda pe cont propriu. Sună-mă mai întâi, da?

— E fostul meu profesor, ce-o să facă, o să-mi dea o temă mai grea?

— E un terorist dat în urmărire, care aproape că te-a ucis într-o explozie azi-dimineaţă. Să nu uiţi asta!

— Bine, dacă îl găsesc, o să vă sun, promit. Acum intraţi în casă, agent Franklin, şi petreceţi ceva timp cu familia dumneavoastră.

— Ben...

— Ce?

— Mă cheamă Ben, prescurtarea de la Benjamin: nu e pseudonimul de la birou, e numele meu adevărat. Taică-meu a câştigat o bancnotă de o sută de dolari pentru că m-a botezat aşa când m-am născut, că doar era un tâmpit. Cred că mi-ar fi pus prenumele George dacă ne-ar fi chemat Washington, numai să câştige un dolar.

— E un nume în regulă, Ben. Îi faci cinste.

Shepherd a întins mâna, iar Franklin i-a strâns-o.

61.

Rosie Andrews mergea spre bancomat, zăpada scârţâindu-i sub picioare. Bancomatul nu mai funcţiona, la fel ca toate celelalte. Nimic nu mai mergea. Totul se destrăma. A simţit cum e pe punctul de a izbucni în lacrimi din cauza panicii. Avea cincisprezece dolari în geantă, două carduri cu creditul epuizat, doar un sfert de rezervor de benzină şi o călătorie de cel puţin trei ore în faţă. Benzina avea să o mai ţină poate doar până la cincizeci de mile de Ashville, de-abia o treime din drumul către mama ei, în Atlanta, sau poate chiar mai puţin, la cât de încărcată era maşina.

De undeva din parcare s-a auzit sunet de geam spart şi un urlet care i-a făcut părul să se ridice pe ceafă. S-a întors şi s-a grăbit înspre maşină. O parcase în spatele unui tomberon în capătul cel mai îndepărtat, la distanţă de mulţimea furioasă pe care o văzuse în faţa unui magazin mare Petro Express. Toate acestea se adăugaseră la sentimentul bolnăvicios pe care îl simţise crescând în interiorul ei, că ceva e groaznic de greşit. Mulţimea se certa cu paznicii, care nu lăsau să intre în magazin decât câteva persoane odată, pentru a putea ţine totul sub control.

S-a auzit din nou ceva spart, iar urletele au devenit mai puternice.

Se părea că paznicii pierduseră lupta.

Zgomotul a înspăimântat-o. Era sunetul violenţei şi al

haosului şi o făcea să se simtă mică şi vulnerabilă. Voia doar să facă rost de nişte bani şi să plece cât mai repede de-acolo. Voia doar să ajungă acasă.

A dat ocol tomberonului, scotocind în buzunar după chei, şi a văzut un bărbat care se apleca spre maşină, cu faţa lipită de geamul din spate. Rosie a simţit cum sângele îi clocoteşte în vene şi i se întunecă vederea.

— Ce crezi că... Pleacă de-acolo!

Omul a ridicat ochii, dar nu s-a clintit. O privea în continuare, într-un mod care nu îi plăcea deloc.

Alt zgomot de geamuri sparte în spatele ei. Alte urlete.

A scos mâna din buzunarul paltonului şi i-a făcut semn să se îndepărteze.

— Pleacă de lângă maşină, n-auzi?

Bărbatul a coborât privirea şi a observat că femeia are un pistol în mână, dar nu s-a clintit.

— Te supără tipul ăsta, drăguţă?

Vocea a făcut-o să tresară. Rosie a întors capul şi a văzut o femeie micuţă care stătea chiar lângă ea, atât de scundă, că părea aproape un copil. Se uita în sus la ea cu nişte ochi reci, albaştri, care contrastau cu zăpada. Rosie a înregistrat o mişcare cu colţul ochiului: bărbatul înainta, profitând de momentul de neatenţie ca să micşoreze distanţa dintre ei.

A făcut un pas în spate, alunecând puţin pe gheaţă, dar ţinând arma nemişcată, aşa cum exersase în poligonul de tragere. Avea să-l împuşte. Dacă mai făcea un pas, avea să tragă fără nicio ezitare. Se întrebase adesea dacă ar fi putut s-o facă într-o astfel de situaţie, dar acum nu mai avea nicio îndoială că poate. Era un lucru natural. Un instinct primar de a proteja ce îţi aparţine. A mai făcut un pas în spate, a deschis gura să îl avertizeze pe bărbat încă o dată, şi atunci un obiect a lovit-o din lateral.

Mişcarea a fost atât de rapidă, încât a simţit durerea de-abia când lama a ieşit dinspre coastele ei, atât de bruscă şi de ascuţită încât i-a tăiat răsuflarea la fel de

repede cum bărbatul i-a smuls pistolul din mână.

Era confuză, ca şi cum totul i se întâmpla altcuiva, iar ea nu era decât un spectator. Din durerea arzătoare pe care o simţea într-o parte a început să curgă ceva cald, iar ea s-a uitat şi a văzut o pată roşie înflorind pe albul paltonului.

Sânge. Sângele ei.

Şocul acelei imagini a readus-o în simţiri şi a tras cu greu aer în piept, gata să ţipe, dar o mână puternică i s-a încleştat pe gură şi a tras-o în întuneric, în spatele tomberonului.

Carrie îl privea pe Eli ţinând femeia strâns, asigurându-se că sângele ei curge pe zăpadă şi nu înspre el, pe ghete. Când trupul ei a devenit moale, a aşezat-o cu grijă pe pământ şi i-a verificat buzunarele, până a găsit cheile.

— Păcat, a spus el, ridicându-se şi îndreptându-se spre maşină.

— Doar un moment nepotrivit, cred, a spus ea, verificând lama cuţitului şi ştergându-l cu un pumn de zăpadă.

— Nu mă refeream la ea, a zis Eli şi a apăsat pe butonul de pe cheia automată, descuind portierele.

A deschis uşa din spate şi a dat din cap către interior:

— La ea mă refer.

Pe bancheta din spate erau înghesuite pungi de cumpărături, lenjerii de pat făcute sul şi câţiva saci din material textil plini ochi cu haine de fetiţă. Proprietara acelor haine era înfăşurată strâns într-un costum matlasat dintr-o bucată, prinsă cu centura de un scaun de maşină pentru copii şi dormea; o singură şuviţă de păr blond îi ieşea de sub o căciuliţă de lână, lucrată de mână.

Carrie s-a uitat cum pieptul micuţ se ridică şi coboară regulat, iar ochii din spatele pleoapelor se mişcă, visând visele unei fetiţe. Mâna lui Carrie a găsit-o pe a lui Eli, dar el

s-a desprins de ea, întinzându-se pe lângă copila adormită pentru a lua o pernă dintre aşternuturi.

— Întoarce-ţi privirea, iubito, nu e nevoie să vezi asta.

Ea a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. Eli avea dreptate. Nu trăiau într-o lume în care o fetiţă să crească fără mama ei, măcar atâta lucru ştia şi ea, iar păpuşica aceea mică era destul de dulce şi de nevinovată ca să ajungă direct în rai, fără îndoială. Eli îi făcea o favoare, o mare favoare. El era atât de bun şi de puternic acolo unde conta cu adevărat să fie, în inima lui, şi de aceea îl iubea.

— „Lăsaţi copiii să vină la Mine”[12], a spus ea, întinzând mâna să aşeze uşor şuviţa de păr înapoi sub căciuliţă de lână.

Apoi l-a sărutat pe Eli pe obraz şi s-a întors cu spatele.

[12] *Evanghelia după Matei*, 19:14.

V

ţi ... ământului şi dom...
...ţilor şi bogaţii s...

...a cea mare a m...
...tere ca să stea p...

A...

62

Gabriel şi-a tot pierdut şi recăpătat cunoştinţa. Câteodată delira, urlând şi trăgând de legături, alteori era îndeajuns de calm pentru a vorbi câteva minute cu doctorii, oferindu-le detalii despre simptomele infecţiei, ca un om pe punctul de a se îneca care îi povesteşte cu răsuflarea tăiată experienţa cuiva dintr-o barcă apropiată, înainte ca un alt val să îl acopere şi să îl tragă la fund. S-a luptat, a strigat, s-a scărpinat şi a plâns – dar nu a murit.

Athanasius privea totul dintr-un scaun de lângă pat. Era acolo noaptea, când pâlpâitul lumânărilor şi al torţelor arunca o lumină macabră pe chipul lui Gabriel, dar şi ziua, când lumina soarelui intra pe imensele ferestre rotunde, pictând puncte colorate pe chipurile condamnaţilor. Paturile care îi înconjurau se goleau şi se umpleau iar şi iar, pe măsură ce valul de îmbolnăviri se retrăgea şi se revărsa, şi din ce în ce mai mulţi oameni intrau în munte. Mai întâi au fost cei care fuseseră în carantină în seminar. Apoi au început să apară bolnavi noi, constanţi ca număr, iar şederea lor scurtă nu depăşea o zi, cel mult două, şi se făcea veşnic după acelaşi tipar: erau purtaţi înăuntru zvârcolindu-se şi urlând, şi erau purtaţi afară tăcuţi şi nemişcaţi – duşi către centrul muntelui şi către rugul funerar care ardea neîntrerupt.

Apoi, în a doua zi din cea de-a patra săptămână de când Citadela le deschisese porţile bolnavilor, Gabriel a

deschis ochii şi aceştia au rămas deschişi. Era trecut de amiază, după ce doctorii îşi terminaseră turele, iar Athanasius era plecat, ocupându-se de organizarea a ceea ce mai rămăsese din turma lui. Gabriel stătea întins, privind fix stalactitele înnegrite de funingine de deasupra sa şi ascultând gemetele bolnavilor sedaţi şi scârţâitul legăturilor în timp ce trupurile se încordau şi se răsuceau peste tot în jurul lui. A stat întins acolo mult timp, adunându-şi toate puterile pentru momentul în care febra va veni şi îl va doborî iar, cum se întâmpla întotdeauna. Numai că de data asta nu a mai venit.

— Hei! a strigat el, cu o voce aspră, nefamiliară.

Din paturile din jur s-a ridicat un murmur, bolnavii s-au deşteptat din somnul indus de sedative.

— HEI! a strigat din nou, atât de tare încât l-a durut gâtul şi au început să se audă nişte paşi grăbiţi.

Deasupra patului său a apărut un chip cu fruntea brăzdată de cute şi cu cearcăne de oboseală adâncă. Gabriel nu îl cunoştea, dar a recunoscut costumul de protecţie pe care îl purta şi a observat de asemenea seringa plină.

— Nu, a spus el. Nu-i nevoie să faci asta. Mă simt mai bine.

Era ca şi cum doctorul nu l-ar fi auzit, creierul său lipsit de somn nefăcând decât să urmeze paşii procedurii de sedare a pacienţilor. Gabriel a simţit pe braţ atingerea rece, de alcool sanitar, a unui tampon. A încercat să se răsucească, dar legăturile îl ţineau strâns.

— TREZIŢI-VA! le-a strigat el, atât doctorului cât şi celor din jur. TREZIŢI-VĂ!

Efectul a fost instantaneu, murmurul slab s-a transformat în răcnete pe măsură ce bolnavii adormiţi erau treziţi la o stare de veghe plină de tânguieli. Doctorul a ridicat privirea către haosul din jur, acum fiecare pacient smucea şi trăgea de legături, urlând chinuit. S-a uitat din nou la Gabriel, reproşându-i din priviri problemele pe care i

le crease, apoi a ridicat seringa şi a pregătit-o.

— Ce faci? a mârâit Gabriel, cu gâtul iritat de atâta urlat. N-am nevoie de sedative. Îngrijeşte-te de ceilalţi mai întâi, ei sunt urgenţa.

Doctorul a ezitat, părea că totuşi avea să îl injecteze, însă o umbră a trecut peste chipul lui Gabriel. Ridicând ochii, acesta a văzut capul pleşuv al unui călugăr, stând de cealaltă parte a patului său.

— E-n regulă, i-a spus Athanasius doctorului, o să stau eu cu el. Tu ai grijă de restul acestor biete suflete.

Doctorul a clipit de parcă ar fi ieşit de sub o vrajă, apoi s-a depărtat.

Athanasius a tras scaunul de lângă patul lui Gabriel şi s-a aşezat pe el. Ochii îi erau injectaţi şi adânciţi în orbite şi mirosea a fum de lemn. Gabriel a inspirat adânc, desfătându-se cu mirosul. Era prima dată după mult timp când mirosea şi altceva în afara parfumului ciudat şi permanent de portocale. Şi mai era ceva. Îi era frig, iar legăturile îmbibate cu sudoare erau ude şi îi dădeau o senzaţie neplăcută pe piele.

— Febra... a şoptit el, dându-şi seama ce însemna asta. A dispărut.

Athanasius şi-a pus palma caldă pe fruntea lui Gabriel şi s-a îndreptat în scaun.

— Slavă Domnului! a spus.

Lângă patul lui a apărut o altă siluetă care i-a ţinut un termometru în ureche. Acesta a scos un sunet, iar persoana a verificat rezultatul. L-a resetat şi a repetat.

— Treizeci şi şapte, a spus el, cu o urmă de zâmbet pe chipul epuizat. Probabil că eşti chiar puţin mai rece ca mine.

— Doctor Kaplan, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Gabriel Mann, a spus Athanasius.

Gabriel a dat din cap în semn de salut.

— V-aş strânge mâna, dar cineva m-a legat de patul ăsta.

Kaplan a zâmbit din nou.

— Spuneţi-mi, a zis Gabriel, a funcţionat carantina? A fost oprită boala?

A ştiut răspunsul înainte ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt. L-a auzit în pauza care a urmat şi l-a văzut în mişcările ochilor, când şi-au ferit privirea de a lui.

— Au existat şi cazuri noi, a răspuns doctorul, unele care au apărut dincolo de graniţa originară a carantinei, în cartierele oraşului. Am continuat să ridicăm bolnavii şi să-i ţinem în carantină pe cei cu factor ridicat de risc, dar până acum n-am reuşit s-o oprim. De săptămâna trecută, o lege marţială a fost instaurată în Ruina, cu speranţa că astfel boala n-o să se răspândească şi mai mult. Armata şi poliţia blochează drumurile ce ies din munte. Nimănui nu i se permite să intre, nici să iasă din oraş. Dar am reuşit câţiva paşi importanţi de când ne-am mutat aici. Şi e posibil ca tu să deţii cheia salvării noastre. Nimeni nu s-a luptat cu boala atât de mult timp ca tine, şi nimeni nu şi-a mai revenit. Până acum. Dar suntem abia la început, mai poţi avea o recădere.

S-a uitat la Athanasius.

— Trebuie să-l mutăm undeva unde să fie izolat.

— Nu, a spus Gabriel, o să stau aici, n-am nevoie de tratament special.

— Nu-nţelegi, a spus Kaplan. Trebuie să fii izolat, nu doar pentru confortul propriu, ci şi pentru siguranţa celorlalţi. Poate că trupul tău a învins infecţia, sau poate s-a ajuns la un fel de armistiţiu: boala e ţinută în frâu, iar simptomele dispar. Dacă e aşa, atunci e posibil să fii un purtător asimptomatic al bolii, tu însuţi imun, dar mortal pentru oricine vine în contact cu tine. Mai există de asemenea posibilitatea ca înăuntrul tău boala să fi suferit o mutaţie şi să fi format o nouă tulpină, una la care trupul tău e imun pentru că a ajutat la formarea ei, dar care e în acelaşi timp la fel de sau chiar mai periculoasă decât prima tulpină.

Gabriel îl privea fix. Până în acel moment, speranţele lui nu căpătaseră o formă conştientă. Singurul lucru care îl făcuse să reziste fusese gândul la Liv. Ea era cea pentru care se luptase cu moartea. O părăsise în deşert cu speranţa de a lua boala cu el. Bătuse tot drumul înapoi până la Ruina cu speranţa ca boala să nu se fi răspândit. Insistase să fie dus în Citadelă, unde izbucnise molima, şi refuzase să moară, cu speranţa că va putea în cele din urmă să o reîntâlnească. Iar acum i se spunea că trebuie să rămână acolo, izolat chiar şi în acel loc al izolării. Multe cuvinte ar fi putut descrie durerea care l-a copleşit, dar numai unul rezuma în totalitate cum se simţea.

Blestemat.

Athanasius i-a citit durerea pe chip.

— Ştiu un loc unde îl putem muta, a spus el.

63.

După conversaţia pe care o avusese cu Arkadian, Liv a deschis toate site-urile de ştiri şi a citit fiecare relatare despre focarul infecţios apărut în Ruina, până i s-a descărcat bateria laptopului.

Un timp a stat singură în căldura înăbuşitoare a clădirii, simţindu-se de parcă i s-ar fi răpit un lucru de preţ. A închis ochii şi şi-a amintit de ultima dată când ea şi Gabriel petrecuseră timpul împreună: fusese pe când se adăposteau de furtuna de nisip, în peştera din inima deşertului. Atunci crezuse că viaţa îi scapă printre degete, că Sacramentul pe care îl purta înlăuntrul fiinţei va muri fără să-şi găsească drumul către căminul pe care îl pierduse, şi că o va duce şi pe ea la pieire odată cu el. Se agăţase de Gabriel de parcă ar fi fost viaţa însăşi. Îşi amintea de gustul sărat al pielii lui atunci când se sărutaseră, când se abandonaseră clipei unul în braţele celuilalt, gândindu-se că aceea putea fi singura lor noapte împreună.

Era ciudat că cineva cu care petrecuse atât de puţin timp avusese un efect atât de puternic asupra ei. Dar era ceva în sufletul lui Gabriel care o calma când se afla în apropierea lui şi o făcea să sufere atunci când era departe – aşa cum suferea acum.

S-a ridicat brusc, furioasă pe lumea întreagă, şi, traversând sala de mese, s-a îndreptat către lumina strălucitoare. Gândul la munca fizică grea îi părea infinit

mai atrăgător decât frământările emoţionale. A înşfăcat o cazma, s-a aşezat la rând şi a ascultat mulţumită ordinele caporalului Williamson; săpau o groapă destul de mare pentru a-i îngropa pe toţi cei care băuseră apă otrăvită.

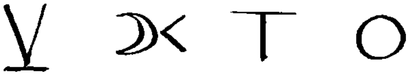
Le-a luat întreaga zi, dar după ce morţii şi-au găsit în sfârşit odihna sub pământul uscat, grupul s-a adunat la marginea apei pentru a se spăla, a bea şi a se relaxa. Se putea observa cu ochiul liber, din uşurinţa cu care vorbeau şi din gesturile deschise, că între ei se crease o legătură strânsă, întărită de munca grea şi de efortul colectiv. Era o mărturie despre spiritul omenesc – se cunoscuseră chiar în dimineaţa aceea, plini de neîncredere, un grup înăuntrul complexului şi altul în afara lui, iar în mai puţin de o zi tot ceea ce îi despărţea dispăruse cu totul. Asta îi amintea lui Liv că, în ciuda întunericului care o învăluise în ultimul timp, exista multă bunătate în lume, şi atât de mult bine în oameni. Asta o făcea să spere că orice ar fi fost acel ceva care luase naştere acolo, orice scânteie antică ar fi fost reaprinsă de întoarcerea Sacramentului, avea totuşi o şansă să crească în ceva liber şi minunat, în chiar opusul Citadelei.

Ceva legat de acel gând a izbit-o parcă şi a făcut-o să scoată hârtia împăturită din buzunar şi să studieze din nou simbolurile. Privirea i-a fugit de la simbolul cu săgeata cu vârful în sus care reprezenta Citadela de pe al doilea rând la unul de pe al treilea rând, care era exact opusul acestuia.

S-a uitat la fântâna de apă din centrul iazului, care forma un V alungit în aer. Acel simbol era fântâna. Acel simbol era locul acela.

S-a uitat din nou la al doilea şi al treilea rând, căutând alte puncte de comparaţie.

Semnul lunii apărea în ambele, legându-le de aceeaşi perioadă de timp, iar T-ul se afla şi el acolo, încercuit pe primul rând şi aflat lângă un cerc în celălalt. S-a uitat la gardul care împrejmuia complexul şi a înţeles de ce se opusese cu atâta vehemenţă să fie încuiate porţile. Acel loc trebuia să fie unul în care Sacramentul să fie liber, în afara cercului, nu înăuntrul lui. Trebuia să primească pe toată lumea cu braţele deschise şi să se întindă şi dincolo de orizont dacă era nevoie. Apa începuse deja acest proces, curgând printre zalele gardului şi aducând din nou pământul la viaţă.

— Nu o fortăreaţă, ci un rai, a şoptit ea.

— Ce zici?

Liv a ridicat privirea şi l-a văzut pe Tariq stând lângă ea.

— Nimic, a spus ea, conştientă că toată lumea e obosită şi că planul care tocmai îi încolţise în minte avea să dureze. O să-ţi spun mâine.

64.

Gabriel a fost dus în scaunul cu rotile în apartamentul privat al Abatelui, în fruntea unei procesiuni de personal şi echipamente medicale. Încăperile rămăseseră în mare parte nelocuite de la moartea subită a Abatelui şi răspândirea molimei. Fuseseră planificate alegeri, însă moartea făcuse ravagii în rândul electorilor.

— Asta este camera de zi şi biroul, a spus Athanasius, păşind în acel spaţiu larg. Pe aici se ajunge la un dormitor care poate fi transformat în laborator.

A deschis o uşă groasă, incrustată cu metal, care dădea spre o altă peşteră în care se aflau un pat de lemn, o canapea şi alte câteva piese mici de mobilier.

— Iar aici este o baie cu apă curentă.

Din punctul fix al patului, Gabriel a analizat atât cât putea noile împrejurimi, în timp ce toată lumea începea să despacheteze. Salteaua îi fusese ridicată la un capăt pentru a-l sprijini, iar legăturile care îl ţinuseră atât de strâns şi pentru atât de mult timp fuseseră lărgite, dar nu îndepărtate. Doctorul Kaplan ceruse ca pentru moment să fie lăsate la locul lor, cel puţin până erau siguri că Gabriel nu va suferi o recădere. Dar pe Gabriel nu îl deranjau, fiindcă era atât de slăbit, încât şi să ţină ochii deschişi era un efort.

A măsurat cu privirea încăperea, acea închisoare confortabilă care avea să fie căminul său pentru cine ştie

cât timp. Avea un şemineu imens, de înălţimea unui om, care domina unul dintre pereţi, şi ferestre cu vitralii – pe geamurile sale străvechi erau pictaţi nişte păuni în albastru şi verde, care deformau lumea de afară.

— Cum te simţi?

Athanasius şi-a tras un scaun în apropierea patului şi s-a aşezat, în timp ce în spatele său camera începea să fie răsturnată şi dezasamblată.

— Ca un condamnat.

Athanasius a zâmbit şi şi-a trecut palma peste pielea netedă a capului.

— Cred că toţi ne simţim aşa într-o oarecare măsură, deşi ştiu că tu ai îndurat mai multe decât majoritatea.

S-a aplecat mai tare şi a şoptit astfel încât doar Gabriel să îl audă:

— Uneori mă-ntreb dacă toate astea puteau fi evitate... Dacă am fi lăsat lucrurile aşa cum erau, dacă am fi lăsat Sacramentul la locul lui şi n-am fi răsturnat vechile tradiţii, poate că toată durerea şi suferinţa asta, toate morţile astea n-ar mai fi avut loc.

— Chiar crezi asta?

— M-am gândit... Fiecare face ce crede că e corect, dar uneori facem lucruri greşite, chiar dacă motivele sunt corecte.

Gabriel a închis ochii şi şi-a sprijinit capul pe saltea. Fusese şi el pradă unor gânduri asemănătoare. Pierduse atâtea în urma şirului de evenimente la a căror declanşare pusese umărul!

— Singurul lucru corect pe care îl puteam face era să eliberăm Sacramentul, a spus el.

— Deci eşti mulţumit de ceea ce pare a fi urmarea acţiunilor noastre?

Gabriel a dat din cap.

— Bineînţeles că nu. Mă simt răspunzător pentru fiecare persoană care a murit din cauza acestei molime sau care suferă încă acum. Mă simt vinovat fiindcă e posibil să

fi contribuit la răspândirea ei dincolo de aceste ziduri, pentru că am plecat de aici, vinovat că mama mea e moartă şi tatăl meu la fel, dar cel mai tare mă simt vinovat fiindcă am abandonat-o pe Liv şi am lăsat-o singură în deşert. Am fost obligat, eram infectat. Am părăsit-o din motive întemeiate, dar asta nu mi-a adus fericire. Şi totuşi, decât să-i fac rău, mai bine să n-o mai văd niciodată.

Athanasius a încuviinţat din cap.

— Dar când văd cât suferi, mi-aş dori să pot face mai multe.

— Poate că poţi, a spus Gabriel. Când am venit ultima dată aici căutam ceva.

— Harta Stelară.

Gabriel a încuviinţat din cap.

— Credeam că e singura care poate să ne conducă spre Eden, pentru ca Sacramentul să ajungă în sfârşit înapoi acolo unde îi e locul. Dar până la urmă am găsit altfel drumul şi am descoperit că Harta Stelară era deja acolo. Avea sculptate în ea instrucţiuni care se foloseau de stele ca de un ghid. Dar mai avea ceva sculptat pe spate, o altă parte a profeţiei.

— Şi ce spunea?

— Nu ştiu. Era scrisă într-o limbă pe care n-am recunoscut-o. Dar nu te intrigă că tot ceea ce s-a întâmplat a fost prevestit? Cum fratele Samuel s-a urcat în vârful Citadelei şi a format semnul Tau cu trupul său şi cum Sacramentul a fost eliberat şi returnat în căminul său originar? A fost totul conturat într-o serie de profeţii, mai întâi în Biblia eretică şi apoi pe Harta Stelară. Când am început să o căutăm nu aveam decât carneţelul bunicului meu pentru a ne ghida, şi o fotografie pe care i-o trimisese tatăl meu. Însă fotografia arăta doar o parte a pietrei. Când am găsit-o şi am văzut-o cu ochii mei, mi-am dat seama că pe partea cealaltă era scris mult mai mult. Dacă am putea s-o citim acum, în lumina a tot ceea ce s-a întâmplat, s-ar putea să descoperim că toate astea au fost şi ele

prevestite. S-ar putea chiar să aflăm cum s-ar putea sfârşi sau ce putem să facem ca să influenţăm acest sfârşit. Cred că aici în Citadelă sunt mai mulţi experţi în limbi antice decât oriunde în lume. Dacă piatra poate fi descifrată undeva, aici e locul.

— Sunt, sau cel puţin au fost. Mulţi dintre cărturari au căzut pradă molimei, dar au mai rămas câţiva în viaţă. Şi eu am studiat multe dintre limbile moarte. Dacă textul de pe piatră e scris într-una pe care o cunosc, atunci ar trebui să fie uşor de tradus. Dar cum să facem să-l vedem?

Gabriel a zâmbit.

— Am făcut fotografii şi le-am trimis unui inspector de poliţie din Ruina.

Athanasius s-a îndreptat în scaunul său, cu ochii licărind.

— Dă-mi numele lui şi o să-i trimit imediat un mesaj!

— Numele lui e Arkadian. Şi dacă-mi găseşti un telefon mobil, pot să-l sun să ne trimită o copie chiar acum.

Athanasius s-a încruntat.

— Nu sunt permise asemenea mijloace de comunicare în interiorul muntelui.

— Nici intrarea străinilor nu e permisă, şi totuşi uite-mă aici! Sunt sigur că vreunul dintre doctori a adus cu el un telefon mobil.

Athanasius a dat din cap.

— Una dintre condiţiile primirii bolnavilor a fost ca cei acceptaţi să se supună regulilor din interiorul muntelui. Toată lumea a trebuit să renunţe la telefoane înainte să intre. N-o să găseşti niciunul aici.

Gabriel a căzut pe gânduri.

— Dar telefonul pe care ţi l-am dat ultima oară când am fost aici?

— Nu mai merge, bateria e goală şi nu mi-ai lăsat un încărcător, deşi...

A aruncat o privire înspre cealaltă parte a camerei, către un birou mic aşezat sub fereastra cu păun. S-a ridicat

şi s-a îndreptat către el, făcându-şi loc printre personalul medical şi grămezile de echipamente pe care aceştia le despachetau. Gabriel l-a urmărit cu privirea până când vederea i-a fost blocată de un bărbat în costum de protecţie.

— Eşti în regulă? a întrebat doctorul Kaplan cu vocea cu care li se adresa bolnavilor, ceea ce l-a neliniştit pe Gabriel.

— Pur şi simplu excelent! a răspuns el, reuşind să îl zărească o clipă pe Athanasius peste umărul doctorului – deschisese biroul şi scosese ceva din el.

— Suntem aproape gata să începem prima rundă de analize, a spus Kaplan făcând un pas în lateral şi blocându-i din nou vederea. Mă tem că va trebui să-ţi luăm nişte sânge. În mod normal, când cineva trece prin ceea ce ai trecut tu, nu se recoltează mai mult de câţiva mililitri odată, pentru a le da celulelor albe timp să se refacă. Dar cu cât recoltăm mai mult acum, cu atât vom putea face mai multe analize în acelaşi timp şi cu atât mai repede vom putea interpreta rezultatele. Eşti de acord?

Gabriel a inspirat adânc.

— Serviţi-vă! a replicat el. Nu plec nicăieri, dar încercaţi să nu mă ucideţi.

Kaplan a zâmbit şi i-a făcut semn unui medic care a potrivit o seringă în branula fixată deja pe braţul lui Gabriel. A desfăcut valva şi a privit cum un lichid întunecat, de culoarea vinului, umple prima eprubetă.

— S-ar putea să te simţi puţin ameţit, a adăugat Kaplan, aşa că dacă vrei, poţi să închizi ochii şi să te odihneşti.

Gabriel a făcut cum i s-a spus şi a încercat să se relaxeze.

— Ce spui de asta, ar merge?

A deschis ochii şi l-a văzut pe Athanasius, care avea un laptop cu un încărcător.

— Probabil. Poţi să trimiţi un e-mail de pe el?

— Nu. Dar poate că încărcătorul ăsta poate fi adaptat să se potrivească la telefon.

A pus laptopul pe pat, cu încărcătorul înfăşurat peste firele încâlcite. Gabriel a scos cablul şi a examinat capul de mufă. Nu se potrivea cu cea a telefonului. Apoi a deschis laptopul. Era un model relativ nou şi s-a deschis repede – nu avea aproape nicio iconiţă pe desktop. A căutat o componentă wi-fi în directorul principal, sau orice altceva ar fi putut trimite un mesaj sau un e-mail.

Nimic.

Athanasius avea dreptate.

S-a uitat la statusul bateriei şi a văzut că era plină, deci cel puţin încărcătorul era bun. Dar chiar dacă ar fi reuşit cumva să modifice racordurile, amperajul ar fi fost prea mare şi probabil ar fi „prăjit” telefonul. Dar apoi i-a venit o idee. A întors computerul şi a zâmbit când a zărit portul USB.

— Putem să folosim laptopul ca să încărcăm telefonul, a spus el, arătând spre mufa pătrată. Putem să băgăm laptopul în priză şi apoi să legăm telefonul de calculator printr-una dintre mufele astea. O să funcţioneze ca un transformator şi o să încarce bateria telefonului cu o intensitate mai redusă.

— Poţi s-o faci?

— Da, a zis Gabriel şi s-a sprijinit din nou pe perne. Dar o să am nevoie de nişte unelte şi de ambele mâini.

Simţea cum toată energia care îi rămăsese i se scurge prin vene cu fiecare picătură de sânge.

— O să am nevoie de nişte cabluri şi un patent.

A închis ochii, dar în următoarea clipă a regretat, căci camera a început să se învârtă cu el

— Hei... a spus el, aruncând o privire către medicul de lângă pat care îi lua încă meticulos sânge. Cred c-ar trebui să...

Căldura a crescut în interiorul lui ca aburul dintr-un gheizer, atât de brusc, că l-a copleşit. Trupul a început să îi

tremure şi a simţit cum nişte mâini îl apucă grăbite şi îl imobilizează.

„Sfinte Isuse Hristoase”, s-a gândit el în timp ce ochii i se dădeau peste cap şi întunericul îl cuprindea. „Nu din nou.“

65.

Inspectorul Arkadian stătea într-o parcare de la marginea oraşului, supraveghind un autobuz din care coborau copii, când a devenit dintr-odată conştient de ochii care îl cercetau. Şi-a aplecat privirea înspre o fetiţă de vreo opt ani, înspăimântată şi cu ochii în lacrimi. Arkadian s-a lăsat pe vine pentru a fi faţă în faţă cu ea – era înalt şi purta costumul de protecţie care îi devenise o a doua piele de la izbucnirea epidemiei.

— Cum te cheamă? a întrebat-o el pe fetiţă, dându-i la o parte din ochi buclele şatene, cu mâna înmănuşată.

— Hevva.

— Hevva, avem ciocolată şi cola înăuntru, i-a zis şi a arătat înspre hostelul care fusese momentan transformat în orfelinat.

— O să fim şi noi duşi în munte să murim, ca mami? a întrebat fetiţa, ştergându-şi ochii cu dosul palmei.

El a simţit cum ceva i se rupe în suflet.

— Nu. O să fiţi în siguranţă aici, îţi promit!

Pentru o clipă, ea l-a privit cu acea expresie intensă şi transparentă pe care doar copiii o au, apoi s-a întors încet şi s-a alăturat celorlalţi.

Carantina fusese instaurată din momentul în care apăruse primul caz de infecţie în afara zidurilor oraşului vechi – o profesoară din oraş care, până la manifestarea simptomelor, infectase deja restul profesorilor din şcoală şi

pe mulţi dintre părinţi. Când aflase, lui Arkadian îi stătuse inima în loc. Madalina, soţia lui, lucra într-o şcoală – nu cea care fusese infectată, dar vestea fusese un avertisment dur cu privire la cât de vulnerabili erau toţi în faţa acelei boli. Madalina se afla acum într-o semi-carantină în biserica St Mark, de lângă casa lor Toţi funcţionarii care lucraseră cu publicul fuseseră mutaţi în sedii de instituţii mari pentru a fi ţinuţi sub observaţie, iar ea era unul dintre ei. Însă aceste măsuri de precauţie reprezentau doar o parte din planul general.

Ultimul lucrul pe care îl doreau comunitatea naţională şi internaţională era ca o nouă boală mortală să ajungă în lumea largă. Izolarea naturală a oraşului Ruina, care era înconjurat de versanţii munţilor Taurus, îl făcea în mod unic potrivit pentru o carantină internă. Evacuarea rapidă din oraşul vechi după primul focar fusese îndeajuns de eficientă pentru a ţine boala pe loc în prima lună, aşa că acum tactica era extinsă la întregul oraş. Exista un singur drum care ducea înspre Ruina şi care acum era blocat pe ambele sensuri. Nimic nu mai trecea cu excepţia proviziilor medicale şi alimentare zilnice, aduse de un camion la bariera externă; acestea erau ridicate şi transportate în oraş numai după ce camionul se îndepărta din nou.

Înăuntru, oraşul era din nou divizat. Ruina era în mod natural împărţită în sferturi de patru bulevarde mari şi drepte, care aveau toate Citadela ca centru. Fiecare sfert era acum un orăşel de sine stătător, iar bulevardele dintre ele erau nişte graniţe pe care nimeni nu avea voie să le treacă. Aproape că izbucniseră revolte atunci când nişte locuitori încercaseră să fugă dintr-o parte a oraşului în alta, după ce, în primele zile de carantină, auziseră zvonuri că toate cazurile noi de molimă apăruseră în Cartierul Pierdut şi că în toate celelalte trei orăşele nu erau îmbolnăviri. Pacea firavă care fusese în cele din urmă restabilită era menţinută de patrule permanente, înarmate. Singurele mişcări de orice fel fuseseră transportul bolnavilor către

oraşul vechi şi Citadelă pe bulevardele pustii, şi evacuarea copiilor în direcţia opusă.

De cum a pus piciorul în hostel, Arkadian a fost lovit de vocile copiilor care se jucau. Erau în jur de o sută de copii acolo, unii rămaşi orfani din cauza bolii, însă mulţi nu. De îndată ce vestea despre imunitatea copiilor s-a răspândit, majoritatea părinţilor au ales să îi trimită în afara localităţii, preferând să îi ştie departe de noile ghetouri în care teama şi violenţa clocoteau sub pojghiţa subţire de tăcere care acoperea oraşul; singurele lucruri care stăteau în calea haosului erau tensiunea şi speranţa că munca doctorilor dinăuntrul Citadelei va avea curând un rezultat.

A văzut fetiţa cu bucle şatene la una dintre mese. Într-o mână ţinea strâns un medalion pe care îl purta la gât, iar în cealaltă avea o sticlă cu un pai. O mişcare din spatele ei i-a atras atenţia lui Arkadian. Ridicând privirea, a dat de faţa aspră a lui Balut Güt, care îl privea fix din spatele vizorului costumului de protecţie; avea privirea întunecată pe care Arkadian o mai văzuse atunci când avea de dat veşti proaste.

— Ai primit mesajul? a spus Balut cu o voce înăbuşită, care venea parcă din depărtare.

— Ce mesaj?

— Trebuie să te duci cât mai repede la biserica St Mark. E vorba de soţia ta, de Madalina.

66.

Cherokee nu se schimbase prea mult în ultimii aproape douăzeci de ani de când Shepherd trecuse ultima dată cu maşina prin el: şiruri întregi de magazine de suvenire de prost-gust, în care încă se vindeau covoraşe, topoare de piatră, vârfuri de săgeţi şi podoabe capilare cu pene şi mărgele care îşi datorau popularitatea mai mult Hollywoodului decât istoriei. Singura mare schimbare era numărul de hoteluri şi de restaurante fast-food care răsăriseră de-a lungul şoselei. Dovedeau prosperitate, însă una aparte – pasageră. Când fusese ultima dată pe acolo, cazinoul nu era deschis de mult, însă influenţa lui crescuse în mod evident foarte mult în anii care trecuseră. Întregul oraş avea un aer parcă lipsit de viaţă, un aer pe care numai banii din jocurile de noroc îl aduc. De asemenea, părea părăsit: fiecare hotel sau motel avea indicatoare de locuri libere, iar parcarea imensă din jurul turnului de sticlă al cazinoului Harrah era plină de zăpadă neatinsă. Instinctul care trimitea întreaga lume acasă nu fusese prea blând cu Cherokee. În mod limpede, nu erau prea mulţi pentru care acel loc să fie „acasă”.

Shepherd a parcat în faţa cafenelei Tribal Grounds, atras de o inscripţie din fereastră care îl invita să intre şi să se bucure de cafeaua cu lapte Elk, faimoasă în întreaga lume, şi de accesul wi-fi gratuit. A lăsat motorul pornit şi radiatorul deschis, a deschis laptopul şi s-a conectat la

internet. O nouă fereastră s-a deschis, cerându-i codurile de securitate pentru a-i autoriza accesul. Le-a tastat şi căutarea salvată a reapărut pe ecran. Procesorul a huruit şi au apărut noi rezultate.

Erau şapte.

L-a deschis pe primul şi s-a dus direct la fişierul PDF ataşat în partea de jos a fişierului. A dat clic pe el, ţinându-şi respiraţia în timp ce aştepta să se deschidă. Un şir deprimant de imagini a apărut pe ecran, asemănătoare cu cele pe care le văzuse înainte, schiţând o viaţă distrusă şi o moarte timpurie. Dar nu era ea.

A închis fişierul şi a trecut mai departe, cu inima cât un purice. Fotografiile erau diferite de primele, dar nu mai puţin tragice. O femeie aranjată, cu ochi strălucitori, zâmbind dintr-o fotografie care fusese făcută la o ocazie festivă, un moment de fericire pură şi de speranţă capturat de bliţ. Fotografia de mai jos arăta acelaşi chip, cu ochii acum închişi şi învineţiţi, cu tenul curat acum mutilat de parbrizul prin care trecuse după ce maşina ei părăsise carosabilul şi intrase într-un stâlp de iluminat. Sub fotografie era o legendă:

Melisa Erroll – avocat.
Accident rutier mortal, 02:34, 16februarie.
Cantitate de alcool în sânge – neglijabilă. Nu s-au căutat suspecţi.

Ora morţii, concentraţia minimă de alcool din sânge şi lipsa suspecţilor spuneau întreaga poveste. Probabil că lucrase pur şi simplu până târziu, cu ambiţie tinerească şi dorinţa de a deveni într-o bună zi partener în firmă, şi adormise la volan în drum spre casă.

A închis fereastra şi a continuat să coboare în acel ciudat catalog al morţilor, experimentând salturi emoţionale de la tragedie la uşurare. Ajuns la ultimul rezultat, a dat clic să îl deschidă. Acolo era.

S-a simţit de parcă cineva i-ar fi dat un pumn în burtă. Nu putea să respire, vederea i s-a înceţoşat în timp ce opt ani de speranţă s-au evaporat într-o singură clipă şi lacrimile i-au inundat ochii. Arăta exact aşa cum şi-o amintea, chiar mai frumoasă, cu ochii ei mari şi negri privind fix dintr-o fotografie de paşaport. Şi-a şters ochii cu dosul mâinii şi a inspirat înfiorat:

— O, Doamne!

S-a făcut alb ca varul şi respiraţia a început să îi devină agitată. A încercat să se calmeze, să respire mai adânc, mai rar. Ochii i-au alergat peste fişier, încercând să reţină dintr-odată toate detaliile. Era prea mult. Cuvinte şi cifre îi alergau prin minte, fragmente disparate, piese care lipseau dintr-o persoană pe care nu o mai văzuse de opt ani. Creierul lui şi-a revenit şi s-a concentrat din nou. Primul document era o cerere pentru viză. Aplicase pentru o extindere a vizei ei de student F-1 cam în aceeaşi perioadă în care dispăruse. Îi fusese refuzată. Oare acesta fusese motivul pentru care plecase, ceva atât de obişnuit? Dar urma să se căsătorească, nu ar fi avut nevoie de viză dacă se căsătorea cu un cetăţean american. Trebuia să fie vorba de altceva.

Ochii i-au căzut pe fotocopia formularului de aplicaţie. Acolo erau detalii pe care el nu le cunoscuse niciodată. Data naşterii – era cu doi ani mai mare decât crezuse el. Al doilea prenume – Ana. Locul naşterii – Ruina, în sudul Turciei.

„Din nou Ruina.”

Ochii i s-au mutat din nou la fotografie, la chipul ei cu pomeţi înalţi şi ochi migdalaţi, încadrat de un păr lung, întunecat şi mătăsos, cu bucle ca valurile unei ape întunecate. Mai jos era altă fotografie, la un clic depărtare.

S-a gândit la toate imaginile sfârşitului pe care le văzuse, toate tragice în felul lor, dar neînsemnate în faţa aceleia. Probabil că exista şi un raport de autopsie. Nu era sigur că putea să le facă faţă, nici fotografiei, nici

raportului. Dar trebuia. Trebuia să ştie.

A apăsat pe butonul care mişca pagina în sus, pentru a vedea ultima fotografie.

Shepherd fusese atât de încordat şi de pregătit pentru altceva, încât i-au trebuit câteva secunde ca să îşi dea seama la ce se uită. Era o fotografie a Melisei zâmbind, personalitatea ei ieşind în evidenţă, ceea ce în poza ţeapănă de paşaport nu se întâmpla. Fotografia era ataşată de copia scanată a unui document medical de înregistrare care dovedea că Melisa Ana Erroll era pregătită pentru a fi moaşă şi avea licenţă de practică în cadrul unei fundaţii internaţionale numite Ortus. Documentul exista doar pentru a înregistra acea informaţie în Statele Unite şi pentru a-i fi de folos pentru asigurarea companiei.

Shepherd a apăsat din nou pe butonul care mişca pagina, dar nu mai existau imagini. A dat înapoi la fişier şi a trecut peste ultima pagină, acolo unde ar fi trebuit să fie raportul autopsiei sau certificatul de deces. Nimic, doar hârtiile legate de asigurare care corespundeau fotografiei.

Shepherd râdea şi plângea în acelaşi timp – era un hohot de pură uşurare. O găsise. Melisa lui era în viaţă.

67.

Gabriel s-a trezit încet, de parcă s-ar fi ridicat dintr-un lichid gros şi călduţ.

A devenit conştient de sunetele din cameră, de bipuitul aparatelor, de clinchetul sticlei lovite de sticlă, de târşâitul ghetelor pe podeaua de piatră. A stat nemişcat un timp, simţind cum se materializează încet în cameră, atom cu atom. A deschis ochii şi a văzut o lumină verde-albăstruie pe tavanul arcuit al peşterii. A întors capul şi a văzut fereastra cu păun, luminată de soarele la amurg.

— A, bine ai revenit!

Athanasius s-a mişcat pentru a intra în raza privirii lui, blocând lumina ferestrei. Gabriel a încercat să se ridice dar şi-a dat seama că nu poate.

— Mă tem că doctorul s-a văzut nevoit să te imobilizeze din nou, pentru propria siguranţă. Astea-s veştile proaste. Veştile bune sunt că...

A ridicat cu atenţie telefonul smart pe care i-l lăsase Gabriel. Din partea de jos ieşeau două fire, din capătul unui cablu USB ce şerpuia până la laptop, aflat pe o masă, la capătul patului. Athanasius i-a atins ecranul şi acesta s-a luminat.

Gabriel a zâmbit.

— Dumneata ai făcut asta?

— Eu am făcut-o.

Un alt bărbat a păşit în raza privirii sale, de la capătul

patului. Era proaspăt ras sub masca chirurgicală şi purta o rasă întunecată, de preot.

— Acesta este părintele Thomas, a explicat Athanasius, arhitectul-şef al tuturor modernizărilor aduse muntelui şi o persoană care ştie mai multe despre electronice decât sper eu vreodată să ştiu.

— De fapt, a fost destul de simplu, a spus Thomas, luând telefonul de la Athanasius. A trebuit doar să demontez telefonul şi să aflu care dintre contactele din fanta de cuplare era legat de baterie. Se încarcă deja de vreo oră.

— Cât timp am fost inconştient?

— În jur de trei ore, a răspuns Athanasius. Doctorul Kaplan a spus că a fost o reacţie naturală după tot ce a îndurat trupul tău. Dar măcar au luat destul sânge, aşa că au făcut analize tot timpul cât ai dormit.

— Minunat! Vrei să-mi desfaci legăturile ca să pot să trimit un mesaj?

Athanasius a schimbat o privire cu părintele Thomas.

— Mă tem că doctorul Kaplan ne-a sfătuit să nu te dezlegăm, pentru moment. Există încă riscul unor crize, ceea ce ar putea fi un pericol atât pentru tine cât şi pentru ceilalţi. Dacă îmi spui mie, sau mai degrabă părintelui Thomas ce să facă, atunci putem trimite noi mesajul pentru tine.

Gabriel a închis ochii şi a simţit cum în spatele pleoapelor îi încolţesc lacrimi de frustrare. Ura să se simtă astfel, atât de neputincios.

— Găsiţi meniul, a spus el, apoi căutaţi prin lista de apeluri până găsiţi unul de la inspectorul Arkadian.

— L-am găsit, a spus Thomas.

— Bine, atunci scrieţi…

A făcut o pauză, gândindu-se ce să spună. Trecuse atât de mult timp de când îl văzuse ultima dată pe Arkadian la poalele Citadelei, se întâmplaseră atâtea, încât era greu să îşi dea seama de unde să înceapă.

— Scrieţi: „Surpriză! N-am murit. Am nevoie de fotografiile cu Harta Stelară pe care ţi le-am trimis. Sper să ne vedem curând. Gabriel.“

Thomas a tastat şi apoi i-a citit.

— Aveţi semnal?

— Da.

— Atunci apăsaţi pe send *şi Dumnezeu să ne ajute să aibă telefonul cu el.*

68.

Telefonul vibra în buzunarul lui Arkadian, dar el aproape că nu a observat. Mergea repede, iar efortul depus îl făcea să transpire în costumul de protecţie. St Mark era chiar în faţă, cu însemnele carantinei montate pe ferestre şi paznicii înarmaţi la uşă. Bisericile erau folosite ca centre de triere ale bolnavilor în toate cele patru cartiere. Orice caz nou era adus acolo înainte de a fi transferat în oraşul vechi şi în cele din urmă în Citadelă.

Ajuns la uşa principală, a arătat legitimaţia, iar paznicul s-a dat la o parte. Pe drum, Arkadian se rugase ca chemarea sa neaşteptată să fie lipsită de temei, doar o sperietură sau o neînţelegere. Dar acum, că se afla acolo, simţea că se întâmplase ceva grav. Deja auzea zgomotul dinăuntrul clădirii: sunetul suferinţei, urletele Lamentaţiei.

A tras de uşa grea, iar zgomotul s-a revărsat în stradă, de parcă ar fi fost ceva palpabil. I se părea inuman, terifiant, cu atât mai mult cu cât ştia că soţia lui e undeva acolo. A căutat-o printre chipurile speriate care s-au întors spre el când a intrat, dar nu a zărit-o. Exista o zonă separată într-o parte a altarului, o capelă izolată cu un lacăt la uşă. De acolo venea zgomotul. A înaintat prin mulţimea care se dădea la o parte şi a intrat pe uşă.

Părea că doarme, dar el ştia că fusese sedată. Pielea îi strălucea din cauza febrei, iar ochii i se mişcau îndărătul pleoapelor pe care apăruseră deja primele băşici. Şi era

legată strâns de pat. Îi vedea mâinile mişcându-se ritmic în ciuda se dativelor, scărpinându-se cu unghiile pe bucăţica de piele la care putea ajunge.

Un doctor s-a întors către el, iar ochii i-au alunecat pe legitimaţia prinsă de sacou. Dându-şi seama cine e, s-a îndepărtat, iar Arkadian i-a luat locul lângă patul soţiei sale. Şi-a pus mâna pe a ei, însă scărpinatul mecanic a continuat.

— Tocmai îi pregăteam pentru mutarea în Citadelă, a spus doctorul.

— Pot să am eu grijă de ea, a spus el, pot s-o iau acasă.

Vorbise cu ea cu doar cu câteva ore în urmă, nu era posibil să se întâmple asta.

— Toate cazurile noi trebuie mutate în Citadelă, a spus doctorul, ştiţi asta.

Arkadian avusese atâtea conversaţii cu soţi, soţii, fii şi fiice încât era ciudat să se afle de cealaltă parte. Totul părea nelalocul lui. Întotdeauna avusese o mare compasiune pentru oamenii pe care trebuia să îi aline, dar acum, că era unul dintre ei, îşi dădea seama că nu înţelesese deloc cum se simţeau. Toate vorbele acelea despre cum bolnavii aveau să fie mai bine îngrijiţi pe munte nu aveau nicio importanţă atunci când îţi luai la revedere. Şi el acum asta făcea. Nimeni nu ieşise încă din munte, acolo oamenii doar intrau. Şi soţia lui era pe punctul de a deveni unul dintre ei.

Următoarea jumătate de oră a trecut într-o ceaţă de coşmar. Mai întâi au mutat-o într-un a dintre ambulanţele parcate în faţa bisericii, iar el a stat lângă ea, ţinând-o de mână şi vorbindu-i în şoaptă, în timp ce hurducăiau pe străzile şerpuitoare pavate cu piatră din oraşul vechi şi apoi în sus spre debarcader, unde aştepta platforma înălţării. De obicei trebuia ca rudele să îşi ia rămas-bun la zidul oraşului vechi, dar combinaţia dintre funcţia pe care o avea şi purtarea lui calmă i-a convins pe infirmieri să îl lase să

meargă cu ea până la poalele Citadelei, unde i-a ajutat să îi mute targa pe platformă şi să o fixeze la locul ei, lângă celelalte, gata să fie ridicate pe munte. Însă apoi nervii i-au cedat. În cele din urmă, a fost nevoie de trei bărbaţi care să îl îndepărteze de platformă şi să îl ţină strâns până când platforma s-a ridicat prea sus pentru ca el să o mai poată ajunge.

S-a aşezat pe jos şi a plâns în timp ce o privea ridicându-se tot mai sus, îndepărtându-i iubita, în timp ce în buzunar telefonul continua să vibreze. I-a trecut prin minte că poate toate mesajele pe care le ignorase în dimineaţa aceea din cauza greutăţii cu care îşi scotea telefonul din sacou ar fi putut fi de la ea. A deschis fermoarul din lateral. Telefonul era cald fiindcă stătuse mult timp în buzunar. Când a citit primul mesaj, a fost ca şi cum cineva i-ar fi smuls inima din piept: „Întoarce-te. Simt miros de portocale. Mi-e frică. Mx.”Soţia lui îndurase singură febra în timp ce el era în celălalt capăt al oraşului. A clipit să îndepărteze lacrimile şi să îşi limpezească vederea înceţoşată, pentru a putea citi restul mesajelor. Nu mai erau altele de la ea. Probabil că infecţia o copleşise cu repeziciune, cum se întâmpla cu anumite persoane. Restul mesajelor erau de la colegi care aflaseră vestea înaintea lui şi încercau să dea de el. Şi apoi l-a văzut pe ultimul, un mesaj de la o fantomă.

Când îi spusese la revedere lui Gabriel crezuse cu tărie că avea să îl vadă din nou. Dar pe măsură ce zilele şi săptămânile treceau şi boala continua să se răspândească tot mai tare în oraş, iar fluxul constant de bolnavi curgea în continuare spre munte fără vreun semn că cineva ar ieşi, renunţase în cele din urmă la acea speranţă. A verificat din nou mesajul. Oricine ar fi fost cel care îl trimitea, cerea fotografia pe care i-o trimisese Gabriel din deşert. Cine altcineva ar fi putut să ştie despre asta? Trebuia să fie el.

Arkadian a bâjbâit stângaci prin telefon, cu mâna tremurând în timp ce căuta prin mesajele mai vechi

fişierul-imagine primit cu peste o lună în urmă. Gabriel era în viaţă, şi la fel era şi speranţa lui Arkadian. Fiindcă dacă o persoană putea să supravieţuiască, atunci puteau şi altele. Însemna că infecţia putea fi învinsă şi că era totuşi posibil să o vadă pe Madalina din nou.

69.

Îndreptându-se spre nord către graniţa cu Tennessee, Shepherd simţea cum drumul urcă înspre Cherokee. Graţie descoperirii că Melisa era în viaţă şi cafelei pe care o cumpărase de la Tribal Grounds ca mulţumire pentru semnalul wi-fi care îi adusese vestea, Shepherd conducea cu viteză, plin de energie. Înainte să plece filtrase căutarea introducând câteva dintre datele noi şi setase programul să caute orice informaţii noi despre paşaport, cereri de viză, orice i-ar fi putut indica locul unde se afla ea acum. Misiunea de a-l găsi pe profesorul Douglas aproape că devenise un gând întârziat, ceva care îi stătea în cale, împiedicându-l să-şi continue adevăratul drum şi să meargă pe urmele iubirii demult pierdute.

Vremea se îmbunătăţise uşor, dar din norul jos care acoperea munţii ce se înălţau în faţă încă mai cădea o pulbere de zăpadă. Mai rămăsese aproximativ o oră de lumină, poate chiar mai puţin. Ştia că ar fi trebuit să îşi înceapă căutarea mai devreme, dar nu regreta timpul pe care îl petrecuse verificând rezultatele din BDPD. Totul era diferit dintr-odată, de parcă timp de opt ani împinsese în sus pe un deal un bolovan, iar acum acesta trecuse în sfârşit peste vârf şi se rostogolea pe cealaltă parte. Era pregătit pentru orice, iar ochii care îl priveau din oglinda retrovizoare străluceau şi scânteiau de parcă tocmai ce s-ar fi trezit dintr-un lung, lung somn.

Şoseaua era pustie, iar în stratul subţire de zăpadă erau puţine urme de cauciucuri. Shepherd ţinea pedala de acceleraţie apăsată constant, cu ochii cercetând drumul din faţa lui, încercând să potrivească în minte ceea ce vedea în acele momente cu amintirea palidă din urmă cu douăzeci de ani. Franklin avusese dreptate: zăpada chiar schimba peisajul, dar mai avea nişte repere stabile după care să se ghideze.

În primul rând, exista un singur drum principal spre nord, spre ieşirea din Cherokee şi graniţa cu Tennessee – bulevardul Tsali, numit astfel după un profet Cherokee. În al doilea rând, îşi amintea că drumul mergea de-a lungul unui râu pe o distanţă de câteva mile bune înainte să cotească printre dealuri, şi acum vedea pe geamul din dreapta panglica albă şi îngheţată a Râului Oconaluftee. Şi, în ultimul rând, îşi amintea cum cabana profesorului Douglas era sus pe coama muntelui, ceea ce le permisese să vadă dincolo de toate celelalte creste şi vârfuri şi le pusese la dispoziţie tot cerul. Studiase hărţile topografice şi localizase o porţiune de autostradă în apropierea graniţei cu Tennessee, care se ridica la aproape o mie cinci sute de metri înălţime. Era chiar în mijlocul munţilor, la mile întregi de cel mai apropiat oraş, şi îşi amintea de asemenea cât de întunecat era totul în jurul cabanei, aflată la o depărtare considerabilă de orice sursă de poluare luminoasă, creând condiţii perfecte pentru privitul stelelor. Era sigur, sau aproape sigur că acea cabană a profesorului Douglas se afla undeva în partea aceea de munţi. Tot ce mai trebuia să facă acum era să o găsească.

Conducea de vreo douăzeci de kilometri, când şoseaua a început să urce brusc. Ochii i s-au mutat către ecranul de navigaţie prin satelit, aflat în centrul bordului. Găsise o opţiune din meniu care îi arăta înălţimea la care e maşina faţă de nivelul mării, iar acum privea cifrele crescând constant, cu trei metri odată. Trecuseră de nouă sute de

metri şi nu se opreau. După încă vreun kilometru şi ceva râul s-a subţiat, aproape transformându-se într-un izvor de munte cu margini de gheaţă, un susur constant de apă neagră alunecând spre râul principal. În faţă, printre copaci, se zărea un luminiş, aşa că a încetinit pe măsură ce se apropia.

Un drum forestier şerpuia din drumul principal, iar noroiul era îngheţat şi amestecat cu zăpadă. Un drum asemănător ducea şi către cabana profesorului Douglas. Era la fel de accidentat, însă nu era acela. O privire scurtă către navigaţia prin satelit i-a confirmat că nu se află la o înălţime destul de mare.

A continuat să urce cu un ochi pe altimetru, verificând fiecare luminiş şi fiecare cărare dintre cele care şerpuiau către buza văii. Acum se apropia tot mai mult de înălţimea de o mie două sute de metri şi a observat că temperatura indicată de termometru scădea. Erau câteva grade sub zero afară, iar în dreapta sa pământul se surpa brusc. Şi-a ridicat uşor piciorul de pe acceleraţie şi a încercat să menţină maşina pe urmele vagi lăsate de autovehiculele care trecuseră înaintea lui pe acolo.

A virat şi a văzut ceva oprit pe marginea drumului, în faţă – era un automobil, primul pe care îl vedea de când părăsise şoseaua de pe malul râului şi începuse urcuşul. Era un combi mare şi vechi, iar Shepherd a încetinit atât de tare încât aproape a oprit când a trecut pe lângă el, însă nu era nici urmă de şofer. Pe toată maşina, inclusiv pe capotă, se aşternuse o pulbere de zăpadă care sugera că motorul era rece şi că se afla acolo de ceva timp. A observat un scaun de copil în spate, probabil era vorba de cineva căruia i se stricase maşina şi chemase un prieten să îl ia de acolo. A apăsat pe acceleraţie cât de uşor a putut, dar roţile au patinat puţin înainte să facă priză cu suprafaţa îngheţată.

Drumul a continuat să şerpuiască în sus, iar maşina a dispărut în spatele lui, înghiţită de copaci. După câteva sute de metri altimetrul a încetat să mai urce, planând liniştit în

jurul indicatorului de o mie patru sute de metri, odată ce drumul a devenit drept. Sigur era pe aproape. A aruncat o privire înspre fâşia de cer vizibilă printre copaci. Se întuneca rapid, pe măsură ce se lăsa întunericul. Temperatura era acum de –20 de grade şi era în scădere. Dacă nu găsea poteca repede, avea să fie nevoit să se întoarcă şi să încerce din nou la ivirea zorilor, asta dacă vremea nu se înrăutăţea în timpul nopţii şi bloca toate drumurile montane.

Curbele deveneau tot mai periculoase, urmând contururile văii. Deasupra, copacii încărcaţi cu zăpadă se conturau ameninţător şi aruncau umbre întunecate pe şosea, micşorând vizibilitatea. Shepherd a reglat la maxim intensitatea farurilor, luminând zăpada care cădea şi un alt luminiş. S-a apropiat. Inima a început să îi bată cu putere, iar mâinile i s-au încleştat în timp ce îşi dorea cu toată puterea ca aceea să fie cotitura pe care o căuta. S-a lăsat însă înapoi pe spătar văzând că nu e vorba decât de o potecuţă care se sfârşea la doar câţiva metri depărtare de drum, într-un zid de crengi.

A verificat din nou altimetrul – indica tot o mie patru sute de metri – şi apoi şi-a concentrat din nou atenţia asupra drumului. Din cauza curbelor, era imposibil să vezi prea departe în faţă. Nu se mai zăreau alte luminişuri, dar drumul începea să coboare. Altimetrul a scăzut cu trei metri. Apoi şi-a dat seama de ceva.

A luat piciorul de pe pedală şi a privit în oglinda retrovizoare la cărarea pe lângă care tocmai trecuse. Drumul până acolo era prea îngust să încerce să întoarcă maşina, aşa că a apăsat frâna cât de uşor a putut pentru a opri. A tras şi frâna de mână şi a pornit luminile de avarie, apoi a deschis uşa şi a ieşit în frig, lăsând motorul pornit.

Drumul era mai alunecos decât crezuse. De aproape, zidul de crengi părea mai mare, de netrecut. Dar deşi pământul şi copacii din jur erau împovăraţi de zăpadă, crengile aproape că nu aveau niciun fulg pe ele, iar pe

marginile cărării erau urme care arătau că acestea fuseseră târâte până acolo. Erau şi nişte urme de paşi, acoperite puţin de fulgii proaspeţi – după cum arătau, părea a fi o singură persoană, dar nu putea fi sigur. Urmele de paşi se amestecau în jurul crengilor şi apoi se despărţeau şi se îndreptau către cărare, oprindu-se într-un loc în care nişte urme adânci de cauciucuri topiseră zăpada şi gheaţa şi desenaseră două linii drepte către vârful muntelui. Şi mai era ceva. Ceva purtat de briză se strecura prin pădurea care se întuneca cu repeziciune, trezindu-i o amintire de când fusese ultima dată acolo. Era fumul de lemn ars, venind fără îndoială de la godinul care încălzea cabana şi fierbea cafeaua.

Shepherd a zâmbit.

— Bună ziua, domnule profesor, a şoptit el. Mă mai ţineţi minte?

70.

Zorile s-au ivit cu repeziciune în deşert, încălzind grăbite pământul şi clădirile complexului.

Soldaţii au fost primii care au apărut, trezindu-se odată cu primele raze de soare, obişnuiţi fiind cu rutina militară. Ieşind din clădirea principală, se întindeau şi se scărpinau cu ochii aproape închişi din cauza luminii strălucitoare, apoi au încremenit la vederea siluetelor înfofolite care stăteau pe vine lângă apă şi îşi umpleau gamelele.

Din instinct, Williamson a ridicat mâna pentru a-şi opri oamenii şi un val de adrenalină i-a cuprins pe fiecare dintre ei la vederea motivului. Bărbaţii de lângă apă erau crescători nomazi de capre, cu feţele albite de praful deşertului şi acoperite încă parţial de keffiyeh*-uri. Williamson a aruncat o privire către turnul de pază unde le erau ţinute armele şi a observat poarta de lângă acesta, larg deschisă, un grup de capre bând dintr-unul dintre pâraiele ce curgeau prin deşert, dincolo de ea.*

— Cine naiba mai sunt şi ăştia? a bombănit el.

— Au sosit acum vreo oră.

Liv şi Tariq au apărut în spatele lui, trăgând de una dintre cutiile din hangar

— Sunt bineveniţi aici, a spus Liv, la fel ca voi.

— De unde ştim că putem să avem încredere în ei?

— Nu ştim, nu cu siguranţă, nu mai mult decât am ştiut că pot să am încredere în voi. Ceea ce ştiu este că se

află aici pentru că au simţit aceeaşi chemare ca voi, ceea ce înseamnă că o să mai vină şi alţii. Avem de ales: putem să-i întâmpinăm cu porţile închise, suspiciune şi arme încărcate, sau să-i primim cu braţele deschise, cum am făcut cu voi.

Williamson a continuat să se uite fix la nou-veniţi.

— Dacă-mi aduc bine aminte, poarta era închisă când am venit noi. Şi mi se pare logic să fie aşa.

Liv i-a aruncat o privire lui Tariq.

— Asta n-a fost ideea mea. A mea a fost să vă primesc înăuntru.

Williamson a înclinat puţin capul.

— Şi-ţi suntem foarte îndatoraţi.

Începuseră şi alţii să iasă din clădirile complexului, deşteptaţi de căldură şi de vocile ridicate. Liv intenţionase să vorbească cu fiecare în parte, nedorind să rişte o dezbatere publică pe care era posibil să o piardă. Acum nu mai avea de ales.

— Spuneţi-mi, ce-aţi fi făcut dacă nu v-am fi lăsat înăuntru? Ce s-ar fi iscat dacă am fi lăsat poarta închisă, am fi îndreptat armele grele din turnurile de pază înspre voi şi v-am fi spus să plecaţi? V-aţi fi întors pur şi simplu şi v-aţi fi îndepărtat, după ce aţi bătut atâta drum să găsiţi locul ăsta?

Williamson nu a răspuns.

— Sau v-aţi fi instalat tabăra în deşert, rămânând pe lângă unul dintre râuri ca să aveţi destulă apă, poate destul de departe ca să ieşiţi din bătaia tunurilor, dar destul de aproape ca să ne urmăriţi şi să ne aflaţi punctele tari şi slăbiciunile? Poate că în cele din urmă aţi fi hotărât că ne puteţi învinge. E posibil chiar să fi reuşit. Aţi fi atacat această fortăreaţă pe timpul nopţii şi aţi fi preluat controlul. Şi apoi? Ce aţi fi făcut cu noi? Ne-aţi fi omorât, ne-aţi fi luat prizonieri, ne-aţi fi izgonit în deşert? Şi cum rămâne cu ceilalţi care se îndreaptă către noi în momentul ăsta, răspunzând aceleiaşi chemări ca şi voi, ca şi ei?

Ea a arătat înspre păstorii de capre care se opriseră din băut şi ascultau şi ei.

— Aţi încerca să îi ţineţi afară, să ţineţi poarta încuiată şi să apăraţi această bucăţică de deşert până la ultimul glonte, sau până la sosirea unei forţe mai mari care să v-o ia, astfel încât să o luăm iar de la început? Chiar aţi face asta pentru câteva clădiri şi un iaz cu apă?

Williamson a continuat să o ţintuiască cu privirea, deşi ea simţea că provocarea din ochii lui scăzuse puţin. Ea a dat din cap.

— Ăsta a fost modelul în toată istoria omenirii: unii deţineau lucruri, alţii încercau să ia acele lucruri cu forţa. Şi la ce bun? Puţine lucruri pot fi posedate cu adevărat.

A arătat înspre una dintre gropile săpate, unde apa rupsese marginile şi curgea liberă printre zalele din gardul perimetrului.

— Iar unele lucruri nu pot fi închise. Şi orice ar fi acest loc, orice reprezintă el pentru oamenii atraşi de el, nu e ceva care poate fi posedat sau pentru care trebuie să ne luptăm. Este pur şi simplu ceva ce trebuie împărţit cu ceilalţi. Un loc în care oamenii pot fi uniţi şi nu divizaţi şi dezbinaţi. Un loc al siguranţei. Un fel de „acasă“.

S-a îndreptat către cutie şi a dat la o parte capacul cu piciorul pentru a-i dezveli conţinutul. Williamson şi oamenii săi s-au adunat în jurul ei. Nomazii de lângă cursul de apă s-au apropiat şi ei. Era plin de unelte: drugi de fier, cleşti de tăiat sârma, lopeţi acoperite încă de praful de la mormintele pe care le săpaseră.

— Ar trebui să dărâmăm gardurile, a spus Liv. Nu-şi au locul aici.

Peste cuvintele ei s-a aşternut tăcerea, nimeni nu s-a mişcat. Liv s-a uitat la şirul de feţe. Priveau uneltele, gardul, se priveau unul pe altul, dar nu o priveau pe ea. Iar ea terminase de vorbit şi nu ştia ce ar mai fi putut spune.

— Un nor de praf!

Strigătul a atras atenţia tuturor. Toate capetele s-au

întors către orizont. O nouă coloană de praf se ridica la răsărit, luminată din spate de soarele care îşi croia drum spre înaltul cerului. Momentul nu putea fi unul mai prost. Liv era sigură că nimeni nu va începe să demonteze gardul perimetrului, când alţi străini se îndreptau către ei. Aveau să aştepte mai întâi să vadă cine sunt, şi atunci momentul va fi pierdut iar ea va trebui să încerce din nou să îi convingă.

O mişcare în partea dreaptă i-a atras privirea. Williamson făcuse un pas în faţă şi se aplecase să ridice capacul cutiei. L-a potrivit la loc pe cutie, închizând uneltele şi punând astfel un punct simbolic discuţiei, fără niciun cuvânt. Apoi a făcut un lucru curios, s-a întors către nomazi şi le-a făcut semn cu mâna. Ei au ezitat la început, dar apoi au reacţionat agale, mergând şi alăturându-se grupului principal.

Caporalul Williamson a zâmbit în loc de salut şi apoi s-a întors către colegii săi soldaţi.

— De ce nu mergem să vedem ce alte unelte mai sunt în hangar, poate găsim un cric, sau un cârlig pe care să-l prindem de camion.

S-a întors către nomazi, a zâmbit din nou şi s-a îndreptat spre un capăt al cutiei.

— Williamson, a zis el şi s-a bătut cu palma pe piept, arătând apoi spre bărbatul din faţă. Cum te cheamă? Asmuk?[13]

— Yasin, a răspuns omul.

Williamson s-a aplecat şi a apucat mânerul lateral al cutiei.

— Vrei să mă ajuţi cu asta, Yasin?

Tariq i-a tradus întrebarea, iar faţa păstorului de capre a fost luminată de un zâmbet larg. S-a lăsat pe vine, a apucat celălalt mâner şi a ridicat cutia atât de entuziast încât a fost cât pe ce să îl dărâme pe Williamson.

— Uşurel, uriaşule! a spus Williamson, ridicând de

[13] „Nume?” (arabă în original).

capătul lui şi căutându-şi echilibrul, până când greutatea a fost egal distribuită.

— De ce nu începem cu poarta? A mai spus el, luând-o înainte. Să vedem dacă o putem dărâma pe afurisita asta înainte să sosească şi băieţii cei noi.

71.

Sunetul neobişnuit de plastic pe plastic a răsunat prin camerele personale ale Abatelui când telefonul a început să tremure şi să se clatine pe tastatura laptopului deschis, atrăgând toate privirile. Thomas s-a îndreptat spre el de lângă şemineul imens, l-a ridicat şi a deschis mesajul.

— Ei bine?

Athanasius a apărut şi el, ca să vadă mesajul primit. Gabriel stătea întins pe pat, legat încă. Thomas a înclinat telefonul, astfel încât amândoi să vadă ecranul, în timp ce pe el a apărut o fotografie a pietrei întunecate. Apoi s-a mai descărcat una, de data aceasta reprezentând partea opusă.

— Harta Stelară, a şoptit Athanasius, cu colţurile gurii ridicate într-un zâmbet.

Dar zâmbetul a pierit.

— E prea mică, a spus el, mişcându-şi capul în încercarea de a desluşi ceva.

— Lasă-mă o secundă, a spus Thomas, m-am gândit că s-ar putea să fie o problemă.

A deschis o aplicaţie pe laptop şi apoi a selectat un alt cablu desprins din USB modificat şi l-a unit cu un punct de contact de la baza telefonului. După câteva secunde săgeţica de pe ecran a mouse-ului s-a transformat într-o rotiţă şi o fereastră de comandă s-a deschis, întrebând dacă doreşte să descarce toate imaginile.

— Te rog să apeşi pe enter, a spus Thomas, uitându-se

la Athanasius. Am mâinile cam ocupate.

Athanasius a făcut ce i s-a spus, iar bara de progres a început să contorizeze transferul lent de informaţii din telefon spre laptop. Toată lumea părea că îşi ţine răsuflarea. Bara de progres a dispărut şi pe desktop au apărut două iconiţe noi. Thomas a lăsat telefonul şi a dat clic pe cele două imagini ale Hărţii Stelare, care au apărut pe ecran. Le-a mărit şi le-a aranjat astfel încât să fie vizibile amândouă, una lângă alta.

— Asta e în limba mala, a spus Athanasius, arătând înspre imaginea cu un text sub forma unui T inversat. A tradus:

Cheia descătuşează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură
Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului pe timp de lună plină
Căci altfel Pământul se va despica şi molima îl va cotropi,
Aducând sfârşitul zilelor.

— Asta e a doua profeţie, cea care ne-a condus în deşert, unde s-a şi împlinit. Numai că ultimul vers n-are sens în lumina a ceea ce s-a întâmplat de fapt.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Athanasius, aplecându-se şi studiind ecranul.

Un amestec de imagini i-au trecut prin minte lui Gabriel. Liv prăbuşindu-se, flăcările ieşind din sonda-turn şi transformându-se în abur, în timp ce petrolul se prefăcea în apă.

— Am dus Sacramentul înapoi pe timp de lună plină. Iar focul a fost stins. Aşa că nu înţeleg de ce molima cotropeşte încă pământul. Trebuie să ştim ce mai e scris pe piatră.

Athanasius a studiat a doua imagine, urmărind constelaţia Dragonului, a Taurului şi Carul Mare.

— Aici sunt mai multe limbi, a spus el, şi niciuna nu e limba mala. Acest text scurt de lângă constelaţia Taurului e un fel de scriere protocuneiformă. Poate că e direct legată de steaua asta desenată în plus din constelaţia Taurului, chiar acolo, între coarnele taurului. Spune ceva de felul „Sacramentul ajunge acasă, o nouă stea este creată şi un nou rege sau conducător domneşte asupra sfârşitului zilelor“.

A analizat restul simbolurilor şi şi-a trecut mâna peste cap.

— Sunt şi pictograme, sau posibil ideograme aici care ar putea proveni din surse diferite. Ele reprezintă concepte sau idei, nu cuvinte individuale, şi trebuie să fie mai degrabă interpretate decât citite. Dar ca să le înţelegem corect, ar trebui să cunoaştem contextul şi perioada în care au fost scrise. De exemplu, aici e o pasăre care ar putea fi un vultur. În hieroglifele egiptene vulturul reprezintă litera A, însă în aztecă înseamnă „soare“. Aşa că, vedeţi voi, ar fi foarte uşor să interpretăm greşit mesajul ăsta.

— Putem să deducem cu uşurinţă că tableta provine din Mesopotamia antică, a sugerat Gabriel. Acolo am găsit Edenul şi toate celelalte referinţe despre Sacrament indică spre acest loc.

— Într-adevăr, dar fără să ştim cu exactitate în ce eră şi în ce regiune a fost scrisă, n-aş face decât să-i ghicesc înţelesul. Dar există în Citadelă o persoană care şi-a petrecut viaţa studiind pictograme ca asta. Sunt sigur că ar putea să ne spună dintr-o privire nu numai unde şi când a fost realizată scrierea, dar ar putea şi s-o traducă, a spus Athanasius şi s-a uitat îngrijorat la părintele Thomas. Din păcate, după toate probabilităţile, nu este o persoană care să vrea să ne ajute. Este vorba de bibliotecarul-şef, părintele Malachi.

72.

Să dea crengile la o parte de pe cărare s-a dovedit a fi mult mai greu decât anticipase Shepherd. Scăderea temperaturii le lipise cu gheaţă de pământ, iar el a trebuit să tragă cu putere să le desprindă. Şi unde mai pui că pantofii lui erau făcuţi pentru străzile oraşului, nu pentru a mărşălui prin zăpadă groasă, astfel că nu aderau şi nici nu îl fereau de frig în timp ce aluneca şi se împiedica prin nămeţi, până când a început să asude în ciuda frigului.

I-a luat aproape douăzeci de minute să facă un spaţiu destul de mare printre crengi ca să treacă cu Durango-ul, deşi s-a oprit o singură dată atunci când a auzit un ciocănit venind de undeva de deasupra, ca şi cum cineva ar fi bătut nişte cuie în lemn. După o pauză s-a auzit din nou, trei pocnituri îndepărtate, înainte să se aştearnă din nou tăcerea. Până a terminat, noaptea însângerase deja pădurea şi, slavă Domnului, se oprise şi ninsoarea. Luna se ridicase şi ea, strălucind cu putere în spatele norilor subţiri şi aruncând o lumină argintie deasupra copacilor. Shepherd nu-şi mai simţea picioarele şi nici vârfurile degetelor şi aproape că putea să audă cum îi îngheaţă răsuflarea.

A ajuns din nou la maşină şi a pornit radiatorul la maxim, bătând din picioare şi ţinând mâinile în faţa ventilatorului, ignorând durerea pe care o simţea pe măsură ce venele i se dilatau şi sângele i se punea din nou în mişcare. Indicatorul de pe bord arăta că temperatura

era –22 de grade, ceea ce nu îl mira deloc. Intenţionase să se dezgheţe puţin şi apoi să urce până la cabană, dar munca afară îi arătase cât de nepregătit era pentru a petrece mult timp în frig. Îşi amintise de asemenea că până la cabană era un drum lung şi anevoios pe cărare, prea lung ca să încerce să îl parcurgă în pantofi. Putea să aştepte până a doua zi, poate să găsească nişte ghete mai bune în Cherokee. Pe de altă parte, nu putea să ştie cum avea să fie vremea în timpul nopţii şi dacă ar mai fi putut să ajungă iarăşi acolo. Iar asta ar fi însemnat de asemenea să iasă şi să tragă crengile la loc, astfel încât nimeni să nu ştie că a fost pe acolo. Mai era o a treia opţiune, dar fantoma lui Franklin îi apăruse în faţa ochilor pentru a-i repeta ce-i spusese acesta: „Verifică doar, nu face nicio mişcare pe cont propriu.”

Dar acum se afla acolo şi văzuse urme de paşi în zăpadă. Ce era greşit dacă un student îşi căuta fostul profesor?

A aşteptat până a început să-şi simtă din nou picioarele şi apoi a băgat maşina în viteză şi a dat încet cu spatele. Cauciucurile au trosnit pe un strat subţire de gheaţă când a trecut de pe şosea pe cărare. Când şi-a făcut loc prin spaţiul care s-a dovedit a nu fi atât de mare pe cât sperase, ramuri uscate s-au întins şi au zgâriat aripile maşinii ca nişte degete de vrăjitoare. Oricine ar fi fost acolo sus în cabană îi putea auzi motorul huruind în sus pe potecă, dar nu prea avea ce să facă în legătură cu asta. Ca să facă un compromis, a oprit farurile, plonjând într-un întuneric albăstrui care era totuşi destul de luminos şi avea să îi păstreze ochii obişnuiţi cu întunericul, în caz că ar fi avut nevoie de asta când ajungea acolo.

Cauciucurile aderau mai bine la drumul denivelat şi îngheţat decât o făcuseră la şoseaua netedă şi plină de gheaţă, iar el sălta şi se clătina printre copaci, pe potecă în sus. După un timp a zărit, sus deasupra lui, un licăr cald, portocaliu. Pe măsură ce ajungea tot mai sus, copacii au

început să se rărească puţin şi a reuşit să vadă conturul cabanei de lemn, cu luminile aprinse şi cu fum ieşind pe coş şi risipindu-se în noaptea rece şi senină. A tras maşina cu puţin înainte de capătul potecii, acolo unde încă era ferit de copaci, şi a oprit motorul. A coborât cu grijă şi a închis portiera fără zgomot, păstrând maşina între el şi cabană, studiind-o şi ascultând sunetele nopţii.

Se schimbase mult de când fusese el ultima dată acolo. A văzut un şopron pentru lemne care nu existase înainte, iar adăpostul pentru vânători aflat pe marginea de stâncă de deasupra cabanei fusese modificat considerabil, astfel încât arăta ca o a doua casă. O cărare lată fusese făcută printre copaci către el; acum avea un acoperiş adevărat deasupra, cu panouri solare fixate de o parte şi de alta a unei deschizături mari – ceea ce sugera că era încă folosit ca observator astronomic. Funia pe care o folosiseră atunci ca să se caţere pe creasta de piatră fusese acum înlocuită de nişte scări din lemn ce păreau solide.

A cercetat împrejurimile, încercând să găsească cea mai bună modalitate de a se apropia de cabană. A băgat mâna în haină. Era a treia oară în mai puţin de douăzeci şi patru de ore când ţinea o armă în mână. A înconjurat maşina prin spate, cu inima bubuindu-i în piept şi cu sudoarea gâdilându-l pe sub cămaşă în ciuda frigului. A luat-o cu atenţie printre copaci, croindu-şi drum către latura cabanei, încercând să nu facă niciun zgomot şi îndreptându-se apoi către şopronul de lemne. Aflându-se între el şi cabană, avea să îi ofere o acoperire când ieşea dintre copaci. Nu avea motive să creadă că Douglas va fi ostil, pe de altă parte însă, acesta tocmai aruncase în aer o unitate guvernamentală în valoare de câteva milioane de dolari, deci existau riscuri serioase.

Îşi ţinea ochii aţintiţi pe cabană şi pe observator, pândind orice mişcare dinăuntru. Obloanele contra furtunii erau deschise şi perdele trase, aşa că putea zări frânturi din interior, iar lumina portocalie şi caldă îl făcea să-i fie şi mai

frig. Picioarele îi amorţiseră în pantofii uzi şi subţiri. În timp ce îşi făcea loc printre trunchiurile de copaci şi printre ramurile joase, cu scârţâitul zăpezii răsunându-i mult prea tare în urechi în noaptea încremenită, a văzut o maşină parcată în spatele şopronului de lemne – un model mai nou al aceleiaşi mărci de jeep pe care Douglas o condusese cu atâţia ani în urmă. Urme de paşi în zăpadă porneau de la maşină şi se îndreptau spre şopron şi spre cabană. Şi mai mulţi paşi mergeau înspre pădure. Urmele păreau destul de proaspete. Oricine era înăuntru fusese acolo afară destul de recent, poate doar ca să ia lemne pentru foc, sau poate din alt motiv. A aruncat din nou o privire înspre întunericul pădurii, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să verifice mai întâi într-acolo, având în vedere că nu mai era nimeni să îl acopere acolo afară.

Carrie îl privea prin luneta cu infraroşii, iar ochiul îi era lipit strâns de manşonul de cauciuc, pentru a împiedica lumina verde fosforescent să iasă şi să îi deconspire poziţia. Chiar şi la cea mai mică focalizare, el îi umplea câmpul vizual, cu silueta solidă şi întunecată conturată pe fondul de lumină strălucitoare ce venea de la clădirile din spatele lui. Ea îi putea vedea chipul, chiar în centrul firelor reticulare, cu ochii cercetând întunericul, din când în când privind direct către ea, dar mergând mereu mai departe. Dacă se hotăra să o ia pe urmele care duceau spre pădure, avea să îi găsească destul de uşor.

Degetul i s-a încordat puţin în jurul trăgaciului, gata să apese dacă el făcea un singur pas în faţă. Un cuţit ar fi fost mai silenţios, dar el era antrenat ca agent federal şi ea nu voia să îl lase să se apropie destul de mult ca să-şi folosească pistolul.

Firele reticulare au rămas nemişcate pe centrul capului lui.

Un singur pas.

Shepherd a scrutat pădurea cu privirea, ascultând sunetul gheţii crăpate şi al propriei respiraţii în linişţea înăbuşită. Era sigur că e urmărit, deşi, dacă se gândea mai bine, ce altceva putea să simtă dacă se holba într-o pădure, noaptea. Sigur existau tot felul de animale care îl pândeau, gata să o ia la goană sau să-şi ia zborul dacă el s-ar fi apropiat prea mult. Un fior l-a trecut la gândul tuturor acelor potenţiali ochi aţintiţi asupra lui. Trebuia neapărat să scape de frig şi să ajungă la căldură, înainte să capete degerături şi să înceapă să îi cadă degetele de la picioare.

Franklin i-ar fi spus să se îndrepte în acel moment spre maşină, să se încălzească pe drumul spre Cherokee şi să se întoarcă dimineaţă cu nişte întăriri. Dar Franklin nu era acolo. Shepherd s-a întors către cabană. Părea cald înăuntru. A tras adânc aer în piept ca să îşi mai oprească frisoanele, apoi a ieşit dintre copaci şi s-a îndreptat către ea.

Din momentul în care a înaintat, sunetul s-a schimbat – efectul de filtru al copacilor fiind lăsat în urmă –, ceea ce l-a făcut să se simtă foarte expus. A ajuns până la jeep şi a pus mâna pe aripă, lângă motor. Rece ca gheaţa. A ocolit maşina, oprindu-se la vreo treizeci de centimetri de peretele şopronului, ţinând arma în faţă, mereu îndreptată către direcţia spre care privea. Acum trebuia să se hotărască: ori se îndrepta spre cabană şi risca să fie văzut din observator, ori verifica mai întâi observatorul. A studiat urmele din zăpadă, dar erau prea multe ca să îi ofere vreun indiciu. S-a hotărât şi s-a îndreptat către veranda cabanei, zicându-şi că ar fi fost prea periculos să urce pe treptele de lemn până la observator înainte să îl verifice.

Duşumeaua a scârţâit când a păşit pe ea şi a mers către fereastră. S-a întrebat dacă ar trebui să bată la uşă ca să le ofere celor aflaţi înăuntru o şansă să se arate înainte ca el să dea buzna înăuntru cu un pistol. Însă linişţea şi elementul de surpriză erau singurii săi aliaţi, şi nu avea de gând să renunţe prea uşor la ei.

Şi-a apropiat capul de tocul ferestrei şi a examinat camera. În godin ardea un foc zdravăn, iar lumina pe care o arunca, portocalie şi jucăuşă, era suficientă pentru a-i arăta că nu era nimeni înăuntru. S-a îndreptat către uşă şi a încercat clanţa care a scârţâit şi apoi s-a deschis.

Căldura din cameră l-a făcut să i se pară că intră într-o baie. A simţit că îi ia foc faţa, iar degetele au început să i se dezmorţească dureros. A traversat cu repeziciune încăperea, mergând aplecat şi la depărtare de ferestre. Dormitorul era în spatele unei despărţituri la un capăt al cabanei, unde un perete subţire de lemn compartimenta un spaţiu destul de mare să încapă un pat.

Nu era nimeni acolo.

S-a îndreptat către uşa din spate şi s-a uitat la observatorul pe care lumina strălucitoare ce ieşea prin deschizătura din acoperiş îl scotea în evidenţă pe fundalul nopţii. Ar fi trebuit să îşi dea seama că Douglas privea stelele într-o noapte atât de senină ca aceea. A răsucit mânerul, a deschis încetişor uşa şi a păşit din nou afară, în noaptea îngheţată.

A mers prin zăpadă, de la cabană la treptele de lemn care duceau spre observator, simţindu-se în acelaşi timp nerăbdător şi neliniştit în legătură cu reîntâlnirea iminentă cu fostul său mentor. Deodată, s-a simţit vag ruşinat şi ridicol că ţinea încă arma la vedere. Profesorul Douglas nu avea de unde să ştie că fostul său student devenise agent FBI. Cea mai bună abordare era cu siguranţă aceea a unui prieten şi coleg. A ajuns la scări şi a pus pistolul înapoi în toc.

— Domnul profesor Douglas? a strigat el cu o vocea spartă în liniştea neclintită. Sunt Joseph Shepherd. Vă mai amintiţi de mine? M-aţi adus aici o dată, pe vremea când eram student.

Cuvintele i-au răsunat cu ecou şi apoi s-au stins. A aşteptat să audă un răspuns, o mişcare.

Nimic.

— O să urc acum, bine?

A făcut un pas, călcând apăsat ca să fie auzit.

— Vreau doar să vorbim.

A continuat să urce, scuturându-şi zăpada de pe picioare în timp ce mergea, cu ochii ţintă la uşa închisă din capătul scărilor. Se auzea ceva, o muzică în surdină. Shepherd a zâmbit, recunoscând-o. Făcea parte din *Planet Suite* de Holst[14]. Profesorul o ascultase şi în acea vară îndepărtată, schimbând melodiile în funcţie de planeta pe care o observau. Piesa care se auzea în acel moment era ultima – „Neptune, misticul” –, lentă şi misterioasă, harpa care cânta subţirel şi viorile tremurătoare realizând o coloană sonoră perfectă în noaptea aceea glacială.

A ajuns la capătul scărilor şi a păşit pe stânca alunecoasă din cauza gheţii. Un vânticel sufla zăpada de pe ea şi făcea să răsune cablurile de oţel care prindeau colţurile adăpostului de stâncă. Era un loc ciudat pentru o construcţie, la înălţime şi expus intemperiilor, însă roca asigura o platformă perfectă şi rezistentă pentru privitul stelelor. Chiar şi vibraţia terestră era mărită foarte mult de un telescop, astfel că, profitând de paravântul cabanei, de înălţimea ridicată şi de baza solidă din piatră, Douglas îşi construise un observator perfect în curtea casei.

Shepherd a mers cu atenţie pe suprafaţa pietrei, în timp ce muzica se auzea tot mai tare cu fiecare pas şi creştea în intensitate către punctul culminant, când voci sinistre se împleteau cu instrumentele, într-un cor spectral. Fiind destul de tare, putea fi motivul pentru care profesorul nu îl auzise apropiindu-se.

— Domnule profesor... a zis şi a ciocănit uşor în uşă. Sunt Joseph Shepherd, vă mai amintiţi de mine?

Dar vocile eterice au fost singurul său răspuns – împreună cu frigul, i-au dat fiori şi apoi s-au topit în tăcere la sfârşitul piesei, lăsându-l singur, doar cu şoapta vântului şi inima bătându-i nebuneşte. S-a aplecat către

[14] Gustav Theodore Holst (1874-l934), compozitor şi profesor englez.

uşă, ascultând prin ea, dorindu-şi ca ea să se deschidă sau ca o voce familiară să îl invite înăuntru. A tresărit când muzica a început din nou, tare şi alertă, iar sunetele rău-prevestitoare ale instrumentelor cu coarde din „Marte” – Aducătorul Războiului – sugerau că ceea ce se auzea era setat să se repete.

Shepherd a întins mâna, a răsucit mânerul şi a deschis uşa.

Un telescop mare domina spaţiul interior. Era aşezat pe un trepied foarte rezistent cu motoare electrice şi conectat la un laptop aflat pe o masă din apropiere, al cărui ecran arăta fâşia de cer spre care era îndreptat în acel moment. La laptop mai erau conectate un telefon mobil şi nişte difuzoare mici din care bubuia acum *Planet Suite*. A făcut un pas înăuntru iar uşa s-a închis singură în spatele lui. Apoi a văzut cu colţul ochiului silueta.

S-a răsucit. Douglas se afla în umbră, cu braţele întinse în lateral, cu capul atârnând. Shepherd şi-a pierdut răsuflarea şi s-a împleticit în spate, întinzând mâna după pistol în timp ce ochii i se obişnuiau cu lumina, iar umbrele începeau să capete contur. Profesorul Douglas nu s-a mişcat. Nu putea. Mâinile îi erau bătute în cuie de pereţii de lemn, sângele i se scurgea gros pe lângă ţepii din palme şi dintr-o tăietură adâncă în gât, gura îi era legată, iar ochii deschişi priveau ţintă înspre podea. Shepherd s-a lovit de peretele din spate cu un sunet ce îi aducea aminte de cel pe care îl auzise pe drum – ca şi cum cineva ar fi bătut cuie într-un lemn. Apoi a văzut cuvântul scrijelit cu sânge pe perete.

ERETIC

73.

Shepherd a bâjbâit după telefon, cu pistolul îndreptat spre Douglas şi cu ”Marte” – Aducătorul Războiului – încă bubuind în difuzoare. Cu ochii larg deschişi, simţurile sale ascuţite de adrenalină înregistrau totul: râurile de sânge scurs din mâinile şi din gâtul profesorului – *atât de mult sânge* –, stropii şi petele cuvântului de pe perete, trupul prăbuşit al lui Douglas, felul grotesc în care acolo unde intraseră cuiele carnea îi atârna din cauza greutăţii, aburul ridicându-se din balta întunecată de pe podeaua de piatră...

Degetele sale înţepenite s-au strâns în jurul telefonului din buzunar. L-a ridicat în faţa sa, fiindcă nu voia să rişte să îşi mişte privirea sau arma. Ochii i s-au mutat pe ecran, au găsit numărul de telefon al lui Franklin şi apoi au apelat. Şi-a ţinut telefonul la ureche, respirând agitat, examinând cu privirea restul cabanei pe deasupra pistolului.

Nimic nu era deranjat, nu existase nicio luptă. Crima fusese rapidă, eficientă chiar.

A privit fix trupul, nevenindu-i să creadă violenţa pe care o reprezenta.

Telefonul a făcut legătura.

— Sunt Shepherd.

— L-ai găsit?

— E mort. Gâtul tăiat. Bătut în cuie de perete.

— Isuse! Tu cum eşti?

— Speriat de moarte.

— Bine. Eşti în siguranţă?

— Da. Cred că doar ce s-a întâmplat...

— De ce?

— Sângele. Iese abur din el. Am văzut urme în zăpadă. Am crezut că sunt ale lui. Urme care duceau spre pădure. Era şi o maşină. Parcată pe drum.

— Ai luat numărul?

— Nu. N-am crezut că are vreo legătură. Doar cineva căruia i s-a stricat maşina.

— Dar marca şi modelul?

— Era o maşină combi, nimic deosebit, un Volvo vechi, cred. Avea un scaun pentru bebeluşi în spate.

— Culoarea?

— Galben, alb. Greu de spus în lumină.

— În regulă, e bine. Să nu faci nimic! Rămâi pe poziţii, nu-ncerca să faci pe eroul! Ascunde-te, stai liniştit, iar eu o să-i trimit pe poliţiştii locali să te găsească. Ţine telefonul cu tine, bine?

S-a auzit un clic, Franklin a închis înainte ca Shepherd să mai răspundă.

Se simţea singur şi speriat, iar sinistrele şi puternicele instrumente cu coarde din „Marte” nu îl ajutau deloc. Tremura din pricina frigului şi a adrenalinei, în timp ce frigul nopţii se revărsa prin deschizătura din acoperiş.

A privit cu atenţie cadavrul, forţându-se să respire normal şi să îl privească cu ochii unui profesionist care examinează locul crimei.

Totul părea premeditat. Cuiele din mâini erau mari, nu dintre cele pe care le-ai găsi cu uşurinţă pe oriunde, probabil că ucigaşul le adusese cu el.

Shepherd a încercat să şi-l închipuie venind acolo prin zăpadă, cu ciocanul şi cuiele zăngănind într-o geantă, ştiind că avea să facă asta.

Construia deja un profil. Trebuia să fie un bărbat din cauza forţei de care era nevoie. Douglas nu era un tip masiv, dar era destul de voinic. Şi părea că gâtul îi fusese

tăiat la sfârşit, când era deja ţintuit de perete, fiindcă sângele ţâşnit din arteră şi restul dârelor curseseră din acea poziţie. De câtă putere ai fi avut nevoie să baţi în cuie un om care se zbate? Prea multă pentru o singură persoană. Doi oameni atunci, poate chiar mai mulţi.

Shepherd s-a lăsat mult pe vine şi s-a îndreptat către mijlocul încăperii, unde se afla telescopul. Dacă era cineva acolo afară care îl urmărea, i-ar fi văzut capul trecând pe lângă fereastră în timp ce se întorcea dinspre locul din care îl văzuse iniţial pe Douglas. Pereţii subţiri din lemn nu ar fi oprit un glonte, aşa că a rămas jos, ascuns privirilor.

Muzica devenise înspăimântătoare şi insuportabilă. Voia să o închidă ca să poată asculta zgomotele de afară, dar ştia că, dacă s-ar fi întrerupt brusc, atunci oricine de afară şi-ar fi dat seama exact unde era. Trebuia să aştepte cel puţin până se termina melodia, atunci n-ar fi fost atât de evident.

S-a uitat la ecranul laptopului, căutând programul care controla muzica. Mare parte din el era plin cu filmările video realizate de telescop. Acesta era îndreptat spre răsărit, iar motoarele controlate de computer îl ajustau imperceptibil, ţinându-l focalizat pe o singură stea strălucitoare. Shepherd a ridicat privirea şi a urmărit linia telescopului. Constelaţia Taurului era perfect încadrată de deschizătura din acoperiş şi a văzut că steaua strălucitoare era Aldebaran, ochiul drept al bivolului înfuriat.

Gândurile se amestecau în mintea lui Shepherd. Telescopul era îndreptat spre exact aceeaşi fâşie de cer pe care o examinase şi Hubble înainte să fie întors şi scos din funcţiune. A privit cu atenţie dreptunghiul întunecat, aproape aşteptându-se să zărească ceva nou acolo, devenind tot mai mare şi mai strălucitor pe măsură ce se apropia de Pământ. Tot ce a văzut a fost umbra unui nor şi stelele obişnuite, sclipind în noapte.

A privit din nou ecranul, iar Aldebaran strălucea puternic în centrul filmării video. Dedesubt, era o fereastră

micuţă iTunes a cărei bară de progres arăta că melodia curentă aproape se terminase. Shepherd şi-a folosit încheietura degetului mic pe trackpad pentru a duce săgeţica până la butonul de *play* fără să lase amprente. Ultimele acorduri de coarde şi cornuri au ricoşat de pe pereţii subţiri şi s-au stins. A dat clic pe butonul de pauză şi a răsuflat lung, cu un oftat ce a părut puternic în tăcerea care s-a lăsat brusc.

A închis aplicaţia pentru a fi sigur că muzica nu va începe din nou şi apoi a studiat ecranul. Exista o căsuţă de email cu nişte mesaje recente, imaginile video de la telescop, şi o altă fereastră plină de un şir de numere care se tot schimbau. Shepherd a presupus că era ceva legat de telescop, deşi nu semăna cu niciun program de control pe care îl mai văzuse până atunci. În mod normal acestea afişau o secvenţă de coordonate, ale cărei grade se modificau câte puţin în timp ce programul urmărea un obiect dinainte stabilit. Dar cel de acolo părea mai degrabă o măsurătoare, deşi era una care se micşora încontinuu. Telefonul i-a vibrat în mână, iar el a apăsat cu putere butonul pentru a reduce soneria la tăcere.

— Da?

— Şeriful local e în drum spre tine chiar acum, numele lui e Brodie. O să ia pe oricine întâlneşte în drum şi are şi o armă. O să fie cu ochii în patru şi după maşina aia. Ai mai găsit ceva?

— Să caute mai mult de o singură persoană.

— Sigur, dar de unde ştii asta?

— După felul cum a fost ucis profesorul. L-au pironit de perete şi au scris alături „eretic” cu propriul lui sânge, deci cred că pista noastră religioasă tocmai a căpătat ceva mai multă importanţă.

— Isuse! Ascultă, Shepherd, îmi pare rău pentru asta. N-ar trebui să fii singur acolo. A fost… Eu ar fi trebuit să…

— E-n regulă, serios. Mai e ceva. Vă mai aduceţi aminte de numărătoarea inversă de care ne-a povestit

Merriweather la Goddard? Cea pe care a văzut-o pe calculatorul doctorului Kinderman chiar înainte ca virusul să oprească telescopul Hubble? E şi aici. E legată de un telescop care arată aceeaşi fâşie de cer pe care o explora şi Hubble. Numai că acel număr enorm de care vorbea el nu mai e atât de enorm. Orice-ar fi, orice vine spre noi... nu cred că mai avem prea mult timp la dispoziţie.

74.

Radiatorul era dat la maxim, umplând camioneta combi cu aer uscat şi cu zgomot. Carrie era la volan, Eli stătea lângă ea.

El era tăcut, iar ei nu-i plăcea felul tăcerii lui. O parte din darul pe care îl avea ea era că putea citi în tăcerea oamenilor în acelaşi fel în care alţii pot să observe o încordare în vocea cuiva care minte. Era obişnuită cu tăcerea, o întâlnise adesea pe când era copil, aşa că citea în ea lucruri pe care alţii nu reuşeau.

Misiunea mersese relativ uşor. Găsiseră ţinta exact unde le spusese Arhanghelul. Fusese singur, pasiv, aproape resemnat, ca şi cum i-ar fi aşteptat. Aproape că nu fusese deloc surprins când intraseră pe uşă şi îl surprinseseră privind direct în rai, căutându-L în van pe Dumnezeu. Totuşi, fusese surprins atunci când Eli îl lovise în plexul solar ca să îi scoată aerul din plămâni. Fusese şi mai surprins când ea îi lipise banda adezivă pe gură şi când Eli îi bătuse primul crampon de şină în palmă.

„Daţi-l exemplu”, spusese Arhanghelul. „Trimiteţi un mesaj clar.”

Ei bine, cu siguranţă făcuseră asta, deşi, privind totul din perspectiva tăcerii lui Eli, îşi dorea să fi putut fi ea cea care făcuse crima. Se pricepea mai bine decât Eli să suporte consecinţele morţii, deşi el era mult mai bun la realizarea ei. El era un artist când venea vorba de a ucide,

văzuse asta cu câinele, cu femeia şi cu fetiţa ei adormită, şi acum acolo în cabană. Era ca şi cum toată lipsa de încredere în sine şi toată jena dispăreau din el atunci când făcea ce ştia el mai bine, lucrul pentru care se născuse – lucrarea Domnului. Nu credea că ar fi putut să îl iubească mai mult decât îl iubea deja, dar când îl văzuse astfel, atât de încrezător şi de puternic, aproape că o cuprinsese evlavia, de parcă l-ar fi privit pe Dumnezeu în acţiune, în toată splendoarea lui teribilă. Un înger răzbunător. Un artist.

Maşina a alunecat puţin pe drum, iar ea a ridicat piciorul de pe acceleraţie. Mărise puţin viteza fără să îşi dea seama, lăsând motorul să meargă la aceeaşi turaţie cu bătăile inimii din pieptul ei.

Un semn de pe partea stângă a drumului indica limita de viteză douăzeci şi cinci când s-au apropiat de o curbă. A verificat, dar aveau cincisprezece. Simţea cum cauciucurile alunecă pe drumul îngheţat, cele din spate ameninţând să derapeze în lateral dacă apăsa prea tare pe pedale sau trăgea prea mult de volan. Nu-şi permiteau accidente acum, nu după ce totul mersese atât de bine. Aveau nevoie doar de o retragere curată, fără drame.

Trebuia să fie fără câini de data aceea. Fără mici surprize adormite pe bancheta din spate. Fără greşeli.

75.

Shepherd a auzit mai întâi motoarele, hârâind adânc şi îndepărtat în pădurea deasă, în timp ce cauciucurile groase de iarnă sfărâmau pământul.

El se afla ghemuit deasupra calculatorului lui Douglas, folosind un stilou pentru a-şi tasta adresa personală de e-mail într-un mesaj. Imediat ce aveau să sosească poliţiştii, tot ce se afla în cabană avea să devină un loc al crimei, toate obiectele aveau să fie etichetate şi puse în pungi de plastic şi în cele din urmă trimise înapoi la Quantico pentru ca agentul Smith să le deschidă şi să le analizeze. Orice era folositor avea să îi fie trimis înapoi prin fişierul-fantomă – asta dacă mai făcea încă parte din anchetă –, dar voia să ţină în vizor numărătoarea inversă şi găsise fişierul aplicaţiei care o realiza. Şi mai găsise ceva ce părea şi mai interesant, un e-mail trimis în urmă cu mai puţin de o oră dintr-un cont Hotmail numit Mala210. Shepherd şi-a amintit că 210 era adresa din reţea a lui Kinderman la NASA. Iar mesajul i-a dat de asemenea de gândit:

> Steaua Mala e aproape pe poziţie. Ne vedem foarte curând.

Afară, huruitul motoarelor a crescut în intensitate şi primele raze ale farurilor au sclipit scurt pe perete,

deasupra capului său.

A terminat de tastat, a ataşat aplicaţia cu numărătoarea inversă la mesajul Hotmail şi apoi a apăsat pe *send*. Calculatorul a început să transmită lent frânturi de informaţii prin telefonul ataşat. Aplicaţia era un fişier destul de mare, deci nu avea să meargă prea repede. O trimitea unei adrese legate de telefonul său, ca să poată să o verifice dacă avea semnal.

S-a dus la fereastră şi a aruncat o privire prudentă. Vedea lumina farurilor mişcându-se prin pădure în timp ce automobilele îşi croiau drum în sus pe potecă, aruncând umbre chinuite, mereu schimbătoare printre copacii îngheţaţi. A calculat că mai avea vreun minut până soseau.

Pe ecran, bara de progres se târa spre sută la sută. A privit cum ultima frântură de mesaj părăseşte laptopul, iar telefonul i-a vibrat în mână când a primit-o. S-a pus pe treabă, ştergând repede mesajul din căsuţa de mesaje trimise de pe calculator. Avea să rămână totuşi în arhiva de memorie ascunsă, dar avea să mai treacă un timp până să îl găsească Smith.

A băgat telefonul în buzunar şi a căutat legitimaţia. Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era ca vreun poliţist local prea agitat şi dotat cu o armă de calibru mare să îl împuşte. A mai aruncat o ultimă privire în încăpere şi apoi a deschis uşa şi a păşit afară cu mâinile sus, chiar când farurile s-au oprit brusc în spatele propriei lui maşini.

Două siluete în hanorace groase au ieşit din maşină, cu armele îndreptate spre el.

— FBI! a strigat el, ţinându-şi legitimaţia chiar deasupra capului. Partenerul meu v-a anunţat – agentul Franklin. Eu sunt agentul Shepherd. Am un cadavru aici şi urme care duc spre pădure. Aţi oprit maşina?

— N-am văzut nicio maşină! i-a strigat înapoi una dintre voci.

— Pe ce drum aţi venit?

— Din Cherokee.

— Şi ce e în cealaltă direcţie?

— Tennessee, a răspuns aceeaşi voce. Primul oraş mai mare la care ajungi e Gatlinburg.

— Acolo se ştie ce s-a întâmplat aici?

— Din câte ştiu eu nu, e dincolo de graniţa statului.

„Alt stat, nu mai e responsabilitatea lor... Să-i ia naiba pe poliţiştii ăştia locali, nu-i de mirare că Franklin n-a avut timp de ei!”

— Anunţaţi mai departe! a strigat Shepherd, coborând pe scările de lemn. Daţi-le descrierea şi spuneţi-le că suspecţii circulă cu o camionetă combi albă sau galbenă. Şi spuneţi-le să se apropie cu prudenţă. Există cel puţin doi suspecţi şi au părăsit locul crimei.

Unul dintre poliţişti s-a aplecat înapoi în maşină şi a pornit staţia radio. Celălalt a început să meargă spre el, cu arma încă îndreptată spre el.

— Să mergeţi prin zăpada proaspătă! a spus Shepherd şi a arătat spre o fâşie neatinsă dintre el şi poliţist. Aşa o să ştim că nu călcăm în picioare vreo probă.

Poliţistul s-a supus, schimbând direcţia pe care dorea să o apuce şi mergând către el cu greutate, prin zăpadă.

— Şi lăsaţi naibii pistolul ăla jos!

Shepherd a privit în depărtare, printre copaci, unde îşi imagina că drumul continuă. Era prea întuneric să vadă cine ştie ce, dar, în timp ce examina peretele de arbori, a zărit un licăr îndepărtat şi palid de lumină care mergea pe drum, către frontieră.

76.

Carrie a încetinit şi mai mult, în timp ce cauciucurile continuau să alunece. De abia se târau cu aproximativ douăzeci de kilometri la oră – era o viteză bună ca să rămână pe carosabil, dar nu şi ca să scape. Camioneta era veche şi greoaie şi nu avea tracţiune decât pe două roţi. Dura prea mult. Între timp, bărbatul pe care îl văzuse prin luneta cu infraroşii găsise probabil cadavrul şi sunase la poliţie sau se afla în drum spre oraş ca să dea alarma.

Crima avea să apară peste tot la ştiri dimineaţă, un avertisment care să le amintească tuturor de consecinţele păcatului şi ale blasfemiei. Cel mai probabil, poliţiştii vor ascunde natura morţii şi vor păstra detaliile sângeroase departe de ochiul publicului, dar ea făcuse nişte fotografii care puteau fi postate pe internet, ca să fie siguri că le vede toată lumea. Arhanghelul va fi mulţumit de ei, ceea ce însemna că erau şi mai aproape de momentul în care vor putea fi împreună, şi mai aproape de clipa în care vor conduce o maşină ca aceasta, care să fie a lor, poate cu propriul lor scaun de copii în spate. Acest gând îi aducea fericire şi tristeţe în acelaşi timp. Era sigură că se vor căsători, dar Ziua Judecaţii avea să vină prea curând ca ei să aibă timp să facă şi un copil.

Dacă nu cumva...

Poate că toată lucrarea pe care o înfăptuiau acum, acele sacrificii însângerate pe care le făceau aveau să fie

destul pentru a opri venirea Judecăţii. Poate că Domnul îşi va opri mâna şi va amâna Judecata văzând că există încă oameni ca ea şi Eli, pregătiţi să îl servească şi să îi slăvească numele.

— Hei, iubitule, vrei să dai telefon? Arhanghelul o să fie foarte mulţumit de noi.

Eli a rămas tăcut.

— E-n regulă, iubitule, a spus ea, înţelegându-i starea. Ştiu ce-ai zis ieri-noapte, c-ai vrea să nu-ţi mai placă atât să ucizi, dar noi înfăptuim lucrarea Domnului aici, să nu uiţi asta, şi nu-i niciun păcat în asta!

Eli a tras aer adânc în piept.

— Un câine n-are suflet nemuritor, a spus el cu o voce şoptită şi prudentă care ei îi displăcea, dar un bărbat are. Şi tot aşa o fetiţă şi mama ei.

Ea s-a întins şi l-a mângâiat pe obraz, neglijând astfel drumul alunecos şi simţind cum îi zvâcneşte muşchiul maxilarului.

— Dar dacă au fost cu toţii oameni cu suflet bun şi curat, atunci sufletele lor sunt în rai acum. Iar dacă nu, atunci ai scăpat pământul de nişte păcătoşi şi n-ar trebui să-ţi pară rău în niciunul dintre cazuri. De fapt, cred c-ar trebui să fii mândru.

El s-a întors către ea, iar ea a riscat doar pentru o secundă şi şi-a luat privirea de la şosea.

— Tu ştii mereu să-mi spui cuvintele potrivite, a spus el, căutând telefonul, eşti mereu ca o lumină care împrăştie întunericul din mine aşa cum nimeni n-o să mai poată vreodată.

Ecranul i-a luminat faţa, în timp ce el a format numărul şi a dat convorbirea pe difuzor. Carrie s-a aplecat şi a oprit radiatorul ca să audă mai bine, fără să îşi ia ochii de la şosea. În faţă se vedea lumina unor faruri care alunecau prin noapte, sclipind printre copaci şi devenind tot mai puternice pe măsură ce se apropiau de ei. Au izbucnit cu putere de după o curbă, la intensitate maximă, mergând cu

viteză prea mare pentru condiţiile meteo.

— Da? s-a auzit vocea lui Cooper din telefon.

— Profesorul e mort, a spus Eli.

— Unde sunteţi acum?

— Pe drum, a răspuns Eli şi a ridicat privirea în lumina orbitoare a farurilor care se apropiau.

— V-a văzut cineva?

— Nu cred.

Farurile erau foarte aproape de ei acum, atât de puternice încât părea că maşina e pe banda lor. Carrie a încetinit şi mai mult, aproape oprind când o furgonetă roşie a zburat pe lângă ei, cu lanţurile de pe cauciucuri aruncând pietriş şi gheaţă pe maşina lor. Carrie a clipit şi chiar în faţa lor a zărit un semn pe care scria „Bine aţi venit în Tennessee!”. Dedesubt erau două săgeţi, una indicând înapoi spre Cherokee şi una înspre Gatlinburg.

— Mai era cineva acolo, dar nu ne-a văzut, a spus Carrie, accelerând din nou. L-am lăsat să găsească cadavrul. E posibil să ne fi văzut maşina.

— Şi asta ar fi o problemă?

În faţă era un viraj la stânga şi un alt indicator spre Clingman's Dome Road.

— Nu, a spus ea, virând la cotitură şi urmărind cu atenţie urmele de cauciucuri pe care le făcuseră mai devreme, strunind maşina în sus pe dealul micuţ şi în jurul unei curbe uşoare.

— Aţi făcut fotografii?

— Mda, avem fotografii.

În faţa lor, farurile au luminat spatele Fordului Escape negru pe care îl conduseseră tot drumul până la Charleston.

— Bine, a spus Cooper. Sunaţi-mă din nou când sunteţi în siguranţă. Am veşti. Domnul a zâmbit misiunii noastre încă o dată.

Carrie a încetinit şi a oprit motorul camionetei.

— Verificaţi-vă căsuţele de e-mail! V-am trimis instrucţiuni cu locul unde trebuie să mergeţi în continuare.

Doar ce am aflat unde se află doctorul Kinderman.

77.

Nici Athanasius şi nici părintele Thomas nu îl mai văzuseră pe părintele Malachi de când acesta se opusese planurilor lor de a-i ajuta pe bolnavii din Ruina. De atunci, Malachi se retrăsese împreună cu întreaga sa confrerie în spatele uşilor închise. Existau două societăţi distincte în interiorul muntelui acum: cei care se luptau cu molima şi îi îngrijeau pe bolnavi şi pelerinele negre din bibliotecă.

Ştiau că se mai află încă acolo doar fiindcă proviziile care erau săptămânal duse în camera-ecluză erau ridicate întotdeauna, şi fiindcă de fiecare dată când purtătorul uneia dintre pelerinele negre se îmbolnăvea era lăsat dincolo de uşă, legat de o scândură, pentru a fi împiedicat să se sfâşie, urlând până când cineva sosea alergând. Lui Athanasius totul i se părea inuman şi necreştinesc şi se înfuria de fiecare dată când se gândea la asta. Dar nu era momentul să înceapă o ceartă. Erau acolo pentru că aveau nevoie de ajutorul lui Malachi.

Acesta fusese de acord să vorbească cu ei la vecernie, iar acum clopotul bătea, răsunând de şase ori prin tunelurile muntelui, arătând că ora stabilită sosise.

— Crezi c-o să vină? a şoptit Thomas, cercetând întunericul neclintit al bibliotecii prin fereastra camerei-ecluză.

— O să vină, a răspuns Athanasius. În biletul meu am lăsat să se înţeleagă c-am avea un document de oarecare

însemnătate în ceea ce priveşte neînţelegerile noastre de acum. Sigur n-o să reziste să arunce un ochi pe el. Totuşi, sunt sigur c-o să ne lase s-aşteptăm.

Athanasius avea dreptate. Stăteau acolo de aproape zece minute, când în sfârşit în întunericul îndepărtat a apărut o luminiţă care înainta către ei.

— E ceva în neregulă cu luminile, a şoptit Thomas.

Athanasius s-a uitat atent la silueta îndepărtată şi şi-a dat seama că Thomas avea dreptate. În loc de lumina obişnuită care îl însoţea, traseul lui Malachi către ei era urmat numai de strălucirea unei lămpi cu lumânare. Ţinea o mână în faţă pentru a o proteja, şi mergea încet pentru ca flacăra să nu se stingă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât Thomas şi Athanasius îşi dădeau seama că luna de izolare înăuntrul bibliotecii nu fusese prea blândă cu Malachi. Pielea lui îngălbenită, palidă şi transparentă după ce aproape o viaţă întreagă fusese ferită de lumina soarelui, se cojea acum în jurul nasului şi al gurii, iar ochii aveau cercuri roşii în jurul lor, de parcă nu dormise aproape deloc.

— Îţi mulţumesc c-ai fost de acord să vorbeşti cu noi, a spus Athanasius în clipa în care Malachi s-a oprit de cealaltă parte a uşii încuiate, respirând zgomotos şi transpirând din cauza efortului. S-a-ntâmplat ceva cu sistemul de iluminat?

— Nu, a răspuns Malachi. Pur şi simplu l-am oprit. Aceia dintre noi care mai cred cu tărie în sfinţenia vechilor tradiţii au fost de acord să evite influenţa corupătoare a modernităţii, în toate formele ei.

Athanasius a încuviinţat de parcă ar fi fost un răspuns perfect rezonabil.

— Şi cum vă merge, ţie şi celorlalţi din confreria ta? a întrebat el, înainte ca Thomas să apuce să îşi piardă cumpătul.

— Suntem pe moarte, mulţumesc de întrebare. Încet, dar sigur.

„Da”, s-a gândit Athanasius, „îi auzim pe bolnavi urlând de fiecare dată când îi abandonaţi, iar după ce mor,

îi ardem noi în locul vostru.“

— Dar voi, a replicat Malachi, aţi reuşit ceva cu mica voastră revoltă? Au fost aducerea civililor în Citadelă şi călcarea în picioare a mii de ani de tradiţie venerată răsplătite cu descoperirea unui leac miraculos?

— Nu încă, dar facem progrese.

Ochii lui Malachi s-au aprins.

— Adevărat? Ce fel de progrese?

— Unul dintre bolnavii noştri a scăpat cu viaţă, e un civil. Pare să fi dezvoltat o formă de imunitate naturală în faţa bolii. Doctorii lucrează acum şi încearcă să extragă un vaccin din sângele lui.

— Adevărat, un vaccin? Şi e complet vindecat, acest... civil?

Malachi a rostit ultimul cuvânt de parcă ar fi fost cuvântul „şarpe“.

— Nu complet, starea lui se îmbunătăţeşte, dar e încă slăbit. A fost mutat în apartamentul privat al Abatelui pentru a se odihni şi a le permite doctorilor să realizeze teste mai amănunţite. E un moment vital pentru cercetarea lor, trebuie să-ncerce să-nţeleagă motivul însănătoşirii sale. În acelaşi timp şi noi încercăm în felul nostru să înţelegem mai bine molima. Am menţionat în biletul meu că un anumit document a ajuns în posesia noastră, o profeţie care a fost iniţial cioplită în piatră cu multă vreme în urmă.

— Da, o ai cu tine?

— Nu chiar. Avem o copie a ei. O fotografie detaliată cu ambele feţe ale pietrei.

Ochii lui Malachi s-au mărit în spatele lentilelor de cristal ale ochelarilor.

— Arătaţi-mi-o!

— Speram să ne permiţi să intrăm în bibliotecă, s-o studiem împreună şi să folosim imensa bogăţie de resurse şi de materiale de referinţă pentru a încerca să-i descifrăm înţelesul.

Malachi a mijit ochii, suspicios.

— De ce nu-mi daţi mie documentul, iar eu o să văd ce pot înţelege din el? Cunosc toate limbile antice adunate aici, ştiţi asta. Le-am studiat şi am decodat multe dintre ele. Dacă pe această piatră e folosită vreuna dintre ele, atunci o s-o recunosc şi o s-o traduc fără să mai fie nevoie de studii sau cercetări mai amănunţite. S-ar putea să vă pot spune ce e scris chiar acum, dacă mi-o arătaţi.

Părintele Thomas şi Athanasius au făcut schimb de priviri. Se aşteptaseră la asta şi, deşi nici unuia nu îi făcea plăcere, nu prea aveau de ales: trebuia să accepte. Timpul îi presa prea tare.

— Dacă ţi-o arătăm, trebuie să ne spui ce ai aflat.

— Desigur.

— Mesajul ne afectează pe toţi.

— Fireşte.

Malachi era agitat, iar lumânarea îi tremura în mână din cauza nerăbdării. Thomas şi-a deschis mantaua, unde era ascuns laptopul. L-a deschis şi a îndreptat ecranul spre Malachi. O lumină rece şi albastră a strălucit pe chipul bibliotecarului, transformându-l într-o mască grotescă, incandescentă, ce părea că pluteşte dincolo de fereastra uşii, în timp ce ochii lui ciuguleau informaţii de pe ecran ca nişte păsări înfometate.

— E în limba mala, a spus el, studiind prima imagine.

— Aşa ne-am gândit şi noi, a răspuns Athanasius, simţind cum Malachi încearcă să se eschiveze, dar hotărându-se să nu îi atragă atenţia. Ce zici ce a doua imagine?

Privirea lui Malachi s-a mutat pe ecran, dar nu a spus nimic. Thomas a închis brusc laptopul, făcându-l pe Malachi să ridice privirea de parcă ar fi fost pălmuit.

— Ai promis să ne împărtăşeşti ideile tale. Dacă nu-ţi respecţi partea ta de învoială, atunci n-o s-o respectăm nici noi pe a noastră!

— Desigur, mă scuzaţi, încercam doar să... s-o descifrez. Este scrisă în două limbi, trei, dacă ne gândim că

şi constelaţiile spun o parte a poveştii.

Athanasius a încuviinţat din cap – nu se gândise la asta, dar avea sens. Fragmentul de scriere protocuneiformă pe care reuşise să îl înţeleagă parţial era legat atât prin şirul de simboluri cât şi prin înţeles de steaua în plus desenată în constelaţia Taurului.

— Poţi să descifrezi ceva din ea?

— Sunt sigur că pot, dar va trebui s-o văd din nou şi s-o studiez puţin mai mult.

Athanasius a făcut o pauză. Malachi era un personaj alunecos şi egoist.

— Foarte bine, a spus el, dar în secunda în care mi se pare că ne ascunzi ceva, îl închidem şi plecăm de aici. S-a-nţeles?

Malachi a încuviinţat şi a încercat să schiţeze un zâmbet ce părea monstruos în lumina tremurătoare a lumânării. Thomas a deschis din nou laptopul şi l-a întors spre fereastra din uşă. Ochii lui Malachi s-au năpustit flămânzi asupra lui.

— E o scriere foarte veche, ce aduce cu cea protoelemaică[15], dar nu este identică. Există aici un simbol pentru Citadelă şi de asemenea unul pentru moarte şi unul care se referă la o boală sau o molimă…

Athanasius i-a aruncat o privire Părintelui Thomas. Avuseseră dreptate. Piatra prevestea într-adevăr ceea ce se întâmpla acolo.

— Ce altceva?

Malachi a dat din cap.

— E greu de exprimat într-o propoziţie. Transmite mai degrabă o idee generală, decât o succesiune de întâmplări. Ochii lui continuau să scaneze simbolurile. Dacă mi-o lăsaţi, o pot compara cu alte documente elamite din aceeaşi perioadă şi pot ajunge la un înţeles mai clar

— Nu! Dacă e nevoie să folosim alte resurse pentru a o

[15] Limbă moartă; a fost limba principală în Iranul de astăzi între 2800 şi 550 î.H.

decoda, atunci trebuie să ne permiţi să intrăm în bibliotecă ca să lucrăm împreună.

Malachi nu a răspuns, ochii lui flămânzi erau larg deschişi şi nu clipeau deloc pe măsură ce înaintau în citirea textului. Odată ajuns la sfârşit, a tresărit în mod vizibil, de parcă ar fi fost lovit.

— Ce este?

— Omul care s-a întors din morţi a venit călare aici? A venit din pustiu călare?

Athanasius şi-a amintit de conversaţiile pe care le avusese cu Gabriel despre lunga lui călătorie înapoi în Citadelă.

— Da.

— Şi care este numele acestui om?

Athanasius s-a încruntat.

— Numele lui e Gabriel. Acum spune-ne ce e scris pe piatră.

Malachi a clătinat din cap.

— E... Nu sunt sigur... Va trebui să...

A început să se dea înapoi, cu ochii măriţi şi fixaţi pe laptop.

— Spune-ne ce e scris!

Malachi s-a uitat la ei cu teamă.

— Trebuie să verific unele lucruri, a spus, îndepărtându-se în continuare. Trebuie să fiu sigur, înainte să...

— Malachi!

Thomas a închis laptopul, dar tot ce a reuşit să facă a fost să îl elibereze pe Malachi de sub vraja lui. Acesta s-a întors cu spatele şi a plecat.

— MALACHI! a strigat Athanasius în urma lui.

Dar era prea târziu, dispăruse deja, aproape alergând în întunericul desăvârşit, până când şi lumânarea lui tremurătoare a fost înghiţită de beznă.

78.

Caporalul Williamson şi oamenii lui terminaseră impresionant de repede lucrul la porţi. Găsiseră nişte lanţuri şi le târâseră până la camionul aflat dincolo de gard. Un capăt al lanţurilor fusese fixat de bara de remorcare, iar celălalt fusese prins de pilonii principali de susţinere, la a căror fundaţie toţi ceilalţi săpaseră cu lopeţi, cazmale şi orice altceva mai găsiseră. Când Williamson considerase că au săpat destul, pornise motorul şi îndreptase camionul către direcţia unde pământul se surpase, folosind gravitaţia şi greutatea camionului pentru a smulge pilonii direct din pământ. Apoi se apucaseră să lucreze la restul.

Williamson preluase comanda, luând pe câţiva dintre oamenii săi pentru a scoate din uz tunurile din turnuri, iar pe restul îi împărţise în echipe pentru a coordona demolarea. Folosind câţiva interpreţi care să dea mai departe ordinele lui Williamson, reuşiseră să facă pe toată lumea să lucreze împreună: unii săpaseră la fundaţia pilonilor, alţii tăiaseră sârmele şi le rulau în colaci. Liv fusese repartizată la unul dintre piloni, de pe care desprindea sârma cu ajutorul unui cleşte. Simţea o profundă satisfacţie când se gândea cât de repede se uniseră diferitele grupuri într-unul singur, toată lumea muncind laolaltă, toţi cuprinşi de un sentiment al urgenţei stârnit de coloana de praf ce creştea constant la răsărit, anunţând apropierea noilor veniţi.

— Soldaţii ăştia sunt foarte pricepuţi, i-a spus ea lui Tariq, care lovea neîntrerupt cu un hârleţ în baza de ciment a pilonului la care lucra ea.

El s-a sprijinit de mânerul hârleţului şi şi-a şters sudoarea de pe faţă.

— Aşa şi trebuie să fie, a spus el, fac parte din USACE[16] – Corpul de Ingineri ai Armatei Statelor Unite. Tipii ăştia sunt obişnuiţi să dărâme chestii şi apoi să le construiască din nou. Pentru asta sunt antrenaţi.

Liv s-a încruntat pe măsură ce un gând a prins contur în mintea ei.

— Nu ţi se pare ciudat că tocmai oamenii de care avem nevoie par să sosească aici, exact când trebuie? Când apa a fost otrăvită au apărut de nicăieri nişte experţi în apă, cu toate echipamentele necesare pentru a o testa. Apoi tipii ăştia, chiar când s-a ivit şi nevoia de a demonta locul ăsta.

— E la fel şi cu crescătorii de capre, şi Tariq a dat din cap spre nomazii care primeau acum bucuroşi ordine de la soldaţi.

— Care e locul lor în toată schema asta?

— Avem destulă mâncare uscată, dar aproape nimic proaspăt. În deşert, capra e cea mai bună sursă de lapte proaspăt şi de carne. Caprele sunt la fel de importante ca apa pentru traiul în acest loc.

Un gând i-a trecut prin minte şi el s-a încruntat.

— Dar Azra'iel şi călăreţii lui, care e locul lor, conform teoriei tale?

Liv s-a gândit la asta un moment şi apoi a dat din cap.

— Ei n-au fost aduşi aici de chemarea către acest loc, cum s-a întâmplat cu restul, ei au fost conduşi de Malik. N-ar fi trebuit să se afle aici. Şi au murit.

Tariq s-a întors către coloana de praf de la răsărit, aflată acum destul de aproape pentru a desluşi la baza ei trei camioane albe, conturându-se strălucitoare şi apoi

[16] United States Army Corps of Engineers.

dispărând în ceaţa arşiţei.

— Deci acum cine vine? a întrebat el, mai mult pentru sine. Ce anume ne mai este de trebuinţă aici şi n-avem încă?

Liv i-a urmărit privirea.

— Oricine ar fi o să fie bineveniţi şi n-o să găsească o poartă închisă, a spus ea.

A continuat să privească autovehiculele strălucitoare apropiindu-se, ieşind din aerul lichid până când s-au oprit cu o bufnitură într-un nor de praf subţire. Uşa de la şofer a maşinii din fruntea convoiului s-a deschis, şi a coborât un bărbat. Era înalt şi cu pielea măslinie, dar nu părea arab. Nişte ochi blânzi au cercetat cercul de chipuri primitoare şi apoi au privit dincolo de ele, printre ruinele porţii, către complexul militar şi către fântână.

— Ce e locul ăsta? a întrebat el într-o engleză cu un accent care părea italian, sau poate spaniol.

Liv a păşit înainte, zâmbind.

— De fapt, nici noi nu suntem prea siguri ce e, încercăm să ne dăm seama din mers, dar e destul loc şi destulă apă şi sunteţi mai mult decât bineveniţi să rămâneţi.

Alte portiere s-au deschis şi din maşini au coborât alţi bărbaţi, un amestec de arabi şi europeni, tineri şi maturi, şase în total – doi în fiecare maşină. Apoi Liv a zărit ceva pe una dintre mânecile lor, o emblemă care îi părea cunoscută, dar nu putea să îşi dea seama exact de unde.

— Cu ce vă ocupaţi? a întrebat ea.

Şoferul primei maşini şi-a îndreptat privirea blândă spre ea şi a zâmbit.

— Lucrăm pentru Médecins Sans Frontières, a spus el. Suntem doctori.

79.

Franklin a văzut cum chipul soţiei sale se înăspreşte în clipa în care telefonul a sunat pentru a doua oară.

Stăteau în bucătărie – el, Marie şi Sinead –, cu resturile unei cine preparate în casă încă pe masă, vorbind toţi trei aşa cum nu o mai făcuseră de Dumnezeu ştie cât timp. Era ca şi cum tot trecutul urât şi toată răceala care intervenise între ei fuseseră măturate de aceeaşi forţă care îi adusese acasă.

— Trebuie să răspund, a spus el.

Marie a încuviinţat cu o zvâcnitură scurtă a bărbiei şi apoi s-a ridicat uşor de pe scaun, a strâns câteva farfurii şi s-a îndreptat spre chiuvetă. De câte ori o văzuse făcând asta? De prea multe ori. A privit-o şi pe Sinead, care semăna atât de mult cu mama ei, şi a zărit dezamăgire şi în ochii ei, poate nu una atât de dură sau de rece ca a mamei sale, dar sămânţa se afla acolo.

A scos telefonul din buzunar şi a verificat numărul.

Iarăşi Shepherd.

Ştia că ar fi trebuit să închidă naibii telefonul şi să se ducă la Marie, să îi spună că o iubeşte şi că zilele în care munca venea pe primul loc erau de mult trecute. Dar nu erau. Nu încă.

Şi l-a imaginat pe Shepherd, epuizat după ziua pe care o avusese, stând singur în noaptea îngheţată cu un cadavru proaspăt drept companie şi cu nimeni care să îi acopere

spatele.

— Trebuie să răspund, a repetat el, ridicându-se şi ieşind din cameră, urându-se tot mai tare cu fiecare pas.

A ieşit pe hol şi a dus telefonul la ureche.

— Franklin.

— Shepherd la telefon.

— Ştiu.

S-a îndreptat către uşa de la intrare, dar s-a răzgândit şi s-a aşezat pe scări. Era prea frig afară şi nu putea să facă faţă gândului de a părăsi casa.

— Poliţiştii sunt aici. N-au văzut maşina pe drum şi nici n-au găsit pe nimeni. Cred că ucigaşii se îndreaptă spre nord, spre Tennessee.

— O să dau câteva telefoane. Să alertezi pe toată lumea.

— I-am pus deja pe poliţiştii locali să anunţe.

— O să trimit şi eu vorbă de la Quantico, să fiu sigur c-au priceput.

Clinchetul puternic şi furios al vaselor clătite în chiuvetă părea doar la câţiva metri depărtare. Şi-a acoperit urechea cu mâna rămasă liberă şi a simţit cum mintea lui îşi reintră automat în obişnuinţa unei anchete în desfăşurare.

— Bine, uite ce-o să se-ntâmple mai departe. La nivel local n-o să existe resursele necesare pentru examinarea profesionistă a locului crimei, aşa c-o să-ţi trimit o echipă din Charlotte. Trebuie să rămâi acolo până ajung ei, să te asiguri că toţi poliţiştii ăia locali nu devin prea nerăbdători şi contaminează locul cu mucuri de ţigară şi bune intenţii. O să dureze ceva până o să ajungă la tine, aşa că între timp trebuie să preiei comanda. Am făcut deja o căutare după toate adresele din trecut ale doctorului Kinderman şi am dat de două care ar putea fi considerate „acasă”. Echipaje înarmate se îndreaptă spre ele chiar acum. Dacă Kinderman se află acolo, o să-l prindem.

— Presupunând că cel care l-a omorât pe profesorul

Douglas n-a ajuns înaintea noastră acolo.

— Mă-ndoiesc. Ambele adrese sunt mult în nord, iar până acum totul s-a desfăşurat la sud de Washington. Totul îmi dă senzaţia unei operaţiuni restrânse: o unitate mobilă şi cineva care îi controlează de la nivel central. Cum e semnalul la telefon pe acolo pe unde eşti?

— Sunt în vârful muntelui, am cinci liniuţe, dar nu ştiu cum e în restul zonei. De ce?

Franklin s-a uitat fix la bocancii fiicei sale, lăsaţi lângă uşă, unde se descălţase; unul dintre ei se răsturnase. Prin minte i-a străfulgerat o imagine a unei perechi mai mici, lăsate în exact aceeaşi poziţie, poate cu cincisprezece ani în urmă. A închis ochii. Amintirile îi distrăgeau prea mult atenţia.

— Îţi aduci aminte de mica noastră discuţie cu reverendul?

— Din păcate, da.

— Îţi aduci aminte ce am făcut eu chiar înainte să îl interogăm?

A urmat o pauză pe linia telefonică. Franklin putea să audă vântul bătând printre copaci acolo unde se afla Shepherd. Părea frig.

— L-aţi rugat să-şi pună telefonul pe masă.

— Şi apoi?

— Aţi întrebat dacă puteţi fuma.

— Şi când a zis „nu”, mi-am pus ţigările pe masă, lângă telefonul lui. E vorba de un kit micuţ despre care nu vorbim la cursuri, numit Eavesdropper. E un microfon de ultimă generaţie care poate citi şi duplica o cartelă SIM fără să fie nevoie să te atingi de telefon. Tot ce trebuie să faci e să-l plasezi destul de aproape de telefonul-ţintă şi să-l laşi acolo vreun minut, ca să poată prinde numărul de identificare al mobilului când se conectează la cea mai apropiată antenă de telefonie mobilă. Apoi copiază activitatea telefonului şi face înregistrări audio ale tuturor apelurilor. Are incastrat un cip de patru gigabiţi, deci poate

memora cam cincisprezece ore de înregistrări audio. Singurul inconvenient e că nu funcţionează decât în apropiere de telefonul-ţintă.

— Motiv pentru care aţi îndesat pachetul de ţigări în gaura din zid.

— Exact. Aşa că mă gândesc că, dacă semnalul telefonic e bun în zona prin care te afli, ucigaşii au sunat deja să-i dea raportul şefului lor. Rămâi pe poziţii, Shepherd! Te ţin la curent cum evoluează lucrurile.

A închis şi a apăsat pe tasta zero ca să apeleze rapid numărul de la Quantico. Tot ce mai auzea din bucătărie era liniştea. Şi le-a imaginat pe Marie şi Sinead stând la barul pentru micul-dejun, ascultându-l cum vorbeşte în hol. Asta îl făcea să se simtă josnic. Dar nu putea să îl lase pe Shepherd în aer. El era singurul motiv pentru care se afla acolo. Avea să le explice şi lor, imediat ce termina acel apel.

Telefonul a făcut legătura, iar Franklin a navigat prin numeroasele departamente: a autorizat şi a mobilizat o echipă de criminalişti să pornească la drum spre Cherokee; a pornit, împreună cu departamentele de poliţie din trei state diferite, o căutare urgentă pentru o camionetă combi galbenă sau albă; a ajuns, în cele din urmă, în camera de control şi supraveghere unde, după ce a confirmat numărul legitimaţiei de agent şi codul investigaţiei, un operator i-a adus la cunoştinţă că microfonul Eavesdropper care îi fusese desemnat înregistrase ultimul apel cu şase minute în urmă. Franklin a ascultat cârâiturile de pe linia telefonică şi apoi tăcerea neclintită din casa sa în timp ce operatorul a trimis spre un satelit de telecomunicaţii din spaţiu un cod, care a transmis înapoi prin norii de zăpadă un semnal către microfonul Eavesdropper fixat între cutia poştală şi zidul exterior al Bisericii Mântuirea prin Hristos din Charleston.

Circuitul a reacţionat la primirea codului şi din receptor s-a transformat în emiţător, folosind reţeaua de telefonie mobilă pentru a trimite înapoi la operator un flux codat de

informaţii; acesta l-a decodat şi i l-a trimis direct pe linia telefonică lui Franklin.

Franklin a ţinut ochii închişi în tot timpul în care a ascultat ultima conversaţie pe care o înregistrase dispozitivul. Era între Cooper şi două voci necunoscute, un bărbat şi o femeie. A reţinut frazele-cheie din scurtul schimb:

„...Profesorul e mort... Tocmai ce am intrat în Tennessee... Mda, am făcut fotografii...”

Apoi Cooper a încheiat convorbirea cu nişte cuvinte cu care şi-a săpat singur groapa.

„...Doar ce am aflat unde se află doctorul Kinderman...”

Franklin a închis telefonul şi s-a uitat fix la bocancii fiicei sale. Orice speranţă mai avea că ar fi putut să se ocupe de povestea aceea prin telefon tocmai zburase pe fereastră. Cooper trebuia săltat rapid, şi el nu putea lăsa asta pe mâna altcuiva, nici măcar a celor mai pricepuţi poliţişti din Charleston.

A scotocit prin buzunar, a găsit cartea de vizită pe care i-o dăduse Jackson la secţia de poliţie şi a început să îi tasteze numărul pe telefon. A apăsat pe butonul de apelare şi şi-a dat seama că Marie şi Sinead stau în uşa de la bucătărie. Se uitau amândouă la el, cu braţele încrucişate – fiecare era o oglindă a dezaprobării celeilalte.

— Mai am de făcut un singur lucru, a spus el, ridicând telefonul, doar un singur lucru în Charleston şi pe urmă mă-ntorc, promit.

A auzit cum telefonul face legătura şi începe să sune. Şi, după privirea ei, auzise şi Marie.

— Întotdeauna mai e un singur lucru, a spus ea, apoi s-a întors şi a intrat în bucătărie.

Sinead a rămas unde era.

— Numai un singur lucru? a spus ea.

— Literalmente acest singur lucru, îţi promit cu mâna pe inimă.

Ea a încuviinţat, dar nu a zâmbit, apoi s-a întors şi şi-a urmat mama în bucătărie, în timp ce Jackson a răspuns. Franklin şi-a lipit telefonul de ureche şi a închis ochii ca să nu mai vadă toate acele lucruri pe care nu voia să le părăsească.

— Am nevoie de ajutorul tău, a spus în şoaptă. Dar mai întâi trebuie să ajung cât mai repede în Charleston, de preferat evitând parcarea care s-a format pe autostrada I-26.

80.

— A întrebat despre mine?

Gabriel era rezemat pe perne şi privea feţele serioase ale lui Athanasius şi Thomas, după ciudata întrevedere cu Malachi.

— Da, iar întrebările lui păreau să fie legate de ceea ce tocmai citise pe Harta Stelară. A întrebat dacă ai venit călare în Citadelă, din pustiu.

— Credeţi că ştie ce-nseamnă simbolurile?

— Fără îndoială, a răspuns Thomas. Malachi ştie mai multe despre scrierile timpurii decât orice alt om în viaţă. Dacă există ceva în bibliotecă care poate ajuta la descifrarea acestui text, atunci acel ceva se află deja în mintea lui. Malachi ştie exact ce înseamnă.

— Şi cum îl facem să ne spună şi nouă?

— Nu-l facem, a replicat Athanasius. Malachi e intransigent. Şi pe mine mă urăşte. Crede că am trădat ordinul. Nu e nicio şansă să împărtăşească cu noi ce a aflat. Trebuia să ştiu că nu putem să avem încredere în el, dar nu credeam c-o să fie atât de... zdruncinat.

— Da, a confirmat Thomas, părea disperat. N-o să ne ajute. Mă tem că e deja pierdut.

— Se pare deci că trebuie să ne ocupăm personal de asta, a spus Athanasius frecându-şi mâinile una de alta de parcă, la un anumit nivel, se bucura de întreaga situaţie. Dacă vrem să interpretăm restul scrierii de pe piatră,

trebuie să avem acces la lucrările antice. Tu m-ai mai ajutat odată să pătrund pe ascuns în bibliotecă.

Thomas a zâmbit.

— Şi asta pe când luminile încă mergeau, protocoalele de securitate erau la locul lor, paznici înarmaţi patrulau neîntrerupt şi accesul neautorizat era pasibil de pedeapsa cu moartea. Prin comparaţie, de data asta ar trebui să fie floare la ureche.

— Poţi s-o faci în seara asta?

— Va trebui să mă conectez la sistemele bibliotecii, ca să văd ce mai funcţionează şi ce a fost dezactivat, nu vreau să cazi în vreo capcană sau să declanşezi vreo alarmă. Absenţa luminilor o să fie de un mare ajutor, şi presupun că nu se folosesc de ochelarii pentru vedere pe timpul nopţii ţinând cont de „influenţa corupătoare a modernităţii”, ceea ce înseamnă că noi îi putem folosi. Sunt ţinuţi în camera de control de lângă intrarea principală.

— Am putea să pătrundem prin sălile de lectură? Dacă am intra prin secţiunea restricţionată şi apoi prin cea folosită de Sancti?

— Ce înseamnă asta? a întrebat Gabriel.

— Călugării Sanctus erau strict izolaţi de restul populaţiei pentru a păstra secretele pe care le deţineau. Totuşi, în momentele în care nu se mai afla nimeni acolo, aveau acces la bibliotecă şi aveau propria sală de lectură. Se ajunge la ea printr-o scară din partea de sus a muntelui. Mai sunt şi alte scări, una către apartamentul Prelatului, una în apropierea peşterii catedralei şi una chiar pe aici. A arătat înspre uşa care dădea în dormitorul Abatelui. Membrilor de încredere mai în vârstă din interiorul muntelui le-a fost permis să se întâlnească cu Sancti şi să ia parte la ceremoniile lor. Din moment ce n-a mai rămas niciunul în viaţă, scările şi sala de lectură a călugărilor Sancti au rămas nefolosite. A privit din nou spre uşa care ducea spre dormitor. Am cheia Abatelui pentru acea uşă. Dar n-o am şi pe cea pentru uşa care dă spre sala de lectură. Va trebui

s-o forţăm.

Părintele Thomas a dat din cap.

— Am face mult prea mult zgomot. E o uşă grea, cu o încuietoare rezistentă, iar sălile de lectură folosite de Malachi şi pelerinele negre sunt chiar alături. Aş prefera să intru pe ascuns folosind propriile sisteme decât să-mi croiesc drum spărgând o uşă. Odată aflaţi înăuntru şi cu ochelarii de noapte la ochi, totul ar trebui să fie uşor Putem să găsim drumul către textele antice şi să citim tot ce vrem în întuneric total. Lasă-mă vreo două ore ca să-mi dau seama cum să intrăm. Şi aşa toată lumea o să aibă timp să meargă la culcare. Să zicem la miezul nopţii?

Athanasius a încuviinţat din cap.

— Între utrenie şi laude.

— Pot să vin şi eu cu voi? a întrebat Gabriel, vădit serios.

— Tu nu mergi nicăieri!

Doctorul Kaplan apăruse în spatele lui Thomas cu ceva în mână şi o expresie serioasă.

— Eşti prea slăbit ca să mai faci şi altceva în afară de a sta întins aici şi a te odihni. Totuşi, dacă vrei cu adevărat să ajuţi...

Şi-a deschis palma, iar Gabriel a simţit cum i se strânge stomacul când a văzut mai multe eprubete goale.

— Situaţia e următoarea. Până acum am colectat opt sute de mililitri din sângele tău, cantitate pentru refacerea căreia corpului tău i-ar lua aproximativ cinci săptămâni. Plasma e înlocuită într-o zi sau două. Dar pentru celulele sanguine e nevoie de mult mai mult timp. În studiul bolii, aceste celule ne oferă cele mai multe informaţii. Ele sunt cele care s-au luptat cu boala şi, în cazul tău, au câştigat. În momentul ăsta corpul tău de-abia a început să înlocuiască plasma, iar numărul de celule albe pe litru e încă destul de ridicat. Pentru virologie şi toxicologie asta e materie de calitatea întâi, plină ochi de informaţiile de care avem nevoie. Am grăbi mult lucrurile dacă am putea să mai luăm

o parte din acest sânge bogat acum.

— Cât de mult?

— Încă cinci sute de mililitri.

— Şi cu cât aş rămâne?

— Destul, ai avea încă în jur de şaptezeci şi cinci, optzeci la sută din cantitatea obişnuită, ceea ce e în regulă pentru un pacient sănătos. Îngrijorarea mea e că ultima dată când ţi-am luat sânge am provocat o uşoară recădere, deşi ţi-ai revenit repede şi pari bine acum.

S-a uitat la monitorul EKG conectat de degetul lui Gabriel printr-o clamă.

— Semnele tale vitale sunt puternice şi nu există niciun motiv clar de îngrijorare. Dar, în cele din urmă, decizia e a ta.

Gabriel a privit fereastra cu vitraliu, unde imaginea păunului de-abia se mai zărea, acum că se lăsase înserarea.

— La naiba! a spus el. Şi-aşa nu plec nicăieri. Dar, dacă-mi pierd iar cunoştinţa, vă rog să nu mă mai treziţi până dimineaţă.

Un asistent a apărut de nicăieri şi a început să strângă legăturile lui Gabriel.

— Doar o măsură de prevedere, a spus Kaplan. În caz c-o să ai altă criză.

Gabriel s-a întors către Athanasius.

— Succes! a spus el. Şi sper sincer c-o să aveţi o noapte mai frumoasă decât a mea.

81.

Lumina lumânării a strălucit pe cuvintele sculptate în interiorul unei arcade pe sub care a trecut Malachi: CRIPTA REVELATIO, Peştera Apocalipsei.

Cea mai mare parte din bibliotecă era organizată după dată şi origine, cu cele mai noi achiziţii aflate în apropierea intrării. Însă obiectele din Cripta Revelatio erau adunate din toate culturile, din fiecare secol şi din fiecare părticică a lumii. Era o colecţie cu un singur subiect: toate textele şi referinţele adunate acolo conţineau relatări profetice legate de sfârşitul lumii.

Şi-a croit drum către capătul încăperii şi a ţinut lumânarea care se termina lângă una nouă până când fitilul cel nou s-a aprins şi o lumină slabă, portocalie a tremurat pe deasupra unui birou plin de cărţi şi foi de hârtie acoperite de scrisul său mărunt. Prăbuşindu-se pe scaunul de lângă birou, a luat o foaie de hârtie şi a ridicat stiloul. Mâna îi tremura în timp ce scria, iar buzele i se mişcau în timp ce îşi amintea simbolurile văzute. Nu putuse să le memoreze pe toate în atât de puţin timp, dar văzuse destul. Scotea simbolurile din memorie, scriind lângă fiecare interpretarea sa, astfel încât să poată prinde un înţeles cât mai complet din ceea ce îşi amintea: un semn pentru călăreţ, un războinic în şa; un semn pentru Citadelă, care apărea de mai multe ori; şi, chiar la sfârşitul profeţiei,

simbolul unui craniu – însemnând moarte sau un sfârşit urmat de o lună într-un soare, ceea ce reprezenta o zi.

Sfârşitul Zilelor.

A tras lumânarea mai aproape, ochii săi măriţi s-au mişcat în spatele lentilelor ochelarilor, iar mâinile tremurătoare erau doar o extensie a gândurilor năvalnice în timp ce căuta o informaţie anume prin grămada de referinţe despre sfârşitul lumii, care se întindea de pe masă şi până jos, pe podea. Citise şi recitise documentele de atâtea ori încât în fiecare noapte pe care o petrecea acolo, în cuibul său de profeţii, reprezentările teribile şi pre-vestirile pe care le conţineau se revărsau în visele sale.

A găsit ceea ce căuta sub un manuscris original scris de mână al Eddei Vechi *şi al unei prime ediţii din* Les Propheties*, de Michel de Nostredame. Textul fusese scris pe papirus în Grecia Antică şi legat într-un codice cu fâşii de piele subţiri. O asemenea modalitate de legare era de obicei rezervată textelor neatinse, dar acele pagini erau pline de tăieturi şi adăugiri înghesuite pe margini şi în spaţiile dintre rânduri.*

Malachi a dat paginile cu mare grijă, ceea ce dovedea recunoaşterea stării foarte delicate a cărţii. Ajunsese în Citadelă la o sută de ani de la moartea lui Hristos, la scurt timp după ce fusese scrisă, în Insula Patmos. Orice învăţat creştin care poseda vagi cunoştinţe de greacă ar fi recunoscut imagistica apocaliptică plină de dragoni şi de miei. Era Apocalipsa, *ultima carte din Sfânta Biblie, scrisă chiar de mâna Sfântului Ioan Teologul.*

Primele copii ale Bibliei fuseseră alcătuite şi scrise chiar în acea bibliotecă, folosind drept referinţe textele originale. Însă în versiunea oficială şi publică pe care toată lumea o cunoştea nu fusese copiat chiar totul. Sub supravegherea învăţaţilor de pe vremuri, fuseseră omise capitole întregi pentru ca înţelesul cuvintelor Domnului să fie clarificat. Şi orice aluzie prea concretă la Citadelă sau la Sacrament fusese de asemenea omisă, pentru ca secretele

să rămână secrete. Dar viziunile complete şi profeţiile Sfântului Ioan fuseseră păstrate în acea copie unică a lucrării originale. Malachi a găsit pagina pe care o căuta şi a cercetat amestecul de tăieturi şi de notiţe până când a găsit al şaptelea verset:

Şi când a deschis pecetea a patra,
Am auzit glasul fiinţei a patra, zicând:
Vino şi vezi.
Şi m-am uitat şi iată un cal galben-vânăt:
şi numele lui era Moartea,
şi iadul se ţinea după el.[17]

Aceeaşi versiune era scrisă în toate Bibliile de pe faţa Pământului. Dar în acel codice era un fragment suplimentar care fusese însemnat pentru a fi exclus de către unii dintre Părinţii Bisericii din cauza referinţei clare la Citadelă:

Iară el a venit călare din pustie,
Un demon deghizat în înger,
Iară păstrătorii flăcării din marele turn, care
rezistaseră şi păstraseră secretul
Domnului încă din vremea lui Adam,
Au fost înşelaţi şi l-au primit înăuntru.
Şi acolo el a îndepărtat lumina,
Însă cei cu inima curată nu au fost înşelaţi.
Şi Domnul le-a dat un foc alb
pentru a arde toată putreziciunea
Şi a-l purta pe cel fals către moarte.
Iară Domnul le-a zâmbit celor care îi înfăptuiseră lucrarea,
Şi ei s-au aşezat lângă EL
Binecuvântaţi printre cei binecuvântaţi.

Şi ce îi spusese Athanasius – nătângul acela – despre

[17] *Apocalipsa*, 6:7-8.

omul care înşelase moartea şi îşi revenise în urma molimei? Că venise călare până la Citadelă şi că numele lui e Gabriel.

Ce făcuseră?

Apocalipsa *şi profeţia gravată în piatră preziceau amândouă sfârşitul zilelor – iar Athanasius fusese cel care făcuse ca totul să aibă loc. Aprinsese fitilul a cărui ardere avea să distrugă totul.*

Malachi a închis ochii şi a încercat să se gândească. Pe piatră fuseseră cioplite şi constelaţii, şi simboluri care încadrau totul într-o perioadă de timp. Poate că totuşi sfârşitul nu se afla acolo, poate că putea fi evitat. A recitit cuvintele Sfântului, căutând să le găsească un nou înţeles, ochii fiindu-i atraşi în special de o frază anume:

Însă cei cu inima curată nu au fost înşelaţi.
Şi Domnul le-a dat un foc alb pentru a arde toată putreziciunea
Şi a-l purta pe cel fals către moarte.

Ce spusese Athanasius despre demon, despre cel care-şi spunea Gabriel? Că îşi revenea de pe urma molimei şi că îl duseseră în apartamentul privat al Abatelui pentru a se recupera în timp ce ei îşi făceau testele şi îi mijloceau lucrarea, sclavi deja fără măcar să ştie. Neghiobii! *Dar Athanasius mai spusese ceva: că e încă slăbit, că nu îşi revenise complet. Iar el ştia o cale spre apartamentul privat al Abatelui, pe scările şi pe coridoarele care urcau din sala de lectură încuiată a călugărilor Sancti. Şi Malachi avea cheia. Mai era încă timp să îl înfrângă, dar trebuia să lovească rapid, înainte ca acesta să devină prea puternic.*

82.

Franklin s-a întors la Charleston pe acelaşi drum pe care plecase. A împrumutat maşina lui Sinead, preferând să se înjosească sosind la o arestare într-o maşină Hyunday Elantra decât să sufere şi probabil să fie refuzat întrebând-o pe Marie dacă poate să împrumute Chevroletul ei Malibu.

Jackson l-a aşteptat împreună cu alţi doi poliţişti la o benzinărie aflată la vreo treizeci de kilometri în afara oraşului, aşa cum stabiliseră. Au condus înapoi în oraş pe contrasens, pe benzile pustii ale autostrăzii, cu girofarurile pornite în caz că întâlneau vreo maşină venind din sens opus. Traficul pe sensul dinspre oraş era la fel de groaznic cum fusese şi înainte, şi priviri invidioase i-au însoţit în timp ce zburau pe lângă toţi acei oameni blocaţi în spatele volanelor, aşteptând încă la rând să înainteze lent spre casă.

Au oprit luminile şi sirenele când au ajuns în oraş şi traficul a început să se fluidizeze din nou. Şi-au făcut drum pe străzile moi din cauza zăpezii şi au parcat după colţ de biserica lui Cooper, unde Franklin a revizuit strategia de arestare, planul clădirii, numărul probabil de oameni dinăuntru. Ba chiar a căutat pe telefon o fotografie a lui Cooper ca să le-o arate. Poliţiştii de abia i-au aruncat vreo privire. Toată lumea ştia cine era Fulton Cooper.

Şi-au verificat armele şi şi-au pus vesta antiglonţ. Din cauza unei încurcături aduseseră doar trei, aşa că Franklin

a hotărât să se descurce şi fără. Nu putea să şi-l imagineze pe Cooper opunând vreun fel de rezistenţă. Au trecut pentru ultima dată totul în revistă şi apoi s-au despărţit, ceilalţi doi poliţişti mergând spre spatele clădirii, pentru a acoperi intrarea secundară în caz că bunul reverend îşi pierdea credinţa în Dumnezeu şi se hotăra să dea bir cu fugiţii.

Franklin şi Jackson au luat-o prin faţă. Franklin a tras cu putere de mânerul clopoţelului şi l-a auzit sunând undeva în interiorul clădirii. Luminile erau aprinse şi cele mai recente informaţii oferite de microfonul Eavesdroper sugerau că Cooper, sau cel puţin telefonul lui, mai erau în clădire cu zece minute în urmă. Franklin a întins mâna spre spaţiul dintre cutia poştală şi zid pentru a retrage pachetul mototolit de ţigări cu microfonul înăuntru.

Ningea în continuare. Ei aşteptau.

O lumină s-a aprins deasupra lor, scoţându-i din întuneric şi aruncându-le umbrele pe albul imaculat al şoselei. Domnişoara Boerman a apărut în uşă şi i-a întâmpinat cu o privire la fel de rece ca pământul pe care stăteau.

— Da?

— Reverendul este? a întrebat Franklin.

— Nu se poate ca această... orice-ar fi ea, să aştepte până mâine?

— Nu.

Franklin a observat cum cămaşa ei era descheiată la baza gâtului, un detaliu minor, dar, ţinând cont că era vorba de ea, părea că o surprinseseră pe jumătate dezbrăcată. Mâna ei s-a îndreptat spre gulerul cămăşii, iar faţa i-a împietrit.

— Mă tem că nu e disponibil.

Cicatricea subţire de pe chipul ei s-a încreţit în timp ce vorbea. Franklin s-a întrebat dacă acela era motivul pentru care nu zâmbea niciodată.

— Vă deranjează dacă intrăm să vedem cu ochii

noştri?

— Aveţi mandat?

— Vreţi să spuneţi ceva de felul ăsta?

Jackson a scos hârtiile semnate de singurul judecător care se mai afla în oraş şi care răspunsese la telefon, iar Franklin s-a bucurat când a văzut-o surprinsă. A ridicat privirea, fără să facă nicio altă mişcare pentru a descuia poarta.

— Bine, haideţi să vă spun eu cum facem! a zis Franklin, făcând pe rezonabilul. Aveţi exact trei secunde să deschideţi această poartă sau o să împuşc încuietoarea şi o să vă arestez pentru obstrucţia unei anchete, sună corect?

A ridicat trei degere.

Apoi două.

A întins mâna în haină, după pistol.

Ea a făcut un pas în faţă şi a băgat o cheie în încuietoare, dându-se la o parte ca să îi lase să intre.

— Unde e?

— Nu sunt sigură.

— Faceţi o presupunere, şi vedeţi să fie una corectă!

— E probabil la rugăciune, în capelă.

— Credeţi sau ştiţi?

Mâna ei s-a îndreptat din nou spre guler.

— E acolo.

— Unde vine asta?

— La subsol, în jos pe scările pe care aţi urcat mai devreme.

— E singur?

— Da.

— Mai e cineva în clădire despre care ar trebui să ştiu?

— Biserica este închisă.

— Nu asta am întrebat.

— Nu. Numai e nimeni aici în afară de Fulton şi de mine.

Franklin a zâmbit.

— Mulţumesc, domnişoară. Aţi fost de mare ajutor. De

ce nu aşteptaţi aici până terminăm?

Franklin a împins uşa şi a intrat în căldura holului de la intrare, Jackson urmându-l îndeaproape. Camera cu telefoane era pustie, la fel şi cea cu scrisori. Şi-au continuat drumul pe scările înguste şi au coborât. Paşii lui Franklin răsunau cu putere pe scândurile goale, anunţându-i apropierea oricui ar fi ascultat din subsol. A ajuns la capăt şi a aşteptat ca Jackson să îl prindă din urmă.

— Eşti gata?

O încuviinţare scurtă.

— Bine, hai s-o facem!

Au mers împreună prin întuneric, către o uşă solidă de lemn care s-a deschis cu uşurinţă datorită balamalelor bine unse: în faţa ochilor lor se deschidea o mică capelă luminată în mod miraculos de lumina soarelui care intra printr-o fereastră mare, cu vitraliu. Cooper era în genunchi în faţa ei, cu capul înclinat şi cu mâinile împreunate în faţă, unde nu puteau fi văzute.

— Bună ziua, domnule reverend, a spus Franklin, înaintând către centrul camerei. Ne pare rău că dăm buzna astfel, dar pur şi simplu voiam neapărat să îl cunoaşteţi pe un prieten de-al meu. Detectiv Jackson din departamentul de poliţie Charleston, fă cunoştinţă cu bărbatul pe care îl arestăm pentru conspiraţie la crimă.

Cooper nu s-a mişcat. Franklin s-a uitat spre Jackson.

— Vrei să îi citeşti drepturile în timp ce îşi ia la revedere de la Domnul?

Franklin s-a aşezat pe o băncuţă în timp ce Jackson i-a citit drepturile lui Cooper. Dintr-odată, s-a simţit obosit după acea zi lungă şi plină de evenimente. Faptul că plecase de lângă Marie şi Sinead îl consumase mai mult decât crezuse. Cel puţin Cooper nu dădea din picioare şi nici nu ţipa. A privit cum reverendul îşi coboară mâinile şi îşi ridică privirea spre crucea incastrată în desenul ferestrei.

— Pot să vă întreb pe baza căror dovezi mă arestaţi?

— Puteţi.

Franklin şi-a scos telefonul şi a redat conversaţia telefonică interceptată, vocea lui Cooper sunând subţire şi metalică în difuzorul micuţ. L-a oprit înainte să ajungă la sfârşit.

— Nu aveţi nici cea mai mică idee cu ce ne confruntăm noi toţi aici, nu-i aşa? a spus Cooper.

Franklin a zâmbit.

— Sunteţi liber să mă luminaţi, a spus obosit, deşi v-aş sfătui să nu lungiţi prea tare povestea, fiindcă tot ce spuneţi acum constituie dovezi care pot fi folosite împotriva dumneavoastră într-un proces.

— După a cui lege, a omului? Legea guvernului? De ce m-aş teme eu de nişte lucruri atât de inadecvate şi pline de greşeli?

— Hm, păi ia să vedem noi, încă mai există pedeapsa cu moartea în acest stat, deci ăsta ar fi un motiv. Apoi ar mai fi îndelungata pedeapsă cu închisoarea pe care oricum o s-o primiţi, când s-ar putea să vă treziţi închis într-o celulă minusculă cu un tip imens, plin de pofte, pe care să îl cheme Bubba sau ceva asemănător şi care cu siguranţă ar trezi frica de Dumnezeu şi în sufletul meu.

— Există o singură lege în faţa căreia răspund eu, iar aceasta este legea Mântuitorului Isus Hristos, iar El este aproape. El ştie cine îl slujeşte şi cine nu. Şi îi va aduna pe cei drepţi lângă El când va sosi vremea.

Bruscheţea şi viteza cu care s-a mişcat Cooper l-au luat prin surprindere pe Franklin. Deşi stătea îngenuncheat pe podea, în momentul următor era în cealaltă parte a încăperii, dincolo de pupitrul solid de lemn. Franklin s-a lăsat automat în jos, înşfăcându-şi pistolul din tocul de la umăr şi folosind banca drept pavăză. Cu coada ochiului l-a văzut pe Jackson lăsându-se în jos şi făcând acelaşi lucru.

— Ştim despre ieşirea din spate, Cooper, şi e păzită! a strigat Franklin. N-ai cale de scăpare!

— Aici, prietene, e unde te înşeli tu!

Cooper s-a ridicat de cealaltă parte a pupitrului, cu o

armă în mână, ţintind direct spre Franklin.

Instincte perfecţionate timp de-o viaţă i-au inundat creierul lui Franklin şi i-au indus acea stare lentă, cu simţurile ascuţite la maximum, care se instala în toiul unei lupte armate reale.

A văzut cum încheietura degetului lui Cooper se albeşte, în timp ce degetul i se strânge în jurul trăgaciului.

Vestă. Nu purta vestă.

Şi-a auzit propria răsuflare, lentă şi puternică, în timp ce a tras aer în piept şi nu i-a dat drumul. A simţit izbitura reculului în braţ, a văzut lumina făcută de pistolul său când a tras, şi din nou, în acelaşi timp cu bubuiturile adânci şi întârziate ale ambelor împuşcături răsunând în capelă. Prin fum a zărit cum Cooper s-a răsucit şi a căzut, iar arma i-a alunecat din mână în clipa în care a atins podeaua de piatră. Franklin era deja în mişcare, condus înainte de obişnuinţă, deschizându-şi drumul cu pistolul ca să se asigure că Cooper nu mai este o ameninţare, în timp ce o parte a creierului său verifica să nu fi fost şi el rănit.

Oare Cooper ratase ţinta? Greu de spus.

Mai văzuse şi altădată agenţi care zburaseră în sus pe scări, răniţi grav fără să ştie măcar din cauza adrenalinei şi a şocului întârziat. Iar el îi promisese lui Marie că avea să se întoarcă.

A ajuns lângă trupul lui Cooper şi l-a verificat fără să lase arma în jos. Mai respira încă, dar slab, cu privirea aţintită spre fereastră şi cu o baltă de sânge care se întindea sub el prea repede ca să fie neînsemnată. Ambele împuşcături îl nimeriseră în plin. Organe rănite grav, posibil şi artere. Îi auzea horcăiturile, în timp ce plămânii i se umpleau de sânge. Avea să se înece înainte de a sângera, şi Franklin nu mai putea să facă nimic decât să privească.

Franklin s-a aplecat pe un genunchi, punându-şi o mână pe umărul lui Cooper ca să ştie că e acolo.

— Ai fost lovit destul de grav, dar o să fii bine, a minţit el. E o ambulanţă pe drum. De ce nu-mi spui unde e

Kinderman?

Cooper a deschis gura, cu ochii încă aţintiţi spre cruce. Franklin s-a aplecat mai mult ca să îl poată auzi.

— E în drum spre… iad, a spus Cooper cu o voce întretăiată.

Nişte paşi au răsunat pe scări în jos, era domnişoara Boerman care auzise împuşcăturile. Jackson s-a ridicat să o oprească. Nu avea rost să vadă scena aceea. Cu tot zgomotul, Franklin şi-a dat seama că Cooper mai spune ceva. S-a aplecat şi mai mult, cu urechea atât de aproape încât îi simţea răsuflarea.

— Îţi mulţumesc… a şoptit Cooper, că… m-ai ajutat… să plec.

Ultimul cuvânt a ieşit sub forma unui lung oftat ce s-a sfârşit

Într-o horcăitură pe care Franklin o mai auzise de prea multe ori înainte. Se terminase. Cooper era mort.

Se auzeau voci în spatele lui, a lui Jackson, joasă şi calmă, a domnişoarei Boerman, furioasă şi isterică. Apoi alţi paşi, ceilalţi doi poliţişti veneau fiindcă auziseră focuri de armă.

Prea târziu. Nimic de văzut.

Franklin s-a îndreptat spre locul în care pistolul lui Cooper zăcea pe podeaua de piatră, iar pe al lui l-a pus în toc; şi-a pus o pereche de mănuşi Nitrile. A ridicat arma căzută şi şi-a dat seama instantaneu după greutatea şi echilibrul ei că e goală. A verificat ca să se asigure – nicio magazie de cartuşe în încărcător, niciun glonte în camera cartuşului – şi şi-a dat seama ce voia să spună Cooper cu acele ultime cuvinte. Nu ar fi putut să dea ochii cu Domnul dacă şi-ar fi luat viaţa. Sinuciderea era un păcat mortal. Aşa că îl determinase pe Franklin să facă acest lucru pentru el.

Sinucidere prin poliţist.

83.

Shepherd stătea pe veranda observatorului lui Douglas, privind cum echipa de tehnicieni FBI le dă lecţii poliţiştilor locali, când telefonul i-a vibrat în buzunar.

— Cooper e mort, a spus Franklin în clipa în care el a răspuns.

— Isuse!

— A scos o armă, aşa că a trebuit să trag. A fost implicat în atacul asupra lui Douglas, n-am nicio îndoială. Am înregistrată o conversaţie în care discută despre asta, iar în momentul ăsta stau în faţa studioului lui şi mă uit la nişte imagini deosebit de neplăcute cu profesorul, făcute post-mortem. Sunt editate într-un filmuleţ video care avea să fie probabil punctul de interes al unei viitoare predici ţinute de răposatul reverend: pedeapsa lui Dumnezeu pentru blasfematori, priviţi-I furia măreaţă... Îţi poţi imagina. Vestea proastă este că aceleaşi imagini sunt deja pe internet, postate anonim, şi apar acum pe cele mai nebuneşti site-uri de conspiraţii religioase, probabil ca reverendul să le poată ascunde sursa. O să le eliminăm cât de repede putem, dar au început să fie preluate de câteva canale de ştiri şi să fie distribuite pe Twitter. Nu putem să mai ţinem duhul în sticlă, ceea ce înseamnă că trebuie să-l găsim repede pe Kinderman, înainte să dispară de tot şi înainte ca îngerii morţii trimişi de Cooper să ajungă la el.

— Aş putea să folosesc e-mailul pe care l-am găsit pe

laptopul lui Douglas, să-i spun lui Kinderman ce s-a întâmplat aici şi să-i ofer o mână de ajutor şi protecţie.

— Tipii de la tehnic au ajuns deja acolo?

— Mda, momentan se împrietenesc cu localnicii.

— Pun pariu. N-o să le placă faptul că vrei să calci peste tot prin locul crimei „lor”, dar aici e în joc viaţa unui om. Foloseşte laptopul şi pune-ţi mănuşi! Dacă o să se plângă de asta în raport, o să spun că eu ţi-am ordonat.

— Bine. Vă anunţ dacă doctorul muşcă momeala. Vreţi să mă-ntorc la Charlestone după ce termin aici?

A urmat o tăcere pe linie, iar undeva pe fundal Shepherd auzea vocea lui Cooper declamând cu patos.

— Mai sunteţi acolo?

— Mda, sunt aici. Ar trebui să te odihneşti puţin şi apoi să te duci la Charlotte, e mai aproape. O să-i anunţ eu că vii.

— Şi dumneavoastră ce-o să faceţi?

— Sună-mă dacă primeşti ceva de la Kinderman.

În telefon s-a auzit un clic şi, înainte ca Shepherd să poată răspunde, conversaţia s-a întrerupt.

Prin faptul că a insistat să folosească laptopul lui Douglas, Shepherd a reuşit să îi enerveze şi pe băieţii de la departamentul tehnic al FBI, şi pe poliţiştii locali. Le-a ignorat privirile şi şoaptele în timp ce lucrau împreună fotografiind şi înlăturând cadavrul lui Douglas de pe perete şi s-a aplecat asupra tastaturii, zicându-şi că cel puţin îşi făcuse treaba şi reuşise să îi facă să coopereze unii cu alţii. Acum erau uniţi de părerea comună că el e un cretin.

A deschis ultimul mesaj al lui Kinderman folosind pixuri pentru a lovi tastele, apoi a apăsat pe *reply* şi s-a oprit. Avea o singură şansă. Dacă greşea, Kinderman avea să îşi închidă contul de email şi să dispară din nou. Privirea i s-a mutat la numărătoarea inversă, care se micşora neîntrerupt.

Ar fi putut să încerce să îl atragă pretinzând că e

Douglas, dar nu ştia destule despre trecutul lor ca să fie convingător. De asemenea, după spusele lui Franklin, fotografiile cu cadavrul lui Douglas circulau deja pe internet şi începuseră să trezească interesul presei. Dacă doctorul Kinderman le văzuse deja, atunci era aproape imposibil ca o voce de dincolo de mormânt să îi câştige încrederea. Pe de altă parte, dacă le văzuse deja, atunci teama era o unealtă folositoare.

Shepherd a dat clic pe iconiţa browser-ului şi a început să caute imaginile. Nu i-a luat mult. La câteva clicuri distanţă de site-ul lui Cooper a găsit un site dedicat Apocalipsei. Era o chestie cu adevărat urâtă, plină de ură şi condamnare, cu o întreagă secţiune dedicată „Marii blasfemii a noului turn Babel”. Existau imagini cu Hubble şi de asemenea fotografii ale lui Douglas şi Kinderman, având dedesubt descrieri care îi identificau drept creatorii marii ofense. Mai erau de asemenea titluri de ştiri şi linkuri către numeroase poveşti despre sabotaj şi despre explozii. În partea de jos a ecranului, Shepherd a găsit o versiune neclară a încăperii în care se afla acum, însoţită de un citat din *Ezechiel*:

Şi vor şti că Eu sunt Domnul
Când voi săvârşi asupra lor răzbunarea Mea.[18]

Citatul era scris cu litere roşii ca sângele lui Douglas. Shepherd şi-a imaginat pe cineva într-un subsol, luminat de strălucirea ecranului şi de tumultul interior, potrivind culoarea din fotografie şi apoi apăsând pe butonul *publish*, mulţumit de micuţa lui găselniţă de design. Spera ca FBI-ul să îi dea de urmă. A copiat linkul şi l-a postat în email.

Apoi a găsit pe site-ul lui Cooper linkul spre filmuleţul cu el şi Franklin forţaţi să vorbească despre explozia de la Marshall şi sabotajul telescopului Hubble. A copiat-o şi pe aceea în mesaj şi apoi a început să tasteze:

[18] *Ezechiel*, 25:17.

Domnule doctor Kinderman,

Sper că dumneavoastră sunteţi. Dacă da, îmi cer scuze pentru că vă contactez în acest fel. Sunt un fost student al profesorului Douglas şi acum lucrez pentru FBI. Îmi pare foarte rău să vă informez că profesorul este mort – ucis – şi că viaţa dumneavoastră este de asemenea în pericol. Aceiaşi oameni care l-au localizat în cabana lui de la munte vă caută acum pe dumneavoastră. Ştim că aţi primit aceleaşi ameninţări ca el şi că amândoi aţi văzut ceva în acele date lipsă ale telescopului Hubble. Lăsaţi-mă să vă ajut, ca agent federal sau ca un vechi prieten al profesorului. Oricum, vreau să vă ajut. Vă rog să îmi permiteţi s-o fac.

Cu stimă,
Joseph Shepherd

L-a recitit şi a fost surprins să îşi descopere lacrimi în ochi. S-a întors cu spatele la ceilalţi şi le-a şters. Fusese luat de valul rapid al evenimentelor şi ignorase şocul descoperirii cadavrului profesorului – până în acel moment. Faptul că îi scrisese mesajul doctorului Kinderman deschisese o fereastră către ceva real şi dureros. Nu îl căutase pe profesor prea mult timp, mai mult de o zi, dar era ceva de rău augur în felul tragic în care acea căutare se terminase, ceva care îl făcea să se gândească la cealaltă, cea în care era implicat de opt ani lungi. Şi asta îl făcea să

se teamă.

A copiat mesajul în propriul cont de email astfel încât să poată monitoriza orice răspuns, apoi a apăsat pe *send* şi a oftat.

— Bine, a spus el, e al vostru.

Şi s-a întors spre ceilalţi chiar când aceştia trăgeau fermoarul sacului în care îl puseseră pe profesorul Douglas.

84.

Liv simţea cum sudoarea îi alunecă pe spate, pe gât, peste tot. Alesese să rămână afară şi să conducă prin puterea exemplului. Aşa avea şi ocazia să se gândească, iar monotonia tăcută a sarcinii pe care o îndeplinea o ajuta să îşi limpezească mintea în timp ce încerca să evalueze importanţa nou-veniţilor.

Doctorii intraseră în complex. Eric era foarte uşurat că nu mai era singurul membru cu pregătire medicală din comunitatea lor în continuă creştere, aflată în deşert. Liv, pe de altă parte, simţea că e ceva de rău augur în acea sosire bruscă a atâtor doctori. Acum, că ultimele victime ale otrăvirii cu apă erau moarte şi îngropate, aceasta îi sugera că avea să apară altă urgenţă medicală.

Convoiul de 4x4 în care sosiseră conţinea de asemenea cutii cu echipamente şi provizii medicale foarte folositoare. Cea mai mare parte din stocul existent în infirmerie fusese folosit, aşa că Liv încercase să se convingă că acesta e motivul pentru care fuseseră atraşi acolo. Dar în inima instinctelor ei bine şlefuite ştia că nu putea fi atât de simplu.

S-a gândit la cercul cu o cruce în mijloc, simbol al bolii şi al distrugerii. Era poziţionat între săgeata cu vârful în sus a muntelui şi cea cu vârful în jos, care reprezenta acel loc. Când îl studiase prima oară, presupusese şi sperase că se referă la Citadelă. Dar acum simţea că înţelesul lui e

ambiguu. Poziţia lui sugera că acea boală pe care o reprezenta putea fie să unească cele două locuri, fie să le dezbine în vreun fel.

S-a sprijinit de stâlpul gardului, recunoscătoare pentru reazemul solid pe care i-l oferea, şi a simţit greutatea a tot ce se întâmplase planând deasupra ei. Lumina orbitoare şi arşiţa îi dădeau o senzaţie de leşin şi de ameţeală şi a simţit că i se face greaţă. Tremura, îngheţată de-a dreptul în ciuda căldurii învăluitoare şi a sudorii care încă curgea de pe ea. Inima îi zvâcnea în piept, înceţoşându-i privirea. Poate că ar fi trebuit să iasă puţin din bătaia soarelui, să bea unul dintre amestecurile de rehidratare ale lui Kyle şi să se întindă puţin.

A început să se îndrepte spre complex, spre cea mai apropiată clădire. Dacă reuşea doar să scape de soare, avea să fie bine. S-a concentrat asupra respiraţiei, inspirând pe nas şi expirând pe gură, punând un picior în faţa celuilalt pentru a micşora distanţa până la cea mai apropiată uşă. Ajunsese aproximativ pe la jumătate când pământul a început să se mişte sub ea. Şi-a aţintit ochii pe dreptunghiul întunecat al uşii, dar acesta părea să se îndepărteze.

A început să se poticnească, pământul făcea valuri sub tălpile ei, iar ceva asemănător cu panica a început să o cuprindă. Totul se amesteca, căldura, oboseala, adevărurile zărite doar pe jumătate şi fragmentele obscure din avertismentele antice. Şi apoi mai era şi Gabriel, mereu Gabriel, plecat aproape fără un cuvânt cu excepţia biletului pe care îl purta cu ea ca pe o vrajă. „Nimic nu e uşor pe lumea asta, dar să te părăsesc e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată... Ai grijă de tine – până o să te găsesc din nou...”

Dar când avea să se întoarcă, pentru ca ea să poată în sfârşit să se odihnească? Să se agaţe aşa de amintirea lui era tot un fel de a suferi.

În sfârşit mâna i-a atins învelişul metalic al uşii, iar

căldura arzătoare a readus-o în simţiri. A prins un iz de ceva înţepător, citric, în timp ce în cap simţea bufnituri, sângele continua să i se scurgă parcă din vene, iar mintea îi pulsa în ritm percutant aceleaşi gânduri repetitive: Gabriel, Citadela, simbolul molimei, sosirea doctorilor.

Uşa a cedat, iar ea aproape că a căzut pe podea când s-a deschis. Un val de aer călduţ a ieşit afară, aerul condiţionat nefiind încă pornit, pentru că toată lumea lucra afară, iar combustibilul era prea preţios să fie irosit. Boarea aducea cu ea acelaşi miros de citrice, gros şi dulce, care i-a dat din nou ameţeli. S-a rezemat de perete, alunecând pe lângă el, folosindu-l drept sprijin în timp ce pământul de sub picioarele ei continua să se mişte şi să se rotească. Trebuia doar să găsească un pat şi să se întindă un timp, până când lumea se opera din învârtit.

O altă uşă s-a deschis la capătul coridorului şi a apărut Eric, care le făcea doctorilor un tur al clădirii. Au ridicat privirea către ea, iar ea a văzut cum îngrijorarea le întunecă chipurile. Apoi genunchii i-au cedat şi s-a prăbuşit la pământ. Şi-a pierdut cunoştinţa înainte să atingă podeaua.

85.

Shepherd a părăsit în cele din urmă locul crimei la scurt timp după miezul nopţii. S-a îndreptat spre nord pe acelaşi drum pe care scăpaseră şi criminalii, şi apoi spre est, către Charlotte. Când a început să conducă era convins că se îndreaptă spre cea mai apropiată secţie de poliţie pentru a da raportul şi a aştepta noi ordine, dar undeva în mintea lui ştia că mai era ceva în Charlotte care i-ar fi oferit o altă opţiune.

Epuizarea s-a instalat după câteva ore. Condiţiile fuseseră destul de proaste cea mai mare parte a drumului – zăpadă, gheaţă şi locuri necunoscute. În momentul în care a coborât spre vale vremea s-a mai îmbunătăţit, sau cel puţin a devenit destul de bună să nu se mai teamă că va rămâne înzăpezit, iar el a oprit pe banda pentru opriri de urgenţă de pe autostradă şi a închis ochii pentru câteva minute. S-a trezit tresărind când telefonul i-a vibrat în buzunar. A verificat ora şi şi-a dat seama că dormise trei ore. Maşina devenise un adevărat congelator, cu gheaţă pe dinăuntrul geamurilor, acolo unde aburul respiraţiei lui îngheţase. A scotocit în buzunar după telefon şi a descoperit că primise un mesaj. A deschis aplicaţia şi aerul a devenit şi mai rece. Mesajul era de la doctorul Kinderman.

Pari să ştii destul de multe, agent Shepherd, şi îţi

apreciez îngrijorarea.
Dacă eşti cu adevărat bine informat, atunci vei şti unde mă găseşti. Stau pur şi simplu pe un deal privind spre est. Caut stele noi printre prieteni vechi, aşa cum cei ca noi au făcut de la începuturile timpului.

Shepherd s-a holbat la mesaj, încercând să înţeleagă ceva din el prin ceaţa din creierul lui adormit. L-a recitit – se simţea obosit şi iritat de faptul că trebuia să dezlege acea ghicitoare în toiul nopţii îngheţate. De ce nu putuse Kinderman să îi spună pur şi simplu unde e?

De două ori a apăsat pe *reply* şi a început să compună un mesaj, şi de ambele dăţi l-a şters – instinctul îi spunea că nu va mai primi un alt răspuns. În cele din urmă, a băgat telefonul înapoi în buzunar şi a condus până la Charlotte meditând la asta cu radiatorul dat la maxim şi sorbind dintr-un pahar Big Gulp o cafea neagră pe care o cumpărase dintr-o parcare pentru camioane.

Era aproape ora şase dimineaţa când a ajuns la periferia oraşului Charlotte şi a parcat lângă un McDonalds, a scos laptopul de la birou de sub scaunul din dreapta şi s-a conectat la reţeaua de wi-fi gratuită, care, slavă Domnului, funcţiona încă. De unde stătea vedea cum oraşul se întinde în întuneric înaintea lui, ca rezultat al unei pene de curent care scufundase jumătate din el în beznă. Singurele lumini veneau de la farurile unor maşini şi de la nişte focuri făcute în aer liber. Era terifiant să vezi cât de repede poate să dispară ordinea lumii. Poate că aşa se va sfârşi, nu cu vreo coliziune cosmică sau cu mânia vreunui zeu răzbunător, ci cu întreaga societate suferind o implozie în timp ce toată lumea se îndrepta către casă şi rămânea acolo – toate mărfurile se terminau, toate recoltele rămâneau pe câmp nestrânse şi toate serviciile publice de utilităţi se închideau fiindcă nimeni nu mai venea la muncă. Poate că nimănui nu îi va păsa de fapt şi nimeni nu îşi va mai aminti cum erau

lucrurile cândva.

A deschis laptopul ca să verifice ce mai descoperise agentul Smith pe timpul nopţii şi a fost întâmpinat de acel sunet care îi făcea inima să tresalte şi pe care ajunsese foarte repede să îl urască. Noua căutare legată de Melisa pe care o pornise îi returnase două rezultate.

Primul era numele ei aflat pe o declaraţie veche de bunuri ale pasagerilor, din aeroportul Dulles, în Washington. În urmă cu opt ani, ieşise din ţară cu un zbor cu destinaţia Cipru-Turcia, îndreptându-se spre un loc numit Gaziantep. Shepherd a deschis browserul şi l-a căutat. Articolul de pe Wikipedia spunea că e un oraş din sud-estul Turciei. A dat un clic pe harta cuprinsă în articol. Chiar la nord de Gaziantep, la poalele munţilor Taurus, era un alt oraş, marcat cu o cruce în formă de T: Ruina, localitatea pe care Melisa o desemnase ca loc al naşterii. Se dusese acasă.

Al doilea rezultat era mai recent. Era o cerere pentru o viză temporară de muncă, datată cu doar un an în urmă. Încercase să se întoarcă în Statele Unite, dar cererea ei fusese respinsă. A observat că numele de pe formular era Eroll. Poate că nu se căsătorise, sau poate că o făcuse dar îşi păstrase numele.

A privit cele două rezultate, două dovezi preţioase ale faptului că ea continua să existe, şi a simţit un dor aproape fizic de a fi cu ea. Şi-a scos telefonul din buzunar. Aplicaţia cu numărătoarea inversă era acum instalată pe el şi era vizibilă ca imagine de fundal. A privit cum numerele scădeau treptat către zero.

Tot timpul pe care îl pierduse… Cât timp mai avea?

Mesajul de la Kinderman era încă deschis şi l-a recitit, simţind ură faţă de el fiindcă lua totul în joacă în acele momente, când miza era atât de mare. Era ca şi cum îl tachina – „Dacă eşti destul de deştept, atunci prinde-mă!” –, un test ingenios ca să afle ce anume ştie. Ei bine, şi profesorul Douglas stătuse pe un deal privind stelele şi iată

unde ajunsese. Poate că avea şi Kinderman un loc asemănător şi se îndreptase într-acolo, atras de instinctul de a se duce acasă. Dar Franklin îl verificase pe Kinderman şi nu găsise niciun asemenea loc. „Stau pur şi simplu pe un deal privind spre est. Caut stele noi printre prieteni vechi, aşa cum cei ca noi au făcut de la începuturile timpului.” Ce naiba însemna asta? Nu era destul ca să îl ajute să continue. Nu avea timp să caute fiecare observator vechi din lume şi apoi să meargă să le verifice cu vagi speranţe că îl va găsi pe Kinderman, când tot ce voia de fapt să facă era să se urce într-un avion şi să meargă în sudul Turciei.

Gândul l-a împietrit.

A dat clic pe iconiţa-fantomă şi a căutat repede prin document, căutând al doilea set de rezultate CARBON:

GÖBEKLI TEPE

HOME

Lângă primul era şi o adresă de internet pe care el a dat clic să-şi aducă aminte ce spunea:

> **Göbekli Tepe** în turcă: [gǿbękli tęp□][2] („Dealul Burtos” sau „Dealul Casei”[3]) este un sanctuar Neolitic ridicat pe o creastă muntoasă din sud-estul Anatoliei, în Turcia. Este cea mai veche structură religioasă cunoscută realizată vreodată de om şi de asemenea cel mai vechi observator astronomic, construit probabil de tribul protoreligios cunoscut sub numele de Mala. [1] [4]

A dat clic din nou pe harta deschisă mai devreme şi a tastat *Göbekli Tepe*. Harta s-a mărit puţin şi a marcat o rută din Gaziantep. Era la puţin peste o oră distanţă, la est. Ruina era la jumătate de oră distanţă spre nord-vest. Shepherd a închis laptopul şi a pornit motorul, hotărât şi având o destinaţie clară. Când avea să ajungă acolo, avea să decidă şi în ce parte să meargă.

86.

Telefonul a vibrat.

Membrul ordinului Novus Sancti s-a ridicat de pe scaun şi a părăsit repede clădirea, răspunzând în clipa în care a ieşit pe uşă în răcoarea zilei.

— Da?

— Arhanghelul este mort.

Vocea domnişoarei Boerman părea tensionată. Pe fundal se auzea zarvă de voci.

— Unde eşti?

— La secţia de poliţie. Mi-au dat dreptul la un apel telefonic, aşa că te-am sunat pe tine.

Membrul Sanctus a încuviinţat, explorând în gând toate implicaţiile acelei veşti, mutând iar în mintea lui numeroasele piese de joc, de parcă ar fi rearanjat o tablă de şah.

— Arhanghelul l-a slujit cu folos pe Domnul, la fel şi tu. Să nu spui nimic, iar Domnul te va ajuta atât sufleteşte, cât şi bineînţeles, în chestiunea mai lumească a consilierii legale!

A închis, fiindcă nu se simţea în largul lui vorbind pe o linie telefonică deschisă, ce venea dintr-o secţie de poliţie. A închis telefonul, a deschis carcasa, a scos cartela SIM şi apoi a zdrobit-o sub talpa ghetei.

Revenit în clădire, s-a aşezat la birou, cu faţa luminată de monitorul unui computer. A tastat o parolă şi a deschis un program pentru mesaje e-mail. Era un cont online care

funcţiona în spatele unui lanţ *daisy* de reţele virtuale bine pus la punct, astfel încât orice era trimis către el sau din el era imposibil de detectat. A recitit mesajul pe care îl compusese, iar buzele i se mişcau uşor, de parcă rosteau o rugăciune tăcută:

Acesta este un avertisment.
De acest mesaj este ataşat un ceas cu o numărătoare inversă, descoperit printre fişierele doctorului Kinderman şi ale profesorului Douglas, doi astronomi eminenţi care au fost daţi dispăruţi.
Lumea simte că se apropie ceva. Armatele refuză să mai lupte, zăpada cade în deşert şi noi toţi simţim cum Duhul lui Dumnezeu se mişcă printre noi, trimiţându-ne înapoi acasă pentru a ne pregăti pentru venirea Sa.
Ziua Judecăţii e aproape. Mai aveţi încă timp, dar această numărătoare arată că timpul e măsurat în zile, nu săptămâni. Arătaţi-I că avem credinţă încă şi pregătiţi-vă pentru ce va veni!
Căiţi-vă şi întoarceţi-vă la Domnul cât încă mai aveţi timp!
Un prieten,
Novus Sancti

A verificat adresele de pe o listă pe care o întocmise în luni de zile. Conţinea contacte directe din fiecare agenţie importantă de ştiri de pe glob şi din majoritatea departamentelor pentru relaţii cu presa ale guvernelor importante din Occident. A verificat din nou numeroasele ataşamente: aplicaţia cu numărătoarea inversă găsită pe laptopul lui Douglas; copii ale ultimelor rapoarte FBI şi ale rapoartelor poliţiei în legătură cu evenimentele de la Goddard şi Marshall, astfel încât ei să ia mesajul în serios. Când a fost mulţumit că totul e în ordine, a tastat trei cuvinte în căsuţa pentru subiect: „Apocalipsă sau

devastare?”

Apoi a apăsat pe *send* şi a privit cum mesajul îşi ia zborul.

87.

Liv şi-a venit în simţiri cu un tresărit. Mirosul de citrice era mai puternic acum şi era amestecat cu ceva înţepător şi uscat care îi ardea gâtlejul. Cineva stătea aplecat deasupra ei, ţinându-i o sticlă sub nas şi ea s-a întors, ridicând mâna ca să o îndepărteze.

— Hei, uşurel! Eşti bine. Nu sunt decât săruri.

Ea a clipit şi a privit în ochii blânzi ai doctorului italian.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Ai leşinat.

Liv a încercat să se ridice, dar el i-a pus o mână fermă pe umăr şi a împins-o înapoi.

— Ar trebui să stai un timp aici, să te odihneşti. Ţi-am pus o perfuzie cu soluţie salină ca să îţi mai dăm ceva fluide şi e şi nişte Perfalgan în ea ca să mai scădem temperatura: ajunseseşi la patruzeci de grade, şi nu e bine. Mi-am permis de asemenea să-ţi fur puţin sânge.

A arătat înspre un plasture mic de pe încheietura braţului.

— Cum te numeşti? a întrebat ea.

— Giorgio Giambanco. Al naibii de greu de pronunţat, nu? Poţi să-mi spui George dacă vrei. Tu?

— Liv... Adamsen, a adăugat ea, devenind formală în prezenţa medicului.

— Bine, domnişoară Adamsen, vorbeşte-mi puţin despre episodul tău de leşin, a fost brusc sau a venit

treptat?

— A fost din cauza căldurii, cred. Am început să simt că am stări febrile, aşa că m-am îndreptat către clădire.

El i-a ridicat puţin capul, palpându-i ganglionii.

— Senzaţie de greaţă?

— Da, puţin, şi mi se părea că pământul se mişcă. Vederea începuse să mi se înceţoşeze. Simţeam şi un miros... ca de lămâi.

El s-a încruntat, verificându-i tensiunea pe o brăţară.

— Când ai observat mirosul?

— Când eram încă afară, deşi era mai puternic în interiorul clădirii. De fapt, încă îl simt.

El era pe punctul de a spune ceva, când unul dintre oamenii cei noi a intrat şi a lăsat o tavă mică pe măsuţă. Conţinea două eprubete mici pline cu sânge şi o hârtie cu mai multe rezultate scrise de mână. Doctorul i-a aruncat un zâmbet greu de interpretat, care apoi a dispărut. George i-a desfăcut ariciul brăţării de tensiune de pe braţ.

— Pare a fi epuizare din cauza căldurii extreme, a spus el, întorcându-se către rezultatele analizelor şi luând foaia. Trebuie să te relaxezi şi s-o iei mai uşor. Fără muncă la demolări în soarele amiezii pentru tine. A studiat rezultatele şi s-a încruntat. Ai spus că ai avut senzaţia de greaţă?

Apoi a privit-o într-un fel care a făcut-o să se simtă puţin neliniştită.

— Da.

— Ai vomitat vreun pic?

Ea a dat din cap.

— Şi ai spus că ai simţit miros de lămâi când te aflai încă în exteriorul clădirii.

— Da, încă simt mirosul.

— Şi acest miros îţi provoacă de asemenea puţină greaţă?

— Puţin. Simţea cum o cuprinde panica. Ce se întâmplă? Am o hemoragie craniană sau ceva de felul ăsta? Am citit că unii oameni simt anumite mirosuri înainte să

aibă un atac.

— Nu, nu, nu e nimic de felul ăsta. Ceea ce simţi e doar un dezinfectant pe care l-am adus cu noi şi care e folosit acum pentru a spăla cantina. Are o aromă de lămâie, nu foarte puternică, eu n-o simt deloc. Dar tu ai simţit-o de la mare depărtare, când te aflai încă afară.

Inima lui Liv continua să bată cu putere la gândul că era ceva în neregulă cu ea.

— Există multe lucruri care pot cauza hiperosmie, a spus el într-un fel calm, care nu o ajuta deloc. Asta e doar un cuvânt mai pompos pentru un simţ dezvoltat al mirosului. Iar analizele tale de sânge confirmă că motivul tău e unul foarte des întâlnit.

Liv s-a relaxat puţin. Cel puţin nu suferea de vreo boală exotică şi prin urmare era mai probabil să poată fi tratată.

— Ce am?

El a zâmbit şi pielea din jurul ochilor i s-a încreţit.

— Nu e vorba de ceea ce ai, ci mai mult de ceea ce o să ai. Eşti însărcinată, domnişoară Adamsen. O să ai un copil.

VI

…t, dar nu am în…
…e va fi sfârşitul…

88.

Shepherd a parcat autoturismul Durango şi s-a îndreptat spre ghişeul de bilete.

Aeroportul Internaţional Charlotte/Douglas era o clădire cavernoasă şi obişnuită de tip hangar, şi părea cuprinsă de haos atunci când Shepherd a intrat pe uşă. Cozi imense şerpuiau de la fiecare ghişeu de bilete şi întreaga clădire vibra din cauza zgomotului şi a stresului. O mare parte din gălăgie era produsă de grupurile mari de oameni adunaţi în faţa ecranelor aşezate în jurul zonelor de aşteptare, iar lui Shepherd i s-a făcut rău când a văzut ce era difuzat.

Era numărătoarea inversă pe care o văzuse la cabana lui Douglas, aceeaşi care era instalată şi pe telefonul lui. Dedesubt, un titlu spunea: NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ PÂNĂ LA SFÂRŞITUL ZILELOR? Un prezentator de ştiri serios vorbea în faţa unei camere în timp ce în spatele lui se derulau imagini – mai multe revolte, mai multe drumuri blocate de coloane de oameni, mai multe oraşe întunecate şi arzânde, şi nu doar în Statele Unite, ci şi în marile oraşe din întreaga lume, pe măsură ce valul de panică se răspândea. Imaginea s-a schimbat şi a apărut epava fumegândă de la Marshall, apoi o fotografie cenzurată a profesorului Douglas atârnând pe peretele din cabana sa şi cuvântul „eretic” luminat lângă el. S-a schimbat şi titlul: CE AU VĂZUT EI?

Shepherd s-a îndreptat către unul dintre ghişee, intrând în faţa şirului şi evitând contactul vizual cu pasagerii care aşteptau.

„Chiar aşa, oare ce au văzut...”

— Va trebui să aşteptaţi la rând, domnule.

Bărbatul de la ghişeu era slab ca o scândură şi avea cele mai groase sprâncene pe care Shepherd le văzuse vreodată la cineva sub cincizeci de ani.

Shepherd şi-a fluturat legitimaţia.

— Treburi guvernamentale.

Slăbănogul a ridicat privirea. Sprâncenele îi accentuau cutele adânci de pe frunte, dovada zilei pe care o avusese.

— În regulă, permiteţi-mi doar să mă ocup de acest domn şi o să mă întorc imediat la dumneavoastră.

Shepherd a aşteptat cât timp domnul respectiv şi-a ridicat biletul.

— Acum, domnule, unde trebuie să ajungeţi?

— Trebuie să ajung într-un loc numit Gaziantep. E în sudul Turciei.

Sprâncenele s-au arcuit în sus în timp ce degetele funcţionarului băteau în tastatură.

— Tot ce pot să vă ofer este un zbor cu escală la Istanbul. Vestea bună e că pleacă chiar peste o oră.

— Atunci aşa rămâne.

— Aveţi un voucher?

Shepherd a simţit cum sângele i se ridică în obraji.

— Nu. O să plătesc cu cardul.

De obicei, agenţii federali care foloseau avioanele de linie aveau bilete plătite în avans sau documente care le autorizau călătoria.

— Aveţi bagaj de cală, domnule?

Shepherd a dat din cap. Sprâncenele s-au arcuit din nou a surpriză. Shepherd spera că tipul nu joacă poker pe bani.

Funcţionarul a terminat de tastat.

— O mie două sute cincizeci şi opt de dolari, domnule.

Ceva s-a zvârcolit în stomacul lui Shepherd când i-a înmânat cardul. Era mai mult decât anticipase şi nu ştia dacă nu cumva depăşea limita de credit. Tipul cu sprâncene ridicate a scanat cardul şi s-a holbat la maşina de bilete un timp care a părut o eternitate înainte ca aceasta să înceapă să scoată un ţăcănit şi să elibereze o chitanţă. Shepherd şi-a ridicat cardul.

— Îmbarcarea a început deja, poarta numărul douăzeci şi doi. Să aveţi o zi plăcută!

Shepherd şi-a luat paşaportul şi biletul de îmbarcare şi s-a îndepărtat repede de ghişeu. A trecut de controlul de securitate, vărsându-şi conţinutul buzunarelor pe o tăviţă. Tot ce avea era un telefon, nişte mărunţiş şi câteva cărţi de credit. Avusese şi mai puţine lucruri în viaţă, dar nu cu mult.

A trecut prin detectorul de metale şi a pus tot în afară de telefon înapoi în buzunarul hainei pe care o împrumutase de la NASA. Atras aer adânc în piept şi a format numărul lui Franklin.

— ’Neaţa. Franklin părea la fel de obosit precum se simţea şi Shepherd. Ai ajuns la Charlotte?

— Mda, cam aşa. Unde sunteţi?

— Conduc spre casă.

— Aţi văzut ştirile?

— Da. Se pare că până la urmă sfârşitul lumii o să fie difuzat la televizor. Ai vreo veste nouă pentru mine?

Shepherd i-a expus tot ce aflase în ultimele ore. A avut o senzaţie de eliberare, ca şi cum cu fiecare cuvânt pe care îl rostea o greutate i se ridica treptat de pe suflet.

— Am lăsat maşina în parcarea aeroportului, a spus el. Laptopul lui Smith e acolo, la fel şi arma lui Williams.

— Nu eşti înarmat?

— Nu cred că mi s-ar permite accesul cu arma într-un avion internaţional, ţinând cont că nu îi primesc la bord nici pe cei care au sticle mai mari de apă.

— Dacă e o capcană? Dacă Kinderman încearcă să te

scoată din joc? Te-ai gândit măcar la asta?

— Nu e vorba doar de Kinderman, a spus Shepherd şi a tras aer în piept de parcă ar fi fost pe punctul de a plonja în apă de pe o trambulină de la mare înălţime. Nu v-am mai povestit despre cei doi ani ai mei în care...

— Nu eşti obligat să-mi spui dacă nu...

— Am fost un om fără adăpost. A expirat aerul şi şi l-a imaginat alunecând, purtându-i mărturisirea cu el. Când finanţările pentru NASA au fost oprite, am rămas destul de repede fără bani. Am renunţat la şcoală, nu mai aveam un acoperiş deasupra capului, nici o familie, nici un loc de muncă. Eram destul de deprimat de cum ajunsese viaţa mea, şi asta m-a dărâmat rapid. E o spirală descendentă şi, cu cât ajungi mai jos, cu atât îţi pasă mai puţin. Şi nici celorlalţi nu le pasă. E uimitor cât e de uşor să aluneci printre crăpături şi să ajungi în stradă. Iar apoi devii invizibil.

— Şi cum ai ieşit din asta?

— Cu ajutorul Melisei. M-aţi întrebat cine e. Lucra pentru o organizaţie de caritate, aici, în State, cu un fel de viză pentru bursieri. M-a găsit în subsolul împuţit al unei clădiri din Detroit, împreună cu tot felul de drogaţi, beţivi şi utilizatori de amfetamină. Eu nu beam decât alcool, ceea ce e chiar mai patetic dintr-un anumit punct de vedere. Nu eram nici măcar un ratat în adevăratul sens al cuvântului. Într-o zi dormeam după o beţie când a apărut un înger, întrebând de Annie. Annie era o adolescentă fugită de acasă, care făcea trotuarul ca să aibă bani de marfă şi ca să-şi ţină peştele fericit. Era de asemenea însărcinată în opt luni. Melisa făcea parte din programul pentru sănătatea femeilor, pregătindu-se să devină moaşă şi făcând voluntariat în timpul liber. Annie nu fusese la control, iar Melisa venise în subsolul ăla mizerabil doar pentru că era îngrijorată pentru ea. Era nevoie de ceva curaj. Oricum, am găsit-o pe Annie inconştientă, întinsă pe o saltea pătată dintr-o încăpere mai mică a subsolului, pe care unii o

foloseau din când în când pentru a întreţine relaţii sexuale. Motivul pentru care nu respectase programarea era că intrase în travaliu şi recursese la tranchilizantul ei preferat. Era inconştientă, cu acul încă în braţ, iar copilul era pe punctul de a se naşte. Melisa era incredibilă. Nu-i judeca deloc pe ceilalţi şi nu avea niciun pic de dezgust faţă de ceea ce făcea sau de locul în care se afla, pur şi simplu s-a apucat de treabă şi a adus copilul ăla pe lume. Şi când s-a născut, ceva atât de mic şi de perfect şi de nou în mijlocul mizeriei ăleia, mi-a fost ruşine.

A tras adânc aer în piept, în timp ce amintirile i se derulau repede şi dureros.

— O ajutam să cureţe copilul, când a sosit iubitul – un nenorocit pe nume Floyd, care se menţinea în formă împărţind bătăi femeilor pe care le prostitua şi oricui îi stătea în drum. A văzut copilul şi ne-a zis să plecăm. Melisa a refuzat. Nu ştiu dacă Floyd avea de gând să-l omoare şi s-o trimită pe Annie înapoi pe străzi să câştige bani, sau poate avea deja un cumpărător – totul are o valoare pe stradă, chiar şi un nou-născut.

Shepherd se uita la mulţimea de pasageri, dar în mintea lui era din nou în acel subsol, cu mizerie, ambalaje de mâncare şi sticle goale pe podea şi cu un poster decolorat cu „Apocalipsa acum” bătut în perete – avea pe el un soare portocaliu care nu lumina nicicum acel loc întunecat.

— Melisa a refuzat să se mişte. Floyd a scos un cuţit. Auzisem că era cunoscut pentru că ciopârţise feţele fetelor care îl contraziceau aşa că am reacţionat, am luat o sticlă de pe podea şi am aruncat-o în el. L-am nimerit în tâmplă, destul de tare. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam deasupra lui, imobilizându-i braţele cu genunchii, cu altă sticlă în mână. Ştiam că dacă-l las să se ridice o să mă omoare şi o s-o omoare cel mai probabil şi pe Melisa, aşa că am continuat pur şi simplu să-l lovesc cu ea. Cred că la un moment dat sticla s-a spart şi i-a tăiat gâtul. Nici

măcar nu mi-am dat seama. Era foarte mult sânge, ca şi cum cineva deschisese un robinet. Nu-mi mai amintesc ce s-a-ntâmplat după aia, dar cumva Melisa ne-a scos pe toţi de-acolo. Ne-a dus la adăpostul unde lucra şi ne-a curăţat. Eu voiam cu tot dinadinsul să mă predau, dar nu m-a lăsat. A spus că fusese un accident, legitimă apărare, şi c-ar trebui să aştept până vine poliţia să mă caute.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Franklin, n-au mai venit niciodată.

— Bănuiesc că un ticălos mai puţin pe străzi nu înseamnă cine ştie ce anchetă. Aşa că am rămas la adăpost şi am început să-mi revin. Am renunţat la băutură, am intrat în programul cu doisprezece paşi, am început să ţin cursuri de utilizare a calculatorului şi să fac reţele şi site-uri pentru organizaţie, doar ca să mă fac util şi să am motive să rămân pe-acolo. Numai Dumnezeu ştie cum, dar eu şi Melisa am sfârşit prin a ne îndrăgosti. Probabil pentru că aveam acel secret în comun, ceea ce a creat o anumită intimitate, şi lucrurile au pornit pur şi simplu de la asta. Halal primă întâlnire! Am ţinut totul secret din cauza tatălui ei. El era doctorul care conducea proiectul. Era un musulman strict, şi nu cred că ideea de a avea drept viitor ginere un fost om al străzii necredincios i-ar fi plăcut prea tare. Oricum, lunile au trecut, iar viza Melisei era pe punctul de a expira, aşa că i-am cerut să se mărite cu mine – nu din cauza vizei, ci pentru că o iubeam cum nu mai iubisem pe nimeni până atunci, şi nici de atunci încolo. Plănuisem totul, aveam de gând să fugim pur şi simplu şi să ne căsătorim. Apoi, cu câteva zile înainte de plecarea stabilită, s-a întâmplat ceva. Privind în urmă, trebuia să ştiu că ceva e în neregulă. Tatăl ei m-a chemat în birou într-o după-amiază târzie, a spus că are o treabă pentru mine. În cealaltă parte a oraşului mai era o organizaţie pentru oamenii străzii cu care el lucra, şi lor le căzuse reţeaua sau ceva de genul ăsta şi aveau nevoie de cineva care să o repare urgent. Era o oră târzie, traficul era intens, dar m-am dus oricum – orice

ca să câştig bile albe în faţa viitorului meu socru. Când am ajuns, tipul de acolo nu ştia nimic despre asta, aşa că am făcut cale-ntoarsă. Până să mă întorc, cu tot traficul până la adăpost, toată strada fusese blocată. Fusese un fel de incident. Cineva aruncase bombe cu petrol înăuntru şi toată clădirea explodase. Erau şi sloganuri rasiste pe ziduri – „Terorişti” –, ură exacerbată post 11 septembrie. Am încercat să-i găsesc pe Melisa şi pe tatăl ei, am verificat în spitale şi peste tot, dar dispăruseră. La început am crezut că sunt speriaţi şi se ascund undeva. Dar după ce au trecut săptămâni şi apoi luni fără un cuvânt m-am gândit că Melisa s-a răzgândit cu privire la căsătoria cu mine şi la traiul într-o ţară care părea să urască atât de orbeşte islamul. Am făcut tot ce-am putut s-o găsesc, dar poliţia n-a fost interesată. Tehnic vorbind, nu erau persoane dispărute şi era ceva suspect în legătură cu incendiul. Spuneau că e o escrocherie cu asigurarea.

— Aşa că te-ai înscris în FBI ca să vezi dacă poţi s-o găseşti pe cont propriu?

— Parţial. Tot ce i-am spus lui O'Halloran era de asemenea adevărat. Chiar simt că am o datorie faţă de ţara mea pentru tot ce a făcut pentru mine.

La celălalt capăt al liniei, l-a auzit pe Franklin trăgând adânc aer în piept.

— Ştii că uneori oamenii dispar pentru că vor. Sau dispar pentru că sunt morţi.

— Nu cred că e moartă. Acum ceva timp m-aţi întrebat ce înseamnă „acasă” pentru mine. Ei bine, nu e un loc, e o persoană, e Melisa. Ea e locul în care încerc să ajung, şi dacă ar fi moartă, nu cred c-aş mai simţi asta. Chiar dacă nu mă iubeşte, chiar dacă nu m-a iubit niciodată, eu tot o iubesc şi vreau doar să ştiu că e în siguranţă. Vreau doar să ştiu că e bine.

Shepherd s-a uitat la panoul de plecări şi a văzut cuvintele „Ultimul apel” lângă numărul zborului său.

— Trebuie să plec, agent Franklin, o să vă sun dacă

găsesc ceva util!

— Ai grijă de tine, agent Shepherd! Sper să găseşti ceea ce cauţi. Şi dacă se-ntâmplă să-l găseşti pe Kinderman şi lumea chiar urmează să se spargă într-un milion de bucăţele, atunci fă-mi o favoare, ţine totul pentru tine. M-am răzgândit, aş prefera să nu ştiu.

89.

Gabriel a fost trezit de sunetul unui clopot care se tânguia în întuneric. A deschis ochii şi a numărat bătăile, zece la număr, deşi era posibil să mai fi fost altele înainte. Era seară când doctorul Kaplan începuse să îi ia sânge. Acum era întuneric, iar camera era luminată doar de aparatele de monitorizare la care era conectat.

S-a întins în pat şi a descoperit că braţele şi picioarele îi erau încă strâns legate de acesta.

— Alo?

Vocea i s-a stins în întuneric. Sigur era mai târziu de ora zece dacă era atâta linişte. Probabil că îi duseseră sângele în laboratorul principal şi îl lăsaseră să se odihnească, legat în propria închisoare.

A ascultat zgomotele din cameră: bipăitul slab al aparatului care îi contoriza ritmul cardiac, şoaptele ventilatoarelor care menţineau circuitele reci şi bufnitura înceată a unei uşi care a părut în acelaşi timp apropiată şi depărtată, când ecoul a răsunat prin labirintul muntelui. A privit în spate spre fereastră – unica lui legătură cu lumea de afară – şi a simţit un fior rece. Era cineva acolo, un călugăr care stătea în uşa care ducea spre dormitor. Era prea întuneric să îi vadă faţa, dar Gabriel putea să desluşească masca chirurgicală albă care o acoperea în partea de jos, iar deasupra ei, lentilele unei perechi de ochelari reflectau lumina existentă în cameră, dând

impresia că ochii omului strălucesc. Aparatul care îi monitoriza bătăile inimii a început să bipăie mai rapid, iar Gabriel a încercat să se calmeze concentrându-se asupra respiraţiei.

— Bună seara, a spus, de parcă ar fi întâlnit pe cineva la o plimbare. Te-ai procopsit cu tura de noapte?

Silueta nu a spus nimic, holbându-se la el cu ochii ei sticloşi. Privirea lui cercetătoare, faptul că apăruse pe furiş şi că nu îi răspunsese când strigase, toate acestea s-au combinat şi au pornit alarma în mintea lui Gabriel. Şi-a încordat braţele, încercând legăturile. Prea strânse. Poate că ar fi putut să iasă din ele, dacă ar fi avut timp, dar instinctele îi spuneau că nu are.

— Ai venit să mai iei sânge? a spus, improvizând. Au spus c-o să se-ntoarcă la următoarea bătaie de clopote...

Şi-a mişcat braţul drept, cel aflat mai aproape de siluetă, cel de care ar fi avut nevoie pentru a se apăra în caz de nevoie. S-a înclinat, doar puţin. A încercat să îndoaie braţul, cu răsuflarea tăiată, iar aparatul care îi monitoriza inima a luat-o din nou la goană. S-a înclinat puţin mai mult, dar încă nu era destul.

— Cum te numeşti? a întrebat el, trăgând aer în piept şi încercând din nou să îşi elibereze braţul.

— N-o să-ţi dau putere asupra mea oferindu-ţi numele meu.

Vocea bărbatului era şoptită şi plină de răutate.

— Treaba ta. Numele meu e Gabriel.

— Ştiu cine eşti.

S-a apropiat.

Gabriel s-a încordat. A văzut un obiect ascuţit în mâna bărbatului. S-a uitat în jur după ceva cu care să se apere în caz că reuşea să îşi elibereze mâna. Singurele lucruri la care putea să ajungă erau firele care îl conectau la aparatele care îi înregistrau acum anxietatea crescândă.

A mai încercat pentru ultima dată să îşi elibereze braţul, dar fără folos. S-a uitat la ochii bărbatului şi a făcut

singurul lucru de care era în stare. Şi-a desfăcut clama de pe deget.

O alarmă ascuţită a spintecat tăcerea.

— Teoretic, doar ce am murit, a spus Gabriel. Medicii o să sosească alergând aici pentru a-mi reporni inima.

Privirea bărbatului s-a îndreptat spre uşă şi înapoi spre pat.

— Atunci roagă-te să se mişte repede! a zis acesta şi s-a aruncat spre el, iar metalul lamei a străfulgerat întunericul.

Gabriel l-a privit cum se ridică, expirând cât de mult putea pentru a crea un spaţiu cât mai mare în interiorul coconului creat de legăturile sale, apoi, când s-a năpustit, s-a împins cu putere în lateral. Mişcarea a fost îndeajuns de puternică pentru a face patul să trepideze şi a-l mişca câţiva centimetri, astfel încât lama a nimerit într-o parte a pieptului său, şi nu în inimă, unde ţintise, tăind în carne şi dezvăluind o coastă înainte de a se înfige în saltea.

Gabriel a simţit cum durerea îl arde într-o parte, dar a alungat-o din minte, rămânând concentrat. Înjunghierea îl adusese pe călugăr cu capul lângă al său, şi a profitat de şansă, scuipându-l drept în faţă. Călugărul s-a retras, scoţând cuţitul din saltea, prea şocat ca să îl ridice din nou.

— Am o formă mutantă a infecţiei, i-a strigat Gabriel, căci cuvintele erau singurele lui arme, inofensivă pentru mine dar mortală pentru ceilalţi. De-aia mă ţin aici. Ai aproximativ treizeci de secunde să te ştergi sau o să mori în mai puţin de o zi.

Călugărul a dus o mână la faţă, dar nu a îndrăznit s-o atingă. Printre tânguirile alarmei cardiace se auzeau şi paşi alergând. Călugărul l-a mai privit o dată pe Gabriel, apoi s-a întors şi a fugit din cameră, îndreptându-se spre dormitorul şi baia de dincolo.

Gabriel simţea cum sângele se scurge din el şi formează o baltă pe saltea şi s-a întrebat dacă îi mai rămăsese ceva. Uşa principală s-a deschis furtunos, şi

Athanasius a dat buzna, urmat de Thomas, Kaplan, şi alţi câţiva.

— Cineva tocmai a încercat să mă omoare, a spus Gabriel, mijind ochii la aprinderea luminilor. A intrat pe-acolo.

O bufnitură puternică a răsunat din dormitor, iar Athanasius a fugit într-acolo.

— A intrat pe scara secretă, a spus, dispărând după el. Uşa e încuiată, a strigat din dormitor, sigur are o cheie!

A reapărut, şi-a coborât privirea spre sângele care se îmbibase legăturile lui Gabriel şi apoi s-a întors spre părintele Thomas, rostind un singur cuvânt, cu atâta obidă, încât a sunat ca un blestem:

— Malachi!

90.

Shepherd a sosit printre ultimii la poarta de îmbarcare, dar a fost printre primii la urcarea în avion. Tipul cu sprâncenele îi oferise se pare prioritate la îmbarcare, o altă plecăciune în faţa puterii legitimaţiei.

Şi-a găsit locul – lângă aripă, la fereastră – şi s-a aşezat recunoscător. A tras oblonul, fiindcă soarele îi bătea în ochi, şi a ascuns telefonul în palmă, închipuindu-şi că mai avea vreo zece minute până când cineva avea să îl oblige să-l închidă. Folosise timpul în care stătuse la coadă la poarta de îmbarcare încercând să găsească un număr de telefon al poliţiei locale din Ruina. Faptul că era agent FBI îi dădea un avantaj pe care avea de gând să îl folosească cât mai putea. Mai devreme sau mai târziu avea să răspundă la întrebări ale superiorilor lui legate de căutările în BDPD şi de motivele pentru care continuase să urmeze piste în loc să le raporteze. Putea să fie oricând descoperit, ceea ce însemna că trebuia să stabilească o legătură cât mai avea încă acces la informaţii şi ceva influenţă.

A deschis pagina web a secţiei de poliţie a oraşului Ruina şi a format numărul. Cineva a răspuns pe un ton rapid, formal – tonul îl înţelegea, dar limba nu.

— Vorbiţi engleză?

— Puţin.

— Numele meu e Joseph Shepherd, sunt agent special în Biroul Federal de Investigaţii al Statelor Unite. Pot să

vorbesc cu ofiţerul însărcinat cu relaţiile internaţionale?

— Un moment, vă rog!

O muzică greu de descris a început să îi răsune în urechi – apelul era pus în aşteptare –, iar el i-a privit pe ceilalţi pasageri care se îmbarcau. Aveau cu toţii pielea întunecată şi părul brunet, probabil turci care se întorceau în locurile natale ca răspuns la impulsul de merge acasă, s-a gândit el.

— Subinspector Kundakçi la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Shepherd i-a spus tot ce aflase despre Melisa, fără a dezvălui adevăratul motiv pentru care o căuta. A adăugat şi nişte detalii despre jurnalista dată dispărută, Liv Adamsen, sugerând că ar putea exista o legătură între ele. Avea nevoie de un motiv plauzibil pentru care suna din partea unei agenţii americane ca să întrebe de un cetăţean turc, iar aceea fusese cea mai bună idee care îi venise. I-a lăsat numele şi numărul de telefon şi a închis chiar în momentul în care o însoţitoare de bord se îndrepta către el – pe chipul ei portocaliu şi mult prea fardat se citea dezaprobarea.

— Trebuie să închideţi toate dispozitivele electronice şi să aveţi oblonul ridicat până după decolare, domnule!

A continuat să meargă de-a lungul culoarului căutând şi alte încălcări ale regulilor. Shepherd şi-a închis telefonul, a ridicat oblonul şi a întors capul fiindcă soarele îl bătea drept în ochi. Era epuizat, iar nervii îi erau întinşi la maximum după ziua incredibilă pe care o avusese. Fusese aruncat în aer, traversase şase state folosind diferite mijloace de transport, descoperise cadavrul mutilat al unui om pe care îl cunoscuse personal şi aflase că iubirea vieţii lui e încă în viaţă. Zborul către Istanbul dura aproape nouă ore, şi el plănuia să doarmă cât de mult putea.

A închis ochii şi s-a gândit la firele roşii care se întindeau tot mai tare, trăgându-l către ea. A zâmbit şi s-a aşezat confortabil în scaun, neîndrăznind să îl încline de teamă că va stârni mânia însoţitoarei de bord. A adormit

înainte ca motoarele să fi pornit. Nu i-a văzut pe singurii americani, un bărbat şi o femeie, care s-au mai urcat în avion şi au ocupat nişte locuri la zece rânduri distanţă de el. Înainte să se aşeze, ea s-a mai uitat spre el încă o dată, observând prezenţa bărbatului pe care îl văzuse prin lunetă, apoi s-a aşezat pe scaun şi şi-a odihnit capul pe umărul bărbatului, căutând să stea cât mai comod în timpul lungului zbor spre Turcia.

91.

Athanasius şi părintele Thomas au ajuns la capătul de sus al scărilor şi s-au oprit, ascultând întunericul neclintit al încăperilor din partea de sus a muntelui. Până să ia Athanasius torţele şi cheia către scări, Malachi avea deja un avantaj de cinci minute în faţa lor.

— O să ajungă în bibliotecă cu mult înaintea noastră, a spus Thomas cu răsuflarea tăiată, şi o să încuie sala de lectură după el.

Athanasius a încuviinţat.

— Ar trebui să ne îndreptăm către intrarea principală, e mai aproape. Cât de repede crezi că poţi forţa intrarea?

— Dacă nu te deranjează c-o să declanşăm câteva alarme, ar trebui să fie uşor.

— Cred că a trecut vremea demult să ne mai ascundem, a spus Athanasius şi a început să coboare.

Le-a luat zece minute să coboare pe scările întortocheate şi să ajungă la bibliotecă. Athanasius s-a sprijinit de perete, bucurându-se de răceala stâncii în timp ce Thomas a deşurubat cu briceagul scanerul pentru palmă de pe perete, a desfăcut două fire şi le-a unit.

Uşa a glisat cu un şuierat şi cu o pufnitură de aer, ceea ce arăta că presiunea pozitivă din mediul controlat al bibliotecii era încă activă. Era proiectată să ţină sporii de mucegai şi alte elemente nedorite departe de aerul care înconjura preţioasa colecţie de texte. Era de asemenea un

mod eficient de a încetini pătrunderea în bibliotecă a infecţiei pe calea aerului. Malachi cu siguranţă alegea atent căror elemente moderne să le întoarcă spatele.

Thomas a făcut un pas şi a ridicat privirea, pregătindu-se pentru sunetul strident al alarmei contra intruşilor.

— Probabil a dezactivat senzorii de mişcare, a spus el când nu s-a auzit nimic. De-aia nu funcţionează luminile.

Athanasius a trecut pe lângă el, îndreptându-se către colecţia principală. Era o experienţă stranie să meargă prin bibliotecă fără cercul obişnuit de lumină. Razele torţelor îi dezvăluiau acum mult mai mult decât văzuse vreodată. Lumina care te urmărea îţi permitea de obicei să zăreşti doar părticele izolate, astfel că în acel moment îl întrista profund să o vadă în totalitatea ei, cu vastele rafturi pline de toate gândurile măreţe pe care le avusese vreodată omenirea: era ca şi cum ar fi descoperit o balenă ţinută prizonieră într-un acvariu, când ea era obişnuită să aibă tot oceanul la dispoziţie.

— Sălile de lectură, a spus Thomas, ridicând torţa.

Athanasius a ajuns la uşa sălii de lectură a călugărilor Sancti şi a învârtit mânerul.

— E încuiată. Crezi c-a trecut deja pe aici?

Ceva s-a prăbuşit pe podea în depărtare, dându-le astfel răspunsul la întrebare, iar ei s-au grăbit într-acolo. Zgomotul a continuat în timp ce ei îşi croiau drum prin bibliotecă. Părea o creatură imensă care se mişca greoi pe întuneric, lovindu-se de toate în drum. Au intrat în camera următoare şi au descoperit de unde venea zgomotul. Erau cărţi peste tot, aruncate la grămadă de pe rafturi, împrăştiate pe podea. Era ca şi cum o bandă de vandali răscoliseră locul, scoţând tot de pe rafturi şi făcând paginile bucăţi.

— De ce face asta? a întrebat Thomas. Nimeni nu iubeşte biblioteca mai mult decât Malachi. N-are niciun sens.

— Nu cred că mai e în toate minţile. Cred că lumea lui s-a prăbuşit, iar ăsta e felul în care se manifestă el.

Au trecut de un colţ şi au zărit o lumină în faţă, venind din interiorul Criptei Revelatio.

— Malachi! a strigat Athanasius. Nu vrem decât să stăm de vorbă!

A stins torţa şi a înaintat încet pe coridor către lumină; încăperea de dincolo de arcadă se dezvelea treptat privirii. Era într-un haos şi mai mare decât restul bibliotecii, cu cărţi şi grămezi de hârtii revărsându-se prin uşă pe coridor.

— Nu e decât o singură ieşire de aici, Malachi! Ai ajuns la capăt. Dacă nu ieşi tu, atunci o să intrăm noi.

— Staţi departe! a bubuit vocea lui Malachi din încăpere.

— Am venit aici doar să vorbim. Vrem să te ajutăm, dar trebuie să înţelegem: ce ai citit pe Harta Stelară de i-ai făcut asta iubitei tale biblioteci şi ai încercat să iei viaţa unui om?

— Acela nu este un om.

Athanasius i-a aruncat o privire lui Thomas, care îşi croia încet drum pe cealaltă parte a tunelului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Malachi, spune-ne ce-ai citit!

— Nu contează, oricum e prea târziu. Ar fi trebuit să mă lăsaţi să-l ucid până nu devine prea puternic.

Athanasius a ajuns la marginea arcadei şi a aruncat o privire în încăpere. Era un dezastru, ordinea perfectă a bibliotecii transformată acum într-o scenă de haos, cu rafturi pe jumătate goale şi podeaua inundată de hârtii şi de pergamente, ca vizuina unui rozător uriaş. Malachi stătea în centru, în spatele unui birou pe care erau stivuite şi mai multe hârtii, iluminat de un şir de lumânări aprinse.

— Spune-mi ce-ai citit, Malachi! Hai s-o examinăm împreună şi poate c-o să vedem ceva diferit în ea.

Malachi a ridicat privirea, iar ochii din spatele lentilelor erau imenşi.

— Te-nşeli, a spus el, luând o lumânare şi aprinzând-o. Te-ai înşelat în tot timpul ăsta: te-ai înşelat când ai modernizat Citadela, te-ai înşelat când ai permis civililor să intre în munte.

Fitilul s-a aprins, iar el a întors lumânarea invers până când flacăra a devenit mai puternică.

— Şi te-ai înşelat când ai spus că există o singură ieşire de aici.

A dat drumul lumânării pe un teanc de hârtii, iar focul a izbucnit cu un şuierat. Athanasius a sărit să îl stingă cu picioarele, dar Malachi s-a ridicat repede răsturnând în acelaşi timp masa, dărâmând şirul de lumânări pe alte grămezi de hârtie uscată pentru a crea un perete de flăcări.

Părintele Thomas a ridicat privirea la tavan, aşteptându-se ca sistemul de dioxid de carbon să se activeze şi să înăbuşe focul. Dar nu s-a întâmplat nimic. Malachi îl dezactivase şi pe acela. Părintele Thomas l-a înşfăcat pe Athanasius şi l-a tras înapoi.

— Trebuie să ieşim de-aici!

— Şi te-nşeli de asemenea crezând că m-ai oprit! a strigat Malachi după ei din infern, cu fumul ridicându-se în jurul lui în timp ce sutana îi lua foc. Există mai multe feluri de a ucide un demon!

92.

Athanasius a mers cu spatele, clătinându-se spre intrare, nevenindu-i să creadă oroarea la care tocmai asistase. Fumul gros umplea deja aerul, iar incendiul din Cripta Revelatio se împrăştia, aprinzând pagini din cărţile răsturnate de-a lungul coridorului, pregătite.

— Fugi! a strigat Thomas.

— Dar Malachi... a zis Athanasius.

— Malachi e pierdut, dar trebuie să facem ce putem ca să salvăm biblioteca!

A lovit cu piciorul o grămadă de cărţi, încercând să facă un gol în care focul să se întrerupă, dar erau prea multe hârtii împrăştiate şi flăcările se propagau cu repeziciune.

— Presiunea pozitivă alimentează focul! a strigat Thomas. Trebuie să ne-ntoarcem în camera de comandă şi să pornim extinctoarele înainte să sară totul în aer!

S-au îndepărtat împleticindu-se, simţind dogoarea în spatele lor şi gustul de fum în gură. Intrarea principală era la o distanţă de cincisprezece minute de mers, poate la cinci minute de alergat, dar erau epuizaţi amândoi, iar Athanasius era şi în stare de şoc în urma evenimentelor la care asistase. Nu putea să îşi scoată din minte imaginea lui Malachi cu ochii sticlind triumfători, aproape în extaz în timp ce începea să ardă.

Au dat colţul şi Athanasius a simţit cum aerul rece îl

învăluie în timp ce alerga printre troienele de pagini smulse care împânzeau camera Bibliei. Tuşea din pricina fumului. A riscat să privească înapoi. Flăcările nu cuprinseseră camera. Putea să vadă strălucirea focului, însă acesta era încă limitat la coridorul precedent. Poate că aveau totuşi o şansă să îl stingă.

Chiar în clipa în care i-a trecut prin minte acest gând, o făptură desprinsă parcă din iad a dat buzna pe uşă picurând foc din braţele întinse în timp ce alerga ţintă spre ei;a ajuns la jumătatea distanţei înainte să se împiedice şi să cadă peste o grămadă de pagini rupte şi Biblii care au luat imediat foc. În câteva secunde, întreaga cameră era cuprinsă de flăcările care aspirau lacome aerul şi suflau un fum gros. Au luat-o la fugă, orice gând de oboseală evaporându-se în faţa groazei. Focul aproape că ţinea pasul cu ei, sărind din raft în raft şi dintr-o cameră într-alta, mugind la picioarele lor ca un prădător hămesit cu mireasma sângelui în nări.

Au ajuns la sălile de lectură şi au început să bată nebuneşte la uşi, trezindu-i pe cei câţiva purtători de pelerine negre care mai locuiau acolo.

— FOC! au strigat amândoi, izbind în uşa următoare. Alergaţi spre ieşire!

Pelerinele negre au ieşit adormite şi uluite. Câţiva, simţind nevoia de a-şi proteja domeniul, au văzut incendiul şi au început să alerge către el.

— E prea târziu! a strigat Athanasius în urma lor, arătând spre Thomas care se afla deja la uşa camerei de comandă. O să repornim extinctoarele! Trebuie să ieşiţi şi să-i avertizaţi pe ceilalţi despre ce s-a-ntâmplat aici!

Athanasius l-a urmat pe Thomas în camera de comandă şi l-a găsit stând în mijlocul ei, privind ţintă panourile zdrobite şi ecranele sparte. Nu puteau să pornească repede sistemele împotriva incendiilor, Malachi avusese grijă de asta.

Athanasius l-a tras pe Thomas de braţ, târându-l afară

din camera de comandă, spre intrare. Uşa către camera etanşă era încă deschisă şi un curent continuu de aer trecea prin ea, aspirat parcă de incendiul uriaş care devora biblioteca. Pelerinele negre plecaseră deja, iar focul ajunsese aproape de intrare – se extindea ca o mică explozie, distrugând biblioteca bucăţică cu bucăţică. Thomas a bâjbâit pe perete, acolo unde fusese scanerul, a găsit firele pe care le desfăcuse mai devreme şi le-a unit din nou chiar în clipa în care fumul i-a ajuns şi s-a revărsat pe uşă. Firele au scos scântei, iar uşa a glisat închizându-se, despicând fumul şi întrerupând zgomotele incendiului.

— O să fie de ajuns? a întrebat Athanasius, înecându-se.

— Doar pentru un timp.

Thomas a ridicat capacul celui de-al doilea scaner şi a desfăcut repede alte fire, scurtcircuitând şi al doilea sistem. O a doua uşă s-a închis, eliminând complet sunetul incendiului. Athanasius a privit prin ferestrele celor două uşi. Focul ajunsese la intrare şi şerpuia pe birou, aruncând lumini portocalii de Halloween peste tot în jur. Era ca şi cum ai fi aruncat o privire direct în iad.

— Trebuie să ieşim de-aici, a spus Thomas. Când o să cedeze uşile, întreg muntele o să se transforme într-un uriaş şemineu şi toate coridoarele o să fie inundate de fum.

Athanasius şi-a amintit ce spusese Malachi, că există mai multe feluri de a ucide un demon. Acela fusese planul lui. Dar uitase un singur lucru.

— Vino cu mine! a spus, grăbindu-se pe coridor. Ştiu unde o să fim în siguranţă.

Grădina era tăcută şi întunecată atunci când prima targă a răsărit din întuneric. Copacii dispăruseră toţi, arşi odată cu cadavrele, iar umbrele tremurau pe zidurile înalte luminate de razele lunii; primele coloane de fum apăruseră deja din interiorul muntelui, ca şi cum vechiul vulcan din

interiorul craterului s-ar fi trezit şi ar fi început să fiarbă iarăşi.

— Ar trebui să ne aşezăm chiar în centru, în caz că apar căderi de pietre.

Tot mai multe tărgi ieşeau din munte şi începeau să se adune în şiruri ordonate în mijlocul grădinii, ca ouăle dintr-un muşuroi distrus. Toată lumea lucra în tăcere, ca să îi salveze pe cei care nu aveau cum să se salveze singuri. De-abia după ce şi ultima targă a fost adusă în aerul răcoros al nopţii s-au gândit să se oprească pentru a evalua situaţia şi a face o numărătoare. Lipseau numai cinci oameni, Malachi şi cei patru doctori care aleseseră să rămână în apartamentul Abatelui, costumele protejându-i de fum, iar dorinţa de a-şi continua munca fiind mai importantă decât teama de incendiu.

Athanasius s-a plimbat printre şirurile de paturi, uluit de cât de tăcuţi deveniseră toţi. În catedrală, sunetul suferinzilor devenise ceva aproape palpabil. Afară, cele câteva gemete care scăpau de pe buzele crăpate ale celor legaţi de paturi pluteau în sus, amestecându-se cu fumul în drum spre rai. Exista un sentiment de libertate acolo în grădină, puteai să închizi ochii şi să-ţi imaginezi cum dispar zidurile. Athanasius a închis ochii, imaginându-se undeva departe, foarte departe de acolo, în timp ce peste tot împrejur lumea sa continua să ardă.

93.

Aeroportul Internaţional Gaziantep era înţesat de oameni şi zgomotos. Era o căldură înăbuşitoare. Shepherd a păşit în el simţind că a aterizat pe o altă planetă.

Îşi verificase telefonul în zona de aşteptare din Istanbul, dar poliţistul căruia îi lăsase un mesaj nu îl sunase încă înapoi. În zborul scurt către Gaziantep dormise iarăşi, deşi i se păruse că nu durase decât o clipită.

Acum stătea la rând, iar sudoarea i se scurgea pe sub cămaşă şi jachetă, dar nu numai din cauza căldurii. Şi-a scos iar telefonul din buzunar. Peste capetele oamenilor din faţa lui a zărit un ofiţer înarmat care stătea în spatele ghişeului pentru paşapoarte – uniforma lui neobişnuită îi arăta lui Shepherd cât de departe se afla de jurisdicţia sa. Uşile care se deschiseseră până atunci la simpla fluturare a legitimaţiei aveau să rămână ferm închise acolo. Dar dorul pe care îl simţea, cel care îl trăgea către Melisa, era atât de puternic încât devenise aproape dureros. Ştia că ea se află în acel oraş şi că exact acolo trebuia să se afle şi el.

Telefonul a prins semnal şi a început să îi vibreze în palmă. Numărătoarea inversă mergea încă pe ecran, numărul devenind mult mai mic decât fusese, iar el avea un mesaj audio de la un număr blocat. A sunat la căsuţa poştală şi a ridicat telefonul la ureche, inima bătându-i atât de tare încât se întreba dacă o să mai audă ceva.

Mesajul era scurt – o voce de bărbat cu un accent

puternic, dar vorbind limba engleză: „Bună ziua, numele meu este Davud Arkadian. Sunt inspector la poliţia din Ruina. Numărul dumneavoastră mi-a fost trimis împreună cu numeroasele solicitări pe care le-aţi făcut. Am nişte informaţii pentru dumneavoastră, dar ar fi mai bine dacă am sta de vorbă. Vă rog, sunaţi-mă când primiţi mesajul.”

I-a înşirat un număr de telefon, iar Shepherd s-a scotocit prin buzunare după un pix cu care să îl noteze pe mână şi apoi l-a copiat în telefon, adăugând codul internaţional pentru Turcia. Apelul avea să fie trimis înapoi în State înainte să se întoarcă din nou acolo şi avea să îl coste probabil în jur de o sută de dolari pe minut. Dar avea să îşi facă griji pentru asta dacă avea să mai trăiască destul cât să primească factura.

A auzit în ureche un sunet de apel, amestecat cu bătăile puternice ale inimii sale. A recunoscut numele inspectorului din ziarele pe care le găsiseră acasă la Kinderman. Fusese împuşcat în timpul anchetării morţii călugărului şi avusese legături cu americanii dispăruţi ale căror nume Shepherd le folosise ca să confere ceva greutate cererii sale de informaţii despre Melisa. Acum era posibil ca propriul subterfugiu să îi stea în cale şi să fie nevoit să asculte un raport detaliat despre cineva care nu îl interesa aproape deloc.

— Alo?

— Bună ziua. Sunteţi inspectorul Arkadian?

— Da.

— Agentul Shepherd la telefon. De la FBI.

— O, da, vă mulţumesc pentru telefon. Îmi cer scuze pentru ora târzie.

Shepherd a privit ziua strălucitoare de afară.

— Nu sunt în State. Doar ce am aterizat în Turcia.

A urmat o pauză pe linie.

— Aţi spus că aveţi nişte informaţii, a început Shepherd.

— Da.

— Despre cine?

— Despre Melisa Eroll în principal.

Shepherd a simţit că îi îngheaţă sângele în vine şi a trebuit să tragă adânc aer în piept să-şi revină. A ridicat privirea şi l-a văzut pe ofiţer încruntându-se în direcţia lui. Lângă capul lui se afla un semn cu imaginea unui telefon mobil tăiată cu o linie şi ceva scris în turcă; cu siguranţă însemna „Fără telefoane”.

— Ascultaţi, a spus Shepherd, brusc panicat că singura lui legătură cu Melisa avea să dispară. Pot să vă sun din nou în câteva minute?

— Unde sunteţi mai exact?

— La Aeroportul Gaziantep, o să ajung imediat la ghişeul pentru controlul paşapoartelor.

— Notaţi-vă!

Arkadian înşira deja indicaţii de drum, pe care Shepherd le-a mâzgălit în palmă, sub numărul de telefon. Ochii i se mişcau întruna, de la mesaj la ofiţer.

— Da-ţi-i indicaţiile astea unui şofer de taxi şi spuneţi numele meu când ajungeţi la prima baricadă! a spus Arkadian. Ne vedem în vreo patruzeci de minute.

94.

A durat două zile până când incendiul a devorat întreaga colecţie a lucrărilor lumii, şi alte cinci zile pentru ca fumul să se ridice şi încăperile să se răcească îndeajuns pentru ca oamenii să poată intra în siguranţă în acea parte a muntelui în care fusese biblioteca.

Thomas a fost primul care a trecut prin ce mai rămăsese din camera etanşă. Ambele uşi dispăruseră complet, iar ramele metalice care le încadraseră erau atât de răsucite încât de-abia mai puteau fi recunoscute. S-a oprit acolo unde fusese cândva intrarea, copleşit de neantul în care se transformase biblioteca. Pelerinele negre l-au urmat, unul dintre ei cedând la vederea dezastrului.

— Vedeţi ce mai puteţi salva, a spus Thomas, si eu o să fac la fel.

Camera de comandă era protejată de o uşă de oţel care era caldă încă la atingere atunci când Thomas a încercat să o deschidă. Se curbase în rama sa, blocându-se în acea poziţie, iar asta îi dădea speranţe că dincolo de ea mai supravieţuise ceva. A găsit o bucată de metal, parte dintr-o masă, şi a împins-o într-un spaţiu gol din lateralul uşii distruse. S-a aplecat, apăsând bara până când uşa s-a îndoit cu un scârţâit de metal chinuit. A introdus torţa prin spaţiul creat şi orice speranţă a pierit în faţa întunericului care se deschidea dincolo de ea.

Focul pătrunsese şi acolo. Chiar dacă uşa ţinuse

flăcările la distanţă, probabil că aerul devenise atât de fierbinte încât aprinsese tot ce era inflamabil în cameră. Fără oxigen, nu arseseră prea mult, dar fusese destul pentru ca totul să fie distrus. Sistemele de control şi circuitele se topiseră toate şi căzuseră printre rafturi, adunându-se pe podea în grămăjoare bizare de plastic întărit şi de fire. A apucat marginile uşii lăsând amprente în funingine şi a smuls-o din loc, făcând destul spaţiu pentru a trece prin ea. Practic munca sa de o viaţă fusese închisă în acea cameră. Era cel mai avansat tehnologic şi cel mai sofisticat sistem de păstrare conceput vreodată pentru o bibliotecă, dar în cele din urmă totul fusese distrus de un nebun cu ceva atât de simplu: o lumânare căzută.

A inspirat aer amestecat cu fum şi s-a îndreptat către celălalt capăt al încăperii, unde o altă uşă de oţel de mărimea unei serviete era incastrată în piatră. A şters funinginea de pe tastatura care ieşea din mijloc ca să poată citi numerele, şi apoi a tastat cu grijă codul pentru a deschide seiful.

Una dintre iniţiativele lui Thomas fusese să creeze o copie digitală a fiecărei lucrări din Marea Bibliotecă. Durase aproape cinci ani până fusese înfăptuită. Întreaga colecţie – milioane de cărţi şi sute de milioane de pagini – încăpuseră pe doar opt discuri de memorie, păstrate în acel seif. Uşa pe care o descuia avea o grosime de cincisprezece centimetri, iar restul seifului era incastrat direct în piatra solidă, ceea ce ar fi trebuit să ajute la păstrarea unei temperaturi reci în interior. Chiar şi aşa, incendiul fusese atât de puternic încât discurile puteau fi afectate. Dar atâta timp cât erau intacte putea să le repare şi efectiv să salveze conţinutul bibliotecii.

A tastat ultima cifră, a învârtit mânerul şi a tras cu putere să deschidă uşa. S-a holbat la interiorul lucios, neatins de flăcări sau de fum şi arătând atât de nelalocul lui în mijlocul dezastrului. Dar era gol. De fapt, într-o anumită măsură se aşteptase la asta. Mai exista o singură persoană

care ştia codurile seifului.

Malachi fusese cu siguranţă meticulos.

95.

A fost nevoie ca Shepherd să încerce de cinci ori şi să se ofere să plătească dublul călătoriei ca să găsească până la urmă un taximetrist dispus să îl ducă la Ruina.

— Eu nu merg decât până unde e blocat drumul, a spus şoferul, apoi mergeţi pe jos.

Shepherd a acceptat, gândindu-se că era mai bine decât să meargă pe jos de la aeroport, ceea ce părea să fie singura alternativă disponibilă.

S-a aşezat în spate, pe bancheta uzată a taxiului, inspirând mirosul chimic al dezodorizantului de vanilie şi urmărind neobişnuitul peisaj rural şi măslinii pe lângă care treceau. În faţa sa se ridicau în zig-zag Munţii Taurus. A încercat să nu se gândească la ce îl aştepta sau la ce era pe punctul de a afla. Acum nu mai exista nicio cale de întoarcere.

Drumul şerpuia printre dealurile de la poalele muntelui, acoperind soarele astfel încât părea că au intrat într-o vale a umbrelor. Au virat şi au văzut în faţă un şir lung de faruri de frână roşii, întinzându-se în depărtare, până la o barieră flancată de soldaţi îmbrăcaţi în ţinute de luptă şi purtând măşti chirurgicale. Taxiul a oprit la capătul acelui şir. Erau cel puţin douăzeci de maşini în faţa lor – printre ele se aflau alte câteva taxiuri, dar în principal erau maşini de familie încărcate cu bagaje, exact ca cele pe care Shepherd le văzuse când se îndrepta spre Charleston.

— Oameni nebuni, a clătinat din cap şoferul. Cine ar veni aici?

— Se-ndreaptă spre casă, a spus Shepherd.

Şoferul a dat din cap şi a şuierat printre dinţi.

Se părea că în dreptul barierei se ducea o discuţie în contradictoriu cu soldaţii care clătinau necontenit din cap, cu ochii acoperiţi de ochelari de soare, cu armele în mâini, gata să apese pe trăgaci dacă lucrurile scăpau de sub control.

— O să merg pe jos de-aici, a zis Shepherd şi i-a dat şoferului nişte bancnote, coborând fără să mai aştepte restul.

Aerul de afară mirosea a sevă de chiparos şi a piatră umedă, ceea ce era o îmbunătăţire remarcabilă după duhoarea chimică a taxiului. Shepherd a mers de-a lungul şoselei, cu ochii ţintă la bariera din faţă. Unul dintre soldaţi l-a auzit venind şi a întors capul spre el, răsucindu-şi trupul în timp ce HK33[19]-ul care atârna de pieptul său ţintea în direcţia lui. Shepherd a zâmbit şi a ridicat ambele mâini deasupra capului, ţinând într-una dintre ele legitimaţia.

— Sunt ofiţer de poliţie american, a spus el, ajungând la barieră şi oprindu-se la mică distanţă de ea. Soldatul nu a spus nimic. Îl caut pe inspectorul Arkadian. Vorbiţi engleza?

— Nu, nu vorbeşte.

Un bărbat solid, de vreo cincizeci de ani, s-a strecurat printre soldaţi şi a studiat atent legitimaţia lui Shepherd printr-o pereche de ochelari în formă de semilună, cu rame de baga, aşezaţi deasupra măştii chirurgicale. A ridicat o mână în semn de salut şi i-a arătat lui Shepherd propria legitimaţie, identificându-se ca inspectorul Arkadian.

— Sunteţi puţin cam departe de casă, a spus Arkadian.

A ridicat privirea şi l-a fixat pe Shepherd cu nişte ochi pătrunzători.

— De obicei suntem anunţaţi dinainte despre

[19] Carabină de atac fabricată prima dată în 1960 de către firma germană Heckler & Koch GmbH (H&K), în principal pentru export.

operaţiunile internaţionale în care ni se solicită cooperarea.

— Îmi cer scuze c-am apărut atât de brusc.

Shepherd şi-a lăsat mâinile jos şi a băgat legitimaţia înapoi în buzunarul jachetei, în timp ce mintea exploata numeroase versiuni a ceea ce avea să spună în continuare. Drumul se afla la poalele unor pereţi abrupţi de stâncă, aşa că singura modalitate de a înainta era să treacă de barieră. Dar el nu avea nicio autoritate acolo şi se părea că soldaţii nu aveau de gând să lase pe nimeni să treacă.

— Putem vorbi undeva între patru ochi? a întrebat el, sperând că astfel va reuşi cel puţin să treacă de cealaltă parte a barierei.

Arkadian a stat pe gânduri un moment şi apoi a spus ceva în turcă, iar soldatul din faţa lui Shepherd s-a dat la o parte, permiţându-i să treacă. A păşit dincolo de barieră şi a auzit cum larma din spatele lui se dublează ca intensitate când ceilalţi şoferi au văzut ce s-a întâmplat.

— Oamenii ăştia, a spus Arkadian dând din cap spre şirul din spate, sosesc tot mai mulţi în fiecare zi. Toţi s-au născut aici. Nu le pasă că oraşul e încă în carantină, vor doar să meargă acasă. Mai ales acum, că a apărut această numărătoare inversă la ştiri.

— E la fel peste tot, a spus Shepherd. Toată lumea se pregăteşte pentru sfârşitul lumii.

— Nu chiar toată lumea, a spus Arkadian, ajungând la o maşină şi descuind-o. Pentru unii lumea s-a sfârşit deja.

Nu a mai dezvoltat idea, şi Shepherd nu l-a mai chestionat: dar în timp ce se îndepărtau de drumul blocat pe şoseaua pustie, a simţit cum tristeţea care se revărsa din inspector era aproape tangibilă. Egoist, a sperat că nu era în niciun fel legată de veştile pe care avea să le audă.

96.

Taxiul a oprit lângă clădirea veche de la marginea oraşului Gaziantep, iar Eli a privit atent strada zgomotoasă şi aglomerată. Se afla într-un fel de district comercial, cu depozite, iar oamenii se perindau şi se tocmeau aprins şi gălăgios pentru orice. I-a arătat şoferului bucăţica de hârtie pe care notase adresa, convins că nu acela era locul pe care îl căutau.

— Aici e, a spus şoferul, arătând cu degetul spre un set de uşi de un albastru decolorat. E biserica.

Eli i-a plătit bărbatului şi a coborât, iritat. Trebuiseră să se despartă la aeroport, Carrie mergând pe urmele agentului FBI, iar el ducându-se după provizii de la un mijlocitor de-al locului cu care Arhanghelul le făcuse legătura. Nu îi plăcuse niciodată să fie departe de ea, în special într-un astfel de loc, în care existau atâtea lucruri care îi trezeau amintiri neplăcute: căldura uscată; conversaţiile pe ton ridicat într-o limbă necunoscută şi o muzică orientală bubuind de cine ştie unde; clădirile părăginite de-a lungul străzilor prăfuite; minaretele ascuţite ale unei moschei care se înălţau deasupra acoperişurilor. Nu îi plăcea că locul emana cuvântul „ostil”.

S-a apropiat de uşă, cercetând strada din mers, căutând automat locuri de unde putea să ţintească şi puncte de ambuscadă. Erau prea multe ca să le poată număra, iar oamenii care până atunci făcuseră schimb de

mărfuri au început să îşi îndrepte atenţia spre el. În spatele său, taxiul a început să se îndepărteze, iar el a simţit un impuls puternic să alerge după el, să se urce iar şi să plece naibii de acolo. Dar Carrie ar fi fost dezamăgită de el dacă ar fi făcut-o, iar el nu suporta să vadă acea expresie în ochii ei şi să ştie că slăbiciunea lui era cea care i-o provocase.

A mers către uşă – sudoarea începea deja să i se prelingă pe cap – şi a căutat un nume sau un semn, orice care să îi arate că se află unde trebuie. Mai multe butoane de sonerii erau aliniate pe marginea tocului, având în dreptul lor numele firmelor sau ale oamenilor, dar nu a recunoscut niciunul. Ştia din adresa şi instrucţiunile pe care i le dăduse Arhanghelul că ajunsese la o biserică, dar nu zărea nici urmă de vreuna. Panica a început să îl gâdile în coşul pieptului în timp ce îşi dădea seama că, odată taxiul plecat, putea rămâne izolat acolo. Ar fi trebuit să îi spună şoferului să aştepte până termina. Carrie avea să fie furi-oasă dacă se întorcea cu mâna goală. Şi apoi a văzut-o, gravată în carcasa de plastic a uneia dintre sonerii, atât de mică, încât oricine ar fi putut să o treacă cu vederea dacă nu o căuta dinadins – o cruciuliţă.

A apăsat pe buton şi a aşteptat, simţind ochii străzii aţintiţi asupra lui. A ascultat să vadă dacă se aude vreo mişcare dincolo de uşa groasă, dar tot ce a auzit a fost muzica străzii, răsunând bizar şi tulburător în urechile lui. Era convins că volumul conversaţiilor scăzuse şi că discutau despre el. A apăsat din nou pe buton, întrebându-se dacă firul care ieşea din el era măcar legat de ceva. Se simţea expus. Vulnerabil. Singur. Bobiţele de sudoare care îi încadrau tunsoarea scurtă începuseră să îi alunece pe faţă. Era pe punctul de a se întoarce şi a pleca, când o pocnitură de dincolo de uşă l-a făcut să tresară. O gaură s-a deschis şi în ea a apărut o faţă rotundă, ca o lună plină. Bărbatul era îmbrăcat în tunica tradiţională, lungă şi albă, cu un *keffiyeh* la gât. Abia i-a aruncat o privire, însă ochii lui neliniştiţi, injectaţi au măsurat strada înainte de a deschide

uşa destul pentru a-l lăsa să treacă.

Înăuntru, clădirea era întunecată şi veche şi mirosea a piele şi a praf. Nişte scări urcau din centru, iar pe fiecare palier erau uşile diferitelor firme cărora toate acele sonerii de lângă poarta principală le făceau reclamă.

Eli mergea tăcut, în urma omului său de legătură, până când au ajuns în capul scărilor şi la o uşă simplă; aceasta a fost cu grijă descuiată de bărbatul cel gras, cu un set de chei pe care acesta îl purta în jurul gâtului, pe o cureluşă de piele.

Eli îşi plecase capul şi se rugase în tot felul de biserici ciudate la vremea lui, dar aceea intra într-o categorie aparte, încăperea era minusculă, cam de dimensiunile unui garaj mic, cu un sac de dormit într-un colţ şi o fereastră singuratică, acoperită grosolan cu ziare vechi aşezate în formă de cruce. Pe podea, pe o scândură aşezată pe un container de lemn, ardeau nişte candele – flăcările lor tremurau din cauza curentului.

Bărbatul a închis uşa şi a încuiat-o înainte să se aplece către el şi să îi şoptească cu o răsuflare acră, mirosind a tutun:

— Trebuie să fim atenţi, fiindcă aici suntem sub asediu. Duşmanul este chiar la uşă. Ar trebui să ne rugăm înainte să ne apucăm de lucrarea Domnului.

A căzut în genunchi cu faţa spre fereastră, închinându-se înainte de a deschide larg braţele şi a le ridica către crucea jerpelită, cu margini de hârtie.

— Tată Ceresc, binecuvântează-ne şi apără-ne în tot ceea ce facem pentru Sfânt Numele Tău. Şi dă-ne nouă putere să intrăm în luptă cu forţele Satanei, care vieţuiesc pe tărâmurile Tale sfinte şi ajută-ne să îi înfrângem pe cei care caută să Te distrugă.

S-a aplecat ca şi cum s-ar fi prosternat în faţa Domnului, a apucat marginile scândurii de lemn şi a dat-o la o parte, cu tot cu candele, dând la iveală un şir ordonat de arme întinse pe o pătură.

Eli a întins mâna în container şi a ales un Ruger. În mâna lui părea minuscul, dar nu era pentru el. A scos încărcătorul. Avea doar şase gloanţe, dar asta nu era neapărat o problemă. Carrie era cel mai bun ţintaş pe care îl văzuse vreodată. Pentru el a luat un Zigana K, un pistol semiautomat turcesc cu care mai trăsese, şi un cuţit de vânătoare pliabil.

— Muniţie? a întrebat el.

Bărbatul s-a rotit în spaţiul îngust şi a ridicat sacul de dormit, pentru a dezveli o deschizătură tăiată în parchet. A ridicat placa pentru a scoate la iveală cutii întregi de muniţie, şi încă ceva, la care Eli nu se aşteptase.

— N-am cerut o vestă de sinucigaş, a spus el, privind ţintă grămada de explozibil şi de fire care părea un şarpe încolăcit.

Omul cel gras i-a aruncat o căutătură.

— Nu eşti singurul soldat al Domnului care are nevoie de sabie, a spus, dându-i cutii cu gloanţe pentru armele pe care le alesese. Iar în zilele următoare, aici o să se poarte şi alte bătălii în afară de a ta.

97.

Arkadian a ieşit de pe şosea chiar înainte de al doilea blocaj. Dincolo de acesta, Ruina se întindea ca un oraş-fantomă. Nu se vedeau niciun om şi nicio maşină pe stradă. Singura mişcare vizibilă era un camion militar, care se târa de-a lungul largului bulevard care ducea spre centrul oraşului, acolo unde Citadela se înălţa ca o săgeată.

— Aici e un fel de tărâmul nimănui, a explicat Arkadian, destul de departe de zonele populate pentru ca aerul să fie considerat curat de către autorităţile sanitare. Noi îl folosim ca centru de comandă pentru a supraveghea carantina. Eşti în siguranţă aici, dar tot trebuie să te rog să-ţi pui una din astea.

S-a aplecat spre bancheta din spate şi a luat o mască chirurgicală dintr-o cutie desfăcută. Arkadian a aşteptat ca Shepherd să şi-o pună la gură înainte să deschidă portiera şi să iasă.

Pe Shepherd l-a izbit sunetul care venea dinspre cealaltă parte a clădirii militare masive către care se îndreptau – ţipetele şi râsetele copiilor care se jucau, clinchetul vocilor lor ridicându-se în aer, ca ciripitul păsărilor.

— Asta este una dintre grădiniţe, a explicat Arkadian. Toţi copiii au fost evacuaţi acum din oraş.

A împins uşa de la intrare şi a păşit înăuntru. Holul era înţesat cu postere din drumeţii pe munte şi cu cărţi poştale

scrise de mână. Arkadian s-a îndreptat spre un birou cu câteva mese şi computere.

— Bine ai venit în departamentul de poliţie, a spus el, înaintând către o masă din colţ. Nu pare cine ştie ce, dar e conectat la toate bazele de date importante, cel puţin la toate cele de care ai întrebat tu.

A tras un al doilea scaun şi i-a făcut semn lui Shepherd să stea jos, apoi a tastat numele de utilizator şi parola. Shepherd a observat că îşi ferea mâna stângă.

— Ce-ţi mai face braţul? a întrebat el. Am citit despre ce s-a întâmplat.

— Ai fost vreodată împuşcat, agent Shepherd?

— Nu.

— Doare mai mult decât îţi poţi imagina, şi încă nu e perfect vindecat. Cel mai rău e dimineaţa, şi mă doare de fiecare dată când se schimbă vremea.

Ecranul s-a luminat şi lui Shepherd i s-a tăiat răsuflarea când a apărut o fotografie a Melisei.

— Melisa Ana Erroll, a spus Arkadian, surprinzând reacţia lui Shepherd. De ce te interesează, mai exact?

— Aş vrea să vorbesc cu ea, e în legătură cu o anchetă în curs.

Arkadian s-a răsucit pe scaun şi l-a privit ţintă.

— N-ar fi bine să fim sinceri unul cu altul?

Shepherd a clătinat din cap, dând de înţeles că nu a înţeles ce voia să spună.

— O să-ncep eu, da? s-a oferit Arkadian. Când am primit mesajul tău, am sunat câţiva oameni şi până la urmă am vorbit cu partenerul tău.

— Cu Franklin?

— Mai ai altul?

Shepherd a ridicat din umeri.

— Nu sunt sigur că Franklin s-ar prezenta drept partenerul meu.

— Ei bine, oricine ar fi, mi-a spus tot, sau cel puţin destule ca să ştiu de ce o cauţi pe această femeie... Nu e

niciodată uşor să spun asta şi nu există vreun fel în care s-o spun decât direct. Melisa Erroll a căzut victimă molimei acum patru luni, când epidemia era încă la început. A fost dusă în Citadelă pentru tratament, şi se pare că a murit acolo trei zile mai târziu.

Shepherd nu mai putea să respire. O parte din el nu putea să creadă. Simţea acel dor lăuntric, mai puternic ca niciodată, şi firele roşii care pulsau şi se răsuceau încă.

A privit ecranul sperând că fotografia nu era a ei. Dar era.

Dintr-odată, a devenit conştient de tot: de respiraţia sa, de felul în care hainele îi atingeau pielea, de cum întregul său corp se simţea nelalocul lui pe acel scaun din acea cameră. Îşi dădea seama că Arkadian vorbeşte în continuare şi că îl studiază cu ochii lui cei atotştiutori, dar nu auzea ce spunea. A încercat să se concentreze până când o parte dintre cuvinte au devenit recognoscibile.

— Ai nevoie de un moment?

El a dat din cap.

— Conform datelor înregistrate, tatăl ei s-a îmbolnăvit primul, iar ea l-a îngrijit până când el a fost dus pe munte. Apoi s-a îmbolnăvit şi ea.

Shepherd a tras aer în piept şi a simţit cum vocea îi vibrează în creier.

— Este... Este corpul ei îngropat undeva?

Arkadian a dat din cap.

— Toate victimele molimei sunt incinerate în Citadelă.

Shepherd şi-a dus mâna la piept, unde mai simţea încă durerea.

— Nu se poate să fi murit, a spus. Pot s-o simt încă.

Arkadian l-a privit ciudat pentru un moment. Apoi s-a ridicat de pe scaun.

— Vino cu mine, a spus el, trebuie să cunoşti pe cineva.

Shepherd a alunecat în urma lui ca o fantomă, pe un coridor lung, cu uşi deschise către dormitoare comune pe

ambele părţi.

— Aşteaptă aici! a spus Arkadian, arătând înspre o cameră plină cu paturi pe trei niveluri.

Shepherd a intrat şi s-a aşezat stângaci pe marginea unuia dintre paturi, cu coatele sprijinite pe genunchi, fiindu-i imposibil să stea drept în paturi suprapuse construite pentru copii. Zgomotul făcut de copiii care se jucau a crescut în intensitate când Arkadian a ieşit şi s-a transformat în tăcere când a închis uşa după el. Paturile erau încă în dezordine după somn, şi lângă fiecare pernă stătea de pază câte o jucărie de pluş. Patul pe care stătea el avea un iepure. Lângă pat, aliniate la perete, stăteau trei valize micuţe – fiecare conţinea lumea întreagă a unui copil evacuat.

Uşa s-a deschis din nou şi chiotele copiilor fericiţi s-au revărsat din nou în clădire. Shepherd a ridicat privirea şi a descoperit o fetiţă la intrare, cu mâinile micuţe încleştate în faţă, cu capul înclinat înainte astfel încât părul negru şi ondulat să îi cadă peste faţă, oferindu-i ceva după care să se ascundă. Doi ochi întunecaţi priveau atent de după el.

Ochii mamei ei.

Shepherd a privit-o fix şi nu a observat că Arkadian stătea chiar în spatele ei până când ea s-a sprijinit de piciorul lui.

— Hevva, el este domnul Shepherd.

— Joseph, a spus el, zâmbindu-i şi încercând să o facă să se simtă în largul ei. Vorbeşti engleză?

Ea a încuviinţat din cap, o mişcare atât de imperceptibilă pe care el nu ar fi observat-o dacă nu i s-ar fi mişcat şi părul.

— Eşti de-adevăratelea? a întrebat ea.

La auzul ciudatei întrebări, zâmbetul lui Shepherd s-a lărgit.

— Tot atât de de-adevăratelea ca tine, a spus şi s-a încruntat, prefăcându-se serios. Asta dacă nu cumva nici tu nu eşti de-adevăratelea, sau eşti?

O altă încuviinţare imperceptibilă, de data asta cu un licăr de zâmbet.

— Am cunoscut-o pe mama ta, a spus Shepherd.

— Ştiu, a spus fata, cu o voce care părea mai matură decât vârsta ei.

A făcut un pas în faţă, fără să îşi dezlipească nicio secundă de el acei ochi atât de cunoscuţi. Încă părea puţin reţinută când era vorba de el, şi el nu îşi dorea asta. Era o amintire vie a femeii pe care o iubise şi nu-şi dorea nimic altceva decât s-o privească.

Ea s-a oprit în faţa lui, a întins mâinile încleştate şi le-a deschis. Înăuntru se afla un medalion, legat de un lănţişor din jurul gâtului. Şi l-a dat jos şi valuri de păr i-au năpădit chipul când lanţul le-a eliberat. El l-a luat şi s-a uitat la ea, nesigur ce voia să spună oferindu-i-l. Dar ea s-a întins şi – cu nişte degete mititele, pricepute – l-a deschis.

Lacrimile au început să curgă pe obrajii lui Shepherd când a văzut ce era înăuntru. Era o fotografie minusculă a Melisei, încadrată în negru, şi pe cealaltă parte, o fotografie a lui.

98.

Gabriel a continuat să se simtă mai bine.

Crizele s-au rărit şi au dispărut de tot, iar după câteva săptămâni nu a mai fost nevoie să fie legat de pat. Dar pe măsură ce îi reveneau puterile, îi revenea şi dorinţa de a părăsi muntele şi a se întoarce la Liv. Doctorul Kaplan l-a asigurat că, deşi se făceau mari progrese cu analizele sale de sânge, nu găsiseră încă un leac, şi nici nu excluseseră posibilitatea ca Gabriel să fie un purtător asimptomatic. Avea încă virusul în el, doar că acesta nu mai era letal pentru el.

A încercat să se facă util. A petrecut mult timp examinând cenuşa şi molozul din Cripta Revelatio, sperând să găsească indiciile de care aveau nevoie să interpreteze Harta Stelară. Însă focul fusese atât de intens încât chiar şi tăbliţele de lut se făcuseră scrum, iar puţinele obiecte de piatră care supravieţuiseră nu ofereau decât limbi moarte şi alte ghicitori de rezolvat.

Mergea doar pe scările şi coridoarele din porţiunea de sus a muntelui, ca să nu întâlnească pe nimeni în drum. Când se întorcea, făcea uneori un ocol prin capela Sacramentului, cu acel Tau hidos rămas mut în mijloc – partea din faţă atârna de balamale, deschisă, lăsând la vedere interiorul plin de piroane. Era un loc oribil, un loc în care Sacramentul fusese ţinut captiv timp de milenii, până când Liv îl eliberase. Şi acela era singurul

motiv pentru care se ducea acolo, să calce pe aceeaşi podea pe care călcase şi ea şi să se aşeze pe aceeaşi podea pe care se aşezase ea. Într-una dintre dăţi, după ce stătuse acolo un timp, se ridicase şi zărise o şuviţă lungă de păr blond – părul ei – plutind printre razele torţei sale. O prinsese în mână şi acum o ţinea înfăşurată în jurul degetului ca pe un inel.

Aşa au trecut săptămâni. Au trecut luni.

Apoi, într-o dimineaţă, chiar când zorile începuseră să lumineze sticla albastră şi verde a ferestrei cu păuni, Gabriel s-a trezit scuturat de cineva. Era doctorul Kaplan, care avea nişte cearcăne adânci.

— Vino cu mine! a zis el.

Gabriel nu mai ieşise pe uşa principală de când intrase purtat pe targă, cu aproape şapte luni înainte. Afară, au luat-o la dreapta, îndepărtându-se de peştera catedralei, mergând către o parte a muntelui în care Gabriel nu mai fusese niciodată. Acolo, coridoarele erau mai largi şi mai luminoase, cu uşi încastrate în piatră la intervale regulate. Una dintre ele s-a deschis şi un chip în costum a privit dinăuntru; văzându-i pe Gabriel şi pe Kaplan, a intrat repede înapoi închizând uşa după el, dar nu înainte ca Gabriel să apuce să vadă o fărâmă din laboratorul complicat instalat în încăpere.

— Aici, a zis Kaplan şi s-a oprit în faţa unei uşi în care era tăiată o deschizătură rotundă, din care ieşea un tub de plastic. Cred că cel mai bine ar fi să-ţi explic puţin mai întâi.

A deschis uşa şi s-a dat înapoi pentru ca Gabriel să poată intra. Camera era o versiune mai mică a apartamentului Abatelui, cu o cameră principală de primire şi o altă uşă pe peretele din faţă. În ea se aflau înghesuite atât de multe echipamente, încât cealaltă încăpere pe care o zărise părea doar un biet laborator de chimie dintr-un liceu. Erau microscoape de ultimă generaţie frumos ordonate, scanere, computere, centrifuge şi un aparat imens de aer condiţionat care păstra totul rece – tubul

ventilatorului său de plastic ieşea prin gaura pe care o văzuse pe coridor.

— Foarte impresionant, a spus Gabriel, măsurând totul cu privirea.

— Lumea de afară a fost generoasă, a răspuns Kaplan, îndreptându-se spre un aparat mare cu un monitor video montat pe un birou de lângă el. Tot ce cerem ni se livrează a doua zi. Lucrurile evoluează destul de rapid fiindcă toată lumea are interesul ca noi să reuşim.

A apăsat pe un întrerupător şi monitorul s-a aprins, arătând o imagine extrem de mărită cu o sferă neregulată din care ieşeau ţepi mortali.

— Fă cunoştinţă cu KV292, cunoscut de asemenea sub numele de Molima sau Lamentaţia – duşmanul. Ştii câte ceva despre infecţiile virale?

— Doar că fac rău.

— Dar ştii de ce?

— Nu chiar.

— Ceea ce fac ele este să invadeze o gazdă şi să preia celulele sănătoase, reprogramându-le apoi să înceapă să producă virusul.

A mai apăsat pe o tastă de trei ori şi imaginea s-a mărit până când vârful unuia dintre ţepi a umplut ecranul. Către capăt, avea o linie micuţă care îl făcea să arate ca un T minuscul şi alungit.

— Fiecare dintre ţepii pe care îi vezi e înzestrat cu ceea ce se numeşte „glucoproteină”, al cărei rol-cheie este să păcălească apărarea celulei să lase virusul să pătrundă prin membrana ei protectoare. Odată aflată înăuntru, aceasta eliberează lanţuri răuvoitoare de ADN care îşi croiesc drum spre nucleu şi îl reprogramează.

A mai apăsat pe o tastă şi imaginea de pe ecran s-a mutat pe o sferă asemănătoare.

— Şi acesta este tot KV292, numai că pe el l-am găsit în sângele tău. Observi diferenţa? Mingiuţa din această imagine era acoperită cu ţepi mult mai mici, care o fac să

arate ca un scaiete. În organismul tău se întâmplă ceva care taie capetele ţepilor astfel încât să nu poată interacţiona cum trebuie cu celulele sănătoase. Ele plutesc pur şi simplu în sângele tău, unde sunt acoperite de anticorpi până când celulele albe le găsesc şi le digeră. N-au nicio şansă să se reproducă, pentru că nu reuşesc să intre în celulele tale. Şi-au pierdut cheile. De când te-am izolat în această parte a muntelui am căutat mecanismul care face asta. Problema e că, dat fiind că virusul ostil e dezactivat în sângele tău, reactivul care a interacţionat cu el nu mai are nimic de făcut şi a dispărut. N-am putut să găsim nici măcar o urmă. În ultimele câteva luni am încercat orice ca să repetăm circumstanţele infecţiei iniţiale. Am analizat toţi bolnavii noi ca să îi găsim pe cei cu aceeaşi grupă de sânge şi apoi am amestecat sângele tău cu al lor ca să vedem dacă acest reactiv misterios va apărea şi se va apuca de treabă, dar degeaba. În cele din urmă ne-am dat seama că problema era că lucram mereu cu mostre în care infecţia era avansată. Infecţiile virale şi reactivii lor au tendinţa să crească şi să se înmulţească în acelaşi timp şi în aceleaşi proporţii, declanşându-se reciproc şi ţinând pasul cu virusul pentru ca acesta să nu apuce să se instaleze complet. Asta se întâmplă şi în cazul răcelilor obişnuite, când anticorpii încep să fie secretaţi imediat după apariţia virusului. Dacă nu ar fi aşa, orice răceală ar deveni cronică şi s-ar transforma în pneumonie, ceea ce se întâmplă în cazul oamenilor cu imunitate scăzută.

S-a aşezat pe un scaun în faţa ecranului – oboseala îi era evidentă după felul în care umerii stăteau aplecaţi înăuntrul costumului de protecţie.

— Ceea ce trebuie să facem este să găsim pe cineva cu grupa ta de sânge înainte ca virusul să se fi instalat complet şi apoi să vă facem o transfuzie încrucişată. Am avea astfel două şanse să surprindem reactivul în acţiune: o dată în organismul tău atunci când sângele infectat

începe să se amestece cu al tău, şi din nou în celălalt pacient, odată ce sângele tău sănătos întâlneşte virusul din al lui. Totuşi, există un risc. Dacă mecanismul a fost complet dezactivat în organismul tău, atunci s-ar putea să fii infectat din nou, cu slabe şanse de supravieţuire. Există de asemenea un risc pentru celălalt pacient. Această formă mutantă a virusului pe care o ai acum poate fi inofensivă pentru tine, dar le poate fi fatală celorlalţi. În încercarea noastră de a găsi leacul pentru molimă, s-ar putea să ne trezim că am omorât pe cineva.

Gabriel a înregistrat totul, curăţenia imaculată a camerei, tăcerea specifică unui laborator, tonul serios al lui Kaplan.

— Bănuiesc că dacă m-ai trezit să-mi spui toate astea înseamnă că ai găsit pe cineva.

Doctorul Kaplan a încuviinţat din cap.

— A fost o problemă să găsim pe cineva care să aibă exact grupa ta de sânge, care din păcate e destul de rară. Tu ai 0 negativ, care în Turcia se întâlneşte la mai puţin de cinci la sută din populaţie. Am testat grupele tuturor persoanelor încă sănătoase din Citadelă şi am găsit o potrivire. Motivul pentru care te-am trezit e că această persoană tocmai a prezentat primele semne ale molimei.

S-a ridicat de pe scaun şi a traversat camera, mergând către uşa ce dădea spre dormitor.

— Ca toate astea să funcţioneze şi să avem măcar o şansă de reuşită trebuie să acţionăm repede, înainte ca boala să preia controlul.

A întins mâna către uşă şi a deschis-o.

Dincolo era un dormitor: în centru se găseau două paturi unul lângă altul, cu mai multe tuburi şi echipamente aranjate în jurul lor. Unul era gol, pe celălalt se afla un bărbat legat strâns şi respirând regulat. Privirea i s-a îndreptat spre uşă şi i s-a întâlnit cu a lui Gabriel.

— Bună dimineaţa, a spus Athanasius. Scuză-mă că nu mă ridic.

A zâmbit, dar Gabriel vedea că dincolo de zâmbet se ascundea teama. A mers către marginea patului şi a pus o mână pe braţul călugărului. Pielea începuse deja să i se înfierbânte.

— Trebuie să recunosc, a spus Athanasius, sunt surprins că nu s-a întâmplat mai devreme. Începusem să sper că am un fel de imunitate naturală. Dar azi m-am trezit pentru rugăciunile de dimineaţă şi simţeam peste tot miros de portocale.

A tremurat şi a închis ochii în timp ce înăuntrul lui ceva a început să crească. Gabriel şi-a amintit de momentele în care molima îl cuprinsese prima oară, în căldura deşertului sirian. Cunoştea chinurile pe care începea să le îndure Athanasius, dogoarea, mâncărimea, panica. Tremurul s-a mai potolit, iar Athanasius a expirat şi a deschis din nou ochii.

— De asemenea, a spus el cu o voce şoptită care păstra încă urme de tremur, trebuie să recunosc că mă tem destul de tare.

Gabriel i-a luat mâna într-a lui, la fel cum făcuse şi Athanasius de atâtea ori în lunile precedente, când situaţia lor fusese inversată.

— Nu-ţi fie teamă! a spus el. E doar o călătorie. Hai s-o facem împreună!

99.

Shepherd şi-a petrecut restul dimineţii cu Hevva, stând ca un copil lângă un gărduleţ din locul de joacă, spunându-i poveşti despre mama ei, săpând adânc în memorie după toate detaliile pe care le păstrase atâta timp. I-a spus şi ea poveşti, conturând fragmente ale femeii pe care o pierduse. Era uluit de cât de matură părea Hevva când i-a povestit, în cuvintele simple ale unui copil, cum fusese peste tot cu mama ei pentru că nu avea cine să aibă grijă de ea, şi cum o ajutase în munca ei, învăţând să aducă pe lume copii când ea însăşi era doar un copil. Auzind aceste poveşti, Shepherd s-a simţit mândru, dar şi copleşit de o imensă tristeţe. I-a venit în minte o întrebare dificilă, una pe care maturitatea ciudată a Hevvei l-a îndemnat să o pună.

— Ştii de ce mama ta n-a încercat niciodată să mă contacteze?

Hevva a ridicat din umeri.

— Credea că ai murit.

— Ştii de ce?

— Bunicul a spus că ai murit într-un incendiu.

Shepherd a închis ochii şi a încuviinţat. A rememorat seara în care tatăl Melisei l-a trimis în acea misiune mincinoasă, în cealaltă parte a oraşului, la o oră de vârf. I se păruse ciudat şi atunci, dar acum îşi dădea seama de ce. Fusese doar o diversiune creată ca să îl îndepărteze destul pentru a înscena incendiul. Acesta fusese o pavăză pentru

dispariţia lor simultană, o minciună nemiloasă care avea să îi despartă pe Shepherd şi pe fiica lui pentru totdeauna. Poate că Melisa îi spusese că plănuiau să se căsătorească, iar el recursese la măsuri disperate pentru a se asigura că nu avea să se întâmple niciodată. Poliţiştii spuseseră într-adevăr că incendiul era suspect, o escrocherie cu asigurarea – şi parţial avuseseră dreptate, numai motivul nu îl nimeriseră. Ştiuse oare tatăl ei că Melisa era însărcinată? Dar oare ea ştiuse în acel moment? Ce îi arătase oare tatăl ei ca să o facă să creadă că el murise? Ce dovezi inventase pentru ca ea să nu-l mai caute? Dacă ajunsese până la punctul de a incendia o clădire, era sigur că un certificat fals de deces nu era prea mult pentru el. Poate chiar şi articole false de ştiri, pline de ură rasială, ca să o sperie şi să o facă să nu-i examineze prea atent dovezile.

A simţit o mână micuţă pe faţă şi şi-a ridicat privirea în ochii adânci, atotştiutori ai fiicei sale.

— Nu plânge, i-a spus ea, mami te iubea încă, deşi nu erai lângă ea. De-aia ţi-a păstrat fotografia.

Shepherd a zâmbit şi şi-a aşezat mâna peste a ei. Stând lângă acea fetiţă tăcută şi înţeleaptă, dorul care crescuse înlăuntrul lui dispărea complet. Găsise în ea ceea ce căuta, doar că nu în forma sub care se aşteptase.

Telefonul i-a vibrat în buzunar şi odată cu el lumea exterioară a început să se strecoare din nou peste ei.

— Trebuie să răspund, draga mea, a spus el şi a privit cum ochii ei se întunecă de parcă ar fi ştiut că nu erau veşti bune.

— Agent Shepherd, a spus o voce cunoscută în momentul în care el a răspuns, sunt Merriweather, tehnicianul Hubble cu care ai vorbit la Goddard.

Părea neliniştit.

— A, salut!

— Ai spus să te sun dacă apare ceva. Ei bine, a apărut. Hubble s-a stabilizat. Se află pe o orbită nouă, într-o poziţie

fixă, în nordul boltei cereşti.

— Poziţia?

— În constelaţia Taurului, chiar între stelele Nath şi Zeta Tauri.

Shepherd s-a încruntat: era chiar între coarne. În ultimele ore reuşise să izoleze ancheta în cel mai îndepărtat colţ al minţii, dar acum totul se prăbuşea din nou peste el. Şi-a amintit cuvintele din mesajul codat al lui Kinderman: „Stau pur şi simplu pe un deal privind spre est. Caut stele noi printre prieteni vechi, aşa cum cei ca noi au făcut de la începuturile timpului.”

Iar în seara aceea Hubble avea să apară din nou pe cerul nopţii ca un corp ceresc nou, cu soarele strălucind pe receptoarele lui, făcându-l să pară o nouă stea în constelaţia Taurului. Shepherd s-a ridicat şi i-a făcut cu mâna lui Arkadian, aflat în cealaltă parte a locului de joacă. Trebuia să ajungă la Göbekli Tepe înainte de căderea nopţii dacă voia să aibă vreo şansă să îl prindă pe doctorul Kinderman. Dacă steaua cea nouă răsărea în seara aceea în Taur, probabil că a doua zi Kinderman avea să fie deja plecat cine ştie unde.

— Cum merge ancheta?

— Ce? Uitase că Merriweather era încă la telefon. Păi... merge. Uite ce e, Merriweather, ai putea să-mi spui în ce stadiu aţi ajuns cu repararea sistemelor de ghidare online?

— Nu prea departe. Ar fi bine dacă ne-ar ajuta şi doctorul Kinderman. Sper că e bine şi o să-l găsiţi curând. Pe-aici, nimic nu e la fel fără el.

— O să te sun mâine, s-ar putea să am nişte veşti bune.

— Adevărat?

— Da, adevărat.

A închis şi s-a întors către Hevva.

— Draga mea, trebuie să mă duc până undeva, dar tu trebuie să rămâi aici. O să mă-ntorc mâine, promit!

Lacrimi au răsărit în ochii întunecaţi şi ea a început să

clatine din cap.

— N-o să te mai întorci, a spus ea. Mami nu s-a mai întors.

El s-a lăsat pe vine în faţa ei.

— Nu e la fel, a spus, luându-i mâinile micuţe într-ale lui. O să fii mai în siguranţă aici.

— Nu vreau să stau aici!

— Dar nu pot să te iau, nu încă. Va trebui să completez formulare şi să fac şi analize ca să dovedesc că sunt tatăl tău.

— E vreo problemă? a întrebat Arkadian, care ajunsese lângă ei.

— Trebuie să merg undeva, dar Hevva nu mă lasă.

— Unde trebuie să ajungi?

— La un sit arheologic, la vreo două ore distanţă de aici.

— Göbekli Tepe.

— Îl ştii?

— Toată lumea din Ruina îl ştie. Se presupune că e un sanctuar rival Citadelei, construit de vrăjmaşii călugărilor Sancti. De ce vrei să mergi acolo?

Shepherd s-a gândit la toate lucrurile care îl aduseseră acolo: informaţiile recuperate din calculator, legătura cu constelaţia Taurului, mesajul codat al lui Kinderman. Era greu de spus cum ar fi trebuit să înceapă.

— E complicat, a spus.

Arkadian a coborât privirea către Hevva şi a zâmbit.

— Îţi spun eu cum facem: o să te duc eu cu maşina până acolo, aşa putem s-o luăm şi pe Hevva cu noi, şi tu poţi să-mi explici totul pe drum.

100.

Gabriel nu s-a dezlipit nicio secundă de patul lui Athanasius. Promisese că îl va însoţi în acea călătorie şi, cum el însuşi trecuse prin asta, nu era o promisiune pe care să o poată încălca. Când nu era sedat, Athanasius delira şi urla şi se smucea din legături, ca toate celelalte victime ale molimei, dar, spre deosebire de majoritatea, uneori era lucid, cum fusese şi Gabriel. În acele momente răpite bolii stăteau de vorbă, iar Gabriel îl minţea despre cât de bine îi mergea şi cât de multe aflau doctorii care îl îngrijeau. De fapt, într-o continuă cursă împotriva timpului, ei mai căutau acel proces care avea loc înăuntrul lui înainte ca într-un fel sau altul să dispară.

Gabriel nu fusese afectat de schimbul de sânge. Indiferent de mecanismele de apărare pe care organismul lui şi le construise, cert e că erau prea puternice pentru a permite infecţiei să îl doboare din nou. Doctorul Kaplan a rămas şi el în carantină, nepărăsind încăperea nici măcar un minut. Ştia că are o perioadă foarte scurtă de timp la dispoziţie pentru ca mai întâi să identifice şi apoi să analizeze reactivul în timp ce acesta ataca şi învingea virusul, şi nu voia să irosească vreun moment din acel timp preţios dormind. Instalase un pat de campanie în colţul laboratorului, pe care el şi ceilalţi tehnicieni îl foloseau când erau doborâţi de oboseală. Erau cinci în total, şi fiecare făcea de veghe în felul său: Gabriel, Kaplan, doi tehnicieni

la fel de dedicaţi ca el, şi – în centrul lor, arzând ca un soare dogoritor în jurul căruia toţi ceilalţi se învârteau – Athanasius.

De fiecare dată când crizele deveneau atât de puternice încât trebuia să îl sedeze, Gabriel dormea tot pe patul de campanie, asigurându-se că avea să se trezească până trecea efectul sedativului. Şi apoi, într-o dimineaţă, Gabriel s-a trezit în acel pat, însă Athanasius era deja treaz. Gabriel s-a ridicat şi s-a aşezat pe marginea patului, punându-şi dosul palmei pe fruntea lui Athanasius.

— Febra a dispărut, a spus el, cu un zâmbet larg. N-ai murit.

— Se pare că nu.

Doctorul Kaplan a fost chemat din laboratorul în care făcea analizele de sânge. Când a sosit, s-a oprit în uşă holbându-se la Athanasius. După atâtea luni întregi de nereuşite, aproape că uitase cum arată izbânda. Starea mai bună a lui Athanasius era doar ultima piesă din puzzle. Kaplan şi echipa lui reuşiseră să găsească şi să izoleze reactivul, dar amânaseră administrarea lui celorlalţi pacienţi până nu erau siguri că avea să fie eficient. Nu doreau ca pacienţii să fie nevoiţi să îndure agonia prelungită a lui Athanasius, dacă ar fi urmat să moară oricum. Era mai bine să moară repede şi să sufere mai puţin decât să supravieţuiască aşa. Însă acum, că Athanasius îşi revenise, totul se schimbase.

Molima fusese învinsă. Găsiseră un leac.

Iar Gabriel putea în sfârşit să se ţină de promisiune şi să se întoarcă la Liv.

101.

Hevva a adormit pe bancheta din spate înainte ca maşina să ajungă la dealurile de la poalele munţilor Taurus şi să vireze pe drumul cu taxă care ducea spre est. Shepherd se tot întorcea să o privească – chipul ei era o copie în miniatură după cel al mamei, iar simpla ei existenţă făcea ca numărătoarea inversă care tot scădea pe telefonul lui să contureze o perspectivă mult mai întunecată. I-a spus lui Arkadian totul, descoperind că, odată ce a început, totul a răbufnit din el, iar la primul indicator spre Göbekli Tepe inspectorul turc ştia tot atâtea despre anchetă ca el.

Au ieşit de pe şoseaua principală şi au intrat printr-o barieră automată cu taxă pe un drum desfundat, într-un peisaj de ţară pârjolit de soare şi unduitor. Acolo nu existau case, nici măcar acele blocuri pătrate din cărămidă cu acoperişuri plate, ce păreau să fie tipul preferat de arhitectură în acea parte a ţării. Nu era nici urmă de viaţă, nici vegetaţie, nici animale, numai fâşia singuratică de drum negru, care îi conducea spre peisajul straniu din faţă. Dacă nu ar fi fost cele câteva indicatoare rutiere instalate pentru turişti, care indicau drumul spre dealul pe care îl zăreau în depărtare cu un copac solitar stând de pază în vârf, nu şi-ar fi dat seama nici dacă se aflau unde trebuie sau nu.

Shepherd privea ţintă pe geam, simţind cum arşiţa

trece prin el în ciuda aerului condiţionat din maşină. Era greu de crezut că acel loc dezolant, ars de soare şi plin de bolovani, fusese leagănul unei civilizaţii care îi preceda pe egipteni cu şapte mii de ani, acum complet dispărută, făcută praf şi pulbere, cum se întâmplă cu toate în acest univers.

— Şi dacă acest doctor Kinderman al tău nu e aici? a întrebat Arkadian.

Shepherd a ridicat ochii spre un grup de corturi şi construcţii improvizate care se agăţaseră de coama dealului.

— Dacă nu e aici, atunci ăsta e capătul drumului. Pentru mine, cel puţin, a zis Shepherd şi a întors privirea în spate, unde Hevva dormea încă. Cum e vorba aia, că toate priorităţile ţi se schimbă în momentul în care ai copii?

Arkadian a dat din cap şi a zâmbit cu tristeţe.

— Sunt convins că aşa e, dar mie nu mi s-a-ntâmplat niciodată.

— Nici mie, până acum câteva ore. Eşti căsătorit, inspectore?

Arkadian a dat din cap.

— Nu mai sunt. Mi-am pierdut soţia din pricina molimei cam în acelaşi timp în care Hevva şi-a pierdut mama. Şi-n cazul ăsta ţi se schimbă priorităţile.

Au ieşit de pe drum şi au hurducăit pe o cărare către aşezarea antică, ajungând mai întâi la o parcare destul de mare pentru a deservi amestecul neobişnuit de turişti şi de arheologi care vizitau situl arheologic. Exista chiar şi o covată cu paie pentru a hrăni cămilele. În ziua aceea zona era pustie, cu excepţia câtorva autovehicule atât de prăfuite, că deveniseră aproape pământii.

Arkadian a oprit maşina lângă ele şi a aşteptat ca norul de praf pe care îl stârniseră să se aşeze înainte să oprească motorul şi să iasă afară în căldură.

Shepherd şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a aruncat o privire în spate, sperând să se furişeze afară şi să

o lase pe Hevva dormind. O pereche de ochi întunecaţi îl priveau de sub bretonul strălucitor, ondulat, de culoarea ciocolatei.

Shepherd i-a zâmbit.

— Mergem doar să aruncăm o privire, a spus. Tu stai aici. Nu durează mult.

Ochii s-au mărit.

— Nu pleca! a spus ea. N-o să te mai întorci.

— Desigur c-o să mă-ntorc. Şi tu o să fii mai în siguranţă aici, a spus el, întinzând o mână să îi mângâie chipul.

— Dacă e mai sigur aici, stai şi tu, a spus ea.

Shepherd nu putea să combată o asemenea logică.

— Durează doar cinci minute. Cinci minute, şi-apoi mă-ntorc!

Ea a dat din cap şi lacrimile au continuat să curgă.

— Nu vreau să rămân singură aici.

El a privit ochii rugători, măriţi de frică şi strălucind de lacrimi.

— Bine, a spus el, neputincios în faţa unui copil emotiv. Dar să nu te-ndepărtezi de mine şi să nu faci gălăgie!

Hevva se ţinea atât de aproape de el, încât Shepherd aproape că se împiedica de ea în timp ce urcau pe potecă, spre clădiri şi spre copacul de dincolo de ele.

Arkadian a întors capul spre ei.

— Cum e să fii părinte? a întrebat el.

— E complicat, a răspuns Shepherd, strângând mâna mititică a Hevvei în a lui. Sunt sigur c-o să mă obişnuiesc. N-au trecut decât câteva ore de când sunt tată.

Au ajuns la marginea sitului arheologic, care era împrejmuit cu sârmă ghimpată. Doar o porţiune a dealului era excavată, de parcă ceva enorm ar fi muşcat din el lăsând în urmă blocurile de piatră în formă de T, ca pe nişte dinţi pierduţi. Erau imense şi aproape perfect netede, dimensiunile şi finisajul lor contrastând puternic cu peisajul

din jur. Pe suprafaţa pietrelor erau cioplite siluete, basoreliefuri reprezentând animale şi braţe omeneşti care se întindeau în jurul lor ca o îmbrăţişare. O schelă de lemn se înălţa la câţiva metri deasupra sitului. Se zăreau unelte şi găleţi împrăştiate în diferite locuri, de parcă toată lumea s-ar fi oprit din activitate şi ar fi plecat, pur şi simplu. Era un oraş-fantomă bizar, unul care fusese mort timp de aproape zece mii de ani.

— Se pare că aici nu mai e casa nimănui, a murmurat Shepherd, imaginându-şi cum muncitorii dăduseră ascultare sentimentului care creştea înlăuntrul lor şi care le dădea ghes să ajungă „acasă”.

— Nu suntem singuri, a spus Arkadian.

Shepherd a mijit ochii către cerul luminos şi a văzut un bărbat zvelt stând la umbra unui copac, cu spatele la soare.

— Crezi c-ar putea fi el?

— Greu de spus, a spus Shepherd, trăgând-o instinctiv pe Hevva în spatele său. Are constituţia potrivită. Ar trebui să merg să vorbesc cu el. Mâna mititică s-a strâns într-a lui. E-n regulă, draga mea, o să mă vezi tot timpul.

— Ia ăsta, a zis Arkadian şi i-a pus ceva în palmă.

Shepherd a descoperit că era un pistol.

— E doar o precauţie.

— Nu cred că e...

— Ia-l! Nu-mi pasă câte premii Nobel a câştigat omul ăsta, e un fugar, ceea ce-l face imprevizibil.

Silueta de sub copac a înaintat, ieşind din umbră.

— Coboară, a spus Shepherd, întinzându-i înapoi pistolul.

— Păstrează-l, a spus Arkadian. Eu sunt prea încet şi nu pot să mai trag ca lumea de când am încasat un glonte în braţ.

Shepherd s-a gândit la propriul record jalnic de ţintaş, dar a păstrat pistolul, pe care l-a băgat la spate.

Silueta a continuat să coboare pe deal, croindu-şi drum pe o cărare îngustă cu pietriş. Era un bărbat zvelt cu părul

alb şi un Premiu Nobel pentru fizică, doctorul Kinderman – un fugar. A ajuns la marginea de sus a sitului şi a făcut un lucru ciudat: le-a făcut cu mâna.

— Nu pare a fi un om ajuns la capătul răbdării, a mormăit Arkadian.

— Şi-a petrecut întreaga viaţă la capătul universului, a răspuns Shepherd. Probabil că e ceva normal pentru el.

Doctorul Kinderman a ocolit groapa şi s-a apropiat de ei, cu un zâmbet cald şi prietenos, de parcă primea acasă oaspeţi pentru weekend.

— M-ai găsit! a spus, cu o voce nazală şi ascuţită – părea un şcolar prea mare pentru vârsta lui, extrem de entuziasmat.

— Sunt Joseph Shepherd, domnule.

Kinderman i-a dat mâna.

— Am lucrat în echipa dumneavoastră pentru scurt timp, în misiunea Explorer.

— Te rog... Kinderman a ridicat mâinile şi a mijit ochii de parcă ar fi avut dureri uşoare. Spune-mi William, sau Will, sau chiar Bill, dar nu-mi spune „domnule”, mă faci să mă simt de parc-aş fi tatăl tău.

I-a dat drumul lui Shepherd şi s-a lăsat pe vine.

— Şi ce avem noi aici? Şi tu eşti tot agent FBI? a întrebat-o pe Hevva.

Hevva s-a ruşinat şi a zâmbit, îngropându-şi chipul în piciorul lui Shepherd.

Kinderman s-a ridicat şi s-a întors către situl arheologic.

— Măreţ, nu-i aşa? Un templu dedicat astrelor, construit cu opt mii de ani înainte de piramidele din Egipt şi apoi îngropat intenţionat pentru a-l ascunde şi a-i păstra secretele. Nu prea puteţi să-l vedeţi cum trebuie de aici, a fost proiectat pentru a fi privit de-acolo de sus, a spus şi a arătat înspre copacul din vârful dealului. Ce e şi mai interesant e că localnicii numesc acel arbore „copacul înţelepciunii”, aşa l-au numit dintotdeauna, chiar şi atunci

când nu ştiau că toate astea sunt îngropate aici. Nu e fascinant?

Shepherd se simţea ca un şcolar într-o excursie cu unul dintre cei mai buni profesori.

— Intrăm? Kinderman a făcut un gest către unul dintre corturile mai mari. E mai răcoare acolo, şi vreau să vă arăt ceva.

Au intrat pe rând în cort – mai întâi au trecut printr-o zonă pentru vizitatori, cu postere pline de informaţii lipite pe pereţii despărţitori şi o machetă a sitului arheologic în mijlocul încăperii. Printr-o uşă se putea zări o baie, iar prin alta o bucătărie cu o plită şi o masă aşezate dedesubtul unui ventilator care se învârtea încet pe tavan, mişcând aerul şi suflând praf în razele de soare care pătrundeau prin obloanele ferestrelor şi prin uşa din spate, lăsată deschisă.

— În urmă cu două zile aici erau vreo treizeci de persoane. Pare de necrezut, nu-i aşa? a spus Kinderman, aprinzând plita. Ieri erau zece, şi azi-dimineaţă am rămas doar eu, aşa că-mi cer scuze anticipat pentru ceaiul de mentă pe care urmează să-l prepar. Nu prea mă pricep, şi e păcat fiindcă e delicios atunci când e făcut ca la carte.

A pus un ibric cu apă la fiert şi a luat nişte mentă dintr-un castron de lângă chiuvetă.

— Pot să fac eu ceai, a spus Hevva.

— Eşti sigură? a întrebat Shepherd, speriat deodată din pricina plitei şi a apei fierbinţi şi trăind primul său moment de îngrijorare părintească zilnică.

— Mi-a arătat mama cum să-l fac. Ea m-a învăţat cum să fac multe lucruri.

Hevva a coborât de pe băncuţă şi, fără să mai aştepte încuviinţarea cuiva, s-a îndreptat către plită şi a întins mâna spre mentă. Kinderman i le-a dat fără o vorbă, după care ea a tras un scaun şi a început să rupă pumni întregi de frunze şi să le dea drumul într-un ceainic. Shepherd s-a simţit cuprins de un val de mândrie privind-o, deşi nicio părticică din felul de a fi şi comportamentul ei nu i se datora lui.

— Aşadar, a spus Kinderman îndreptându-se către masa pe care se afla macheta sitului, observaţi ceva anume?

Shepherd s-a uitat la machetă. Era o reproducere perfectă a sitului, având chiar şi o versiune a copacului din vârful dealului. Configuraţia blocurilor de piatră era mai uşor de observat în acea formă micşorată.

— Sunt constelaţii, a spus el, amintindu-şi informaţia din Wikipedia pe care o citise.

— Exact, sunt reproduceri perfecte.

Shepherd s-a uitat la complexul central.

— Toate cu excepţia acesteia, a indicat el spre piatra cea mai înaltă, piatra casei, care se afla între altele două, reprezentând vârful coamelor Taurului. În mod normal, nu se află nicio stea aici, numai că în seara asta va fi una, nu-i aşa, doctore Kinderman?

Kinderman a zâmbit.

— Bravo, agent Shepherd, eşti un adversar de temut, nici nu-i de mirare că m-ai găsit! Şi ca să păstrăm tradiţia marilor misiuni de căutare, triumful tău îţi dă dreptul să afli câteva răspunsuri. Ce-ai vrea să ştii?

Shepherd a învârtit în minte toate întrebările pe care şi le pusese de când O'Halloran îi dăduse toate informaţiile.

— Telescopul spaţial, a spus el, de ce l-aţi sabotat şi aţi distrus toate informaţiile?

Kinderman şi-a înclinat capul într-o parte într-un fel care îi amintea lui Shepherd de o pasăre.

— Asta-i o întrebare răutăcioasă, agent Shepherd. Este bazată pe două presupuneri, ambele greşite; prin urmare, întrebarea devine irelevantă.

Shepherd se simţea iarăşi ca un elev care pica un test.

— În primul rând, a continuat Kinderman, spui că eu am sabotat telescopul Hubble, ceea ce insinuează ceva distructiv, când de fapt Hubble nu a fost distrus, nu a fost nici măcar avariat.

— Dar Marshall? Acolo au fost ceva distrugeri.

— Au fost, într-adevăr, dar socoteşti din nou că cele două incidente sunt legate şi creierul aflat în spatele unuia dintre ele trebuie să fie prin urmare implicat şi în cel de-al doilea.

— Nu, eu cred că dumneavoastră aţi fost autorul într-un caz, şi profesorul Douglas, în celălalt, dar că motivele au fost aceleaşi.

— Ei bine, atunci ai pe jumătate dreptate. L-am repoziţionat într-adevăr pe Hubble, după cum am spus, dar n-am distrus telescopul James Webb şi nici laboratorul de criogenie de la Marshall – şi nici profesorul Douglas n-a făcut asta.

— Atunci cine a fost? a întrebat Arkadian.

Kinderman l-a privit şi a ridicat din umeri.

— Îmi imaginez că aceeaşi persoană care ne trimitea scrisorile de ameninţare cu moartea, cea care se autointitulează Novus Sancti.

— Cooper!

Kinderman a râs.

— Fulton Cooper! Crezi că cineva ca el putea să se infiltreze în Centrul Spaţial de la Marshall şi să arunce în aer o mare parte din institut fără să fie detectat?

— Nu, noi credeam că profesorul Douglas a făcut asta, constrâns în vreun fel.

— L-ai cunoscut pe profesor, nu-i aşa, agent Shepherd?

— Puţin, a fost îndrumătorul meu într-o vară.

— Atunci ştii cu siguranţă că mai degrabă ar fi murit decât să-şi distrugă propriul laborator. Munca era viaţa lui, pentru el nimic nu era mai presus de ea.

Shepherd se simţea ca un boboc neexperimentat care pălea în faţa strălucirii unei gândiri superioare. Toată teoria lui se baza pe presupunerea că Douglas şi Kinderman uneltiseră şi sabotaseră împreună. Dar odată această piesă de bază demontată, întregul eşafodaj al anchetei sale începea acum să se năruie.

— Dar dacă n-a distrus el Marshall, atunci de ce ar fi

fugit şi s-ar fi ascuns?

— Fiindcă amândoi ne temeam pentru viaţa noastră, a răspuns Kinderman. Şi, ţinând cont de ce i s-a întâmplat bietului profesor, se pare că pe bună dreptate.

Hevva a venit la masă aducând ibricul cu ceai aburind. Era prea greu pentru ea, iar Shepherd s-a întins şi i l-a luat din mână.

— Ar fi trebuit să spuneţi cuiva, a spus el, turnând lichidul fierbinte în mai multe ceşcuţe în formă de lalea. Poliţia v-ar fi protejat.

— Ne-ar fi protejat de cine? Doar ce mi-ai spus că se credea că adversarul nostru, cel care se autointitula Novus Sancti, era Fulton Cooper. Dacă nici FBI-ul nu poate să identifice această persoană, atunci cum ar fi putut să ne protejeze de ea? Oricine ar fi în spatele poveştii ăsteia are o mare putere de infiltrare, trebuie să fie cineva din centru, cu multe legături, cineva cu un ţel foarte bine definit. Şi eu şi profesorul ne-am dat seama de asta. Şi când am primit amândoi aceeaşi scrisoare, am ştiut că trebuie să acţionăm rapid. Faptul că eu l-am repoziţionat pe Hubble a fost o diversiune folositoare, un fel de cedare în faţa şantajiştilor care voiau să „dărâmăm noul turn Babel” dacă vrei să-i spui aşa; în felul ăsta am câştigat timp. Dar totul a avut şi un scop practic, unul schiţat chiar aici în urmă cu zece mii de ani şi apoi îngropat pentru a proteja secretele şi pe cei care le păstrau.

— Tribul Mala, a spus Arkadian.

Kinderman a încuviinţat.

— Istoria tribului Mala e istoria adevărului interzis. La începutul istoriei omenirii, lucrurile au apucat-o pe un drum greşit. Adevărul a fost închis laolaltă cu relicva cunoscută sub numele de Sacramentul. Dar cei din Mala îi cunoşteau istoria, aşa că vrăjmaşii lor, călugării Sancti, au încercat să-i reducă la tăcere. Şi-au fondat propria Biserică pentru a răspândi versiunea lor istorică şi au declarat că oricine crede altceva în afară de cuvintele Bibliei lor e un eretic şi

trebuie ucis. Aşa că cei din Mala s-au ascuns şi şi-au îngropat secretele în pământ, până când, în momentul prevestit, lucrurile aveau să se întoarcă în făgaşul lor, iar echilibrul urma să fie restabilit. De-a lungul timpului, mulţi au fost atraşi de partea celor din Mala, oameni de ştiinţă ale căror descoperiri puneau învăţăturile Bisericii sub semnul întrebării, filosofi şi gânditori care se îndoiau de „adevăr”. S-a format o organizaţie care le permitea liberilor-cugetători să rămână liberi. Şi încă le permite. Fără sprijinul lor, n-aş fi reuşit niciodată să fug din America nedescoperit. Sunt ca Rezistenţa franceză din Al Doilea Război Mondial, doar că la scară globală, asigurând o mână de ajutor, un sprijin, chiar şi un paşaport sub alt nume.

Şi-a golit ceaşca de ceai şi i-a zâmbit Hevvei.

— Mulţumesc, micuţă domnişoară, e un ceai delicios.

Ea a zâmbit timid, a ridicat ceainicul gol şi l-a dus înapoi în bucătărie pentru a-l umple cu apă fierbinte.

— În 1995, aici au început săpăturile şi au fost descoperite primele pietre în formă de T. T-ul este simbolul Tau – simbolul Sacramentului, folosit atât de Sancti, cât şi de Mala. Munţii de la vest sunt denumiţi după Tau, şi la fel marea constelaţie a Bivolului, pe care strămoşii din tribul nostru o considerau sacră, o solie a schimbării. Redescoperirea acestor pietre şi mesajele închise aici ne-au spus că timpul schimbării e aproape. Un timp pe care îl mai numim şi Sfârşitul Zilelor. Biserica de astăzi foloseşte termeni asemănători, deşi ea le-a conferit un înţeles malefic şi îngrozitor. Însă nu avem de ce ne teme de sfârşitul zilelor. Căci fiecare sfârşit marchează un nou început.

— Alo!?

Vocea i-a luat pe toţi prin surprindere. Au întors capul. Era o voce de femeie, o americancă. De-afară s-au auzit nişte paşi slabi şi apoi o femeie micuţă a intrat pe uşă. I-a privit pe toţi pe rând, zâmbind într-un fel care îi încreţea puţin nasul pistruiat. Apoi un ţipăt înăbuşit i-a făcut să

întoarcă din nou capul.

În bucătărie era un bărbat.

Şi o prinsese pe Hevva.

102.

Shepherd a văzut mai întâi bărbatul, apoi cuţitul pe care acesta îl ţinea neglijent la gâtul fiicei sale. Ura a început să clocotească înăuntrul lui, dar şi teama. Era ceva în privirea individului aceluia, ceva care lipsea – ceva care îi spunea lui Shepherd că ar fi fost în stare să îi ucidă fiica cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi rupt o crenguţă.

— Orice arme aveţi, scoateţi-le frumuşel la iveală! a spus femeia cu vocea ei de profesoară la şcoala de duminică.

Se afla la intrare, aţintindu-i cu ceea ce părea a fi o armă de jucărie. Bărbatul era în spatele lor cu un cuţit. Bună tactică. Era imposibil să te uiţi la amândoi în acelaşi timp, şi ei erau siguri că nu se vor răni reciproc. Dacă Shepherd ar fi avut un partener, s-ar fi ocupat fiecare de unul dintre ei, dar nu avea. Avea un astronom şi un poliţist care tocmai îi cedase pistolul pentru că nu mai putea să ţintească cum trebuie. Îl simţea apăsându-l pe spate, ascuns în jachetă.

— N-am arme, şi-a încercat el norocul. Nu sunt permise în zborurile internaţionale.

Femeia a îndreptat pistolul spre Arkadian.

— Frumos şi încetişor, domnule poliţist, apuc-o de ţeavă şi apoi arunc-o încoace.

— Nici eu n-am armă, a replicat Arkadian.

— Şi vrei să te cred?

— Nu chiar.

Mişcarea lui i-a luat pe toţi prin surprindere. Arkadian a făcut un salt în dreapta, îndepărtând pistolul femeii de restul grupului în timp ce a întins mâna în sacou.

Shepherd a reacţionat şi el, cu un singur gând în minte în timp ce trăgea arma din curea: un bărbat îi ameninţa fiica cu un cuţit.

A văzut chipul terifiat al Hevvei trecând prin faţa ochilor lui, care se concentrau asupra bărbatului. Un foc de armă a răsunat în spatele lui, dar nu i-a distras atenţia. Bărbatul a încercat să o ridice pe Hevva pentru a o folosi pe post de scut.

Shepherd şi-a fixat ţinta şi a apăsat pe trăgaci.

La impactul cu glonţul, omul s-a smucit pe spate, iar Hevva a căzut pe podea. Toate instinctele îi spuneau lui Shepherd să alerge către ea, dar pregătirea lui l-a împiedicat.

În spate se auzise un foc de armă.

S-a răsucit, lăsându-se pe vine pentru a fi o ţintă mai mică. Femeia era într-o poziţie perfectă – profesionistă şi bine exersată –, cu ambele mâini pe arma care se îndrepta spre el, nu avea cum să îl rateze de la distanţa aceea. Era pe punctul de a trage. Şi-a dorit ca arma lui să fie mai rapidă, ştiind totuşi că nu era posibil.

Un lichid fierbinte i-a lovit faţa femeii, iar capul ei s-a smucit brusc, dezechilibrând-o. Shepherd i-a aţintit silueta micuţă cu arma tocmai când pistolul ei se îndrepta din nou către el. Impactul cu glonţul a aruncat-o prin uşa deschisă, smulgându-i pistolul din mână.

Shepherd s-a uitat în cealaltă parte şi l-a văzut pe Kinderman ţinând în mână paharul gol în care fusese ceai de mentă. Arkadian zăcea nemişcat pe podea. Shepherd ştia că ar fi trebuit să verifice că trăgătorul e doborât şi că arma ei se află la o distanţă sigură. Ar fi trebuit să verifice dacă Arkadian era lovit. Ar fi trebuit să facă toate acele lucruri, aşa cum fusese învăţat, dar în loc de asta s-a întors

şi s-a repezit către Hevva.

Ea stătea pe podea, sângele curgându-i printre degetele pe care şi le apăsa pe obraz.

Ar fi trebuit să rămână în maşină.

Ar fi trebuit să o oblige să rămână în maşină.

A căzut la podea lângă ea şi i-a luat faţa în mâini, simţindu-i sângele cald în timp ce o examina, îngrozit de ce-ar fi putut să descopere. Când a văzut că nu era decât o crestătură pe ureche, făcută de cuţit, aproape că a izbucnit în râs de uşurare.

Bărbatul cu cuţitul zăcea pe podea într-o baltă de sânge, care se întindea tot mai mult. De-abia mai respira, iar rana spumega şi absorbea aer. Fusese împuşcat în plămân. Se îneca cu propriul sânge. O moarte dureroasă, dar lui Shepherd nu-i păsa.

— N-am ştiut niciodată că aşa se simte moartea, a şoptit bărbatul, cu ochii în tavan. N-am ştiut niciodată că doare atât de tare.

Şi apoi horcăitul s-a oprit, iar el a rămas nemişcat.

Shepherd a luat-o pe Hevva în braţe şi a dus-o către ceilalţi.

Kinderman stătea aplecat deasupra femeii, ţinându-i arma în mână de parcă ar fi putut să-l muşte. Din poziţia încovoiată a femeii, Shepherd şi-a dat seama că aceasta murise. Arkadian era încă la pământ, cu sângele răspândindu-se sub el. Shepherd a pus-o jos pe Hevva şi s-a lăsat pe vine pentru a-l privi pe Arkadian. Avea ochii deschişi şi încă mai respira, dar slab.

— Nu ştiam că mai ai o armă, a spus Shepherd.

Arkadian a zâmbit vag.

— N-aveam.

— Atunci de ce...

— Aveai nevoie de o diversiune, a şoptit Arkadian cu răsuflarea tăiată. Ai grijă de fetiţa ta! Viaţa îşi pierde orice sens când îi pierzi pe cei dragi.

Apoi a închis ochii şi s-a dus.

103.

Prima serie de inoculări a avut loc în aceeaşi zi în care Athanasius s-a trezit. Toţi bolnavii din peştera catedralei, patruzeci şi şapte de bărbaţi şi femei, au primit unul după altul serul, epuizând aproape instantaneu stocul.

După ce şi ultimul pacient a fost injectat, doctorul Kaplan s-a întors în laboratorul principal şi a luat o fiolă de ser din frigider. Mai rămăseseră numai douăsprezece doze, şi se aşteptau la cazuri noi de îmbolnăviri la fiecare oră.

A copiat toate documentele cu informaţii clinice pe un hard de memorie externă şi apoi a scris de mână un bilet adresat omologului său care coordona acţiunile medicale în afara muntelui.

Ekram,

Serul din această fiolă a vindecat până acum un singur pacient, dar facem încercări suplimentare pe toţi ceilalţi pacienţi. Mă rog ca totul să fie o reuşită, cu toţii ne rugăm. Las la latitudinea ta şi a politicienilor să hotărâţi ce cantitate să fie produsă şi când, dar sfatul meu ar fi să faceţi cât mai mult imediat. Putem oricând să îl distrugem dacă încercările noastre eşuează, dar nu putem să îl facem să apară ca prin minune dacă

ele vor fi o reuşită.

Toate detaliile obţinerii lui sunt cuprinse în dispozitivul USB protejat.

Al tău,
Ahmet Kaplan

A împachetat fiola într-un container antişoc şi a pus totul într-un plic căptuşit, pe care l-a dus el însuşi în peştera tributului. Nu mai fusese de luni întregi în acea parte a muntelui. Aerul mirosea încă a fum din cauza incendiului din bibliotecă şi îi amintea de toate cadavrele pe care le văzuse arzând în grădină.

Trebuie să înceteze, şi-a promis el. „Te rog, Doamne, să înceteze!”

Când a intrat în peşteră, platforma era pregătită, gata să coboare pentru a aduna grupul zilnic de bolnavi. S-a îndreptat spre cutia rezervată pentru corespondenţă şi a pus plicul înăuntru, iar platforma de lemn a scârţâit sub paşii săi.

S-a întors în peşteră şi a privit cum platforma iese prin deschizătură şi apoi coboară, ducând cu ea primele veşti bune care părăseau muntele după luni întregi.

104.

Shepherd a scos-o pe Hevva din bucătărie, în lumina soarelui. Nu voia ca ea să rămână înăuntru lângă proaspătul măcel şi în mirosul de praf de puşcă.

A aşezat-o la umbra unui cort şi i-a spălat faţa, ştergând cea mai mare parte a sângelui şi apoi tamponând-o cu şerveţele umede curate, vorbindu-i în tot acel timp, spunându-i că avea să fie bine şi terminând în cele din urmă prin a crede el însuşi asta în timp ce sângele dispărea. Rănile de la cap sângerau întotdeauna mai mult decât celelalte. Crestătura din ureche era tot ce îndurase, cel puţin fizic. Dar fusese de asemenea martoră la felul cum noul ei tată împuşcase mortal doi oameni. Iar el nu voia să se gândească la ce efecte pe termen lung putea avea acea poveste.

A privit-o în ochi şi era pe punctul de a-i spune să-l aştepte cuminte cât timp el căuta un plasture, dar apoi s-a gândit mai bine şi a luat-o din nou în braţe. Nu avea să o mai scape din ochi – nu în acel moment, şi probabil niciodată.

A găsit o cutie de prim-ajutor într-un birou şi a luat-o, gândindu-se că ar fi fost mai bine să plece cât mai repede de acolo în caz că ucigaşii nu erau singuri. Numai că Kinderman părea să fi dispărut. L-a zărit în vârful dealului, stând pe un scaun la umbra copacului şi privind fix către un obiect pe care îl ţinea în poală. Shepherd a dus-o pe Hevva

în braţe tot drumul până sus, asudând din cauza efortului.

— Trebuie să plecăm, a spus el.

— Într-adevăr, a răspuns Kinderman, cu ochii ţintă la ecranul unui laptop conectat printr-un fir lung la o antenă satelit portabilă.

— Dar adevărata întrebare e unde? Priveşte!

Shepherd i-a dat ocol ca să poată vedea ecranul.

— Asta e noua orbită a lui Hubble, a zis Kinderman. Cealaltă imagine este o transmisie directă chiar de la Hubble. La asta se uită satelitul acum.

Shepherd s-a sprijinit de trunchiul copacului şi s-a concentrat pe lenta imagine a Pământului transmisă de satelit. În acel moment arăta deşertul, un imens deşert maroniu, atât de pustiu încât ar fi putut fi la fel de uşor şi suprafaţa unei planete îndepărtate, nelocuite.

— Ţi-am spus că devierea lui Hubble a avut şi un motiv practic, a continuat Kinderman. Nu numai că membrii Mala din întreaga lume îl vor vedea apărând în Taurus în această noapte, dar ne va indica şi drumul către căminul pe care l-am pierdut cu toţii. Înapoi către originea tuturor lucrurilor, către locul unde a început totul şi de unde totul va lua naştere din nou.

— Steaua Mala, a şoptit Shepherd, amintindu-şi mesajul lui Kinderman către Douglas.

Au stat acolo privind fâşia maro mişcându-se încet, iar Hevva se îngreuna cu fiecare minut în braţele lui, până a trebuit să o lase jos. Se simţea epuizat şi înfierbântat şi puţin slăbit după valul de adrenalină de mai devreme. Era nerăbdător să plece şi tocmai era pe punctul de a-i spune lui Kinderman, când o liniuţă verde a apărut pe ecran. În timp ce pământul se rotea, ea devenea tot mai groasă, dezvăluind o zonă mare de culoare verde, cu lujeri care şerpuiau pe pământul maroniu ca rădăcinile unei plante uriaşe.

— Aici era! a spus Kinderman, minunându-se parcă. Paradisul regăsit.

A mijit ochii şi a notat coordonatele terestre.

— E la sud-est de-aici, la aproximativ o mie de kilometri, pe undeva prin Irak. La mai puţin de o zi de condus, dacă facem cu rândul la volan.

A apăsat pe un buton şi a apărut altă fereastră cu aceeaşi numărătoare inversă pe care Shepherd o descărcase de pe computerul lui Douglas.

— Ar trebui s-ajungem la ţanc, a spus Kinderman.

Apoi a copiat linkurile către numărătoarea inversă şi către transmisia de la Hubble pe un site web şi a apăsat pe *publish*.

— Mala.org tocmai a intrat în transmisiune directă – metoda modernă de a urmări o stea. Haide, trebuie să plecăm! Jeepul meu e chiar acolo.

— Trebuie să iau lucrurile Hevvei din cealaltă maşină.

Shepherd s-a ridicat şi a simţit cum lumea se clatină. A întins mâna să se sprijine de trunchiul copacului, dar nu l-a nimerit, căzând la pământ şi zgâriindu-şi obrazul de scoarţa acestuia în cădere. Ceva ascuţit i-a izbit coastele la impactul cu solul. Şi-a dus mâna acolo şi a simţit-o udă şi însângerată.

„Isuse”, s-a gândit în timp ce îl împresura întunericul, „femeia aia afurisită n-a ratat ţinta de fapt!”

105.

La şapte zile după inoculările iniţiale, primul pacient şi-a revenit.

Era o funcţionară bancară de patruzeci şi trei de ani, născută şi crescută în Ruina, ce părea mai impresionată de locul în care se afla decât de faptul că supravieţuise unei boli care eliminase un sfert din populaţia oraşului.

Peştera catedralei adăpostea acum peste trei sute de paturi, majoritatea ocupate. În mod normal, numărul bolnavilor rămânea constant pe la cincizeci, căci numărul de nou-veniţi era aproximativ egal cu cei care decedau: dar nimeni nu mai murise de când începuseră inoculările, ritualul zilnic de evacuare a cadavrelor în grădină încetase, iar rugul care arsese fără încetare atâta timp se stinsese acum.

În aceeaşi după-amiază, camioane şi personal au intrat în oraş din lumea exterioară, primele autovehicule care făceau asta în peste o jumătate de an. Erau încărcate cu stocuri de vaccin, fabricat în timp record în laboratoarele industriale din Ankara, iar o mică armată de voluntari fusese deja inoculată.

Toţi cei aflaţi în carantină rămăseseră pe loc, pentru ca vaccinările să fie mai uşor de supravegheat şi monitorizat. Până seara, toţi locuitorii din Ruina se aşezaseră la rând, aşteptând răbdători salvarea pentru care înălţaseră rugăciuni, iar toată lumea era atât de uşurată că izbăvirea era în sfârşit la îndemâna lor, încât nimeni nu a băgat de

seamă scârţâitul sforilor în timp ce, într-o parte a Citadelei, platforma înălţării începuse să coboare cu o siluetă singuratică aflată în centru, care privea lumea înălţându-se să-l întâmpine.

VII

râde prin flori.

Ralp

106.

Shepherd s-a trezit în trepidaţiile şi huruitul unui motor. A deschis ochii şi a descoperit un înger cu ochii întunecaţi care se uita în jos către el. Pe chipul Hevvei a înflorit instantaneu un zâmbet; i-a zâmbit şi el şi a observat că tăietura de pe ureche era ascunsă de un plasture şi ea purta alte haine. El era întins pe bancheta din spate a unui jeep care hurducăia pe un teren foarte accidentat.

— Salutare, a zis el, cu vocea uscată şi răguşită.

— Ah, s-a trezit şi frumoasa adormită din pădurea adormită! a exclamat Kinderman de la volan. Chiar la timp pentru sosirea noastră.

— Sosirea?

— Da. Am ajuns.

Shepherd a încercat să se ridice, dar o durere l-a săgetat într-o parte. S-a întins şi a descoperit că avea bandaje groase legate strâns în jurul pieptului.

— Aş lua-o mai uşor dac-aş fi în locul tău. Glontele te-a jupuit destul de tare pe-o parte. Din fericire a lovit o coastă, care l-a deviat în jurul corpului aşa că a trecut de cealaltă parte fără să producă prea multe pagube. Probabil că ai coasta crăpată, de-aia doare în halul ăsta. Destul de nimerit, nu crezi, să fii salvat de o coastă, ţinând cont spre ce ne-ndreptăm?

Shepherd s-a sforţat să se ridice, resimţind fiecare dintre hurducăturile jeepului izbindu-l în lateral de parcă ar

fi fost înjunghiat în mod repetat. Afară, soarele atârna jos pe cerul ars, deasupra unei lumi decolorate aproape până la alb; peste tot în jur nu era nimic de văzut cu excepţia solului crăpat şi a pământului sfărâmicios. Singurul semn de viaţă se aşternea direct înaintea lor.

Şi ce viaţă era aceea!

Vegetaţia strălucea în razele soarelui ca o nestemată în culori aprinse, verde şi intensă, ca o bucată de pădure tropicală care fusese azvârlită pe acel pământ al nimănui.

— Cât timp am fost inconştient?

— Cam douăzeci şi patru de ore.

Shepherd a încercat să proceseze ideea, odată cu viziunea crescândă de abundenţă care umplea treptat parbrizul.

— Şi tu ai condus tot drumul?

Kinderman a ridicat un flacon de pastile şi le-a zăngănit.

— Capsule cu cafeină. Un şofer de camion mi-a dat câteva la graniţa cu Irak. Ai pierdut o petrecere pe cinste acolo. Atât de mulţi călători răspund chemării acasă, încât pur şi simplu au dat drumul graniţelor.

Jeepul a trecut printr-un alt hârtop, smulgându-i lui Shepherd un geamăt de durere.

— Poftim, a spus Hevva, întinzându-i o capsulă dintr-un alt flacon. Pune-o sub limbă! O să-ţi ia durerea.

El a făcut cum i s-a spus.

— E o infirmieră pe cinste, a spus Kinderman. Ţi-a curăţat rana şi apoi te-a bandajat.

Hevva a ridicat din umeri.

— Obişnuiam s-o ajut pe mama la muncă. Nu mă deranjează sângele, sunt obişnuită cu el.

Shepherd a simţit cum îl cuprinde o amorţeală mângâietoare. Kinderman a zărit o cărare care ducea chiar în inima petei celei verzi şi s-a îndreptat către ea. Sute de urme de cauciucuri se întâlneau în acelaşi loc, dovadă că mulţi făcuseră acelaşi drum înainte. Pe marginea drumului

se afla un indicator cu o săgeată îndreptată spre miezul junglei. Drumul urmărea configuraţia terenului, printre pâlcuri de palmieri tineri şi ferigi care creşteau atât de groase încât devenea din ce în ce mai greu să zăreşti ceva înainte.

Conduceau deja de vreo zece minute, când au zărit primii oameni. Aceştia se aflau pe malul unui râu, spălând haine în apa limpede, nişte copii bălăcindu-se prin bălţi. Un grup de corturi erau ridicate puţin mai departe de mal, cu alte haine puse la uscat pe frânghiile întinse între ele. Unul dintre oameni a ridicat privirea la trecerea lor şi a ridicat braţul în semn de salut. Hevva i-a răspuns.

Au urmat cărarea de-a lungul râului, alte săgeţi îndemnându-i înainte. Alte clădiri s-au înălţat din verdele din faţă, majoritatea colibe făcute din resturi, până când au trecut de o ultimă curbă şi au văzut ceea ce părea un mic orăşel, cu periferia formată din aceleaşi clădiri temporare pe care le văzuseră şi pe drumul până acolo. În mijloc se aflau câteva clădiri cu aspect solid, construite în jurul unui lac care avea o fântână de apă în centru.

— E frumos! a spus Hevva, privind curcubeiele care alunecau printre stropi.

— E paradisul, a spus Kinderman, oprind jeepul lângă cea mai mare dintre clădiri şi coborând.

Shepherd a făcut acelaşi lucru; îl durea tot corpul. A tras adânc în piept aerul gros şi parfumat şi a gemut încet. Era ceva primordial la locul ăsta, aproape că semăna cu un uter datorită susurului apei şi al aerului umed şi călduţ de peste tot din jurul lor. Era atât de verde şi plin de viaţă!

— Bine aţi venit!

S-au întors şi au văzut două siluete care ieşeau pe uşa uneia dintre clădirile principale. Bărbatul era înalt şi părea irakian, femeia era micuţă, cu părul blond prins într-o coadă de cal şi cu ochii la fel de verzi ca decorul din jur. Mergea legănat, ţinându-se cu mâinile de spate din cauza greutăţii pântecului rotunjit.

Shepherd s-a uitat ţintă la ea, iar accentul american i-a trezit o amintire.

— Tu eşti Liv Adamsen! a spus el.

Ea şi-a îndreptat flacăra ochilor verzi spre el.

— Aşa e. Te cunosc?

El a dat din cap, uşor jenat că îi spusese numele cu voce tare.

— Numele tău s-a ivit într-o anchetă în care am fost implicat. Erai dată dispărută.

— Ei bine, cred că m-ai găsit, domnule....

Şi i-a întins mâna.

— Shepherd. Joe Shepherd, a zis el şi i-a scuturat mâna. Acesta este doctorul Kinderman.

— Bill, l-a corectat el.

Liv i-a strâns mâna.

— Am auzit de dumneavoastră.

Kinderman a zâmbit şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Atunci e clar c-ar trebui să ieşi mai mult.

— Iar ea e Hevva, a spus Shepherd.

Hevva a păşit înainte şi şi-a ridicat palma, dar, în loc s-o strângă pe a lui Liv, a pus-o direct pe burta ei. A apăsat uşurel cu degetele într-o parte, apoi şi-a ridicat mâna stângă şi a făcut acelaşi lucru pe cealaltă parte. Faţa i-a devenit serioasă.

— Când trebuie să se nască copilul? a întrebat în felul şoptit şi matur care îi era caracteristic.

— Nu mai devreme de o lună.

Hevva a continuat să îşi pună mânuţele pe centrul pântecelui lui Liv, încruntându-se tot mai tare. Dacă ar fi fost vorba de un adult, gestul acela ar fi părut nepotrivit, dar, fiindcă era vorba de acea fetiţă serioasă şi fragilă, părea cumva în regulă. Ea a terminat consultaţia şi a ridicat privirea către Liv, dând uşurel din cap.

— Copilul vine acum pe lume, a spus ea.

107.

Sudoarea îl furnica pe piele, iar sarea îi irita rănile ritualice ascunse dedesubtul cămăşii, în timp ce aerul cald intra pe geamul deschis al taxiului.

Novus Sanctus era obosit după lungul zbor, iar căldura îi accentua acea stare. Însă nu era vreme de dormit, mai erau multe de făcut şi atât de puţin timp. Şi-a verificat telefonul, lovind iconiţa care îi aducea pe ecran numărătoarea inversă. În seara aceea... Totul avea să se întâmple în seara aceea.

Îşi petrecuse lungile ore de zbor cercetând cu atenţie ultimele rapoarte FBI, care îi erau trimise imediat ce erau actualizate. Nu prea îi spuseseră nimic ce nu ştia deja, spre deosebire de apariţia imaginilor transmise de Hubble pe site-ul mala.org. Acestea îl făcuseră să îşi dea seama că era deja prea târziu acum să mai facă un exemplu din doctorul Kinderman. Se întâmpla ceva acolo în deşert, ceva important, legat de miturile şi credinţele vechilor duşmani, tribul Mala.

Studiase legendele şi credinţele lor până când le aflase toate ereziile. Era la curent cu profeţia de care se agăţau, cea care le vestea că vor reveni la putere. Până atunci i se păruse pură fantezie, dar acum, cu Biserica consacrată atât de discreditată şi cu bastionul sacru din Ruina decăzut, nu mai vedea lucrurile la fel. Se pregăteau pentru noul lor început în deşert, în noul Eden – sfârşitul zilelor. Însă zilele

adevăratei Biserici nu se isprăviseră încă, nu atâta timp cât credincioşii slujitori ai Domnului, el şi atâţia alţii ca el, erau gata să ridice sabia.

Taxiul a oprit în mijlocul străzii, iar el i-a spus şoferului să aştepte. Nu avea să întârzie mult şi trebuia să prindă elicopterul spre Irak, pentru ultima parte a călătoriei. A apăsat pe una dintre soneriile de la marginea uşii şi a aşteptat. Pe stradă era şi mai cald, iar tăieturile de pe piele deveniseră supărătoare. Dar nu mai era mult, şi toate grijile pământeşti aveau să rămână în urma lui, iar el avea să stea la dreapta Domnului, laolaltă cu ceilalţi martiri. Îşi petrecuse toată viaţa privind în sus către rai şi întrebându-se cum avea să fie; curând avea să se afle acolo.

O încuietoare a răsunat dincolo de uşă şi aceasta s-a deschis îndeajuns pentru ca o faţă rotundă, ca de lună plină, să privească afară. Nişte ochi injectaţi şi neliniştiţi au măsurat strada câteva secunde şi apoi uşa s-a mai deschis puţin, pentru ca Sanctus să pătrundă.

108.

Lui Liv i s-a rupt apa la o oră de la amurg.

Se plimba pe marginea iazului central, încercând să se răcorească puţin după căldura zilei, când a simţit o pocnitură micuţă urmată de o durere incredibilă, care i-a tăiat răsuflarea. Lichidul i-a ţâşnit pe coapse, iar ea s-a prăbuşit, căzând în patru labe, încercând să răsufle şi strigând după ajutor printre suspine.

Oamenii au sosit alergând, şi a fost ridicată şi dusă către clădirea principală.

— Nu! a spus ea, simţind un val de panică în timp ce se apropia tot mai mult de uşa deschisă. Nu vreau să stau înăuntru! Vreau să stau aici, afară.

A apărut şi doctorul Giambanco.

— Haide! a spus el. O să te-ntindem şi-o să ne uităm puţin.

— Nu vreau să mă-ntind.

— Trebuie să te examinez.

— Atunci adu un pat afară, e mai răcoare aici.

Panica îi clocotea în continuare nebuneşte în piept. Nu suporta ideea de a sta într-un spaţiu închis, nu în acele momente. Pe plaja de lângă iaz era o masă cu o pânză întinsă deasupra, pentru umbră.

— Vreau să merg acolo, a spus ea, mergând ţeapănă într-acolo.

Prin minte i s-au derulat rapid imagini cu o naştere naturală pe care o văzuse parcă în altă viaţă, când scrisese un articol. Panica i-a crescut şi mai tare când şi-a amintit agonia şi ţipetele la care asistase.

„O să fiu bine”, şi-a spus, „femeile fac asta dintotdeauna. E doar durere, şi la final ai un copil.”

A ajuns la masă şi s-a aşezat pe una dintre băncuţe, strângând din dinţi din cauza durerii care a făcut-o să se ridice instantaneu. O durea deja atât de tare, şi nu era decât începutul. Nu putea să-şi închipuie ceva mai rău de-atât, şi numai gândul că avea să se înrăutăţească o îngrozea.

— E mai bine să te plimbi, a spus o voce micuţă de lângă ea.

S-a întors şi a văzut-o pe fetiţa care sosise în după-amiaza aceea.

— Îl ajută pe copil să iasă, şi n-o să te mai doară spatele la fel de mult.

Liv s-a uitat la ea de parcă ar fi fost un înger micuţ trimis să o protejeze.

— Cum ai ştiut c-o să se nască copilul?

Hevva a ridicat din umeri.

— Am văzut mulţi copii venind pe lume.

— Mama ei a fost moaşă.

Liv a ridicat privirea şi l-a văzut pe bărbatul cu care venise fetiţa.

— Te superi dacă rămâne cu mine? l-a întrebat ea, zâmbindu-i fetei. Poţi să stai aici? Mi-e puţin cam frică şi cred că tu mă poţi încuraja.

Fata a încuviinţat, privind către tatăl ei pentru aprobare.

— Cum vrei, a spus bărbatul. Eu o să rămân pe-aproape, în caz că aveţi nevoie de mine.

Alţi oameni au sosit aducând o saltea şi cearşafuri luate din unul dintre dormitoarele din clădire. Peste tot se auzea un zumzet de mişcare: unii făcuseră rost de stâlpi, care erau fixaţi în pământ pentru a ridica nişte paravane de protecţie, în timp ce alţii aduceau şi montau lămpi pe bază de baterii. Au pus salteaua pe masă, iar doctorul a luat-o pe Liv de braţ.

— Hai să te urcăm aici şi să ne uităm puţin la tine! a spus el.

Dar Liv nu l-a mai auzit – o explozie de durere dinăuntrul ei a estompat totul în jur.

109.

Shepherd a plecat neliniştit.

După ce se întâmplase la Göbekli Tepe, nu-i plăcea să o scape pe Hevva din ochi. Doar ce sosiseră acolo, toată lumea fusese foarte amabilă şi binevoitoare, dar chiar şi-aşa... S-a oprit la marginea apei, destul de aproape ca să fie liniştit, dar totodată destul de departe pentru ca susurul fântânii să mai acopere din zgomotele care veneau din salonul de maternitate improvizat.

Stelele răsăriseră deja, milioane de puncte luminoase care împestriţau noaptea. S-a întors cu faţa către est, unde se ridica constelaţia Taurului şi a zărit astrul cel nou, sclipind între Zeta Tauri şi Nath. Îl ratase cu o noapte în urmă, fiindcă dormise buştean pe bancheta din spate a unei maşini în mers. Era straniu să vezi un element nou în ceva atât de familiar.

— Frumos, nu-i aşa?

Kinderman i s-a alăturat, cu ochii îndreptaţi spre cer.

— Credeam că dormiţi.

— După toate capsulele alea cu cafeină, nicio şansă! În plus, n-aş vrea să ratez asta pentru nimic în lume.

Shepherd s-a uitat din nou la punctul strălucitor de pe cer.

— Să rataţi ce? Ce a văzut Hubble mai exact?

— Tu ce crezi că a văzut?

— Nu ştiu. O stea întunecată, poate?

— Ar fi ceva, să ştii! E interesant că presupui din start

că trebuie să fie ceva distructiv.

— Nu-i o presupunere, mă bazez pe ceea ce am văzut. Chiar şi dumneavoastră aţi scris „sfârşitul zilelor” în jurnal.

— A, da, într-adevăr. Dar nu trebuie să iei totul ad literam. Cunoşti legea universală care ne spune că energia nu se stinge niciodată, ci doar se transformă în altceva. Prin urmare, sfârşitul unui lucru trebuie să însemne automat începutul altuia. De fapt, ştii deja ce a văzut Hubble, pentru că ai văzut cu ochii tăi.

Shepherd s-a gândit la toate lucrurile pe care le văzuse de când începuse ancheta, dar în minte nu i-a venit nimic care să-i răspundă la întrebare.

— Poate vrei să porneşti de la singurul lucru despre care ştii că este legat de întrebare, l-a îmboldit Kinderman, veşnic profesor.

— Numărătoarea inversă?

— Exact! Acum, ca să-ţi răspunzi singur la întrebare, trebuie să urmezi sfatul lui Marcus Aurelius şi să întrebi: „Care este natura lui?” Şi ai grijă să nu cazi ca de obicei în capcana de a face presupuneri.

Shepherd s-a concentrat. Ce era o numărătoare inversă? Era o măsură a timpului care se micşora constant, un preludiu pentru ceva, ca de exemplu startul unei curse sau lansarea unei rachete. Sau nu? Întrebarea lui Kinderman părea să sugereze că nu era preludiul pentru absolut nimic – era chiar acel lucru.

— Ceea ce a văzut Hubble este numărătoarea inversă.

— Felicitări, agent Shepherd!

Shepherd a dus mâna la buzunar după telefon, dar a dat de altceva. A scos afară obiectul dur, micuţ – pistolul femeii aceleia.

Shepherd i-a dat drumul înapoi şi şi-a găsit telefonul în alt buzunar. Numărătoarea inversă mergea încă, iar cifrele aproape că ajunseseră la zero.

— Nu mai e mult, a spus Kinderman, aruncând o privire spre ecran.

Shepherd a dat din cap, din nou nelămurit.

— Nu mai e mult până la ce? Dacă numărătoarea e răspunsul la întrebare, atunci ce mai poate veni după?

— Ţi-am spus deja, a zis Kinderman, un nou început. Hai să-ţi explic puţin. De fapt, cu toţii suntem făcuţi din praf de stele: aceeaşi substanţă atomică, aceleaşi proprietăţi fizice, unite toate de o energie şi de o origine comună, fie că vrei să îi spui „destin” sau „fizică”. Timp de aproape paisprezece miliarde de ani, universul s-a extins: de la Big Bang încoace, s-a îndreptat mereu în afară, căutând veşnic noutatea. Absolut tot din univers a preluat acest caracter înnăscut – stelele, planetele, chiar şi oamenii. Ca specie, ne-am înmulţit, am cucerit, privind etern dincolo de ceea ce avem către ceea ce am putea avea, chiar dacă riscăm să ne autodistrugem în acest proces: e un aspect întâlnit peste tot, de la un împărat fără măsură care îşi distruge imperiul de dragul încă unui teritoriu cucerit, până la bărbatul cu o căsnicie fericită care îşi riscă fericirea de dragul unei aventuri. Natura noastră e una distructivă, adesea violentă, dar nu e de fapt vina noastră, noi nu facem decât să urmăm aceeaşi direcţie urmată de orice altceva din jurul nostru – nevoia universală de a ne extinde şi, în final, de a ne distruge. Nici proiectul Hubble n-a fost diferit în această privinţă. Avem niveluri alarmante de sărăcie în rândul copiilor pe planetă şi există specii în adâncul oceanelor pe care nu le-am zărit niciodată. Şi totuşi, în loc să privim înăuntrul nostru ca să ne cunoaştem mai bine, noi credem că răspunsurile se află undeva în afară, dincolo de limita a ceea ce putem vedea. Eu unul am fost la fel de vinovat. Prin Hubble am reuşit să văd mai departe decât zărise orice om înaintea mea. Mi-am purtat privirile spre cel mai îndepărtat orizont, dincolo de care nu mai există nimic – poate cu excepţia lui Dumnezeu, dacă crezi în aşa ceva –, măsurând primele lucruri care au luat fiinţă vreodată, chiar în momentul în care s-a produs Big Bang-ul. Am observat radiaţiile şi lumina din marginea cea mai

îndepărtată a universului, măsurându-i viteza şi rata de expansiune. Apoi, cu vreo opt luni în urmă, s-a produs o schimbare. Nu-mi puteam crede ochilor, ce vedeam era atât de... imens. Prima dată am crezut că făcusem o greşeală, aşa că l-am rugat pe profesorul Douglas să verifice, şi el mi-a confirmat. Universul, acel univers care se dilata neîntrerupt şi care exploda înspre exterior cu o viteză tot mai sporită de la începutul timpurilor, încetinea. Am decis să păstrăm pentru noi descoperirile, parţial pentru a preveni isteria inutilă şi speculaţiile şi parţial pentru a câştiga ceva timp în care să ne dăm seama ce se întâmplă. Cam în acelaşi timp am început amândoi să primim cărţile poştale, ceea ce însemna că cineva ne monitoriza activitatea. Asta ne-a făcut să ne devenim şi mai prudenţi. Am codat informaţiile şi am continuat să monitorizăm cele mai îndepărtate margini ale universului, în timp ce acesta încetinea tot mai mult. Şi cu cât încetineau mai tare lucrurile la capătul universului, cu atât observam că lucrurile se schimbă şi aici pe Pământ. Toţi oamenii care migrau către casă, păsările care zburau către zonele unde depun ouă în alte anotimpuri, dorinţa tot mai arzătoare a tuturor de a se întoarce într-un punct originar, totul e doar un ecou al schimbării universului. Aşa că nu e nicio mare conspiraţie sau vreo minte extraterestră la mijloc. Şi nu este nici solia vreunei teribile judecăţi provocate de mânia lui Dumnezeu sau vreo planetă deviată pe punctul de a intra în coliziune cu Pământul. E pur şi simplu conştiinţa comună şi impulsul care ne călăuzeşte pe toţi, alimentat de energia universului; ce cândva galopa spre exterior, pentru ca în final să se autodistrugă, galopează acum spre interior, pentru a se întoarce de unde a venit. Înapoi acasă. Pentru unii asta înseamnă locul în care s-au născut, iar pentru alţii înseamnă un loc dintr-un trecut mult mai îndepărtat, locul de unde am venit ca specie.

Şi-a deschis braţele şi a gesticulat înspre grădină.

— Edenul.

110.

Liv se simţea copleşită de durere.

— Ceva nu e-n regulă. Ai dilataţie de aproape zece centimetri şi se vede şi capul. Copilul ar trebui să se nască.

Doctorul Giambanco a ridicat privirea de sub cearşaful aşezat pe picioarele lui Liv.

— Încearcă să împingi acum.

Liv stătea întinsă pe pat, cu sudoarea strălucind pe piele. S-a aplecat, concentrându-şi toată energia către pelvis, aşa cum scrisese cândva. Durerea din ea era atât de intensă, că îi tăia răsuflarea.

— Nu pot, a spus. Doare prea tare.

A simţit cum mâna micuţă a fetiţei o apucă pe a ei, surprinzător de puternică pentru cineva atât de mic.

— Pot să mă uit şi eu? a întrebat ea.

Liv a încuviinţat, fără să-i pese cine se uita atâta timp cât durerea dispărea. Hevva s-a îndreptat către capătul patului, dându-se cu gel antiseptic pe mâini din mers, într-un fel care trăda multă experienţă, apoi a apăsat cu o mână pântecele lui Liv, iar cu cealaltă a pipăit capul copilului.

— Priveşte înspre stele, a spus ea. E cu faţa în sus în loc să fie cu faţa în jos. De aceea e aşa de greu să împingi. Capul i se înclină în direcţia greşită, şi când împingi rămâne înţepenit.

Doctorul Giambanco s-a uitat pe după umerii micuţi ai

Hevvei.

— Cred că are dreptate. S-ar putea să trebuiască să facem o cezariană de urgenţă.

Lui Liv i s-a făcut rău numai gândindu-se la asta, dar durerea era atât de mare, încât ar fi făcut aproape orice ca să o oprească.

— Aş putea să-ncerc să-l întorc, a spus Hevva. Mâinile mele sunt mici. Am mai făcut asta.

Doctorul a dat din cap.

— Nu cred c-ar trebui să riscăm...

— Ba da! a intervenit Liv. Las-o să-ncerce!

Doctorul Giambanco a încuviinţat şi s-a dat la o parte.

— Puteţi să împingeţi dumneavoastră piciorul? a spus Hevva, cu chipul ei serios întors către doctor. Iar dumneavoastră, a spus întorcându-se către celălalt medic, dumneavoastră să împingeţi în celălalt, dar doar atunci când spun eu.

S-a întors către Liv, vărsând din nou gel antiseptic pe mâini ca să le facă cât mai alunecoase putea în timp ce aştepta următoarea contracţie. Timpul se dilata, iar zgomotele nopţii şi susurul fântânii îl umpleau.

Liv a respirat. A încercat să se relaxeze, dar durerea arzătoare a început din nou să crească.

— Acum! împingeţi acum! a spus Hevva, şi toată lumea a ascultat.

Mâinile i-au alunecat în jurul creştetului capului copilului.

Numerele de pe telefonul lui Shepherd au continuat să descrească neîntrerupt.

— Ce credeţi că se va întâmpla când vor ajunge la zero?

— Nimic, cel puţin nu imediat. Cred că schimbările pe care le-am simţit deja şi la care am fost martori vor continua. Praful de stele din noi toţi va reacţiona exact în acelaşi fel ca înainte, doar că efectul va fi unul diferit. Îmi

imaginez că nu vom mai căuta să cucerim şi să descoperim, ci vom fi mai contemplativi, cu privirea îndreptată spre interior, la fel cum Hubble şi-a întors ochii către Pământ. Sper că, după o întreagă istorie pătată de război şi violenţă – ca manifestări ale pornirilor distructive ale unui univers în expansiune –, vom putea privi înainte către o perioadă la fel de îndelungată de pace şi calmitate. Totul este sortit schimbării la un nivel fundamental: natura umană, politica, ştiinţa, chiar şi religia. Poate că sfârşitul zilelor a sosit într-adevăr, însă e sfârşitul zilelor celor vechi, iar cele noi vor fi la fel de numeroase ca cele scurse înainte ca universul să înceapă să se contracte – paisprezece miliarde de ani, exact aceeaşi durată ca a expansiunii.

Numărul de pe telefonul lui Shepherd devenea tot mai mic, iar el simţea cum calmul pune stăpânire pe el. Un număr mic era mai bun. Un număr mic era mai simplu şi cumva mai mângâietor decât conceptul infinitului.

Sunetul unui motor diesel care se apropia încet şi greu ca un camion l-a făcut să ridice privirea. A devenit tot mai puternic, iar lumina farurilor a pătruns printre copaci, sărind în sus şi-n jos odată cu hârtoapele drumului. S-a îndreptat direct spre ei, iar lumina i-a orbit, înainte să oprească în spatele jeepului.

S-a aşternut din nou liniştea. Acoperişul de pânză din spatele camionului a fost îndepărtat, şi oamenii au început să sară, întinzându-şi spatele şi privind cu mirare înjur.

— Alţi oameni care răspund chemării acestui univers în schimbare, a spus Kinderman. Şi tocmai la ţanc.

Shepherd s-a uitat din nou la numărătoare chiar când cifrele s-au rostogolit către zero şi apoi au început din nou să crească cu un minus în faţa lor. În acel moment, s-au întâmplat două lucruri: lumina a crescut uşor ca intensitate, odată cu stelele care au devenit mai strălucitoare; şi un vaiet puternic, aproape animalic a sfâşiat tăcerea când Liv a împins lung, pentru ultima oară. Apoi s-a auzit scâncetul slab al unui nou-născut.

111.

Primul lucru pe care l-a auzit Gabriel când a coborât amorţit din spatele camionului după lunga călătorie a fost strigătul femeii.

Era oricum atent la orice semn de primejdie şi la strigătele de durere, dar ceva din acel ţipăt îi părea familiar. Simţurile lui au intrat în alertă şi a reacţionat rapid, dând ocol camionului, îndreptându-se spre sursa acelui sunet. Venise din zona împrejmuită de paravane de la malul apei, iar lumina se răsfrângea printre ele.

A dat la o parte cearşafurile de pânză şi a mijit ochii în lumina puternică ce venea dinspre lămpi.

Liv stătea întinsă pe un pat improvizat în mijlocul unui grup de oameni. Părea obosită şi trasă la faţă, şi totuşi era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse în viaţa lui. Părea că străluceşte în lumină. O fetiţă stătea la picioarele ei, ţinând în braţe un nou-născut care se agita şi plângea. Ea l-a înfăşurat într-un prosop şi i l-a dat lui Liv.

Un copil, copilul lui Liv.

Shepherd a văzut bărbatul coborând din camion şi îndreptându-se direct către paravanele de pânză. Hevva era acolo, iar el nu vedea ce se întâmplă, era prea departe. Omul a dispărut în spatele cearşafurilor, iar Shepherd a luat-o la fugă, alunecând pe pământul reavăn de pe mal.

De lângă camion, altcineva a început să se mişte la fel

de hotărât ca primul bărbat. Purta o jachetă voluminoasă, ca o tunică de soldat, şi ceva legat de ea şi de felul băţos în care mergea individul a pornit alarma în creierul lui Shepherd. Bărbatul a ajuns la paravane şi a întors scurt capul înainte să dispară în spatele lor, astfel că lumina de la farurile camionului i-a încadrat faţa. Shepherd s-a holbat. Complet şocat.

Era tehnicianul de la centrul de control al satelitului Hubble, cel de la Goddard. Era Merriweather.

112.

Liv l-a văzut pe Gabriel apărând la marginea luminii şi venind către ea. S-a gândit că trebuie să fie un fel de halucinaţie provocată de hormoni sau feromoni sau endorfine sau vreo combinaţie din toate trei.

A simţit greutatea copilului când i-a fost aşezat la piept şi a coborât privirea către el, către acea fiinţă mică şi perfectă. Nu crezuse niciodată cu adevărat în dragoste la prima vedere, dar în acea clipă, când şi-a văzut copilaşul, l-a iubit mai mult decât iubise vreodată în toată viaţa ei. Şi-ar fi dat viaţa pentru el chiar atunci, dacă ar fi fost nevoie.

A ridicat privirea, aşteptându-se ca viziunea cu Gabriel să fi dispărut, dar el era încă acolo, puternic şi adevărat. Şi el avea lacrimi în ochi şi se uita în jos, către ea şi copil.

Liv a zâmbit şi a început să plângă în acelaşi timp, cu buzele lipite de căpşorul catifelat al copilului.

— E tăticul tău, a şoptit ea. S-a întors.

Apoi a văzut o mişcare, chiar în spatele lui Gabriel.

Merriweather a păşit în conul de lumină şi a privit la scena bizară a naşterii: femeia pe pat, ţinând în braţe falsul profet, opusul Creatorului, Anticristul.

A făcut un pas înainte, desfăcându-şi tunica şi lăsând-o să cadă pe podea. Acum nu mai era Merriweather, adevărata sa identitate fiind dezvăluită: *Novus Sancti*. Şi-a

desfăcut braţele pentru a lua forma crucii cu întregul corp, lăsând la vedere tăieturile ritualice în propria carne, dar şi pachetele de explozibil legate de piept.

Acum putea să îşi desăvârşească transformarea şi să devină instrumentul voinţei omenirii, primul martir al Bisericii renăscute, cel care aducea sfârşitul acelei revolte satanice înainte ca ea să înceapă.

Gabriel a zărit teama din ochii lui Liv şi s-a întors să vadă ce o provocase.

A văzut bomba, braţele întinse, tăieturile ritualice ale unui Sanctus.

Instinctul îi dicta să se năpustească asupra lui şi să îl îndepărteze de Liv şi de copil. Dar acel Sanctus era mult prea în spate. Gabriel ar fi fost împuşcat înainte să ajungă la el. Dar era în acelaşi timp şi prea departe de Liv şi de copil, iar Gabriel putea citi în ochii lui că ei erau ţinta. Avea să se apropie, să încerce să micşoreze distanţa dintre el şi ceilalţi pentru a se asigura că suflul exploziei va fi eficient. Şi atunci va acţiona Gabriel.

Apoi în vizor a intrat cineva, şi Sanctus-ul a reacţionat, întorcându-se şi aţintind arma spre noul venit. Împuşcătura a răsunat ca un tunet. Bărbatul s-a prăbuşit pe spate. Gabriel s-a năpustit asupra Sanctus-ului, lovindu-l cu putere, şi au căzut amândoi. I-a prins mâna înarmată sub greutatea corpului şi l-a înşfăcat de mâna cu care ţinea firele, împungându-l cu degetul mare între tendoanele încheieturii, căutând acel punct de presiune care avea să îi slăbească încleştarea. Într-un colţ îndepărtat al minţii, şi-a amintit cum bunicul său făcuse ceva asemănător pentru a-l salva pe el şi pe mama lui de o grenadă. Înăbuşise explozia cu propriul corp, oferindu-şi viaţa la schimb pentru a lor, iar acum el urma să facă acelaşi lucru.

Sanctus-ul a gemut de durere în timp ce degetul lui Gabriel intra tot mai adânc în carnea lui. A încercat să se răsucească şi şi-a izbit braţul de capul lui Gabriel cu putere.

O dată, de două ori, cotul concentrând întreaga forţă a loviturii în creştetul capului.

Gabriel a rezistat, înfruntând loviturile cum putea mai bine, incapabil să ridice braţul ca să se ferească. Trebuia să îl ţintuiască pe Sanctus, dacă îi dădea drumul, erau cu toţii pierduţi. Loviturile au continuat să curgă asupra sa, iar vibraţia lor a făcut ca mâna lui Gabriel să alunece. Sanctus-ul şi-a eliberat încheietura, iar butonul a căzut din mâna lui amorţită.

Gabriel a dat cu putere din picioare, răscolind pământul şi împingându-se pe el şi duşmanul lui câţiva centimetri mai departe de pat şi de oamenii dragi lui.

A întins din nou braţul spre mâna Sanctus-ului, dar acesta şi-o îndepărtase îndeajuns pentru ca el să n-o mai poată ajunge. Iar mâna găsise butonul, şi Gabriel a lovit din nou cu picioarele încercând să-l facă să îl scape sau să câştige alţi câţiva centimetri preţioşi.

Dar nu era de ajuns.

A văzut cum mâna Sanctus-ului se strânge în jurul butonului şi a închis ochii, îmbărbătându-se, sperând că pământul şi propriul corp vor absorbi destul din suflul exploziei pentru a-i apăra pe Liv şi pe copilul lui.

Shepherd a intrat printre paravanele de pânză prin partea opusă faţă de ceilalţi. Călăreţul care îi întâmpinase zăcea pe jos, iar în piept avea o rană care sângera. Hevva era lângă pat, cu ochii ţintă la încleştarea violentă. A înaintat. A văzut ura care ardea pe chipul lui Merriweather, a văzut bomba, copilul nou-născut, salteaua care nu îşi avea locul acolo, chiar şi becul din lampă care ardea la fel ca soarele de pe acel poster – toate atât de familiare de pe Hogan’s Alley şi din celălalt subsol întunecat.

A ridicat arma micuţă care aparţinuse femeii şi a ţintit spre capul lui Merriweather, încercând să-şi îndepărteze trecutul din minte.

„Gloanţele sunt adevărate”, şi-a spus, „la fel şi bomba.

Iar Hevva stă chiar lângă ea.”

Degetul i s-a strâns în jurul trăgaciului, dar Merriweather s-a smucit, eliberându-şi cealaltă mână. Shepherd a văzut arma din ea, a văzut cum se îndreaptă către bărbatul cu care el se lupta. A mai făcut un pas în faţă, fără să-i pese dacă va fi împuşcat, gândindu-se doar să micşoreze distanţa de tragere pentru a mări exactitatea acelei arme mici cu care nu mai trăsese niciodată.

Explozia a fost atât de puternică, încât Gabriel a crezut că a murit. Chiar şi aşa, s-a ţinut tot mai strâns. A simţit că dacă putea să rămână curajos în faţa morţii, chiar şi pentru câteva microsecunde în plus, s-ar putea ca pentru cei în viaţă să conteze.

I-au trecut atât de multe prin faţa ochilor în acel moment, fragmente din viaţa pe care urma să o piardă... A văzut cum copilul pe care de-abia apucase să-l zărească creştea devenind... Ce oare? Nu ştia nici măcar dacă avea un fiu sau o fiică, şi avea să moară fără să afle. I-ar fi plăcut să îşi cunoască copilul şi să-şi petreacă viaţa lângă Liv. Dar nici aceea nu era o moarte rea, dacă însemna viaţă pentru ei.

Şi apoi ecoul împuşcăturii s-a stins în noapte.

Iar Gabriel a deschis ochii.

113.

Shepherd stătea pe marginea apei, aruncând cu pietre în ea. Ele se scufundau fără să facă valuri, un indicator micuţ al ordinii celei noi.

După tot ceea ce spusese Kinderman despre noua eră a păcii, păruse un act revoltător, de o cruzime deosebită, să îl omoare pe Merriweather. Ştia că fusese inevitabil, totuşi...

Depăşise perioada de după împuşcături confuz, parcă pe pilot automat, eliberând zona ca şi cum ar fi fost un loc al crimei şi întăririle ar fi urmat să sosească în orice moment. Dar era pe cont propriu acolo şi simţea cum tristeţea îl copleşeşte, aşa cum făcuse şi depresia cea întunecată în trecut. O singură rază de lumină răzbătea prin tot acel întuneric. Hevva era bine. Îşi salvase fiica.

Imediat ce asigurase bomba, îl sunase pe Franklin – vechile obiceiuri mor greu – şi îi spusese totul, folosindu-şi partenerul pe post de preot, de parcă acesta ar fi putut să îi asculte confesiunea şi să îi ierte păcatele. Iar după ce Franklin închisese, se simţea sleit de vorbe şi gol pe dinăuntru. Pasase ştacheta responsabilităţii. Era liber.

A scrutat iazul, suprafaţa lui oglindea cerul nopţii. Era răcoare, dar nu-l deranja. Îşi dăduse jacheta jos şi o pusese pe umerii Hevvei când ea se încolăcise şi îi adormise în poală. A stat aşa multă vreme, doar ţinând-o în braţe, până când telefonul a vibrat din nou, iar el a răspuns repede ca să nu o trezească.

— Sunt Franklin. Sunt în apartamentul lui Merriweather şi am în faţa ochilor planurile clădirilor de la Marshall, legitimaţii false şi o listă întreagă de nume, inclusiv al prietenului nostru Fulton Cooper. Se pare că Merriweather arhiva tot – ar trebui să vezi ce colecţie de pistoale de calibrul 45 are aici –, înregistra tot, nici n-ai putea să-ţi doreşti o dovadă mai compromiţătoare. Iar în subsol are un fel de sanctuar, un fel de altar, cu o cruce mare în formă de T pe perete, o adevărată a doua casă pentru un fanatic.

Shepherd a încuviinţat fără o vorbă.

— Ascultă, Shepherd, dacă vrei să-ţi aranjez transportul înapoi, pot să fac asta. Spune-mi doar unde eşti şi eu o să pun rotiţele în mişcare.

Shepherd a ridicat privirea spre cer.

— Cred că o să rămân aici un timp, a spus el, privindu-l pe Hubble sclipind ca o nouă stea. La urma urmelor, e Crăciunul. Nu trebuie să ţi-l petreci cu familia?

— Nu ştiam că ai o familie.

Shepherd a simţit cum Hevva i se foieşte în braţe.

— Nici eu nu ştiam. Ar trebui să te duci acasă, Ben, să petreci un timp cu familia ta.

— O să mă duc, imediat ce o să-l arestez pe tipul care se află în spatele exploziei de la Marshall, care aproape că ne-a omorât.

Shepherd s-a încruntat.

— Nu-i Merriweather?

— Nu. N-ar fi fost cu putinţă să ajungă acolo înaintea noastră şi să aranjeze totul la timp.

— Şi atunci cine e?

114.

Ellery, şeful securităţii, a ridicat ochii de la birou când uşa s-a deschis şi în ea a apărut un bărbat îmbrăcat în costum negru. Nu l-a recunoscut, dar îl ştia pe şeriful care a intrat cu el, un tip pe nume Rogers, pe care îl cunoştea de pe vremea când încă purta uniformă.

„Costumul” i-a arătat legitimaţia FBI, i-a citit acuzaţiile, iar şeriful Rogers a făcut un pas înainte să-i citească drepturile, părând uşor jenat de întreaga situaţie. Ellery s-a uitat către fotografia sa de când era tânăr. Nu-şi dorise niciodată să renunţe la slujba de poliţist, dar Biserica voise ca el să supravegheze îndeaproape NASA, menţinându-şi suspiciunile legate de ştiinţă în general şi de astronomi în special, care aveau o îndelungată tradiţie.

Şeriful Rogers a dus mâna la cătuşele de la curea.

— Nu e nevoie de asta, băiete, a spus Ellery, ridicându-se de pe scaun. Sunt prea bătrân să încerc să dau bir cu fugiţii sau să fac vreun alt gest prostesc.

S-a întors spre agent.

— Mă surprinde că agentul Franklin n-a venit să facă el însuşi arestarea. Îmi imaginez că i-ar fi plăcut.

Agentul i-a aruncat un zâmbet îngheţat.

— Agentul Franklin are un peşte mai mare de prins.

Franklin a parcat în faţa casei spaţioase, în stil colonial, a tras aer în piept şi apoi a coborât din maşină. Înainte să

bată cu putere la uşă şi să-şi netezească cravata cu mâna, a aşteptat ca cei doi ofiţeri să îl ajungă din urmă pe verandă. I-a zâmbit femeii surprinse care a deschis uşa şi a refuzat oferta de cafea în timp ce parcurgea holul spre uşa de dincolo de care se auzea o emisiune de ştiri.

A ciocănit o dată din politeţe şi apoi a împins uşa fără să aştepte vreun răspuns.

Directorul adjunct O'Halloran a ridicat privirea de la televizor. Franklin i-a citit surprinderea de pe chip, dar şi-a revenit repede.

— Aşteptam un raport, agent Franklin, nu o vizită.

— O schiţă a raportului meu a fost deja înregistrată, domnule. I-am trimis-o directorului adjunct Murray.

Uimirea părea mai mare.

— Pot să te întreb de ce?

— Murray a preluat frâiele anchetei secrete Operaţiunea Peşte, domnule, după ce dumneavoastră aţi încercat să o închideţi. S-a considerat că motivele dumneavoastră pentru a opri anchetarea creştinilor din poziţii înalte şi influente n-au fost tocmai întemeiate.

O'Halloran a privit dincolo de Franklin şi i-a văzut pe cei doi ofiţeri aşteptând în hol.

— Pot să vă spun ce e în raport dacă vreţi, deşi sunt singur că în mare îi cunoaşteţi conţinutul: este vorba de soldaţi recrutaţi şi conduşi de reverendul Fulton Cooper prin Biserica Mântuirea prin Hristos pentru a lupta împotriva aşa-zisei „cercetări ştiinţifice eretice” şi împotriva valului crescând de necredinţă; şef Ellery la Marshall supraveghind îndeaproape proiectul James Webb, Merriweather plasat la Goddard făcând acelaşi lucru pentru Hubble, toate astea controlate la nivel central de un păpuşar bine plasat în interiorul FBI-ului, care le trimitea informaţii şi ordine pentru binele suprem al Bisericii pe care o slujiţi cu toţii.

— Presupun că raportul tău conţine şi dovezi?

Franklin a încuviinţat.

— Merriweather a făcut înregistrări extrem de

detaliate. Bănuiesc că e un risc pe care trebuie să ţi-l asumi dacă începi să colaborezi cu adepţi paranoici ai teoriei conspiraţiei. Am toate dovezile necesare pentru întrebarea „Cum?”, singurul lucru care îmi lipseşte e „De ce?”.

O'Halloran şi-a împreunat degetele în faţa lui de parcă s-ar fi rugat, dar nu a spus un cuvânt. Franklin a făcut un semn către ofiţeri, iar aceştia au intrat în camera de lucru.

El a rămas în uşă, gata să acţioneze dacă era nevoie, amintindu-şi ce se întâmplase cu Cooper, dar O'Halloran încremenise, privind fix înainte în timp ce ei îi citeau drepturile.

— Dacă vrei să ştii de ce, a spus el, priveşte doar ce se-ntâmplă în lume. Vine o Judecată la care vom da cu toţii socoteală. Eu răspund mai presus de toate în faţa legii Sale. Eu sunt gata să-L întâlnesc pe Domnul meu, agent Shepherd, tu eşti?

Franklin l-a privit cu atenţie, aproape fără să-l mai recunoască, acum că acea luminiţă ciudată i se strecurase în ochi.

— Eu cred în oameni, domnule. Dacă petreci pe străzi atât de mult timp ca mine, e greu să nu crezi. Obişnuiam să mă încred şi în dumneavoastră, dar când aţi ales să îmi daţi drept partener un novice într-un caz atât de important, chiar şi pe cineva cu pregătirea ştiinţifică a lui Shepherd, am început să am îndoieli. Era ca şi cum aţi fi aruncat ancheta la coş şi i-aţi fi limitat şansele de reuşită. Dar până la urmă, domnule, aici aţi făcut cea mai mare greşeală. Aţi subestimat puterea oamenilor şi aţi ales greşit începătorul.

115.

Zorile au răsărit deasupra complexului, făcând să strălucească roua de pe firele de iarbă, de pe frunze, de pe flori şi de pe bobocii proaspeţi care îşi deschideau petalele.

Două siluete au ieşit din clădirea principală şi au înaintat prin ceaţa dimineţii, care plutea pe pământ dinspre fântâna centrală. Păşeau tăcute, deşi felul în care o făceau împreună vorbea de la sine: el, cu braţul în jurul taliei ei; ea, formând cu braţele un leagăn natural pentru un bebeluş adormit.

Au urcat panta, iar tălpile goale lăsau urme în iarba umedă care creştea pe deal, până spre morminte. Mirosul de argilă se ridica din grămăjoara de pământ proaspăt săpat, unde cel care se autointitulase *Novus Sancti* se odihnea lângă cei pe care îi considerase duşmani.

Cele două siluete şi-au continuat urcarea către un loc în care iarba acoperea un mormânt mai vechi, având în centru o placă de granit.

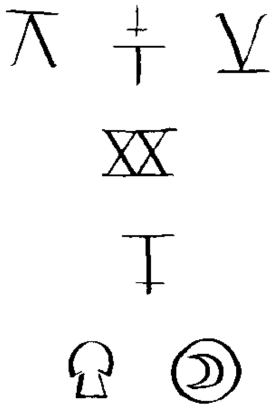
— Aici e, a spus femeia, odihnindu-şi capul pe pieptul bărbatului. Am pus Harta Stelară pentru că voiam să-l marchez într-un fel. M-am gândit că aşa ai face şi tu, dac-ai fi aici.

Gabriel a îngenuncheat şi şi-a trecut mâna peste suprafaţa Hărţii Stelare, pentru a scoate la iveală simbolurile de dedesubt, în mijlocul celui de-al doilea şir o săgeată indica în jos, ceva ce Liv presupusese mereu că

înseamnă „rege”. Acum, în lumina a tot ceea ce se întâmplase, îşi dădea seama că e ceva mai vag de atât.

Sacramentul ajunge acasă, iar Cheia priveşte înspre rai
O nouă stea se naşte cu un nou conducător pe Pământ
pentru a aduce ordinea până la sfârşitul zilelor

Bebeluşul a început să se foiască în braţele ei, în timp ce Gabriel a apucat marginea pietrei pentru a o întoarce şi a dezveli simbolurile de pe cealaltă parte.

Astrul care prevestise sfârşitul căilor celor vechi căpăta acum un nou înţeles pentru ea. Vorbea despre contrariile care se unesc şi despre un nou echilibru creat, căci era format din două simboluri, cel pentru Citadelă şi cel pentru Eden. Simbolul de mai jos vorbea de asemenea despre împăcare, deşi acesta era ceva mult mai personal. Când îl văzuse prima oară, Liv crezuse că se referea, în mod sinistru, chiar la ea, simbolul Tau despicat cu o linie. Dar era simbolul Tau combinat cu cel al sabiei, simbolul ei şi al lui Gabriel împreună, creând ceva cu totul nou.

Bebeluşul s-a zvârcolit şi s-a întins în braţele ei, căutându-şi mama cu gura flămândă.

— Cum s-o numim? Eu mă gândeam la Kathryn, a spus

Liv, cu gândul la soţia bărbatului care zăcea îngropat sub piatră, la mama lui Gabriel.

Gabriel a zâmbit şi a sărutat-o pe Liv în creştet.

— E un nume bun, a spus el. Ştii ce înseamnă?

Fetiţa a căscat, fără să ia seama la lumea nouă şi minunată în care se născuse.

— Înseamnă „pur”...

Epilog

Soarele străluceşte şi traficul se revarsă liber pe bulevardul larg la Ruinei, iar toate urmele carantinei care învăluise oraşul cea mai mare parte a anului trecut au dispărut acum. Oamenii s-au întors, morţii sunt pomeniţi, iar viaţa merge înainte.

În centrul oraşului, conturându-se deasupra tuturor, Citadela rămâne la fel de întunecată şi de tăcută ca întotdeauna. Îşi aruncase umbrele lungi pe acele meleaguri dinainte ca ele să devină un oraş şi avea să o facă şi mult timp după ce oraşul se va fi transformat în praf. Însă cei care au domnit atâta amar de vreme înăuntru şi cei care şi-au întins influenţa mult dincolo de umbra propriu-zisă a muntelui au dispărut acum. După mii de ani în care au ţinut piept tuturor regilor şi împăraţilor care au încercat să îi dărâme zidurile şi să îi afle secretele, un virus, una dintre cele mai mici forme de viaţă de pe Pământ, a fost cel care a înfrânt muntele.

Dar viaţa continuă şi pentru Citadelă.

Astăzi debarcaderul care înconjoară muntele e înţesat de oameni şi de camere de luat vederi, aflate aici pentru a asista la redeschiderea ei. Camerele au pătruns deja înăuntru, au mers pe coridoarele săpate în piatră pentru a dezvălui lumii tot ceea ce îi stârnise curiozitatea până atunci – dormitoarele, refectoriile, marea peşteră a catedralei, toate păstrate exact ca pe vremea când călugării vieţuiau acolo.

La poalele muntelui, unde obişnuia să aştepte platforma înălţării, stă astăzi primarul ţinând un discurs, iar camerele de luat vederi străbat mulţimea, surprinzând entuziasmul şi nerăbdarea primilor oameni care folosesc noile lifturi construite pe coasta muntelui, înălţându-se până în interiorul a ceea ce obişnuia să fie peştera tributului. Un bărbat stă în spate, ascunzându-se în spatele unei pălării şi a unor ochelari întunecaţi. Evită camerele de filmat, fiindcă nu are nimic de împărtăşit. A mai fost şi altădată în interiorul muntelui.

Este tăiată o panglică şi se pornesc bliţurile, surprinzând momentul în care primul lift se ridică până în peştera întunecată, unde alte aparate de fotografiat aşteaptă să surprindă expresiile de pe chipurile primilor oameni care pornesc într-o călătorie printr-o lume secretă, pe care puţini au cunoscut-o sau au zărit-o înainte.

Un ghid îi conduce prin tuneluri, explicându-le cum trăiau călugării şi povestind istorii cu priză la public, culese din lunga şi sângeroasa istorie a Citadelei. Bărbatul cu pălărie ascultă din spatele grupului, notându-şi în minte momentele în care ghidul se abate prea mult de la scenariul pe care el l-a ajutat să-l scrie, astfel încât să îl poată corecta în şedinţa de mai târziu.

Când grupul iese în grădina luminoasă, îşi pune din nou ochelarii de soare, iar ghidul face tot ce-i stă în putinţă pentru a ilustra o imagine a acelui spaţiu – acum pustiu – de pe vremea când totul era înfloritor. Dar trece repede mai departe, simţind lipsa de interes a mulţimii, şi se îndreaptă spre interior pentru marele final al peşterii-catedrală. Însă bărbatul cu pălărie nu se clinteşte, îşi dă jos ochelarii şi se uită cu atenţie la un colţişor de pe cremene, unde pământul a fost hrănit de cenuşa focului. Merge într-acolo şi se apleacă, dându-şi jos pălăria pentru a îndepărta praful de pe ceea ce a zărit. Praful se ridică, iar Athanasius zâmbeşte miracolului pe care l-a descoperit. Este un lujer verde care se ridică din pământul gri, drept şi

hotărât, ca o machetă miniaturală a Citadelei.

O nouă viaţă. O nouă speranţă. Un nou început.

Mulţumiri

Scrisul unui roman e un proces solitar, în special atunci când te lupţi cu sfârşitul lumii. Pentru că a aruncat mult-dorite raze de lumină în peşterile întunecate ale primelor schiţe, aş vrea să îi mulţumesc agentului meu, Alice Saunders, care mă inspiră, mă încurajează şi mă bate constant la cap să exersez mai mult; lui Peta Nightingale, care a transformat prima schiţă în ceva ce semăna mult mai bine cu a doua schiţă, şi lui George Lucas, de la Inkwell Management, care menţine steagurile Sanctus arborate în toată America.

La HarperCollins sunt mai norocos decât merită orice scriitor, căci îi am de partea mea pe legendarii Julia Wisdom în Marea Britanie şi pe David Highfill în Statele Unite, care mă bat la cap, mă flatează şi mă încurajează pe tot parcursul procesului îndelungat prin care trece o idee înainte de a se transforma într-o carte. Multe aplauze trebuie de asemenea rezervate excelentelor echipe editoriale, designerilor, celor care se ocupă de marketing şi de vânzări. Mulţumiri speciale sunt adresate şi lui Emad Akhtar din Marea Britanie – care a suferit îndelung – pentru răbdarea şi profesionalismul dovedite în faţa celui mai scurt termen de predare. Le sunt de asemenea profund îndatorat tuturor celor de la ILA, care continuă să răspândească povestea din *Sanctus* în cele patru zări ale lumii.

Ca întotdeauna, mulţumirile din urmă se îndreaptă către copiii mei care mă inspiră: lui Roxy, lui Stan şi bebeluşului Betsy Bean, şi de asemenea soţiei mele, Kathryn, pentru toată dragostea, sprijinul şi pentru toate nopţile în care a înţeles că trebuia să lucrez. Vă iubesc pe toţi, deşi, evident, în feluri puţin diferite.

Simon Toyne
Brighton
Februarie, 2013